CAPTIVE PRINCE

volume two

S.U. PACAT

Tüm Grup Ve Kanal Linklerimiz
ANA GRUP KANALI
https://t.me/ayisigikitap
ANA GRUP
https://t.me/ayisigikitapgenel
WATTPAD
https://t.me/ayisigiwatty
İNGİLİZCE
https://t.me/Moonlightlibrary1
ÇEVİRİ KANALI
https://t.me/moonlightceviri
SESLİ KİTAP
https://t.me/seslikitapayisigi
ÇEVİRİ İSTEK GRUBU
https://t.me/moonlighttranslatee
Yakında Gelecek Olan Kitaplar
https://t.me/moonlightistek
Kitap istek grubu PDF olmayan kitapları buraya yazın.
https://t.me/ayisigikitapp

İÇİNDEKİLER

Esir Prens, 2. Cilt

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21

Ekstralar

Genişletilmiş Bölüm 19

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

S. U. Pacat, Tokyo ve Perugia da dahil olmak üzere birçok farklı şehirde yaşamış bir yazardır. Şu anda Avustralya'da yaşamakta ve *Esir Prens* üçlemesinin üçüncü ve son kitabı üzerinde çalışmaktadır.

Takip et S.U. Pacat üzerinde Twitter @ supacat, veya üzerinde onu blog www.captiveprince.com adresinde.

OceanofPDF.com

AYRICA S.U. PACAT TARAFINDAN

KAPALI PRENS
Birinci Cilt İkinci Cilt

OceanofPDF.com

Metin telif hakkı© S. U. Pacat, 2013.

S. U. Pacat'ın bu çalışmanın tek yazarı olarak tanımlanma hakkı ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

Kapak tasarımı Benji Greig© S. U. Pacat

Kapak illüstrasyonu Nephyla© S. U. Pacat

Harita: Guy Holt Design© S. U. Pacat

ISBN 978-0-9875073-3-4

OceanofPDF.com

Esir Prens, hikayenin tüm orijinal okuyucularına ve destekçilerine adanmıştır. Bu hikayenin devamını mümkün kılan sizlersiniz.

Hepinize çok teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

KARAKTERLER

AKIELOS

KASTOR, Akielos Kralı

DAMIANOS (Damen), Akielos tahtının varisi

JOKASTE, Akielon sarayından bir hanımefendi

NIKANDROS, Delpha Kyros'u

MAKEDON, bir komutan

NAOS, bir asker

VERE
Mahkeme

Vere Kral Naibi

LAURENT, Vere tahtının varisi

NICAISE, Naip'in evcil hayvanı

GUION, Fortaine Lordu, Veretian Konseyi üyesi ve Akielos'un eski Büyükelçisi VANNIS, Vask

Büyükelçisi

ANCEL, bir evcil hayvan

Prens'in adamları

GOVART, Prens Muhafızlarının Yüzbaşısı

JORD

ORLANT

ROCHERT

HUET

AIMERIC

LAZAR, Naip'in paralı askerlerinden biri, şimdi Prens'in adamlarıyla savaşıyor

PASCHAL, bir hekim

Nesson'da

CHARLS, bir tüccar

VOLO, bir iskambil

Acquitart'ta

ARNOUL, bir hizmetli

Ravenel'de

TOUARS, Ravenel Lordu

THEVENIN, oğlu

ENGUERRAN, Ravenel'in birliklerinin

yüzbaşısı HESTAL, Lord Touars'ın

danışmanı GUYMAR, bir asker

GUERIN, bir demirci

Breteau'da

ADRIC, küçük asalet üyesi CHARRON,

küçük asalet üyesi

PATRAS

TORGEIR, Patras Kralı

TORVELD, Kral Torgeir'in küçük kardeşi ve Vere Büyükelçisi ERASMUS,

kölesi

VASK

HALVIK, bir klan lideri

KASHEL, bir klan kadını

Geçmişten

THEOMEDES, Akielos'un eski kralı ve Damen'in babası

EGERIA, Akielos'un eski kraliçesi ve Damen'in annesi

HYPERMENESTRA, Theomedes'in eski metresi ve Kastor'un annesi

EUANDROS, Akielos'un eski Kralı, Theomedes Hanedanı'nın kurucusu

ALERON, eski Vere Kralı ve Laurent'in babası

AUGUSTE, Vere tahtının eski varisi ve Laurent'ın ağabeyi

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

Atlarına bindiklerinde gün batımıyla birlikte gölgeler uzamıştı ve ufuk kıpkırmızıydı. Chastillon tek bir çıkıntılı kule, gökyüzüne karşı koyu, yuvarlak bir kütleydi. Güneydeki Ravenel ve Fortaine kaleleri gibi büyük ve eskiydi, kuşatmalara dayanacak şekilde inşa edilmişti. Damen manzaraya baktı, huzursuzdu. Marlas'taki kaleyi, uzun kırmızı tarlalarla çevrili o uzak kuleyi görmeden yaklaşmanın imkânsız olduğunu fark etti.

"Burası av bölgesi," dedi Orlant, bakışlarının niteliğini yanlış anlayarak. "Kaçmaya cesaretin var mı?

Hiçbir şey söylemedi. Buraya kaçmak için gelmemişti. Zincirlerinden kurtulmuş olmak ve kendi özgür iradesiyle bir grup Veretian askeriyle birlikte at sürmek garip bir duyguydu.

Baharın sonlarında hoş kırlarda arabaların yavaş temposunda bile bir günlük yolculuk, bir bölüğün kalitesini değerlendirmek için yeterliydi. Govart, kaslı atının sallanan kuyruğunun üzerinde kişiliksiz bir şekil olarak oturmaktan başka pek bir şey yapmıyordu ama bu adamlara daha önce her kim komuta ettiyse, onları uzun bir yolculuk boyunca kusursuz bir düzeni korumaları için eğitmişti. Bu disiplin biraz şaşırtıcıydı. Damen bir savaşta saflarını koruyup koruyamayacaklarını merak etti.

Eğer yapabiliyorlarsa, umutlanmak için bir neden vardı, ancak gerçekte, iyi ruh halinin kaynağı daha çok açık hava, güneş ışığı ve bir at ve bir kılıç verilmesinin getirdiği özgürlük yanılsaması ile ilgiliydi. Boğazındaki ve bileklerindeki altın tasma ve kelepçelerin ağırlığı bile bunu azaltamıyordu.

Evin hizmetkârları onları karşılamak için dışarı çıkmış, önemli bir partinin gelişi için hazırlandıkları gibi hazırlanmışlardı. Prens'in gelişini beklemek üzere Chastillon'da konuşlanmış olması gereken Naip'in adamları ortalıkta görünmüyordu.

Ahıra konulması gereken elli at, çözülmesi gereken elli takım zırh ve takım, kışlada hazırlanması gereken elli yer vardı ve bunlar sadece silah altındaki askerler içindi, hizmetkârlar ve arabalar için değil. Ama devasa avluda Prens'in grubu küçük ve önemsiz görünüyordu. Chastillon, elli adamı sanki sayıları önemsizmiş gibi yutacak kadar büyüktü.

Kimse çadır kurmuyordu: erkekler barakalarda, Laurent ise kalede yatacaktı.

Laurent eyerden indi, binici eldivenlerini çıkarıp kemerine soktu ve dikkatini kastellana verdi. Govart birkaç emir verdi ve Damen kendini zırh, detaylar ve atının bakımıyla meşgul buldu.

Avlunun öbür ucunda, bir çift alaunt köpeği taş merdivenlerden aşağıya inerek kendilerini coşkuyla Laurent'a attılar, Laurent onlardan birinin kulaklarının arkasını okşayarak şımarttı ve diğerinde bir kıskançlık spazmına neden oldu. Orlant Damen'in dikkatini dağıttı. "Doktor seni istiyor," dedi ve çenesiyle avlunun uzak ucundaki, altından tanıdık gri bir başın göründüğü tenteyi işaret etti. Damen göğüs zırhını yere bıraktı. tutuyordu ve gitti. 'Otur,'

dedi doktor.

Damen bunu, mevcut tek koltuk olan üç ayaklı küçük bir tabureye oturarak, oldukça nazik bir şekilde yaptı. Doktor işlenmiş deri çantasının kemerini çözmeye başladı.

"Bana sırtını göster.

"Sorun yok.

'Eyerde geçen bir günün ardından mı? Zırhın içinde mi?"

dedi doktor. "Sorun değil," dedi Damen.

Doktor, 'Gömleğini çıkar' dedi.

Doktorun bakışları amansızdı. Uzun bir süre sonra Damen arkasına uzandı ve gömleğini çıkararak omuzlarının genişliğini doktora gösterdi.

İyiydi. Sırtı yeterince iyileşmiş, yeni yaraların yerini yeni izler almıştı. Damen bir göz atmak için başını eğdi ama bir baykuş olmadığı için neredeyse hiçbir şey göremedi. Boynuna bir ağrı girmeden önce durdu.

Doktor çantasını karıştırdı ve bitmek tükenmek bilmeyen merhemlerinden birini çıkardı.

"Masaj mı?

'Bunlar iyileştirici merhemler. Her gece yapılmalıdır. Zamanla yara izinin biraz solmasına yardımcı olacaktır.

Bu gerçekten çok . "Kozmetik mi?

Doktor dedi ki, 'Bana sizin zor olacağınız söylenmişti. Pekâlâ. Ne kadar iyi iyileşirse, sırtınız hem şimdi hem de hayatınızın ilerleyen dönemlerinde sizi o kadar az rahatsız edecek ve böylece kılıç sallayıp birçok insanı öldürebileceksiniz. Bu argümana cevap vereceğinizi söylemiştim.

"Prens," dedi Damen. Ama tabii ki. Sırtına gösterdiğin tüm bu şefkatli ilgi, tokatladığın kızarmış yanağını bir öpücükle yatıştırmak gibi.

Ama sinir bozucu bir şekilde haklıydı. Damen'ın savaşabilmesi gerekiyordu.

Merhem serin ve kokuluydu ve uzun bir günün etkisiyle işe yaramıştı. Damen'ın kasları teker teker açıldı. Boynu öne doğru eğildi, saçları biraz yüzüne düştü. Nefes alış verişi rahatladı. Doktor kişisel olmayan ellerle çalışıyordu.

"Adınızı bilmiyorum," diye itiraf etti Damen.

Adımı hatırlamıyorsun. Tanıştığımız gece bilincin gidip geliyordu. Bir ya da iki kırbaç daha yeseydin, sabahı göremeyebilirdin.

Damen homurdandı. "O kadar da kötü değildi.

Doktor ona tuhaf bir bakış attı. Tek söylediği, "Benim adım Paschal," oldu.

"Paschal," dedi Damen. 'İlk kez mi askerlerle birlikte sefere çıkıyorsun?

'Hayır. Ben Kral'ın doktoruydum. Marlas'ta ve Sanpelier'de düşmüş olanlara baktım.

Bir sessizlik oldu. Damen, Paschal'a Naip'in adamları hakkında ne bildiğini sormak istemişti ama şimdi hiçbir şey söylemiyor, sadece ellerinde düğümlenmiş gömleğini tutuyordu. Sırtındaki çalışma yavaş ve metodik bir şekilde devam etti.

"Marlas'ta savaştım," dedi Damen. "Savaştığını sanıyordum.

Bir sessizlik daha. Damen tentenin altındaki zemini görebiliyordu, taş yerine sıkıştırılmış toprak. Bir sürtünme izine, kuru bir yaprağın yırtılmış kenarına baktı. Sırtındaki eller sonunda kalktı ve işi bitti.

Dışarıda avlu temizleniyordu; Laurent'ın adamları etkiliydi.
Damen ayağa kalktı, gömleğini silkeledi.

"Eğer Kral'a hizmet ettiysen," dedi Damen, "nasıl oluyor da şimdi kendini amcasının değil de Prens'in evinde buluyorsun?

"İnsanlar kendilerini koydukları yerlerde bulurlar," dedi Paschal, çantasını bir çırpıda kapatarak.

Avluya döndüğünde, ortadan kaybolmuş olan Govart'a haber veremedi ama trafiği yöneten Jord'u buldu.

"Okuma yazma biliyor musun?" diye sordu Jord ona.

"Evet, elbette," dedi Damen. Sonra durdu.

Jord fark etmedi. 'Yarına hazırlanmak için neredeyse hiçbir şey yapılmadı. Prens tam bir cephanelik olmadan ayrılmayacağımızı söylüyor. Ayrıca yola çıkmayı geciktirmeyeceğimizi de söylüyor. Batıdaki cephaneliğe git, envanterini çıkar ve şu adama ver. İşaret ediyor. "Rochert.

Tam bir envanter çıkarmak bütün gece sürecek bir iş olduğundan, Damen yapması gerekenin bir dizi deri ciltli kitapta bulduğu mevcut envanteri kontrol etmek olduğunu varsaydı. Doğru sayfaları bulmak için bunlardan ilkini açtı ve Veliaht Prens Auguste için yapılmış yedi yıllık bir av silahları listesine baktığını fark ettiğinde garip bir duyguya kapıldı.

Ekselansları Veliaht Prens Auguste için hazırlanmış, avcı çatal bıçak takımı, bir asa, sekiz uçlu mızrak başı, yay ve tellerden oluşan garnitür.

Cephanelikte yalnız değildi. Rafların arkasında bir yerden, genç bir erkek saray mensubunun kültürlü sesini duydu: "Emirlerinizi duydunuz. Prens'ten geliyorlar.

'Buna neden inanayım ki? Sen onun evcil hayvanı mısın?"

dedi daha kaba bir ses. Ve bir başkası: "Bunu izlemek için

para verirdim.

Ve bir diğeri: 'Prens'in damarlarında buz var. O sikişmez. Kaptan gelip bize kendisi söylediğinde emir alacağız.'

'Prensin hakkında böyle konuşmaya nasıl cüret edersin? Silahını seç. Silahını seç dedim. Şimdi.'

"Yaralanacaksın, yavrum.

"Eğer bu kadar korkaksan-" dedi saray mensubu ve daha cümlesinin yarısına bile gelmeden Damen kılıçlardan birini kavrayıp dışarı çıktı.

Köşeyi tam zamanında döndüğünde, Naip'in kıyafetini giymiş üç adamdan birinin geri çekildiğini, savrulduğunu ve saray mensubunun suratına sert bir yumruk indirdiğini gördü.

Saray mensubu bir saray mensubu değildi. Laurent'ın Jord'a kuru kuru adını söylediği genç askerdi. *Hizmetçilere bacakları kapalı uyumalarını söyle. Ve Aimeric.*

Aimeric geriye doğru sendeledi ve duvara çarptı, gözlerini bir şekilde açıp kapatırken duvarın yarısına kadar kaydı. Kan akıyordu

burnundan.

Üç adam Damen'ı görmüştü.

"Bu onu susturdu," dedi Damen, adil bir şekilde. 'Neden bu işi burada bırakmıyorsunuz, ben de onu kışlaya geri götüreyim.

Onları durduran Damen'ın cüssesi değildi. Elinde gelişigüzel tuttuğu kılıç da değildi. Eğer bu adamlar gerçekten bir kavga çıkarmak istiyorlarsa, bunu uzun ve gülünç bir şeye dönüştürecek kadar kılıç, fırlatılabilir zırh parçaları ve sallanan raflar vardı. Ancak adamların lideri Damen'ın altın yakasını görünce bir kolunu uzatarak diğerlerini geride tuttu.

Ve Damen o anda, bu seferde işlerin tam olarak nasıl olacağını anladı: Naibin adamları üstün durumdaydı. Aimeric ve Prens'in adamları hedefti çünkü onları tokatlayacak olan Govart'tan başka şikâyet edecekleri kimse yoktu. Naibin en sevdiği haydut olan Govart, Prens'in adamlarını kontrol altında tutmak için buraya getirilmişti. Ama Damen farklıydı. Damen dokunulmazdı, çünkü Damen'in Prens'e doğrudan rapor verme hattı vardı.

Bekledi. Prens'e açıkça meydan okumak istemeyen adamlar sağduyulu davranmaya karar verdiler; Aimeric'i yatıran adam yavaşça başını salladı ve Damen onları izlerken üçü de çıkıp gitti.

Aimeric'e döndü, onun ince tenine ve zarif bileklerine dikkat etti. Soyluların küçük oğullarının kraliyet muhafızlarında bir pozisyon arayışına girmeleri, kendilerine isim yapmaları duyulmamış bir şey değildi. Ama Damen'in gördüğü kadarıyla Laurent'ın adamları daha kaba saba tiplerdi. Aimeric muhtemelen onların arasında göründüğü kadar yersizdi.

Damen elini uzattı, Aimeric görmezden geldi ve kendini yukarı itti.

"Kaç yaşındasın sen? On sekiz mi?

"On dokuz," dedi Aimeric.

Parçalanmış burnunun etrafında, ince kemikli aristokrat bir yüzü, güzelce şekillendirilmiş kara kaşları, uzun kara kirpikleri vardı. Yakından daha çekiciydi. Burun kanamasından bile damlayan güzel ağzı gibi şeyleri fark ediyordunuz.

Damen, 'Kavga başlatmak asla iyi bir fikir değildir. Özellikle de tek yumrukla yere düşen biriyseniz, üç adama karşı.

'Eğer düşersem, tekrar ayağa kalkarım. Vurulmaktan korkmuyorum' dedi Aimeric.

'Güzel, çünkü Naip'in adamlarını kışkırtmakta ısrar edersen, bu çok sık olacak. Başınızı geriye doğru eğin.'

Aimeric ona baktı, elini burnuna götürmüş, bir avuç kan tutuyordu. 'Sen Prens'in evcil hayvanısın. Senin hakkında her şeyi duydum.

Damen, 'Eğer başını arkaya yatırmayacaksan, neden gidip Paschal'ı bulmuyoruz? O sana kokulu bir merhem verebilir.

Aimeric yerinden kıpırdamadı. 'Bir erkek gibi kırbaçlanmayı kaldıramadın. Ağzını açtın ve Naip'e ciyakladın. Ona el kaldırdın. İtibarına tükürdün. Sonra kaçmaya çalıştın ve o yine de senin için araya girdi, çünkü ev halkından birini asla Naip'e terk etmezdi. Senin gibi birini bile.'

Damen kıpırdamadan duruyordu. Çocuğun genç ve kanlı yüzüne baktı ve kendi kendine Aimeric'in Prens'inin onurunu korumak için üç adamdan dayak yemeye razı olduğunu hatırlattı. Jord'da, Orlant'ta ve hatta kendi sessiz tarzında Paschal'da benzer bir şeyin parıltısını görmemiş olsaydı, buna yanlış yönlendirilmiş köpek sevgisi derdi.

Damen ikiyüzlü, kendine hizmet eden ve güvenilmez bir yaratığı barındıran fildişi ve altın kasayı düşündü.

"Ona çok sadıksın. Neden böyle?'

"Ben dönek bir Akielon köpeği değilim," dedi Aimeric.

Damen envanteri Rochert'e teslim etti ve Prens'in Muhafızları ertesi sabah yola çıkmak üzere silahları, zırhları ve arabaları hazırlama işine başladı. Bu iş onlar gelmeden önce Naibin adamları tarafından yapılmalıydı. Ancak Prens'le birlikte yola çıkacak olan yüz elli Naip'in adamlarından iki düzineden azı onlara yardım etmek için gelmişti.

Damen, pahalı merhemler ve tarçın kokan tek adam olduğu işe katıldı. Damen'in sırtında kalan tek düğüm, kastellanın işi bittiğinde kaleye rapor vermesini emretmiş olmasıyla ilgiliydi.

Bir saat kadar sonra Jord ona yaklaştı.

'Aimeric genç. Bunun bir daha olmayacağını söylüyor,' dedi Jord.

Tekrar olacak ve bu kamptaki iki grup birbirine misilleme yapmaya başladığında kampanyanız sona erecek, demedi. "Kaptan nerede?" dedi.

"Yüzbaşı at ahırlarından birinde, beline kadar seyisin içinde," dedi Jord. 'Prens onu kışlada bekliyordu. Aslında . . . Onu senin getirmen söylendi.

"Ahırlardan," dedi Damen. Jord'a inanamayarak baktı.

"Benden daha iyisin," dedi Jord. 'Onu arka tarafta ara. İşiniz bittiğinde de kaleye rapor verin.

Kışladan ahıra iki avlu boyunca uzun bir yürüyüşle gidiliyordu. Damen oraya vardığında Govart'ın işini bitirmiş olacağını umuyordu ama tabii ki bitirmemişti. Ahırlar geceleri atların çıkardığı sessiz sesleri barındırıyordu ama yine de Damen onu görmeden önce duymuştu: Jord'un doğru bir şekilde tahmin ettiği gibi, arkadan gelen yumuşak ritmik sesler.

Damen, Govart'ın sözünün kesilmesine vereceği tepkiyle Laurent'ın bekletilmeye vereceği tepkiyi tarttı. Kabin kapısını iterek açtı.

Govart içeride, uzak duvarın dibinde seyisi açık bir şekilde beceriyordu. Oğlanın pantolonu Damen'ın ayaklarından çok uzakta olmayan samanların üzerinde buruşuk bir yığın halindeydi. Çıplak bacakları genişçe açılmıştı ve gömleği açıktı ve sırtına doğru itilmişti. Yüzü kaba ahşap kaplamalara bastırılmış ve Govart'ın saçlarına indirdiği yumrukla yerinde tutulmuştu. Govart giyinikti. Kendi pantolonunun bağcıklarını sadece sikini çıkaracak kadar çözmüştü.

Govart yan gözle bakıp "Ne?" diyecek kadar durdu, sonra da kasıtlı olarak devam etti. Damen'ı gören seyis farklı bir tepki verdi, kıpırdandı.

"Dur," dedi seyis. "Dur. Biri izlerken olmaz-' 'Sakin ol. Sadece

Prens'in hayvanı.'

Govart vurgulamak için seyisin başını geri çekti. Damen,

"Prens seni istiyor," dedi.

"Bekleyebilir," dedi Govart.

"Hayır, bekleyemez.

'Onun emriyle çekilmemi mi istiyor? Sert bir aletle onu ziyarete gitmemi mi? Govart sırıtarak dişlerini gösterdi. 'Sence bu sikilemeyecek kadar sıkışmışlık sadece bir rol mü ve o aslında sadece sik isteyen bir şaklaban mı?

Damen içinde bir öfke, elle tutulur bir ağırlık hissetti. Aimeric'in cephanelikte yaşamış olması gereken acizliğin bir yankısını fark etti, ancak o hiç dövüş görmemiş on dokuz yaşında bir genç değildi. Gözleri kayıtsızca seyisin yarı çıplak bedeninin üzerinden geçti. Birazdan bu küçük, tozlu ahırdaki Govart'a, Erasmus'a tecavüzden dolayı borçlu olduğu her şeyi geri vereceğini fark etti.

'Prensiniz size bir emir verdi' dedi.

Govart onu engelledi ve seyisi kızgınlıkla itti. 'Kahretsin, tüm bunlardan kurtulamıyorum-' Kendini tekrar içeri soktu. Seyis

birkaç adım tökezledi, hava emdi.

"Kışla," dedi Damen ve Govart dışarı çıkarken Govart'ın omzunun kendi omzuna çarpmasını savuşturdu.

Seyis Damen'a baktı, zor nefes alıyordu. Bir elini duvara dayamıştı; diğer eli ise öfkeli bir tevazu içinde bacaklarının arasındaydı. Damen sözünü sakınmadan çocuğun pantolonunu aldı ve ona fırlattı.

"Bana bir bakır sol ödemesi gerekiyordu," dedi seyis asık suratla.

Damen, "Bunu Prens'le görüşeceğim," dedi.

Ve sonra, onu merdivenlerden yukarı ve yatak odasına kadar götüren kastellana rapor verme zamanı gelmişti.

Arles'daki saray odaları kadar süslü değildi. Duvarlar kalın yontma taştandı. Pencereler buzlu camdı ve kafesle çaprazlama kesilmişti. Dışarısı karanlık olduğu için manzara sunmuyorlar, bunun yerine odanın gölgelerini yansıtıyorlardı. Odanın etrafında sarmaşık yapraklarından oluşan bir friz uzanıyordu. Oymalı bir örtü ve yanan bir ateş vardı; lambalar, duvar asmaları ve ayrı bir köle paletinin minderleri ve ipekleri de vardı. Odaya hâkim olan şey yatağın ağır zenginliğiydi.

Yatağın etrafındaki duvarlar koyu renkli, oyma ahşapla kaplanmıştı ve bir yaban domuzunun boynundan delinmiş bir mızrağın ucunda tutulduğu bir av sahnesi tasvir ediliyordu. Mavi ve altın yıldız patlamasından eser yoktu. Perdeler kan kırmızısıydı.

Damen, "Bunlar Naip'in odaları," dedi. Laurent'ın amcası için yapılmış bir yerde uyuma fikrinde tedirgin edici bir aykırılık vardı. "Prens burada sık sık kalıyor mu?

Castellan onun odaları değil, kaleyi kastettiğini sandı. "Pek sık değil. Marlas'tan sonraki bir ya da iki yıl içinde amcasıyla birlikte buraya çok sık gelirlerdi. Yaşlandıkça, Prens buradaki kaçamaklardan hoşlanmamaya başladı. Artık Chastillon'a nadiren geliyor.

Castellan'ın emriyle hizmetkârlar ona ekmek ve et getirdiler ve o da yedi. Tabakları kaldırdılar, güzel şekilli bir sürahi ve kadehler getirdiler ve belki de kazayla bıçağı bıraktılar. Damen bıçağa baktı ve Arles'da kıstırılmışken böyle bir dikkatsizlik için neler verebileceğini düşündü: alıp saraydan kaçmak için kullanabileceği bir bıçak.

Beklemek için oturdu.

Önündeki masada Vere ve Akielos'un ayrıntılı bir haritası duruyordu; her tepe ve tepe başı, her kasaba ve kale titizlikle kaydedilmişti. Seraine nehri güneye doğru kıvrılıyordu ama nehri takip etmediklerini zaten biliyordu. Parmağının ucunu Chastillon'un üzerine koydu ve Delpha'ya giden olası bir yolu izledi, Vere'den güneye doğru, kendi ülkesinin sınırını belirleyen çizgiye ulaşana kadar, tüm yer adları Veret dilinde sarsıcı bir şekilde yazılmıştı: *Achelos, Delfeur.*

Arles'da, Naip yeğenini öldürmeleri için suikastçılar göndermişti. Zehirli bir fincanın dibinde, çekilmiş bir kılıcın ucunda ölüm olmuştu. Burada olan şey bu değildi. Birbirine düşman iki bölüğü bir araya getirin, onları partizan, hoşgörüsüz bir yüzbaşının emrine verin ve sonucu yeşil bir komutan-prensin eline teslim edin. Bu grup kendi kendini parçalayacaktı.

Ve muhtemelen Damen'ın bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu, moralleri darmadağın eden bir yolculuk olacaktı; sınırda onları beklediği kesin olan pusu, zaten kargaşa içinde olan, kavga ve ihmalkâr liderlik yüzünden mahvolmuş bir bölüğü harap edecekti. Laurent, Naip'e karşı tek denge unsuruydu ve Damen onu hayatta tutmak için söz verdiği her şeyi yapacaktı ama sınıra giden bu yolculuğun acı gerçeği, çoktan bitmiş bir oyunun son oyunu gibi hissettirmesiydi.

Laurent'ın Govart'la her ne işi varsa, onu gecenin derinliklerinde tuttu. Kaleden gelen sesler azaldı, ocaktaki alevlerin çırpınışları duyulur oldu.

Damen oturdu ve ellerini gevşekçe kavuşturarak bekledi. Özgürlüğün - özgürlük yanılsamasının- içinde uyandırdığı duygular tuhaftı. Jord'la Aimeric'in ve Laurent'ın bütün adamlarının gece boyunca çalışarak erken yola çıkmaya hazırlandıklarını düşündü. Kalede hizmetçiler vardı ve Laurent'ın dönüşü için hiç de istekli değildi. Ama boş odalarda beklerken, ocakta ateş titrerken, gözleri haritanın dikkatli çizgileri üzerinde gezinirken, tutsaklığı boyunca nadiren olduğu gibi yalnız olduğunun bilincindeydi.

Laurent içeri girdi ve Damen oturduğu yerden kalktı. Orlant onun arkasındaki kapı aralığından görülebiliyordu.

"Gidebilirsin. Kapıda bir nöbetçiye ihtiyacım yok,' dedi

Laurent. Orlant başıyla onayladı. Kapı kapandı.

Laurent, 'Seni sona sakladım,' dedi.

Damen, 'Seyise bir bakır sol borcun var,' dedi.

"Seyis eğilmeden önce ödeme talep etmeyi öğrenmelidir.

Laurent sakince kadehi ve sürahiyi eline alıp kendine bir içki doldurdu. Damen kadehe bakmaktan kendini alamadı, Laurent'ın odasında en son yalnız kaldıkları zamanı hatırladı.

Soluk kaşları bir parça kalktı. 'Namusun güvende. Sadece su. Muhtemelen. Laurent bir yudum aldı, sonra kadehi indirerek zarif parmaklarının arasında tuttu. Bir ev sahibinin oturmayı teklif edeceği gibi sandalyeye baktı ve sanki bu sözler onu eğlendiriyormuş gibi, 'Rahatınıza bakın. Bu gece burada kalacaksınız.

"Kısıtlama yok mu?" dedi Damen. 'Çıkarken seni öldürmek için duraklayarak gitmeye çalışacağımı düşünmüyorsun değil mi?

"Sınıra yaklaşana kadar olmaz," dedi Laurent.

Damen'ın bakışlarına eşit bir şekilde karşılık verdi. Yanan ateşin çatırtı ve patırtısından başka ses yoktu.

"Damarlarında gerçekten de buz var, değil ?" dedi Damen.

Laurent kadehi dikkatle masaya geri koydu ve bıçağı aldı.

Et kesmek için yapılmış keskin bir bıçaktı. Laurent öne çıkınca Damen nabzının hızlandığını hissetti. Sadece birkaç gece önce Laurent'ın bir adamın boğazını kesişini, bu odanın yatağını kaplayan ipek kadar kırmızı kan döküşünü izlemişti. Laurent'ın parmakları kendi parmaklarına değip bıçağın kabzasını eline bastırdığında şok geçirdi. Laurent Damen'in bileğini altın kelepçenin altından tuttu, kavramasını sıkılaştırdı ve bıçağı kendi karnına doğru açılı olacak şekilde öne doğru çekti. Bıçağın ucu prensin giysisinin koyu mavisine hafifçe bastırdı.

Laurent, "Orlant'a gitmesini söylediğimi duydun," dedi.

Damen, Laurent'ın kavrayışının bileğinden parmaklarına doğru kaydığını ve sıkılaştığını hissetti. Laurent, "Duruş ve tehditlerle vakit kaybedecek değilim," dedi.

Neden niyetlerinizle ilgili belirsizlikleri kaldırmıyoruz?

İyi yerleştirilmişti, göğüs kafesinin hemen altında. Tek yapmanız gereken içeri itmek ve sonra yukarı doğru açı vermekti.

Kendinden öylesine çileden çıkaracak kadar emindi ki, bir şeyi kanıtlıyordu. Damen içinde bir arzu duydu: tamamen şiddet arzusu değil, bıçağı Laurent'ın soğukkanlılığına saplama, onu soğukkanlı bir kayıtsızlıktan başka bir şey göstermeye zorlama arzusu.

Dedi ki: 'Eminim hala uyanık olan hizmetçiler vardır. Bağırmayacağını nereden bileyim?'

"Çığlık atacak bir tipe mi benziyorum?

"Bıçağı kullanmayacağım," dedi Damen, "ama onu elime tutuşturmak istiyorsan, bunu ne kadar istediğimi hafife alıyorsun.

"Hayır," dedi Laurent. "Bir adamı öldürmek istemenin ve beklemenin ne demek olduğunu çok iyi bilirim.

Damen geri adım attı ve bıçağı indirdi. Parmak eklemleri bıçağın etrafında sımsıkı duruyordu. Birbirlerine baktılar.

Laurent, 'Bu kampanya sona erdiğinde, -eğer bir solucan değil de bir erkeksen- başına gelenlerin intikamını almaya çalışacağını düşünüyorum. Bunu bekliyorum. O gün zarları atacağız ve nasıl düşeceklerini göreceğiz. O zamana kadar bana hizmet edeceksin. Bu nedenle size her şeyden önce bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin: Sizden itaat bekliyorum. Benim emrim altındasınız. Yapmanız söylenenlere itiraz ederseniz, özel olarak gerekçeli tartışmaları dinlerim, ancak bir emir verildikten sonra itaatsizlik ederseniz, sizi kırbaçlama direğine geri gönderirim.

"Bir emre itaatsizlik mi ettim?" dedi Damen.

Laurent ona o uzun, tuhaf bakışlarından birini daha attı. "Hayır," dedi Laurent. 'Govart'ı görevini yapması için ahırdan dışarı sürükledin ve Aimeric'i bir kavgadan kurtardın.

Damen, 'Yarınki kalkışa hazırlanmak için diğer herkes sabaha kadar çalışıyor. Benim burada ne işim var?

Bir duraklama daha oldu ve Laurent bir kez daha sandalyeyi işaret etti. Damen bu kez onun işaretine uydu ve oturdu. Laurent da karşısındaki sandalyeye oturdu. Aralarında, masanın üzerinde, haritanın bütün karmaşık ayrıntıları duruyordu.

"Bölgeyi bildiğinizi söylemiştiniz," dedi Laurent.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

Ertesi sabah yola çıkmalarından çok önce, Naip'in yeğeniyle birlikte göndermek için bulabildiği en kötü standarttaki adamları seçtiği belliydi. Kalitesizliklerini saraydan gizlemek için Chastillon'a yerleştirildikleri de aşikârdı. Eğitimli askerler bile değillerdi, paralı askerlerdi, çoğu ikinci ve üçüncü sınıf savaşçıydı.

Böyle bir ayaktakımı varken Laurent'ın güzel yüzünün ona hiçbir yararı olmuyordu. Damen daha atını eyerlemeden bir düzine iftira ve sinsi ima duymuş olmalıydı. Aimeric'in öfkelenmesine şaşmamalıydı: Erkeklerin Laurent'a iftira atmasına açıkçası hiç itirazı olmayan Damen bile kendini sinirli buluyordu. Bir komutan hakkında bu şekilde konuşmak saygısızlıktı. *Doğru horoz için gevşeyeceğini* duymuştu. Atının kolan kayışını çok sert çekti.

Belki de keyfi yerinde değildi. Dün gece Laurent'la bir haritanın karşısında oturup soruları yanıtlamak tuhaftı.

Ateş ocakta kısık bir şekilde yanıyordu, sıcacıktı. *Bölgeyi bildiğini söylemiştin,* demişti Laurent ve Damen kendini bir gün karşılaşmayı umabileceği bir düşmana taktik bilgi vermekle geçireceği bir akşamla karşı karşıya bulmuştu, ülkeye karşı ülke, Kral'a karşı Kral.

Ve bu mümkün olan en iyi sonuçtu: Laurent'in amcasını yeneceği ve Damen'in tahtını talep ederek Akielos'a döneceği varsayılıyordu.

"Bir itirazınız mı var? Laurent söylemişti.

Damen derin bir nefes almıştı. Güçlü bir Laurent, zayıflamış bir Naip demekti ve eğer Vere'in dikkati ailevi bir çekişme yüzünden dağılmışsa

Bu sadece Akielos'un işine yaradı. Bırak Laurent ve amcası kapışsın.

Yavaşça, dikkatlice konuşmaya başlamıştı.

Sınırdaki arazi ve oraya ulaşmak için izleyecekleri rota hakkında konuşmuşlardı. Güneye doğru düz bir hat üzerinde gitmeyeceklerdi. Bunun yerine, Veretian eyaletleri Varenne ve Alier üzerinden güneybatıya doğru iki haftalık bir yolculuk yapacaklardı ve rotaları Vaskian dağ sınırını kucaklayacaktı. Bu, Naip tarafından planlanan doğrudan rotadan farklıydı ve Laurent muhafızları bilgilendirmek için atlılar göndermişti bile. Damen, Laurent'ın kendisine zaman kazandırdığını, yolculuğu mümkün olduğunca uzattığını düşündü.

Fortaine'e kıyasla Ravenel'in savunmasının üstünlükleri hakkında konuşmuşlardı. Laurent'ın uyumaya hiç niyeti yok gibiydi. Yatağa bir kez bile bakmamıştı.

Gece Laurent rahat, genç bir poz vermek, bir dizini göğsüne çekip bir kolunu göğsüne dolamak için kasıtlı duruşunu terk etmişti. Damen'in bakışları Laurent'ın kol ve bacaklarındaki rahat düzene, bileğiyle dizinin dengesine, uzun, ince eklemli kemiklere takılmıştı. Dağınık ama gittikçe artan bir gerginliğin farkındaydı, sanki bir şeyi bekliyormuş gibi bir his... ne olduğunu bilmediği bir şeyi bekliyormuş gibi. Bir çukurda bir yılanla yalnız kalmak gibiydi: yılan rahatlayabilirdi, siz rahatlayamazdınız.

Laurent şafaktan bir saat kadar önce kalkmıştı. "Bu gecelik işimiz bitti," demişti kısaca. Sonra da Damen'ı şaşırtarak sabah hazırlıklarına başlamak üzere oradan ayrılmıştı. Damen'a, kendisine ihtiyaç duyulduğunda çağrılacağı kaba bir dille bildirilmişti.

Castellan birkaç saat sonra onu çağırmıştı. Damen bu fırsattan yararlanarak biraz uyumuş, kararlılıkla paletine çekilmiş ve gözlerini kapamıştı. Laurent'ı bir daha gördüğünde avludaydı, üstünü değiştirmiş, zırhını kuşanmış ve soğukkanlılıkla ata binmeye hazırlanıyordu. Laurent uyuduysa bile bunu Naip'in yatağında yapmamıştı.

Damen'ın beklediğinden daha az gecikme olmuştu. Laurent'ın şafak öncesi gelişi ve uykusuz geçen bir gecenin keskinleştirdiği soğuk şirret sözleri, Naip'in adamlarını yataklarından kaldırıp sıraya sokmaya yetmişti.

Atlarını sürdüler.

Ani bir felaket olmadı.

Beyaz ve sarı çiçeklerle kokulu uzun yeşil çayırlardan geçiyorlardı, Govart başlarında bir savaş atının üzerinde kaba ve buyurgan, yanında da genç, zarif ve altın sarısı Prens. Laurent göz alıcı ve işe yaramaz bir figürana benziyordu. Govart seyisin neden olduğu geç kalmalarından dolayı hiç disiplin cezası almamıştı, dün gece görevlerinden kaçtıkları için Naibin adamlarına da bir şey olmamıştı.

Toplamda iki yüz adam, hizmetkârlar, arabalar, erzak ve ilave atlar vardı. Sefere çıkan büyük bir orduda olduğu gibi çiftlik hayvanları yoktu. Bu, hedeflerine giden yolda birkaç ikmal molası verme lüksüne sahip küçük bir birlikti. Kamp takipçileri yoktu.

Ama geride kalanlar yüzünden neredeyse çeyrek mil kadar uzadılar. Govart önden atlıları kolun sonuna göndererek onları harekete geçirmeye çalıştı, bu da atlar arasında küçük bir kargaşaya neden oldu ama ilerleme konusunda kayda değer bir gelişme olmadı. Laurent bütün bunları izledi ama hiçbir şey yapmadı.

Kampı kurmak birkaç saat sürdü ki bu çok uzundu. Prens'in adamları önceki gecenin yarısını zaten ayakta geçirmişken, boşa harcanan zaman dinlenmeden çalınan zamandı. Govart temel komutları veriyor ama ince işlere ya da ayrıntılara pek önem vermiyordu. Prens'in adamları arasında Jord, dün gece olduğu gibi Kaptan'ın sorumluluklarının çoğunu üstlendi ve Damen emirlerini ondan aldı.

Naibin adamları arasında sadece iş yapılması gerektiği için çok çalışanlar vardı, ancak bu herhangi bir dış disiplin veya emirden ziyade kendi doğalarından gelen bir dürtü idi. çok az düzen ve hiyerarşi vardı, bu yüzden bir adam etrafındaki diğerlerinin artan kızgınlığı dışında hiçbir yankı olmadan istediği gibi kaytarabilirdi.

Bu iki hafta sürecekti ve sonunda bir kavga çıkacaktı. Damen çenesini tuttu, başını öne eğdi ve kendisine verilen işi yapmaya koyuldu. Atına ve zırhına baktı. Prens'in çadırını kurdu. Erzakları taşıdı, su ve odun taşıdı. Adamlarla birlikte yıkandı. Yemek yedi. Yemekler güzeldi. Bazı şeyler iyi yapılmıştı. Nöbetçiler hemen yerleştirilmişti, atlılar da öyle, sarayda onu izleyen muhafızlar gibi aynı profesyonellikle yerlerini almışlardı. Kamp yeri iyi seçilmişti.

Kampın içinden Paschal'a doğru ilerliyordu ki bir brandanın diğer tarafından gelen sesi duydu:

Orlant, 'kimin yaptığını bana söylemelisin, böylece icabına bakabiliriz,' dedi.

'Kimin önemli değil. Benim hatamdı. Sana söyledim. Aimeric'in inatçı sesi açıktı.

"Rochert, Naip'in üç adamının cephanelikten çıktığını görmüş. Onlardan birinin Lazar olduğunu söyledi.

'Bu benim hatamdı. Saldırıyı ben kışkırttım. Lazar Prens'e hakaret ediyordu-' Damen içini çekti, döndü ve Jord'u bulmaya gitti.

"Orlant'ı görmeye gitmek isteyebilirsin.

"Nedenmiş o?

"Çünkü daha önce onu kavgadan vazgeçirdiğini görmüştüm.

Jord'un konuştuğu adam, Jord gittikten sonra Damen'a hoş olmayan bir bakış attı. "Masal anlatmakta iyi olduğunu duymuştum. Peki Jord bu kavgayı durdururken sen ne yapacaksın?

"Masaj yaptırıyorum," dedi Damen kısa ve öz bir şekilde.

Saçma bir şekilde Paschal'a rapor verdi. Oradan da Laurent'a.

Çadır çok büyüktü. Uzun boylu Damen'ın, engellerden kaçınmak için yukarıya doğru endişeyle bakmasına gerek kalmadan içinde rahatça yürüyebileceği kadar büyüktü. Tuval duvarlar altın iplikle işlenmiş zengin mavi ve krem rengi perdelerle kaplıydı ve başının üzerinde, kıvrımlı ipekten taraklı kıvrımlarla asılı duran tavan vardı.

Laurent, ziyaretçiler için bir savaş alanı çadırına benzer şekilde sandalyeler ve bir kabul masasıyla düzenlenmiş giriş alanında oturuyordu. Daha hırpani görünümlü hizmetkârlardan biriyle silahlar hakkında konuşuyordu. Ama konuşmuyordu, daha çok dinliyordu. Damen'a beklemesi için eliyle içeriyi işaret etti.

Çadır mangallarla ısıtılıyor ve mumlarla daha da aydınlatılıyordu. Ön planda Laurent hizmetçiyle konuşmaya devam ediyordu. Çadırın arka tarafında perdeli bir uyku alanı vardı; minderler, ipekler ve kılıflı yataklardan oluşan bir yığın. Ve kesinlikle ayrı, kendi köle paleti.

Hizmetçi kovuldu ve Laurent ayağa kalktı. Damen gözlerini yatak takımından Prens'e çevirdi ve Laurent'ın soğuk mavi bakışlarının üzerinde olduğu bir sessizlik buldu.

"Eee? Bana katıl,' dedi Laurent.

"Katıl," dedi Damen.

Kelime içine işledi. Eğitim arenasında çarmıha yaklaşmak istemediği zamanki gibi hissetti.

"Nasıl olduğunu unuttun mu? Laurent söyledi.

'Son seferinde bu işin sonu bitmemişti,' dedi. "O zaman daha iyi davranmanı öneririm," dedi Laurent.

Laurent sakince Damen'e sırtını döndü ve bekledi. Laurent'ın brokar dış giysisinin bağcıkları ensesinden başlıyor, sırtına kadar tek bir çizgi halinde iniyordu. Bundan korkmak çok saçmaydı. Damen bir adım öne çıktı.

Giysinin bağını çözmeye başlamak için parmaklarını kaldırması ve tilki kürkü kadar yumuşak olan yaldızlı saçların uçlarını bir tarafa doğru fırçalaması gerekiyordu. Bunu yaparken Laurent başını hafifçe eğerek daha iyi bir erişim sağladı.

Efendisini giydirmek ve soymak bir hizmetçinin normal göreviydi. Laurent bu hizmeti uzun zamandan beri hizmet etmeye alışmış birinin kayıtsızlığıyla kabul etti. Brokarın açıklığı genişledi, ağır dış kumaşın ve onun üstündeki zırhın tene sıcak bir şekilde bastırdığı fanilanın beyazı ortaya çıktı. Laurent'ın teni ve gömlek beyazın aynı narin tonundaydı. Damen giysiyi Laurent'ın omuzlarına itti ve bir an için ellerinin altında Laurent'ın sırtının sert, kordonlu gerginliğini hissetti.

Laurent bir adım uzaklaşıp giysiyi bir yana atarak, "Bu da olur," dedi. "Git ve masaya otur.

Masanın üzerinde üç portakal ve bir fincanla ağırlaştırılmış tanıdık bir harita duruyordu. Laurent pantolon ve atletiyle rahat bir tavırla Damen'in karşısındaki sandalyeye yerleşerek portakallardan birini aldı ve soymaya başladı. Haritanın bir köşesi kıvrıldı.

'Vere Sanpelier'de Akielos'la savaşırken, doğu kanadımızı yaran bir manevra vardı. Bana bunun nasıl işe yaradığını anlat,' dedi Laurent.

Sabah kamp erkenden uyandı ve Jord Damen'i cephanelik çadırının yanındaki doğaçlama antrenman sahasına çağırdı.

Teoride iyi bir fikirdi. Damen ve Veretian askerleri farklı tarzların savunucularıydı ve birbirlerinden öğrenebilecekleri pek çok şey vardı. Damen düzenli talimlere geri dönme fikrinden kesinlikle hoşlanıyordu ve Govart talim organize etmiyorsa, gayri resmi bir toplantı bunun yerini alabilirdi.

Cephanelik çadırına vardığında, bir anlığına alanı inceledi. Prens'in adamları kılıç işleriyle uğraşıyordu ve gözü Jord'a takıldı

ve Orlant, sonra da Aimeric. Naibin adamlarının çoğu onlarla birlikte değildi ama Lazar da dahil olmak üzere bir ya da ikisi oradaydı.

Dün gece bir patlama olmamıştı ve Orlant ile Lazar birbirlerine yüz adım mesafedeydiler ama bu Orlant'ın henüz kendisini tatmin edecek şekilde ifade edilmemiş bir şikâyeti olduğu anlamına geliyordu ve Orlant yaptığı işi bırakıp öne çıkınca Damen kendisini tahmin etmesi gereken bir meydan okumayla karşı karşıya buldu.

Orlant tahta alıştırma kılıcını ona fırlattığında içgüdüsel olarak onu yakaladı.

"İyi misin?

"Evet," dedi Damen.

Orlant'ın gözlerindeki ifadeden ne demek istediğini anlayabiliyordu. İnsanlar dikkat etmeye başlıyor, kendi uygulamalarına ara veriyorlardı.

"Bu iyi bir fikir değil," dedi Damen.

'Bu doğru. Kavgaları sevmiyorsun,' dedi Orlant. 'İnsanların arkasından iş çevirmeyi tercih ediyorsun.

Kılıç bir alıştırma silahıydı, kabzasından ucuna kadar ahşaptı ve kabzanın etrafına tutuşu sağlamak için deri sarılmıştı. Damen kılıcın ağırlığını elinde hissetti.

"Dövüşmekten korkuyor musun?" dedi Orlant.

"Hayır," dedi Damen.

'O zaman ne? Dövüşemiyor musun?' dedi Orlant. 'Buraya sadece Prens'i sikmeye mi geldin?

Damen savurdu. Orlant savuşturdu ve hemen sert bir değiş tokuşun içinde kaldılar. Tahta kılıçların ölümcül darbeler vurması pek olası değildi ama kemikleri zedeleyebilir ve kırabilirdi. Orlant bunu göz önünde bulundurarak dövüştü: Saldırılarında hiçbir geri adım atmadı. İlk saldırıyı başlatan Damen şimdi bir adım geri çekildi.

Bu savaşta yapılan türden bir dövüştü, hızlı ve sert, düelloda değil, ilk birkaç çarpışmanın genellikle keşif amaçlı, temkinli ve test edici olduğu, özellikle de rakip bilinmiyorsa. Burada kılıç kılıca çarptı ve darbelerin telaşı sadece bir an için durdu, sonra hızla yeniden başladı.

Orlant iyiydi. Sahadaki adamların en iyilerindendi; bu ayrıcalığı Lazar, Jord ve Damen'in haftalar süren esaretinden tanıdığı diğer Prens'in adamlarından bir ya da ikisiyle paylaşıyordu. Damen

Laurent'ın en iyi kılıç ustalarını sarayda onu korumaları için görevlendirmesinden gurur duyması gerektiğini düşündü.

Damen en son kılıç kullanalı bir aydan fazla olmuştu. Akielos'ta kardeşini görmek isteyecek kadar saf olduğu o günden bu yana sanki daha uzun zaman geçmiş gibiydi. Bir aydı ama Damen her gün saatlerce süren sıkı bir eğitime alışkındı; çocukluğunun ilk yıllarından itibaren bir aylık aranın hiçbir şey ifade etmediği bir program. Kılıç nasırlarının yumuşaması için bile yeterince uzun değildi.

Dövüşmeyi özlemişti. Kendini fizikselliğe dayandırmak, tek bir sanata, tek bir kişiye odaklanmak, düşüncenin içgüdüye dönüştüğü bir hızda hareket etmek ve karşı hamle yapmak içindeki derin bir şeyi tatmin ediyordu. Yine de Veretian dövüş stili, tepkilerin tamamen otomatik olamayacağı kadar farklıydı ve Damen kısmen serbest bırakma ve kısmen de büyük ölçüde dikkatle kontrol altında tutulan basit bir zevk gibi bir his yaşadı.

Bir ya da iki dakika sonra Orlant ayrıldı ve küfretti. "Benimle dövüşecek misin, dövüşmeyecek misin?

"İdman yaptığımızı söylemiştin," dedi Damen tarafsız bir şekilde.

Orlant kılıcını yere fırlattı, izleyen adamlardan birine doğru iki adım attı ve kınından otuz santim uzunluğunda çelik bir kılıç çıkardı ve hiç söze gerek duymadan Damen'ın boynuna öldürücü bir hızla savurmaya başladı.

Düşünecek zaman yoktu. Orlant'ın darbeyi çekmeye mi yoksa gerçekten Damen'ı ikiye bölmeye mi niyetlendiğini tahmin edecek zaman yoktu. Dik kılıç savuşturulamazdı. Orlant'ın ağırlığı ve momentumu arkasındayken, tahta bir deneme kılıcını tereyağını keser gibi kolayca kesebilirdi.

Kılıç darbesinden daha hızlı hareket eden Damen, Orlant'ın menziline girdi ve hâlâ hareket ediyordu; bir saniye sonra Orlant'ın sırtı toprağa çarptı, rüzgâr göğsünden sertçe dışarı çıktı ve Damen'ın kılıcının ucu boğazına dayandı.

Etraflarındaki eğitim alanı sessizleşmişti.

Damen geri adım attı. Orlant yavaşça ayağa kalktı. Kılıcı yerde yatıyordu.

Kimse konuşmadı. Orlant atılmış kılıcından Damen'a baktı ve tekrar geri döndü ama başka bir hareket yapmadı. Damen, Jord'un elinin omzunu kavradığını hissetti ve gözlerini Orlant'tan ayırıp Jord'un çenesiyle kısaca işaret ettiği yöne baktı.

Laurent eğitim alanına gelmişti ve çok uzak olmayan bir yerde, silah çadırının yanında durmuş onları izliyordu.

'Seni arıyordu,' dedi Jord.

Damen kendi kılıcını bırakıp onun yanına gitti.

Püsküllü otların üzerinde yürüdü. Laurent onu yarı yolda karşılamak için hiçbir girişimde bulunmadı, sadece bekledi. Bir esinti çıkmıştı. Çadırın üzerindeki bayraklar şiddetle dalgalanıyordu.

"Beni mi arıyordun?

Laurent cevap vermedi ve Damen onun yüz ifadesini yorumlayamadı. "Ne oldu?" diye sordu Damen.

"Sen benden daha iyisin.

Damen buna ya da Laurent'ın kafasından ayak parmaklarına ve oradan da tekrar ayak parmaklarına doğru kayan, muhtemelen biraz aşağılayıcı olan uzun bakışına verdiği tepkiyle eğlenmesine engel olamadı. Ama gerçekten.

Laurent kızardı. Renk yanaklarına sertçe vurdu ve hissettiği şey zorla bastırılırken çenesindeki bir kas gerildi. Bu Damen'ın daha önce ondan gördüğü hiçbir tepkiye benzemiyordu ve biraz daha zorlamaktan kendini alamadı.

'Neden? Tartışmak mı istiyorsun? Bunu dostça halledebiliriz,' dedi Damen. "Hayır," dedi Laurent.

Bundan sonra aralarında geçebilecek her şey, Aimeric ile arkasından yaklaşan Jord tarafından engellendi.

Ekselansları. Özür dilerim, daha fazla zamana ihtiyacınız varsa-'

"Hayır," dedi Laurent. 'Onun yerine seninle konuşacağım. Beni ana kampa kadar takip edin.

İkisi birlikte yürüyüp Damen'i Aimeric'le baş başa bıraktılar. "Senden nefret ediyor," dedi Aimeric neşeyle.

Günün sonunda Jord onu bulmaya geldi.

Jord'u sevmişti. Onun pragmatizmini ve adamlarına karşı açıkça hissettiği sorumluluk duygusunu seviyordu. Jord nasıl bir geçmişten gelmiş olursa olsun, iyi bir lider olacak özelliklere sahipti. Jord'un üstlendiği onca ek göreve rağmen, yine de bunu yapmak için zaman ayırmıştı.

"Bilmeni isterim ki," dedi Jord, "bu sabah bize katılmanı istediğimde amacım Orlant'a bir şans vermek değildi-

"Bunu biliyorum," dedi Damen.

Jord yavaşça başını salladı. 'Ne zaman pratik yapmak istersen, sana karşı birkaç raunt dövüşmekten onur duyarım. Orlant'tan çok daha iyiyim.

'Bunu ben de biliyorum,' dedi Damen.

Jord'dan aldığı gülümsemeye en yakın şeyi aldı. "Govart'la dövüştüğünde o kadar da iyi değildin.

"Govart'la dövüştüğümde," dedi Damen, "ciğerlerim *chalis* doluydu.

Yine yavaşça başını salladı.

"Akielos'ta nasıl olduğundan emin değilim," dedi Jord, "ama ... dövüşten önce o şeyi almamalısın. Reflekslerini yavaşlatır. Gücünü tüketir. Sadece dostça bir tavsiye.

"Teşekkür ederim," dedi Damen, uzun bir süre geçtikten sonra.

Olay gerçekleştiğinde, yine Lazar ve Aimeric vardı. Yolculuğun üçüncü gecesiydi ve süslü bir adı olan yıkık dökük bir yapı olan Bailleux Kalesi'nde kamp kurmuşlardı. İçerideki lojmanlar o kadar fakirdi ki adamlar barakaları tercih etmemiş, hatta Laurent bile geceyi içeride geçirmektense çadırdan bozma evinde kalmıştı ama birkaç hizmetkâr vardı ve kale, adamların erzak ikmali yapabilmelerini sağlayan ikmal hattının bir parçasını oluşturuyordu.

Kavga nasıl başladıysa, başkaları duyana kadar Aimeric yerdeydi ve Lazar başında duruyordu. Tozluydu ama bu sefer kanı akmamıştı. Araya girenin Govart olması kötü bir şanstı ve o da Aimeric'i sürükleyerek ayağa kaldırdı, ardından da sorun çıkardığı için suratına ters bir tokat attı. Govart ilk gelenlerden biriydi ama Aimeric çenesine bakarak ayağa kalktığında gürültüden etkilenen hatırı sayılır bir kalabalık toplanmıştı.

Akşamın geç saatleri olması ve o günkü işlerin çoğunun bitmiş olması, adamlara toplanmak için boş zaman vermesi kötü bir şanstı.

Jord Orlant'ı fiziksel olarak etmek zorunda kaldı ve Govart da Jord'a adamlarını hizada tutmasını söyleyerek yardımcı olmadı. Govart, Aimeric'in özel muamele görmek için burada olmadığını ve Lazar'a misilleme yapan olursa postayı yiyeceğini söyledi. Şiddet, adamların arasında alev bekleyen yağ gibi kayıyordu ve Lazar tek bir saldırganlık hamlesi yapsaydı tutuşacaktı ama o bir adım geri çekildi ve Govart'ın açıklamasından memnun olmak yerine rahatsız olmuş gibi görünme nezaketini -ya da zekâsını- gösterdi.

Jord bir şekilde sükûneti sağlamayı başardı ama adamlar dağılınca emir komuta zincirini tamamen bozdu ve doğruca Laurent'ın çadırına gitti.

Damen, Jord'un çıkışını görene kadar bekledi. Sonra derin bir nefes aldı ve girişi kendisi aradı.

Laurent'ın çadırına girdiğinde Laurent, 'Sence Lazar'ı kapattırmalı mıyım? Bunu zaten Jord'dan duydum.'

Damen, 'Lazar iyi bir kılıç ustası ve amcanın adamları arasında işine dört elle sarılan birkaç kişiden biri. Bence Aimeric'i kapattırmalısın.

"Ne?" dedi Laurent.

"O çok genç. Çok çekici. Kavga çıkarıyor. Seninle konuşmaya gelmemin sebebi o değil ama madem ne düşündüğümü sordun: Aimeric sorunlara neden oluyor ve yakında bir gün sana bakmayı bırakıp erkeklerden birinin onu becermesine izin verecek ve sorunlar daha da kötüleşecek.

Laurent bunu içine sindirdi. Ama Laurent, "Onu geri çeviremem," dedi. 'Babası Konsey Üyesi Guion. Akielos Büyükelçisi olarak tanıdığınız adam.

Damen ona baktı. Aimeric'in cephanelikte Laurent'ı kanlı bir burunla savunduğunu düşündü. "Peki babası sınır kalelerinden hangisini elinde tutuyor?" diye sordu.

Laurent aynı sesle, "Fortaine," dedi.

"Babası üzerinde nüfuz kazanmak için bir çocuğu mu kullanıyorsunuz?

Aimeric ballı bir ikramla kandırılmış bir çocuk değil. O Guion'un dördüncü oğlu. Burada olmasının babasının sadakatini böldüğünü biliyor. Bana katılma sebebinin yarısı bu. Babasının ilgisini çekmek istiyor,' dedi Laurent. 'Benimle Aimeric hakkında konuşmak için gelmediysen neden buradasın?

Damen, 'Bana endişelerim ya da itirazlarım olursa bunları özel olarak dinleyeceğinizi söylemiştiniz,' dedi. 'Buraya sizinle Govart hakkında konuşmaya geldim.

Laurent yavaşça başını salladı.

Damen disiplinsiz geçen günleri hatırladı. Bu geceki kavga, bir kaptanın devreye girip kamptaki sorunları kontrol altına almaya başlaması için mükemmel bir fırsattı, titizlikle eşit cezalar ve her iki gruptan da şiddete müsamaha mesajı. Bunun yerine durum daha da kötüleşmişti. Dürüsttü.

'Sebebi ne olursa olsun Govart'ı serbest bıraktığınızı biliyorum. Belki de kendi hatalarına düşeceğini ya da ne kadar çok sorun çıkarırsa onu görevden almanın o kadar kolay olacağını umuyorsunuz. Ama işler öyle yürümüyor. Şimdi adamlar ona kızıyor, ama sabaha kadar ona hakim olmadığınız için size kızacaklar. Hızla komutanız altına alınmalı ve emirlere uymadığı için disipline edilmeli.

"Ama emirlere uyuyor," dedi Laurent. Ve sonra Damen'in tepkisi üzerine: 'Benim emirlerim değil.

En azından bu kadarını tahmin etmişti ama Naip'in Govart'a ne gibi emirler vereceğini merak ediyordu. *İstediğini yap ve yeğenimi dinleme*Muhtemelen tam olarak buna benzer bir şey diye düşündü.

'Amcana karşı bir saldırganlık eylemi olarak görülmeden Govart'ı dize getirebileceğini biliyorum. Govart'tan korktuğuna inanamıyorum. Öyle olsaydı, beni ringde onunla karşı karşıya getirmezdin. Eğer korkuyorsan-'

"Bu kadar yeter," dedi Laurent.

Damen çenesini tuttu. 'Bu iş uzadıkça, amcanın adamlarıyla yeniden yüzleşmek daha da zorlaşacak. Zaten senin hakkında konuşuyorlar-'

"Bu kadar yeter dedim," dedi Laurent.

Damen sessizdi. Bu büyük bir çaba gerektiriyordu. Laurent kaşlarını çatmış ona bakıyordu.

"Neden bana iyi öğütler veriyorsun?" diye sordu Laurent.

Beni bu yüzden yanında getirmedin mi? Damen bu sözleri yüksek sesle söylemek yerine, "Neden hiçbirini almıyorsun?" dedi.

Laurent, "Govart Kaptan'dır ve meseleyi beni tatmin edecek şekilde çözdü," dedi. Ama kaşları çatılmıştı ve gözleri donuklaşmıştı, sanki düşünceleri içe dönmüştü. 'Dışarıda halletmem gereken bir iş var. Bu akşam sizin hizmetinize ihtiyacım olmayacak. Çekilmenize izin veriyorum.

Damen Laurent'ın gidişini izledi ve sadece aklının yarısıyla bir şeyler fırlatma dürtüsünü yaşadı. Laurent'ın hiçbir zaman aceleci davranmadığını, her zaman çekip gittiğini ve düşünmek için kendine zaman ve alan tanıdığını artık biliyordu. Şimdi geri çekilme ve umut etme zamanıydı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

Kamptaki tüm askerlerden daha lüks bir uyku düzenine sahip olmasına rağmen DAMEN hemen uykuya dalmadı. Köle yatağı yastıklarla yumuşatılmıştı ve tenine ipek dokunuyordu.

Laurent döndüğünde uyanıktı ve kendisine ihtiyaç olup olmadığından emin olamayarak kendini yarı yarıya yukarı itti. Laurent onu görmezden geldi. Laurent geceleri konuşmaları bittiğinde ona bir mobilya parçasından daha fazla ilgi göstermezdi. Bu gece Laurent masaya oturdu ve masadaki mumun ışığında bir yazı yazdı. Bitirince katladı, sonra da kırmızı balmumuyla ve parmağına takmayıp elbisesinin bir kıvrımında sakladığı mühürle mühürledi.

Ondan sonra bir süre öylece oturdu. Yüzünde o gece daha önce takındığı aynı içe dönük ifade vardı. Sonunda Laurent kalktı, parmak uçlarıyla mumu söndürdü ve mangalların gölgeli yarı ışığında kendini yatağa hazırladı.

Sabah yeterince iyi başladı.

Damen ayağa kalktı ve görevlerini yerine getirdi. Ateşler söndürüldü, çadırlar toplanıp arabalara yüklendi ve adamlar ata binmek için hazırlanmaya başladılar. Laurent'ın bir gece önce yazdığı haber, bir at ve bir biniciyle birlikte dörtnala doğuya doğru yola çıktı.

Damen, eyerlerini hazırlarken, hakaretlerin iyi huylu olduğunu ve kimsenin çamura atılmadığını, bunun da bu gruptan beklenebilecek en iyi şey olduğunu düşündü.

Görüş alanının çevresinde, soluk saçlı ve binici derisi giymiş Laurent'ı fark etti. Laurent'a dikkatini veren tek kişi o değildi. Birden fazla baş Laurent'a doğru çevrilmişti ve birkaçı

adamlar toplanmaya başlamıştı. Laurent'ın önünde Lazar ve Aimeric vardı. Damen içinde adı konmamış bir endişe hissederek üzerinde çalıştığı eyeri bıraktı ve oraya doğru ilerledi.

Her şeyi yüzünden okunan Aimeric, Laurent'a kahramana tapınma ve aşağılanma dolu açık bir bakış atıyordu. Bir patavatsızlık yüzünden Prens'inin dikkatini çekmek ona açıkça acı veriyordu. Lazar'ı okumak daha zordu.

Ekselansları, özür dilerim. Benim hatamdı. Bir daha olmayacak,' Damen'ın kulağına geldiğinde duyduğu ilk şey bu oldu. Aimeric. Tabii ya.

"Seni ne kışkırttı? Laurent konuşur gibi bir ses tonuyla sordu.

Aimeric ancak şimdi derin sularda yüzdüğünün farkına varır gibi oldu. "Bu önemli değil. Sadece hatalı olan bendim.

"Önemli değil mi?" dedi Laurent, biliyordu, bilmesi gerekiyordu, mavi bakışları hafifçe Lazar'ın üzerinde dururken.

Lazar sessizdi. Altında kızgınlık ve öfke yatıyordu. Sonra kendi içlerine kapandılar, bakışlarını indirirken asık suratlı bir yenilgiye gömüldüler. Laurent'ın Lazar'a dik dik baktığını gören Damen birden Laurent'ın bütün bunları herkesin önünde yapacağını anladı. Damen gizlice etrafına bakındı. Şimdiden izleyen çok fazla adam vardı.

Laurent'ın ne bildiğine güvenmek zorundaydı.

"Yüzbaşı nerede?" dedi Laurent.

Kaptan hemen bulunamamıştı. Onu araması için Orlant gönderildi. Orlant, Govart'ı o kadar uzun süre aradı ki, ahırları hatırlayan Damen, aralarındaki farklılıklara rağmen Orlant'a sessizce sempati duydu.

Laurent sakince bekledi.

Ve bekledim. İşler ters gitmeye başladı. Seyredenler arasında sessiz bir ortak homurtu yükseldi ve kampa yayılmaya başladı. Prens, Yüzbaşı ile herkesin önünde konuşmak istiyordu. Yüzbaşı Prens'i kendi zevkini beklemeye zorluyordu. Her kim bir çentik aşağı çekilmek üzereyse, bu eğlenceli olacaktı. Zaten eğlenceliydi.

Damen korkunç bir önsezinin soğuk dokunuşunu hissetti. Dün gece Laurent'a öğüt verirken yapmak istediği şey bu değildi. Laurent ne kadar uzun süre beklemek zorunda kalırsa, otoritesi de o kadar alenen sarsılıyordu.

Govart nihayet geldiğinde, Laurent'e yavaşça yaklaştı, kılıç kemerini hala sabitlemişti, sanki buna izin vermekten hiç çekinmiyormuş gibi

İnsanlar yaptığı şeyin cinsel doğasını biliyorlardı.

Laurent'ın otoritesini ortaya koymasının ve Govart'ı sakin ve önyargısız bir şekilde disipline etmesinin tam zamanıydı. Onun yerine:

"Seni sevişmekten alıkoyuyor muyum?" dedi Laurent.

'Hayır. Bitirdim. Ne istiyorsun? Govart aşağılayıcı bir ilgisizlikle konuştu.

Laurent ile Govart arasında Damen'in bildiğinden daha fazla bir şey olduğu ve Govart'ın Naip'in otoritesinden emin bir şekilde ortalığın karışması ihtimalinden çekinmediği birdenbire anlaşıldı.

Laurent cevap veremeden Orlant geldi. Kolunda uzun kahverengi kıvrık saçlı, ağır etekli bir kadın vardı. Demek Govart'ın yaptığı buydu. İzleyen adamlardan bir tepki dalgası geldi.

"Beni beklettin," dedi Laurent, "kaledeki kadınlardan biriyle birlikte olurken?

'Erkekler sikişir,' dedi Govart.

Yanlıştı. Hepsi yanlıştı. Önemsiz ve kişiseldi ve sözlü bir azarlama Govart üzerinde işe yaramayacaktı. Umurunda değildi.

"Erkekler sikişir," dedi Laurent.

'Ben onun ağzını siktim, amını değil. Senin sorunun,' dedi Govart ve Damen o ana kadar bunun ne kadar yanlış gittiğini, Govart'ın otoritesinden ne kadar emin olduğunu ve Laurent'a karşı antipatisinin ne kadar derinlere kök saldığını görmemişti, 'şimdiye kadar ateşli olduğun tek erkeğin et suyun olmasıydı.

-'

Damen'ın Laurent'ın bu sahneyi kontrol edebileceğine dair tüm umutları Laurent'ın yüzünün donması, gözlerinin buz kesmesi ve keskin bir çelik sesiyle kılıcının kınından çıkmasıyla sona erdi.

"Çiz," dedi Laurent.

Hayır, hayır, hayır. Damen içgüdüsel olarak ileri doğru bir adım attı, sonra kısa düştü. Yumrukları güçsüzce sıkıldı.

Govart'a baktı. Govart'ın kılıç kullandığını hiç görmemişti ama onu ringlerden usta bir dövüşçü olarak tanıyordu. Laurent hayatı boyunca sınır görevlerinden kaçınmış ve yanlara doğru saldırabilecek bir rakiple asla dürüstçe karşılaşmamış bir saray prensiydi.

Daha da kötüsü. Govart'ın arkasında Naip'in tam desteği vardı ve izleyen adamlardan herhangi birinin bunu bildiği şüpheli olsa da, muhtemelen herhangi bir fırsat ortaya çıkarsa yeğenini göndermesi kendisine tam yetki verilmişti.

Govart çizdi.

Akla hayale gelmeyecek bir şey olacaktı: Onur düellosuna davet edilen Muhafız Yüzbaşı, tahtın varisini kesmeye giden birliğin önündeydi.

Laurent görünüşe göre bunu zırhsız yapacak kadar kibirliydi. Belli ki kaybedeceğini düşünmüyordu, hele bütün birliği bunu izlemeye davet ediyorsa. Hiç de sağlıklı düşünemiyordu. Laurent, lekesiz vücudu ve şımartılmış kapalı derisiyle, rakiplerinin her zaman kibarca kazanmasına izin verdiği saray sporlarından yeni çıkmış olmalıydı.

Öldürülecek, diye düşündü Damen, o anda geleceği mükemmel bir netlikle görüyordu.

Govart umursamaz bir rahatlıkla saldırdı. İki adamın kılıçları bir şiddet patlamasıyla bir araya geldiğinde çelik çeliğe sürtündü ve Damen'in kalbi boğazına sıkıştı -bunu harekete geçirmeyi, bu şekilde bitmesini istememişti, böyle değil- ve sonra iki adam birbirinden ayrıldı ve Damen'in kalp atışları şaşkınlığının şokuyla gürledi: ilk değişimin sonunda Laurent hâlâ hayattaydı.

İkincisinin sonunda da.

Üçüncünün sonunda, ısrarla ve dikkat çekici bir şekilde hâlâ hayattaydı ve rakibini sakince, ölçerek izliyordu.

Bu Govart için tahammül edilemez bir şeydi: Laurent ne kadar uzun süre zarar görmeden devam ederse, bu durum onu o kadar utandırıyordu, çünkü Govart her şeyden önce daha güçlü, daha uzun boylu, daha yaşlı ve bir askerdi. Bu kez Govart, Laurent'ın saldırısına hiç ara vermedi, kesik kesik saldırılarla vahşice ilerledi.

Laurent geri döndü, ince bileklerindeki darbenin sarsıntısı, rakibinin itici gücüne karşı değil, onunla birlikte çalışan zarif bir teknikle en aza indirilmişti. Damen irkilmeyi bıraktı ve izlemeye başladı.

Laurent konuştuğu gibi dövüşürdü. Tehlike aklını kullanma biçiminde yatıyordu: Yaptığı hiçbir şey önceden planlanmamış değildi. Yine de tahmin edilebilir değildi, çünkü yaptığı her şeyde olduğu gibi bunda da niyet katmanları vardı, beklenen kalıpların aniden başka bir şeye dönüştüğü anlar. Damen, Laurent'ın yaratıcı aldatmacalarının işaretlerini fark etmişti. Govart fark etmedi. Beklediği kadar kolay kapanamayacağını anlayan Govart, Damen'in onu yapmaması için uyarabileceği tek şeyi yaptı. Sinirlendi. Bu bir hataydı. Eğer bir tane varsa

Laurent'ın bildiği bir şey varsa, o da birini nasıl öfkelendireceği ve sonra da bu duyguyu nasıl sömüreceğiydi.

Laurent, Govart'ın ikinci hamlesini kolay bir zarafetle ve Damen'in kılıcını eline almak için kaşınmasına neden olan özellikle Veretian bir dizi savuşturmayla geri çevirdi.

Artık öfke ve inançsızlık Govart'ın kılıç ustalığını gerçekten etkilemeye başlamıştı. Temel hatalar yapıyor, gücünü boşa harcıyor ve yanlış hatlardan saldırıyordu. Laurent fiziksel olarak Govart'ın tam güçteki darbelerinden birini kılıcıyla karşılayacak kadar güçlü değildi; onlardan kaçınması ya da o açılı savuşturmalar ve değişen momentumla sofistike şekillerde karşı koyması gerekiyordu. Govart bunlardan herhangi birini indirebilseydi ölümcül olabilirlerdi.

Bunu başaramadı. Damen izlerken Govart öfkeyle savurdu. Onu aptalca hatalara sürükleyen öfkesiyle bu dövüşü kazanamayacaktı. Bu, izleyen herkes için aşikâr hale geliyordu.

Başka bir şey daha acı bir şekilde netleşiyordu.

Laurent, denge ve koordinasyonu kendisine bir armağan olarak veren orantılara sahipti ve amcasının iddia ettiği gibi bunları boşa harcamamıştı. Elbette en iyi ustalara ve en iyi eğitime sahip olmalıydı. Ancak bu beceri düzeyine ulaşabilmesi için çok küçük yaşlardan itibaren uzun ve sıkı bir eğitim almış olması da gerekirdi.

Hiç de eşit bir maç değildi. Halkın önünde aşağılanmanın bir dersiydi. Ancak dersi veren, rakibine zahmetsizce üstünlük sağlayan kişi Govart değildi.

Govart ilk kez silahını kaybettiğinde Laurent, "Al onu," dedi.

Govart'ın kılıç kolu boyunca uzun bir kırmızı çizgi görülüyordu. Altı adım atmıştı ve göğsü inip kalkıyordu. Gözlerini Laurent'tan ayırmadan kılıcını yavaşça kaldırdı.

Artık öfkeyle yapılan hatalar, yanlış adımlarla yapılan saldırılar ya da çılgınca savrulmalar yoktu. Zorunluluk Govart'ın Laurent'ı değerlendirmesini ve en iyi kılıç becerisiyle karşısına çıkmasını sağladı. Bu kez bir araya geldiklerinde Govart ciddi bir şekilde dövüştü. Hiç fark etmedi. Laurent soğukkanlı, acımasız bir amaçla dövüşüyordu ve olanlarda, bu kez Govart'ın bacağından aşağı akan kan çizgisinde, Govart'ın kılıcının bir kez daha çimlerin üzerinde yatmasında bir kaçınılmazlık vardı.

Laurent yine, "Al şunu," dedi.

Damen Auguste'ü hatırladı, saatlerce cepheyi tutan ve dalga dalga kırılan gücü. Ve burada küçük kardeşi savaşıyordu.

Naibin adamlarından biri, 'Onun bir süt çocuğu olduğunu sanıyordum,' dedi. "Sence onu öldürecek mi?" diye tahmin yürüttü bir diğeri.

Damen bu sorunun cevabını biliyordu. Laurent onu öldürmeyecekti. Onu kıracaktı. Burada, herkesin önünde.

Belki de Govart Laurent'ın niyetini sezmişti, çünkü kılıcını üçüncü kez yitirdiğinde aklı başından gitti. Düello geleneklerini bir kenara atmak, uzun süren bir yenilginin utancına tercih edilirdi; kılıcını bıraktı ve sadece saldırdı. Bu şekilde her şey çok basitti: Dövüşü yere indirirse kazanacaktı. Kimsenin müdahale etmesi için zaman yoktu. Ama Laurent'ın reflekslerine sahip biri için bu, bir seçim yapmak için yeterli bir zamandı.

Laurent kılıcını kaldırdı ve Govart'ın vücuduna sapladı; karnına ya da göğsüne değil, omzuna. Govart'ı durdurmak için bir kesik ya da yüzeysel bir kesik yeterli olmayacaktı, bu yüzden Laurent kılıcının kabzasını kendi omzuna dayadı ve vücudunun bütün ağırlığını kullanarak kılıcı daha sert sapladı ve Govart'ın hareketini durdurdu. Bu, domuz avında mızrak yaraladığı ama öldürmediği zaman kullanılan bir numaraydı: Mızrağın kör ucunu omuza dayamak ve saplanan domuzu uzakta tutmak.

Bazen bir yaban domuzu kurtuluyor ya da mızrağın tahtasını kırıyordu, ama Govart kılıçla delik deşik olmuş bir adamdı ve dizlerinin üzerine çökmüştü. Laurent'ın kılıcı çekip çıkarması için gözle görülür bir kas ve sinir çabası gerekti.

"Soyun onu," dedi Laurent. 'Atına ve eşyalarına el koyun. Onu kaleden dışarı çıkarın. İki mil batıda bir köy var. Yeterince çok isterse bu yolculuktan sağ çıkabilir.

Bunu sessizliğin içinde sakince söyledi ve Naibin iki adamına hitap etti, ikisi de tereddüt etmeden emirlerine itaat etmek için harekete geçti. Başka kimse kımıldamadı.

Başka kimse yoktu. Bir tür sersemlikten çıkıyormuş gibi hisseden Damen etrafına, toplanan adamlara baktı. Önce Prens'in adamlarına baktı, içgüdüsel olarak dövüşe karşı kendi tepkisinin onların yüzüne de yansımasını bekliyordu, ama bunun yerine yüzlerinde şaşkınlıkla karışık memnuniyet ifadesi vardı. Hiçbirinin Laurent'ın kaybedebileceğinden endişe etmediğini fark etti.

Naibin adamları arasındaki tepkiler daha çeşitliydi. Hem memnuniyet hem de eğlence belirtileri vardı: belki de

gösteri, beceri gösterisine hayran kaldı. Başka bir şeye dair bir ipucu da vardı ve Damen onların otoriteyi güçle bağdaştıran adamlar olduğunu biliyordu. Belki de şimdi Prensleri ve onun güzel yüzü hakkında farklı düşünüyorlardı.

Durgunluğu bozan Lazar oldu, Laurent'a bir bez fırlattı. Laurent onu aldı ve kılıcını bir mutfak elinin oyma bıçağını sildiği gibi sildi. Sonra kılıcını kınına soktu, şimdi kıpkırmızı olan bezi bıraktı.

Askerlere seslenen Laurent şunları söyledi: 'Üç günlük kötü liderlik, ailemin onuruna yapılan bir hakaretle sonuçlandı. Amcam atadığı Yüzbaşının kalbinde ne yattığını bilemezdi. Eğer bilseydi, ona insanlar üzerinde liderlik görevi vermez, onu hapse atardı. Yarın sabah, değişim olacak. Bugün, boşa harcadığımız zamanı telafi etmek için çok çalışacağız.

Adamlar konuşmaya başlayınca sessizliği bir gürültü bozdu. Laurent başka bir işle ilgilenmek için arkasını döndü, Jord'un yanında durdu ve kaptanlığı ona devretti. Elini Jord'un koluna koydu ve duyulamayacak kadar sessiz bir şeyler mırıldandı, ardından Jord başını salladı ve emirler vermeye başladı.

Ve iş bitmişti. Govart'ın omzundan pompalanan kan, üzerinden çıkarılan gömleğini kızarttı. Laurent'ın acımasız emirleri yerine getirildi.

Laurent'a giysiyi fırlatan Lazar yine Laurent hakkında ileri geri konuşacakmış gibi görünmüyordu. Hatta Laurent'a yeni bakış tarzı Damen'e açıkça Torveld'i hatırlatıyordu. Damen kaşlarını çattı.

Kendi tepkisi onu garip bir şekilde dengesiz hissettirdi. Bu sadece beklenmedik bir şeydi. Laurent'ın böyle eğitildiğini, böyle yetenekli olduğunu bilmiyordu. Neden temelde bir şeylerin değiştiğini hissettiğinden emin değildi.

Kahverengi saçlı kadın ağır eteklerini topladı, Govart'a doğru yürüdü ve onun yanında yere tükürdü. Damen'in kaşları daha da çatıldı.

Babasının öğütleri aklına geldi: Yaralı bir yaban domuzundan asla gözlerini ayırmamalıydın; bir kez ava çıktın mı, sonuna kadar savaşmalıydın ve bir yaban domuzu yaralandığında, işte o zaman en tehlikeli hayvan olurdu.

Bu düşünce onu rahatsız etti.

Laurent haberi vermek üzere dört atlıyı dörtnala Arles'a gönderdi. Atlılardan ikisi kendi muhafızlarından, biri Naip'in adamlarından, sonuncusu da Baillieux Kalesi'nden bir görevliydi. Dördü de sabahki olaylara kendi gözleriyle şahit olmuştu: Govart kraliyet ailesine hakaret etmiş, Prens sonsuz iyiliği ve adaletiyle Govart'a düello yapma onurunu bahşetmiş ve Govart adil bir şekilde silahsızlandırıldıktan sonra angajman kurallarını çiğneyerek Prens'e zarar verme niyetiyle saldırmıştı ki bu ihanetle eşdeğer aşağılık bir hareketti. Govart adil bir şekilde cezalandırılmıştı.

Başka bir deyişle, Naip, Kaptanının, Naipliğe karşı bir isyan, prenslere itaatsizlik ya da tembel bir beceriksizlik olarak gösterilemeyecek bir şekilde iyi ve gerçekten kapatıldığı konusunda bilgilendirilecekti. Birinci raunt: Laurent.

Vere'nin Vask'la olan ve dağlarla çevrili doğu sınırı yönünde at sürdüler. Dağ eteklerinde, Nesson adında bir kalede kamp kuracaklar, sonra da dönüp güneye doğru yol alacaklardı. Sabahın katartik şiddetinin ve Jord'un pragmatik emirlerinin birleşik etkileri birlik içinde yankılanmaya başlamıştı bile. Geride kalan kimse yoktu.

Sabahki gecikmelerden sonra Nesson'a ulaşmak için çok zorlanmaları gerekti ama adamlar bunu isteyerek yaptılar ve kaleye ulaştıklarında gün batımı gökyüzünden daha yeni çekilmeye başlamıştı.

Jord'a rapor veren Damen, kendini hazır olmadığı bir konuşmanın içinde buldu. "Yüzünden anladım. Onun dövüşebildiğini bilmiyordun.

"Hayır," dedi Damen. "Ben .

"Bu onun kanında var.

"Naibin adamları da en az benim kadar şaşırmış .

Bu konuda özeldir. Sarayın içindeki kişisel antrenman ringini gördünüz. Ara sıra Prens'in Muhafızları'ndan bazılarıyla, Orlant'la, benimle birkaç raunt yapar - beni birkaç kez yere serdi. Kardeşi kadar iyi değil ama herkesten on kat daha iyi olmak için Auguste'ün yarısı kadar iyi olmanız yeterli.

Onun kanında: tam olarak bu değildi. İki kardeş arasında benzerlikler kadar farklılıklar da vardı: Laurent'ın yapısı daha az güçlüydü, tarzı zarafet ve zeka üzerine kuruluydu, Auguste'ün altın olduğu yerde cıva gibiydi.

Nesson'un Baillieux'den iki yönden farklı olduğu ortaya çıktı. Birincisi, dağlardan geçilebilen birkaç geçitten birinin yakınında bulunan ve yaz aylarında Vaskian eyaleti Ver-Vassel'den ticaret alan hatırı sayılır büyüklükte bir ilçeye bağlıydı. İkincisi, yeterince iyi korunuyordu.

-Adamlar geceyi barakada geçirsin, Laurent da kalede konaklasın diye.

Damen alçak kapıdan yatak odasına gönderildi. Laurent dışarıdaydı, hâlâ at üstündeydi ve atlılarla ilgili bir işle uğraşıyordu. Damen'e mumları ve ateşi yakma görevi verildi, o da aklı başka yerde olduğu halde bunu yaptı. Baillieux'den buraya kadar olan uzun yolculukta düşünmek için çok zamanı olmuştu. İlk başta tanık olduğu düelloyu zihninde evirip çevirmişti.

Şimdi Naip'in Laurent'ı topraklarından mahrum bırakarak cezalandırdığını ilk kez gördüğü anı düşünüyordu. Bu özel olarak verilebilecek bir cezaydı, ama Naip bunu halka açık bir gösteriye dönüştürmüştü. Naip bunun sonunda *köleyi kucaklamasını* emretmişti: bir armağan, bir süs, gereksiz bir aşağılama eylemi.

Ringi düşündü, mahkemenin özel eylemleri halka açık bir şekilde izlemek için toplandığı yeri, aşağılamaları ve temsili tecavüzleri mahkeme seyrederken bir gösteriye dönüştürmeyi.

Sonra Laurent'ı düşündü. Laurent'ın köle değişimini ayarladığı ziyafet gecesi, amcasıyla uzun, aleni bir savaş olmuştu, önceden titizlikle planlanmış ve hassasiyetle uygulanmıştı. Damen yüksek masada yanında oturan Nicaise'i ve önceden uyarılmış olan Erasmus'u düşündü.

Radel'in dediğine *göre, ayrıntılara çok önem verirmiş*.

Laurent hâlâ binici giysileri içinde odaya girdiğinde Damen ateşle uğraşmayı bitirmek üzereydi. Sanki bir düelloyu atlatmış, yüzbaşısını öldürmüş ve bunu bir gün süren bir at gezintisiyle tamamlamış olmanın üzerinde hiçbir etkisi olmamış gibi rahat ve sakin görünüyordu.

Damen onu artık kadar iyi tanıyordu. Herhangi birine. "Govart'ı sikmesi için o kadına para mı verdin?" dedi.

Laurent binici eldivenlerini çıkarırken durakladı, sonra bilerek devam etti. Her parmağındaki deriyi teker teker çıkardı. Sesi sabitti.

'Ona yaklaşması için para verdim. Sikini zorla ağzına sokmadım,' dedi Laurent.

Damen ahırda Govart'ın sözünü kesmesinin istenmesini ve bu birlikle birlikte hiç kamp takipçisi olmamasını düşündü.

Laurent, 'Seçme şansı vardı' dedi.

"Hayır," dedi Damen. 'Sen sadece ona düşündürdün.

Laurent, Govart'a yönelttiği soğuk bakışın aynısını ona da yöneltti. "Ekspostasyon mu? Haklıydınız. Bunun şimdi olması gerekiyordu. Bir yüzleşmenin kendiliğinden ortaya çıkmasını bekliyordum ama bu çok uzun sürdü.

Damen ona baktı. Tahmin etmek bir şeydi, ama kelimelerin yüksek sesle söylendiğini duymak başka bir şeydi. "Doğru" mu? Öyle demek istemedim-' Sözünü yarıda kesti.

"Söyle," dedi Laurent.

'Bugün bir adamı kırdın. Bu seni hiç etkilemiyor mu? Bunlar hayat, amcanla oynadığın satranç oyunundaki taşlar değil.

"Yanılıyorsunuz. Amcamın tahtasındayız ve bu adamların hepsi onun taşları'.

"Sonra onlardan birini her hareket ettirdiğinizde, ona ne kadar benzediğiniz için kendinizi tebrik edebilirsiniz.

Birden ortaya çıktı. Hâlâ tahminlerinin doğrulanmasının etkisiyle sarsılıyordu. Bu sözlerin Laurent üzerinde böyle bir etki yapacağını kesinlikle beklemiyordu. Laurent'ı olduğu yerde durdurdular. Damen Laurent'ın daha önce hiç sözsüz yakalandığını görmemişti ve bu durumun uzun süreceğini sanmadığı için avantajını kullanmak için acele etti.

'Eğer adamlarınızı aldatarak kendinize bağlarsanız, onlara nasıl güvenebilirsiniz? Onların hayranlık duyacağı niteliklere sahipsiniz. Neden size doğal bir şekilde güvenmelerine izin vermiyorsunuz ve bu şekilde-'

"*Zaman yok,*" dedi Laurent.

Sözcükler Laurent'ın içine düştüğü sözsüz durumdan kendilerini büyük bir güçle dışarı attılar.

Laurent yine, 'Zaman yok,' dedi. 'Sınıra varmamıza iki hafta var. Bu süre içinde çok çalışarak ve gülümseyerek bu adamlara kur yapabileceğimi sanma. Ben amcamın iddia ettiği gibi yeşil bir tay değilim. Marlas'ta savaştım, Sanpelier'de savaştım. Buraya nezaket için gelmedim. Liderlik ettiğim adamların emirlere itaat etmedikleri ya da bir hattı tutamadıkları için kesildiğini görmeye niyetim yok. Hayatta kalmaya niyetliyim, amcamı yenmeye niyetliyim ve sahip olduğum her silahla savaşacağım.

"Bunu mu demek istiyorsun?

'Kazanmak istiyorum. Buraya kendimi kılıcın üzerine atmak için fedakarca geldiğimi mi düşündünüz?

Damen kendini sorunla yüzleştirdi, imkânsız olanı bir kenara bırakıp sadece gerçekçi olarak yapılabileceklere baktı.

"İki hafta yeterince uzun bir süre değil," dedi Damen. 'Bu gibi adamlarla bir yere varmak için bir aya yakın bir süreye ihtiyacınız olacak ve o zaman bile en kötülerinin ayıklanması gerekecek.

"," dedi Laurent. "Başka bir şey var mı?"

"Evet," dedi Damen.

"O zaman aklından geçeni söyle," dedi Laurent. 'Şimdiye kadar başka bir şey yaptığından değil.

Damen, 'Sana elimden geldiğince yardım edeceğim ama sıkı çalışmaktan başka hiçbir şeye zamanın olmayacak ve her şeyi doğru yapman gerekecek' dedi.

Laurent çenesini kaldırdı ve o güne kadar gösterdiği bütün soğukkanlılık ve küstahlıkla cevap verdi.

"Beni izle," dedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

LAURENT, henüz yirmi yaşındaydı ve planlama yeteneği olan ayrıntılı bir zihne sahipti, onu sarayın küçük entrikalarından ayırdı ve ilk emri olan bu geniş tuvalde serbest bıraktı.

Damen bunun oluşunu izledi. Her şey Laurent'ın uzun geceler süren taktik tartışmalarından sonra birliğe hitap ederek eksikliklerinin bir portresini çizmesiyle başladı. Bunu at sırtında, toplanan adamların en uzağına kadar ulaşan berrak bir sesle yapmıştı. Dün gece Damen'in söylediği her şeyi dinlemişti. Bundan çok daha fazlasını dinlemişti. O konuştukça, ancak son üç gündür kendisinin de dinlediği hizmetkârlardan, zırhçılardan ve askerlerden edinebileceği bilgiler ortaya çıkıyordu.

Laurent bu bilgileri iğneleyici olduğu kadar parlak bir üslupla kusuyordu. İşi bitince adamlara bir kemik attı: Belki de kötü kaptanlık yüzünden engellenmişlerdi. Bu nedenle yeni kaptanlarına alışmak için iki hafta Nesson'da kalacaklardı. Laurent onları bizzat yönetecek, onları vergilendirecek, kırpacak ve savaşabilecek bir bölüğe yaklaştıracak bir rejim uygulayacaktı. Tabii ona ayak uydurabilirlerse.

Ama önce, diye ekledi Laurent, mutfaktan çadırlara ve atların barınağına kadar her şeyi boşaltıp burada yeniden kamp kuracaklardı. İki saatten az bir sürede.

Adamlar bunu yuttular. Laurent bir gün önce liderlerine karşı koyup onu puan puan yenmeseydi bunu yapmayacaklardı. O zaman bile, emir tembel bir amirden gelseydi çekinebilirlerdi, ama Laurent ilk günden beri yorum yapmadan, şikâyet etmeden sıkı çalışmıştı. Bu da kıl payı hesaplanmıştı.

Ve böylece işe koyuldular. Çadırları söktüler, direkleri ve kazıkları çaktılar ve tüm atların eyerlerini çözdüler. Jord net, pragmatik emirler verdi. Çadır sıraları ata bindiklerinden beri ilk kez düzgün görünüyordu.

Ve sonra bitti. İki saat. Hâlâ çok uzundu ama son birkaç akşamın yayılan kaosundan çok daha iyiydi.

İlk emir eyerlere yeniden binmek oldu ve bunu atlar için kolay, adamlar içinse acımasız olacak şekilde tasarlanmış bir dizi atlı talim izledi. Damen ve Laurent tatbikatları dün gece birlikte planlamışlar, sabahın gri saatlerinde onlara katılan Jord'dan da biraz yardım almışlardı. Doğrusu Damen, Laurent'ın tatbikata bizzat katılmasını beklemiyordu ama o katılmış, tempoyu ayarlamıştı.

Laurent atını Damen'ınkinin yanında dizginleyerek, 'Fazladan iki haftan var. Bakalım onlarla ne yapabileceğiz.

Öğleden sonra hat çalışmasına geçtiler: tekrar, tekrar ve tekrar kırılan hatlar, sonunda kırılmayana kadar, sadece herkes akılsızca komutları takip etmekten başka bir şey yapamayacak kadar yorgun olduğu için. Günün talimleri Damen'ı bile zorlamıştı ve bittiğinde, uzun zamandır ilk kez bir şey başarılmış gibi hissetti.

Adamlar kampa kemiksiz ve bitkin bir halde dönmüş, liderlerinin sarışın, mavi gözlü bir şeytan olmasından şikâyet edecek enerjileri kalmamıştı. Damen, Aimeric'i kamp ateşlerinden birinin yanında gözleri kapalı bir şekilde, tıpkı bir ayak yarışından sonra yere yığılmış bir adam gibi yayılmış halde gördü. Aimeric'in kendisinden iki kat büyük adamlarla kavga etmesine neden olan inatçı karakteri, fiziksel olarak aşmak zorunda kaldığı acı ve yorgunluk engellerine rağmen talimlere ayak uydurmasını da sağlamıştı. En azından bu durumda sorun yaratamayacaktı. Kimse kavga çıkarmayacaktı: çok yorgundular.

Damen izlerken, Aimeric gözlerini açtı ve boş gözlerle ateşe baktı.

Aimeric'in birlik için yarattığı zorluklara rağmen Damen bir sempati duydu. Aimeric sadece on dokuz yaşındaydı ve belli ki bu onun ilk seferiydi. Yersiz ve yalnız görünüyordu. Damen yoldan saptı.

"İlk kez mi bir şirkete katılıyorsun?" dedi.

"Ayak uydurabilirim," dedi Aimeric.

"Bunu gördüm," dedi Damen. 'Eminim Kaptanınız da görmüştür. İyi bir iş çıkardınız.

Aimeric cevap vermedi.

'Önümüzdeki birkaç hafta boyunca tempo sabit kalacak ve sınıra ulaşmamıza bir ay var. İlk gün kendinizi yormak zorunda değilsiniz.

Bunu yeterince nazik bir tonda söyledi, ama Aimeric sert bir şekilde cevap verdi: "Ayak uydurabilirim.

Damen içini çekip ayağa kalktı ve Laurent'ın çadırına doğru iki adım atmıştı ki Aimeric'in sesi onu geri çağırdı.

"Bekle," dedi Aimeric. "Gerçekten Jord'un onu gördüğünü mü düşünüyorsun? Sonra da sanki bir şeyi ele vermiş gibi kızardı.

Çadırın kapağını iterek açan Damen, aksine hiçbir şeyi ele vermeyen soğuk mavi bir bakışla karşılaştı. Jord çoktan içeri girmişti ve Laurent Damen'a onlara katılmasını işaret etti.

"Otopsi," dedi Laurent.

Günün olayları incelendi. Damen'e soruldu ve dürüstçe fikrini söyledi: Adamlar umutsuz değildi. Bir ay içinde mükemmel eğitimli bir bölük haline gelemeyeceklerdi. Ama onlara bazı şeyler öğretilebilirdi. Bir hattı nasıl tutacakları ve bir pusuya nasıl karşı koyacakları öğretilebilirdi. Temel manevralar öğretilebilirdi. Damen gerçekçi olduğunu düşündüğü şeyleri özetledi. Jord da aynı fikirdeydi ve birkaç öneri ekledi.

Jord açık yüreklilikle, iki ayın bir aydan çok daha faydalı olacağını söyledi.

Laurent, 'Ne yazık ki amcam bizi sınırda görevlendirdi ve her ne kadar aksini tercih etsem de eninde sonunda varmak zorundayız' dedi.

Jord homurdandı. Birkaç adamla tartıştılar ve tatbikatları düzenlediler. Jord kamp sorunlarının kökenini tespit etmekte ustaydı. Damen'ın da tartışmanın bir parçası olmasını doğal karşılıyor gibiydi.

İşleri bitince Laurent, Jord'u kovdu ve çadırın mangal sıcaklığında oturup Damen'e baktı.

Damen, "Bir şey için bana ihtiyacınız yoksa, yatmadan önce zırhı kontrol etmeliyim," dedi.

"İçeri getir," dedi Laurent.

Kontrol etti. Koltuğa oturdu, tokalara ve kayışlara baktı ve çocukluğundan beri içine işlemiş bir alışkanlıkla her parçayı sistematik olarak kontrol etti.

Laurent, "Jord hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ondan hoşlandım," dedi Damen. 'Ondan memnun olmalısınız. Kaptan için doğru seçim o.'

Telaşsız bir duraklama oldu. Damen'ın bir vambrace'i eline aldığında çıkardığı sesler dışında çadır sessizdi.

"Hayır," dedi Laurent. "Sen .

"Ne?" dedi Damen. Laurent'a ürkmüş bir bakış attı ve Laurent'ın kendisine sabit bir şekilde baktığını görünce daha da şaşırdı. "Burada bir Akielon'dan emir alacak tek bir adam bile yok.

Bunu biliyorum. Jord'u seçmemin iki nedeninden biri de bu. Adamlar ilk başta sana direnecekti, kendini kanıtlaman gerekecekti. Fazladan iki hafta olsa bile, tüm bunları gerçekleştirmek için yeterli zaman yoktu. Seni en iyi şekilde kullanamamak beni hayal kırıklığına uğratıyor.

Kendisini hiçbir zaman kaptanlık için bir rakip olarak görmeyen Damen, bunun içgüdüsel olarak kendisini Laurent'ın rolünü üstlenmiş ya da üstlenmemiş olarak görmesinden kaynaklandığını fark edince kendi kibrinden biraz utandı. Sıradan bir asker gibi rütbe atlayabileceği fikri aklına bile gelmemişti.

"Söylemeni beklediğim son şey buydu," diye itiraf etti biraz alaycı bir tavırla. 'Bunu göremeyecek kadar gururlu olduğumu mu düşündünüz? Sizi temin ederim ki, benim gururum

Amcamı yenmek için yaptığım yatırım, başka herhangi bir konuda beslediğim duygulardan çok daha ağır basıyor.

"Beni şaşırttın," dedi Damen. 'Bazen seni anladığımı sanıyorum, bazen de hiç anlayamıyorum.

"İnanın bana, bu duygu karşılıklı.

"İki neden söylediniz," dedi Damen. "Diğeri neydi?

"Adamlar beni çadırın içinde domalttığını sanıyorlar," dedi Laurent. Bunu da her şeyi söylediği gibi sakin bir şekilde söyledi. Damen kemerin bağını geveledi. 'Bu benim otoritemi sarsar. Benim özenle geliştirdiğim otoritemi. Şimdi sizi gerçekten şaşırttım. Belki bir karış daha uzun olmasaydın ya da omuzların bu kadar geniş olmasaydı.

Damen, "Bir metreden oldukça az," dedi.

"Öyle mi?" dedi Laurent. 'Benimle şeref meseleleri üzerinde tartıştığın zaman daha çok hissediyorum.

"Bilmeni isterim ki," dedi Damen, dikkatle, "senin ve benim-" "bu fikri teşvik edecek hiçbir şey yapmadım.

'Eğer öyle olduğunu düşünseydim, seni bir direğe bağlar ve önün arkana denk gelene kadar kırbaçlatırdım.

Uzun bir sessizlik oldu. Dışarıda kemik yorgunu, uyuyan kampın sessizliği vardı, böylece sadece çadır kapakları ve birkaç belirsiz yer değiştirme sesi duyulabiliyordu. Damen'ın parmakları vambrace'in metali üzerinde sertçe duruyordu, ta ki tutuşunu kasten gevşetene kadar.

Laurent sandalyesinden kalktı; bir elinin parmakları sandalyenin arkalığında duruyordu.

'Bırak onu. Bana katıl,' dedi Laurent.

Damen ayağa kalktı. Bu rahatsız edici bir görevdi ve canı sıkılmıştı. Laurent'ın bugün giydiği giysinin arkadan değil önden bağları vardı. Damen onu kibarca çözdü.

Ellerinin altında açıldı. Çıkarmak için Laurent'ın arkasına geçti. Giysiyi bir kenara koyduktan sonra ağzını açıp, "*Gerisini ben halledeyim mi?" diye sordu*, çünkü hizmetinin genellikle bu kadar olması gerekiyordu ve Laurent dış giysilerini kendisi de kolayca çıkarabilirdi.

Geriye döndüğü zaman Laurent elini omzuna götürmüş, hafif bir sertlik hissettiği her halinden belli olan omzunu yuvarlıyordu. Kirpikleri aşağıya inmişti. Gömleğinin altından kol ve bacakları gevşemişti. Damen onun bitkin olduğunu fark etti.

Damen hiç sempati duymuyordu. Bunun yerine, mantıksız bir şekilde, kızgınlığı doruğa çıktı, Laurent yavaş parmaklarını altın rengi saçlarına sokarak, bir şekilde esaretinin ve cezasının tek bir et ve kan adamının işi olduğunu hatırlatan bir hareket yaptı.

Dilini tuttu. İki hafta burada, iki hafta da sınıra gidip Laurent'a güvenli bir şekilde eşlik ettikten sonra işi bitecekti.

Sabah hepsini tekrar yaptılar.

Ve tekrar. Adamları zorlamak için tasarlanmış emirlere uymalarını sağlamak bir başarıydı. Bu adamlardan bazıları sıkı çalışmaktan hoşlanıyordu ya da gelişmek için zorlanmaları gerektiğini anlayan tiplerdendi ama hepsi değil.

Laurent başardı.

O gün birlik, bazen sadece iradeyle göründüğü gibi, amacına doğru işlendi, şekillendirildi ve biçimlendirildi. Laurent'ın adamlarla hiçbir dostluğu yoktu. Akielon ordularında Damen'in babasına duyulan sıcak, yürekten sevginin hiçbiri yoktu. Laurent sevilmiyordu. Laurent sevilmezdi. Onu uçurumdan aşağıya kadar takip eden kendi adamları arasında bile

Laurent'ın, Orlant'ın bir zamanlar onu tarif ettiği gibi, dökme demirden bir kaltak olduğu, kötü tarafına bulaşmanın çok kötü bir fikir olduğu ve iyi tarafına gelince, bir tane bile olmadığı konusunda kesin bir fikir birliği vardı.

Önemli değildi. Laurent emirler verdi ve onlar uygulandı. Adamlar kaçmaya çalıştıklarında kaçamayacaklarını anlıyorlardı. Laurent'ın ayağını öpmek ve elindeki tatlıları yemek için çeşitli manevralar yapmış olan Damen, onları karşı karşıya getiren ve zorlayan mekanizmayı anlıyor, her durumda ayrı ayrı derinlere gömülüyordu.

Ve belki de bu yüzden aralarında ince bir saygı bağı oluşuyordu. Amcasının Laurent'ı neden iktidarın dizginlerinden uzak tuttuğu anlaşılıyordu: Liderlik konusunda iyiydi. Gözlerini hedeflerine dikmiş ve onlara ulaşmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Zorluklarla açık gözlerle yüzleşirdi. Sorunlar önceden görülür, çözülür ya da atlatılırdı. Ve içinde bu sert adamları kontrolü altına alma sürecinden keyif alan bir şeyler vardı.

Damen tanık olduğu şeyin yeni doğmakta olan bir krallık, hükmetmek için doğmuş bir prensin ilk komuta esneklikleri olduğunun farkındaydı, ancak Laurent'ın liderlik tarzı -eşit derecede mükemmel ve rahatsız edici- kendisininkine hiç benzemiyordu.

Kaçınılmaz olarak, bazı adamlar emirlere karşı geldi. İlk öğleden sonra Naip'in paralı askerlerinden birinin Jord'un emirlerine uymayı reddettiği bir olay olmuştu. Etrafındakilerden bir ya da ikisi onun şikâyetine sempati duyuyordu ve Laurent ortaya çıktığında gerçek bir huzursuzluk başladı. Paralı asker arkadaşlarının sempatisini yeterince kazanmıştı, Laurent onun görevden alınmasını emrederse küçük bir ayaklanma tehlikesi vardı. Bir kalabalık toplandı.

Laurent onu görevden aldırmadı.

Laurent onun derisini yüzdü, sözlü olarak.

Govart'la yaptığı konuşmalar gibi değildi. Soğukkanlı, açık, dehşet vericiydi ve birliğin önündeki yetişkin bir adamı, kılıç darbesinin yaptığı gibi tamamen küçültmüştü.

Adamlar bundan sonra işlerine geri döndüler.

Damen içlerinden birinin hayranlık dolu bir ses tonuyla, "Bu çocuk hayatımda duyduğum en pis ağza sahip," dediğini duydu.

O akşam kampa döndüklerinde ortada kamp falan olmadığını gördüler, çünkü Nesson'daki hizmetliler her şeyi söküp götürmüşlerdi. Laurent'ın

emirleri. Cömert davrandığını söyledi. Bu sefer kamp yapmak için bir buçuk saatleri vardı.

İki haftanın büyük bir bölümünde Nesson'un tarlalarında kamp kurarak eğitim yaptılar. Birlik hiçbir zaman hassas bir alet olmayacaktı ama birlikte at sürebilen, birlikte savaşabilen ve birlikte saf tutabilen kör ama kullanışlı bir alet haline geliyorlardı. Basit emirlere uyuyorlardı.

Kendilerini yıpratmak gibi bir lüksleri vardı ve Laurent bundan sonuna kadar yararlanıyordu. Burada pusuya düşmeyeceklerdi. Nesson güvenliydi. Akielon sınırından güneye doğru bir saldırı şüphesi uyandırmayacak kadar uzaktı ve Vask sınırına da herhangi bir saldırının siyasi bir bataklığa yol açabileceği kadar yakındı. Naibin hedefi Akielos ise, uyuyan Vask İmparatorluğu'nu uyandırmak için hiçbir sebep yoktu.

Üstelik Laurent onları Naibin başlangıçta gitmesini planladığı yoldan o kadar uzağa götürmüştü ki, onları beklemek için bırakılan tuzaklar, hiç gelmeyen bir bölüğü bekleyerek çürümeye terk edilecekti.

Damen, birlik içinde giderek artan istikrar ve başarı duygusunun kendisine de bulaşıp bulaşmadığını merak etmeye başlamıştı, çünkü onuncu güne gelindiğinde, askerler en azından hayatta kalma şansıyla bir pusuya karşı koyabileceklerini düşünmeye başladıklarında, umudun ilk kırılgan kıpırtılarını hissetmeye başlamıştı.

O akşam, görevlerinin olmadığı nadir bir anda, kamp ateşlerinden birinde tek başına oturup bir anlık huzuru kaçıran Jord tarafından çağrıldı. Damen'a ezik bir teneke bardakta şarap ikram etti.

Damen bunu kabul etti ve doğaçlama bir dinlenme yeri olan eğik kütüğün üzerine oturdu. İkisi de sessizce oturmaktan memnun olacak kadar yorgundu. Şarap berbattı; ağzında evirip çevirdi, sonra da yuttu. Ateşin verdiği sıcaklık iyiydi. Bir süre sonra Damen, Jord'un bakışlarının kampın uzak köşelerindeki bir şeyle meşgul olduğunu fark etti.

Aimeric çadırlardan birinin dışında zırhıyla ilgileniyordu, bu da bir yerlerde iyi alışkanlıklar edindiğini gösteriyordu. Jord'un ona bakmasının nedeni muhtemelen bu değildi.

Damen kaşlarını kaldırarak, "Aimeric," dedi.

"Ne? Onu gördün mü?" dedi Jord, dudakları bükülerek.

"Onu gördüm. Geçen hafta kampın yarısını birbirine boğazlattı.

"O iyi biri," dedi Jord. 'Sadece soylu biri ve kaba arkadaşlığa alışık değil. Bildikleriyle doğru olanı yapıyor, sadece kurallar farklı. Tıpkı seninle olduğu gibi.

Bu azarlayıcıydı. Damen berbat şaraptan bir yudum daha aldı. 'Sen iyi bir Kaptansın. Çok daha kötüsünü yapabilirdi.

'Bu şirkette bazı serseriler var ve gerçek bu,' dedi Jord. 'Sanırım bugünkü gibi birkaç gün daha geçerse, en kötüleri bile sarsılacak.
gevşek.'

'Bugünkü gibi birkaç dakika daha,' dedi Jord.

Damen eğlenceli bir nefes aldı. Bakacak daha iyi bir şeyiniz yoksa ateş hipnotize ediciydi. Jord'un gözleri Aimeric'e döndü.

"Biliyorsun," dedi Damen, "eninde sonunda birine izin verecek. Bu kişi sen olursan her açıdan daha iyi olur.

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra, tuhaf bir şekilde çekingen bir sesle

"Daha önce hiç soylu biriyle yatmadım," dedi Jord. "Farklı mı?

Damen, Jord'un ne varsaydığını anladığında yüzü kızardı. 'O . . . Biz bilmiyoruz. O yapmıyor. Bildiğim kadarıyla, kimseyle birlikte değil.

"Herkesin bildiği kadarıyla," dedi Jord. 'Eğer ağzı gardiyan odasındaki bir fahişe gibi açık olmasaydı, bakire olduğunu düşünürdüm.

Damen sessizdi. Kaşlarını hafifçe çatarak fincanını boşalttı. Bu sonu gelmez spekülasyonlarla ilgilenmiyordu. Laurent'ın kimi yatağa attığı umurunda değildi.

Cevap vermekten Aimeric tarafından kurtarıldı. Beklenmedik kurtarıcısı yanında bir ya da iki zırh parçası getirmişti ve ateşin karşı tarafına oturmaya hazırlanıyordu. Kısmen bağcıksız olan atletine kadar soyunmuştu.

'Rahatsız etmiyorum, değil mi? Ateşin ışığı daha iyi.'

"Neden bize katılmıyorsun?" dedi Damen, kupasını yere bırakıp Jord'a bakmamaya özen göstererek.

Aimeric Damen'i sevmiyordu ama Jord ve Damen farklı şekillerde de olsa şirketin en yüksek rütbeli üyeleriydi ve bu daveti reddetmek zordu. Başıyla onayladı.

"Umarım yersiz konuşmuyorumdur," dedi Aimeric, ya artık ihtiyatlı olmayı öğrenecek kadar burnuna yumruk yemişti ya da Jord'un yanında doğal olarak daha saygılıydı. 'Ama ben Fortaine'de büyüdüm. Hayatımın çoğunu orada geçirdim. Marlas'taki savaştan bu yana sınır görevinin bir formalite olduğunu biliyorum. Ama Prens bizi gerçek aksiyon için eğitiyor.

"O sadece hazırlıklı olmayı seviyor," dedi Jord. 'Eğer savaşmak zorunda kalırsa, adamlarına güvenebilmek istiyor.

"Bunu tercih ederim," dedi Aimeric hızla. 'Yani savaşabilen bir şirketin parçası olmayı tercih ederim. Ben dördüncü oğlum. Çok çalışmayı takdir ettiğim kadar . . . Doğdukları toprakların üzerinde yükselebilen erkeklere hayranım.

Bunu son olarak Jord'a bakarak söyledi. Damen akıllıca bahanelerini sıraladı ve ayağa kalkarak onları yalnız bıraktı.

Çadıra girdiğinde Laurent önünde harita, sessiz bir düşünce içinde oturuyordu. Damen'in sesini duyunca başını kaldırdı, sonra sandalyesine oturup Damen'e oturmasını işaret etti.

'İki bin piyade değil, iki yüz atlı olduğumuzu düşünürsek, sayıların adamların kalitesinden daha az önemli olduğunu düşünüyorum. Eminim Jord'la ikinizin de birlikten ayıklanması gerektiğini düşündüğünüz adamların gayriresmi bir listesi vardır. Sizinkileri yarına kadar istiyorum.'

"Ondan fazla olmayacak," dedi Damen. Bunu fark etmek bile başlı başına bir sürprizdi; Nesson'dan önce bu sayının beş katı olacağını sanırdı. Laurent başıyla onayladı. Bir süre sonra Damen, "Zor adamlardan söz açılmışken, sana sormak istediğim bir şey var," dedi.

"Devam et.

"Govart'ı neden canlı bıraktınız?"

"Neden?

"Neden olmadığını biliyorsun.

Laurent önce cevap vermedi. Haritanın yanındaki sürahiden kendine bir içki doldurdu. Damen, Jord'un içtiği gibi ağzı yakan ucuz bir şarap olmadığını gördü. Suydu.

Laurent, 'Amcama haddimi aştığım için ağlaması için bir neden vermemeyi tercih ettim,' dedi.

'Govart size saldırdıktan sonra haklarınız dahilindeydiniz. Ve tanık sıkıntısı da yoktu. Başka bir şey daha var.'

Laurent kararlı gözlerle Damen'e bakarak, "Başka bir şey daha var," diye onayladı. Konuşurken fincanını kaldırdı ve bir yudum aldı.

Tamam.

"Etkileyici bir dövüştü.

"Evet, biliyorum," dedi

Laurent.

şeyler söylediğinde gülümsemiyordu. Rahat bir şekilde oturdu, fincan şimdi uzun parmaklarından sarkıyordu ve gözlerini sabit bir şekilde Damen'a dikti.

Damen, "Eğitim için çok zaman harcamış olmalısın," dedi ve Laurent'in ona ciddiyetle cevap vermesine şaşırdı.

"Ben hiçbir zaman dövüşçü olmadım," dedi Laurent. 'O Auguste'ün işiydi. Ama Marlas'tan sonra kafayı ...'

Laurent durdu. Damen, Laurent'ın devam etmeye karar verdiği anı görebiliyordu. Kasıtlıydı, gözleri Damen'inkilerle buluşuyor, ses tonu belli belirsiz değişiyordu.

"Akieloslu Damianos on yedi yaşında birliklere komuta ediyordu. On dokuz yaşındayken sahaya at sürdü, en iyi adamlarımızın arasından bir yol açtı ve kardeşimin canını aldı. Onun Akielos'taki en iyi savaşçı olduğunu söylerlerdi. Eğer böyle birini öldüreceksem, çok ama çok iyi olmam gerektiğini düşündüm.

Damen bundan sonra sessiz kaldı. Konuşma dürtüsü, karanlığa gömülmeden önceki mumlar gibi, mangaldaki közün son sıcaklığı gibi sönüp gitti.

Ertesi akşam kendini Paschal ile sohbet ederken buldu.

Doktorun çadırı da Laurent'ın çadırı gibi, mutfaklar gibi, uzun boylu bir insanın çömelmeden yürüyebileceği kadar büyüktü. Paschal'ın isteyebileceği her türlü teçhizat vardı ve Laurent'ın emirleri doğrultusunda hepsi özenle paketinden çıkarılmıştı. Damen, onun tek hastası olarak, tıbbi malzemelerin çokluğunu eğlenceli buluyordu. Nesson'dan çıkıp bir savaşa girdiklerinde bu hiç de eğlenceli olmayacaktı. İki yüz adama bir doktorun bakması, ancak savaşta olmadıkları sürece makul bir orandı.

"Prens'e hizmet etmek, kardeşine hizmet etmekten çok mu farklı?

Paschal, 'Büyüklerde içgüdüsel olan her şeyin küçüklerde öyle olmadığını söyleyebilirim' dedi.

"Bana Auguste'den bahset," dedi Damen.

Prens mi? Anlatacak ne var ki? O altın yıldızdı,' dedi Paschal, Veliaht Prens'in yıldız şeklindeki armasını başıyla işaret ederek.

"Laurent onu zihninde kendi babasının görüntüsünden daha parlak tutuyor gibi görünüyor.

Pascal cam şişeleri rafa yerleştirirken ve Damen gömleğini çıkarırken bir duraklama oldu.

"Anlamak zorundasınız. Auguste her babanın gururu olmak için yaratıldı. Laurent ile Kral arasında bir husumet olduğundan değil. Daha çok ... Kral Auguste'ün üzerine titrerdi ama ona fazla zaman ayırmazdı.

küçük oğlu. Kral birçok açıdan basit bir adamdı. Sahadaki mükemmellik onun anlayabileceği bir şeydi. Laurent'in aklı iyiydi, düşünmede iyiydi, bulmacaları çözmede iyiydi. Auguste basit biriydi: bir şampiyon, varis, yönetmek için doğmuştu. Laurent'ın onun hakkında ne hissettiğini tahmin edebilirsiniz.

"Ona içerlemişti," dedi Damen.

Paschal ona garip bir bakış attı. 'Hayır, onu sevdi. Ona kahraman gibi tapıyordu, entelektüel çocukların bazen fiziksel olarak üstün olan büyük çocuklara yaptığı gibi. Bu ikisi arasında iki yönlü bir ilişki vardı. Birbirlerine çok bağlıydılar. Auguste koruyucuydu. Küçük kardeşi için her şeyi yapardı.

Damen özel olarak prenslerin korunmaya değil terbiyeye ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

Özellikle Laurent.

Laurent'ın ağzını açıp duvarlardaki boyaları sıyırdığını görmüştü. Laurent'ın bir bıçağı kaldırıp soğukkanlılıkla bir adamın boğazını altın kirpiklerini kırpıştırmadan kestiğini görmüştü. Laurent'ın hiçbir şeyden korunmaya ihtiyacı yoktu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

DAMEN ilk başta bunu GÖRMEDİ ama Laurent'ın buna tepkiyi gördü, atını dizginlediğini ve tek bir yumuşak hareketle Jord'a yaklaştığını gördü.

"Adamları geri götür," dedi Laurent. 'Bugünlük işimiz bitti. Köle benimle kalacak. Damen'a bir bakış attı.

Öğleden sonra geç saatlerdi. Manevraları onları o gün için Nesson kalesinden uzaklaştırmıştı, böylece yakındaki tepelerle çevrili Nesson-Eloy kasabası bulundukları yerden görülebiliyordu. Bölük ile kamp arasında, ara sıra granit parçalarının saçıldığı çimenli yamaç üzerinde bir yolculuk vardı. Ama öyle bile olsa, bugünlük çekilmek için erkendi.

Birlik Jord'un emriyle döndü. Birbirinden farklı parçalardan oluşan dağınık bir koleksiyondan ziyade, işleyen tek bir birim gibi bir bütün gibi görünüyorlardı. İşte iki haftalık sıkı bir çalışmanın sonucu. Başarı duygusu, daha fazla zaman ya da daha iyi savaşçılar topluluğu olsaydı bu birliğin ne olabileceğine dair bir farkındalıkla karıştı. Damen atını Laurent'ınkinin yanına çekti.

O zamana kadar, ince ağaç örtüsünün uzak ucundaki binicisiz atı kendi gözleriyle görmüştü.

Gergin bir bakışla yakındaki arazinin geri kalanını araştırdı. Hiçbir şey bulamadı. Rahatlamadı. Uzakta binicisiz bir at görünce ilk içgüdüsü Laurent'ı birlikten ayırmak olmadı. Tam tersi oldu.

Laurent atını araştırmak için mahmuzlarken, "Yakın dur," dedi ve Damen'a onu takip etmekten başka seçenek bırakmadı. Atı açıkça görebilecekleri kadar yaklaştıklarında Laurent tekrar dizginleri çekti. At yaklaştıklarında ürkmedi ama sakince otlamaya devam etti. Belli ki başka insanlarla ve atlarla birlikte olmaya alışmıştı. Özellikle de bu adamların ve atların arkadaşlığına alışkındı.

İki hafta içinde eyeri ve dizgini gitmişti ama at Prens'in damgasını taşıyordu.

Aslında Damen sadece damgayı değil, sıra dışı bir kır atı da tanımıştı. Laurent, Govart'la yaptığı düellonun sabahında -Govart'la yaptığı düellodan *önce*- bu atla dörtnala giden bir haberci göndermişti. Bu, Govart'ın görevden alındığını naibe bildirmek için Arles'a gönderdiği atlardan biri değildi. Bu başka bir şeydi.

Ama bu neredeyse iki hafta önceydi ve haberci Nesson'dan değil, Baillieux'den yola çıkmıştı.

Damen midesinin tatsız bir şekilde bulandığını hissetti. Bu iğdiş kolayca iki yüz gümüş ley değerindeydi. Baillieux ile Nesson arasındaki bütün holdingler ya ödül olarak geri vermek ya da Laurent'ınkinin üzerine kendi basmak için onun peşinde olacaklardı. İki hafta geçtikten sonra birliğine döndüğüne inanmak inandırıcılığı zorluyordu.

Damen, "Birileri ulağınızın ulaşamadığını bilmenizi istiyor," dedi.

Laurent, "Atı al," dedi, "kampa geri dön ve Jord'a yarın sabah bölüğe yeniden katılacağımı söyle.

"Ne?" dedi Damen. 'Ama-'

"Şehirde ilgilenmem gereken bir şey var.

Damen içgüdüsel olarak Laurent'ın yolunu kesmek için atını hareket ettirdi.

"Hayır. Amcanın senden kurtulmasının en kolay yolu seni adamlarından ayırmak ve bunu sen de biliyorsun. Kasabaya tek başına gidemezsin, burada olman bile seni tehlikeye atar. Birliğe tekrar katılmalıyız. Hemen.'

Laurent çevrelerine şöyle bir baktı ve "Pusu kurmak için yanlış arazi," dedi.

"Kasaba değil," dedi Damen. İyi bir önlem olarak Laurent'ın atının dizginini tuttu. "Alternatifleri düşün. Bu görevi başka birine verebilir misin?

"Hayır," dedi Laurent.

Bunu sakin bir gerçeği ifade eder gibi söylemişti. Damen hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı, Laurent'ın yetenekli bir zekâya sahip olduğunu ve bu yüzden onun '*Hayır*'ının ardında saf inatçılıktan başka bir neden olduğunu kendine hatırlattı. Muhtemelen.

'O zaman önlemini al. Benimle kampa dön ve gece çökene kadar bekle. Sonra bir muhafızla birlikte gizlice kaç. Bir lider gibi düşünmüyorsun. Her şeyi kendi başına yapmaya çok alışmışsın.

"Dizginimi bırak," dedi Laurent.

Damen yaptı. Laurent'ın binicisiz ata, sonra güneşin ufuktaki konumuna, sonra da Damen'a baktığı bir duraklama oldu.

Laurent, "Muhafız yerine sen bana eşlik edeceksin," dedi, "akşam karanlığında yola çıkacağız. Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar. Senden gelecek başka bir görüş sevgi ile karşılanmayacaktır.

'Pekala,' dedi Damen.

Bir an geçtikten sonra Laurent, "Pekâlâ," dedi.

Laurent'ın kendi atının dizginlerini çözüp ilmikleyerek ve ilmiği kır atın başına geçirerek oluşturduğu bir ip üzerinde kır atı geri getirdiler. Laurent tüm dikkatini kendi atını dizginsiz sürme işine vermek zorunda kaldığı için Damen ipi eline aldı.

Laurent, Nesson-Eloy'daki işi hakkında daha fazla bilgi vermedi ve bu fikir ne kadar hoşuna gitmese de Damen ona sormaktan daha iyisini biliyordu.

Kampta Damen atlarla ilgileniyordu. Çadıra döndüğünde Laurent binici derilerinin pahalı bir versiyonunu giyiyordu ve yatağın üzerinde daha fazla giysi vardı.

Laurent, "Şunları giyin," dedi.

Damen onları yataktan kaldırdığında giysiler ellerinin altında yumuşacıktı, soyluların giydiği giysiler gibi koyu renkliydi ve aynı kaliteye sahipti.

Üstünü değiştirdi. Veretian kıyafetlerinde her zaman olduğu gibi uzun sürdü ama en azından bunlar saray kıyafetleri değil, binicilik kıyafetleriydi. Yine de Damen'ın hayatında giydiği her şeyden daha gösterişliydi ve Vere'ye geldiğinden beri giydiği en lüks kıyafetti. Bu asker kıyafeti değil, bir aristokratın giysisiydi.

Şimdi ilk elden öğrenmişti ki, kendin giydiğinde bağcık bağlamak, başkasınınkini bağlamaktan çok daha zordu. İşi bittiğinde kendini fazla giyinmiş ve tuhaf hissediyordu. Giysilerin şekilleri bile farklıydı, onu yabancı bir şeye dönüştürmüşlerdi, daha önce giydiği zırhtan ya da askerlerin kaba kıyafetlerinden çok, kendisini hiç hayal etmediği bir şeye.

'Bu bana yakışmıyor,' dedi, yani bunları giymek ona yakışmıyordu.

'Hayır, öyle değil. Bizden biri gibi görünüyorsun,' dedi Laurent. Hoşgörüsüz mavi gözleriyle Damen'e baktı. 'Akşam oldu. Git Jord'a söyle, kuşluk vakti dönmemi beklesin ve ben yokken her zamanki gibi işine devam etsin. Sonra benimle atların yanında buluş. İşin biter bitmez yola çıkıyoruz.

Çadırların sorunu kapıyı çalamamanızdı. Damen ağırlığını direklerden birine verdi ve seslendi.

İçeriden gelen gecikme belirgindi. Sonunda Jord ortaya çıktı, gömleksiz ve geniş omuzluydu. Bağcıklarını bağlamakla vakit kaybetmek yerine, pantolonunu rahat bir elle yukarı kaldırıyordu.

Kaldırılan çadır kapağı gecikmenin kaynağını gösterdi. Solgun bacaklı, yatak takımına dolanmış Aimeric bir dirseğinin üzerinde doğrulmuş, göğsünden boynuna kadar kızarmıştı.

'Prens'in kamp dışında bir işi var,' dedi Damen. 'Kuşluk vakti dönmeyi planlıyor. O yokken adamlara her zamanki gibi senin komuta etmeni istiyor.

'Neye ihtiyacı varsa. kaç adam götürüyor?' 'Bir,' dedi Damen.

Jord'un tek söylediği 'İyi şanslar' oldu.

Nesson-Eloy kasabasına giden yol ne uzun ne de zordu, ama varoşlara ulaştıklarında atları bırakmak zorunda kaldılar.

İnsan doğası her yerde aynı olduğundan, atların sabah orada olmama ihtimalinin yüksek olduğunu bilerek onları yolun dışında bağlı bıraktılar. Bu gerekliydi. Kalenin etrafındaki arazilerin azaldığı yerde, geçilebilir dağ geçidine daha yakın olan Nesson-Eloy kasabası büyümüştü. Burası birbirine bitişik evler ve taş döşeli sokaklardan oluşuyordu ve toynakların kaldırım taşları üzerinde çıkardığı çınlama dünyayı uyandırabilirdi. Laurent sessizlikte ve ihtiyatta ısrar ediyordu.

Laurent kasabayı bildiğini iddia ediyordu, çünkü yakındaki kale Arles ile Acquitart arasındaki yolculukta sık sık uğranılan bir yerdi. Yönlerden emin görünüyordu ve onları küçük sokaklarda ve ışıksız patikalarda tutuyordu.

Ama sonuçta alınan önlemler pek işe yaramadı. 'Takip ediliyoruz,' dedi Damen.

Dar sokaklardan birinde yürüyorlardı; balkonlar ve üst katlardaki taş ve ahşap çıkıntılar sokağı koruyor, bazen de sokağın üzerinde kemer oluşturuyordu.

Laurent, 'Eğer takip ediliyorsak, nereye gittiğimizi bilmiyorlar' dedi.

Onları, bir kısmı çıkıntılarla gizlenmiş bir sokakta yanlara doğru götürdü, sonra tekrar yanlara doğru.

Tam olarak bir kovalamaca değildi, çünkü onları takip eden adamlar mesafelerini koruyor ve sadece orada burada hafif seslerle kendilerini ele veriyorlardı. Gün ışığında, dikkat dağıtıcı şeylerle dolu kalabalık sokaklarda oynanan bir oyun olabilirdi, kasaba hareketli ve uğultuluydu ve odun dumanı pusu ile kaplıydı. Geceleyin her şey göze çarpıyordu. Karanlık sokaklarda insanlar seyrelmişti ve göze çarpıyorlardı.

Onları izleyen adamların -birden fazlaydılar- Laurent ne kadar dolambaçlı yoldan giderse gitsin işleri kolaydı. Onları atlatamadılar.

"Bu iş sinir bozucu olmaya başladı," dedi Laurent. Üzerinde dairesel bir sembol bulunan bir kapının önünde durmuştu. 'Kedi fare oyunlarına ayıracak vaktimiz yok. Senin numaranı deneyeceğim.

"Benim numaram mı?" dedi Damen. Damen bir kapının üzerinde buna benzer bir sembolü en son gördüğünde, kapı Govart'ı dışarı atmak için açılmıştı.

Laurent yumruğunu kaldırdı ve kapıya vurdu. Sonra Damen'e döndü. 'Sanırım bu doğru? Genelde nasıl ilerlendiği hakkında hiçbir fikrim yok. Burası senin arenan, benim değil.

Kapıdaki gözetleme aralığı açıldı, Laurent bir altın para uzattı, gözetleme aralığı bir çarpmayla kapandı ve ardından sürgülerin açılma sesi duyuldu. Kapı aralığından güzel kokular yayılıyordu. Kahverengi saçları parıl parıl taranmış genç bir kadın belirdi. Laurent'ın parasına baktı, sonra Damen'e baktı, sonra Damen'in cüssesi hakkında bir mırıltıya Maitresse'i getirme konusunda bir mırıldanma ekledi ve kapıdan geçip parfümlü geneleve adım attılar.

Damen, 'Burası *benim arenam* değil,' dedi.

Bakır lambalar ince bakır zincirlerle tavandan sarkıyordu ve duvarlar ipeklerle kaplanmıştı. Koku, solmakta olan *chalis* kokusu üzerine tütsünün yoğun tatlılığıydı. Zemin halı kaplıydı, ayakların içine battığı derin bir hav vardı. Girdikleri odada minderlerin serpiştirildiği düz Veretya şilteleri yoktu ama koyu renk ahşaptan oyulmuş bir dizi uzanma koltuğu vardı.

Kanepelerden ikisi (şükürler olsun ki) halktan çiftlerle değil, evin üç kadınıyla doluydu. Laurent hızlı adımlarla içeri girdi ve rahat bir duruş takınarak boş koltuklardan birini kendine ayırdı. Damen daha fazla oturdu

uzak ucunda. Aklı ya sokakta kalıp kapıyı gözleyecek ya da her an geneleve dalacak olan takipçilerindeydi. Önünde sonsuz gülünçlükte manzaralar açıldı.

Laurent kadınları düşünüyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmamıştı ama bakışlarında belli bir kalite vardı. Damen, Laurent için bu deneyimin tamamen yeni ve son derece yasadışı olduğunu fark etti. Damen'ın gülünçlük duygusu, Vere'in iffetli Veliaht Prensi'ne ilk genelevinde eşlik ettiğinin aniden farkına varmasıyla daha da artmıştı.

Evin başka bir yerinden sevişme sesleri duyuluyordu.

Üç kadından biri onları kapıda karşılayan parlak saçlı kadındı, diğeri esmer bir kadındı ve üçüncü kadın olan, elbisesinin bağcıkları büyük ölçüde çözülmüş bir sarışına boş yere sataşıyordu. Sarışının açıkta kalan göğüs ucu esmerin tembel parmak darbeleri altında pembeleşmiş ve şişmişti.

'Çok uzakta oturuyorsun,' dedi sarışın. 'O

zaman kalk,' dedi Laurent.

Ayağa kalktı. Esmer kadın da kalktı ve Laurent'a doğru ilerledi. Sarışın gelip Damen'in yanına oturdu. Damen esmer kızı ucuyla görebiliyordu, Laurent'ın onun bu yaklaşımına nasıl karşılık vereceğini merakla bekliyordu ama kendi ellerinin de dolu olduğunu fark etti. Tabiri caizse. Sarışın kızın dudakları pembeydi, burnunda çiller vardı ve elbisesi boyundan göbeğe kadar açık, dantellerle süslüydü. Açıkta kalan göğüsleri kavisli ve beyazdı, iki yumuşak uç halinde tomurcuklandıkları yer dışında en beyaz kısımlarıydı. Meme uçları dudaklarıyla aynı pembe tonundaydı. Boyaydı.

"Lordum, beklerken sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" dedi.

Damen hayır demek için ağzını açtı, içinde bulundukları tehlikeli durum, takipçileri ve yanındaki koltukta oturan Laurent hakkında endişeliydi. Bir kadınla birlikte olmayalı ne kadar uzun zaman geçtiğinin farkındaydı.

"Ceketinin bağını çöz," dedi Laurent.

Sarışın Damen'dan Laurent'a baktı. Damen de ona baktı. Laurent kendi kadınını söze gerek duymadan, belki de parmaklarının küçümseyici bir hareketiyle başından savmıştı. Zarif ve rahat bir tavırla, acele etmeden onlara bakıyordu.

Tanıdıktı. Damen nabzının atmaya başladığı anı hissetti, bahçedeki çardaktaki aşk koltuğunu ve Laurent'ın açık talimatlar veren soğuk sesini hatırladı: *Em* ve *yarığı dille*.

Damen sarışının bileğini yakaladı. Tekrar bir *performans* olmayacaktı. Sarışının parmakları çoktan bağcıkların üzerinde gezinmiş, ceketinin koyu renkli pahalı kumaşının altındaki altın yakayı ortaya çıkarmıştı. "Sen onun evcil hayvanı mısın?" dedi.

"İsterseniz odayı kapatabilirim," dedi yaşlı bir kadının Vaskça aksanlı sesi, "ve kızlarımın tadını çıkarmanız için siz beyefendileri yalnız bırakabilirim.

"Siz Maitresse misiniz?" dedi Laurent.

'Bu küçük evden ben sorumluyum' dedi.

Laurent uzandığı kanepeden kalktı. "Eğer altın ödüyorsam, yetki bende demektir.

Gözlerini yere dikerek derin bir reverans yaptı. 'Nasıl isterseniz,' ve sonra, hafif bir tereddütten sonra, 'Majesteleri. Ve tabii ki sağduyu ve sessizlik.

Altın saçları, güzel giysileri ve o yüzü - elbette kimliği tespit edilmişti. Muhtemelen kasabadaki herkes kalede kimin kamp kurduğunu biliyordu. Maitresse'in sözleri diğer kadınlardan birinin soluğunu tutmasına neden oldu; Maitresse'in yaptığı tümdengelimi o yapmamıştı, diğerleri de yapmamıştı. Damen, Nesson-Eloy'un fahişelerinin Veliaht Prenslerinin huzurunda neredeyse yere kapanarak secde ettiklerini gördü.

Laurent, "Kölemle ben özel bir oda istiyoruz," dedi, "evin arka tarafında. Yatağı olan, kapısı sürgülü, penceresi olan bir yer. Misafir istemiyoruz. Kızlarınızdan birini göndermeye kalkarsanız, paylaşmayı sevmediğimi zor yoldan öğrenirsiniz.

"Evet, ," dedi Maitresse.

Elinde bir konyakla onları eski evin arka tarafına doğru götürdü. Damen yarı yarıya onun Laurent adına başka bir müşteriyi kovmasını bekliyordu, ama Laurent'ın ihtiyaçlarına uygun bir oda boştu. Alçak minderli bir sandık, perdeli bir yatak ve iki lambayla sade bir şekilde döşenmişti. Yastıklar kırmızı kumaştandı ve üzerlerinde kabarık kadife desenleri vardı. Maitresse kapıyı kapatarak onları baş başa bıraktı.

Damen mandalı fırlattı ve ardından iyi bir önlem için sandığı kapının önüne itti.

Gerçekten de bir pencere vardı. Küçüktü ve sıvaya vidalanmış metal bir ızgarayla kapatılmıştı.

Laurent şaşkın şaşkın ona . "Aklımdaki bu değildi.

"Alçı eskimiş," dedi Damen. "İşte. Izgarayı tuttu ve çekiştirdi. Pencerenin kenarlarından aşağıya sıva parçaları yağdı ama bu, ızgarayı çerçeveden ayırmaya yetmedi. Tutuşunu değiştirdi, duruşunu sağlamlaştırdı ve omzunu koydu.

Üçüncü denemede, ızgaranın tamamı camdan ayrıldı. Şaşırtıcı derecede ağırdı. Dikkatlice yere yerleştirdi. Kalın halı, tıpkı sandığı taşırken yaptığı gibi her türlü sesi boğuyordu.

"Önden buyurun," dedi kendisine bakan Laurent'a. Laurent neredeyse konuşacakmış gibi görünüyordu ama sonra başını salladı, kendini pencereden içeri çekti ve ses çıkarmadan genelevin arkasındaki sokağa düştü. Damen da onu izledi.

Çıkıntılı saçakların altındaki sokağı geçtiler ve iki ev arasında itmek için nemli bir boşluk buldular, sonra kısa bir dizi aşağı indiler. Kendi ayak sesleri yankılanmıyordu. Takipçileri evi kuşatmamıştı.

Onları kaybetmişlerdi.

"İşte. Al bunu,' dedi Laurent, kasabanın yarısına geldiklerinde Damen'e bozuk para kesesini uzatarak. 'Tanınmazsak daha iyi olur. Sen de ceketinin yakasını düzeltmelisin.

"Kimliğini saklamak zorunda olan ben değilim," dedi Damen, ceketini bağlayarak altın yakasını gözlerden sakladı. 'Senin kalede kamp kurduğunu sadece sokak serserileri bilmiyor. Soylu bir aileden gelen sarışın genç bir adam gören herkes senin olduğunu tahmin edecektir.

"Kılık değiştirdim," dedi Laurent.

"Bir kılık değiştirme," dedi Damen.

Laurent'ın varacakları yer olduğunu söylediği hana varmışlardı ve kapıdan iki adım ötede, üst kattaki çıkıntının altında duruyorlardı. Kılık değiştirecek bir yer yoktu ve Laurent'ın belli belirsiz sarı saçları için de yapılabilecek pek bir şey yoktu. Laurent'ın da eli boştu.

Ta ki giysisinin bir kıvrımından narin ve ışıltılı bir şey çıkarana kadar. Damen ona baktı.

Laurent, "Önden buyurun." dedi.

Damen ağzını açtı. Sonra kapattı. Elini hanın kapısına koydu ve kapıyı iterek açtı.

Laurent onu izledi, bir süre sonra Nicaise'in küpesindeki uzun safirleri kendi kulağına taktı.

Sesler ve müzik, kızarmış geyik eti ve mum dumanı kokusuna karışarak ilk izlenimi oluşturdu. Damen, tabaklar ve sürahilerle süslenmiş sehpa masaları ve bir ucunda üzerinde bir şişin kızartıldığı bir ateş bulunan geniş, açık bir odaya baktı. Kadınlı erkekli birkaç müşteri vardı. Kimse onun ya da Laurent'ınki kadar güzel giysiler giymiyordu. Bir yanda bir dizi tahta merdiven, özel odaların açıldığı bir asma kata çıkıyordu. Kollarını sıvamış bir hancı onlara doğru yaklaşıyordu.

Hancı, Laurent'a kısa ve küçümseyici bir bakış attıktan sonra Damen'a tüm dikkatini vererek onu saygıyla selamladı.

"Hoş geldiniz lordum. Siz ve evcil hayvanınız bu akşam için kalacak yere ihtiyaç duyacak mısınız?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

Laurent, "En iyi odanızı istiyorum," dedi, "büyük bir yatağı ve özel banyosu var ve eğer evdeki çocuğu gönderirseniz, paylaşmayı sevmediğimi zor yoldan öğrenirsiniz.

Hancıya uzun ve soğuk bir bakış attı.

Damen özür dilemek için hancıya, "Pahalı biri," dedi.

Ve sonra hancının Laurent'ın giysilerinin, safir küpesinin -sevdiği birine kraliyet hediyesi- ve Laurent'ın kendisinin, yüzünün, vücudunun olası maliyetini hesaplamasını izledi. Damen her şey için kendisinden üç kat fazla para istenmek üzere olduğunu fark etti.

Laurent'ın parasıyla cömert davranmanın bir sakıncası olmadığına iyi bir mizahla karar verdi.

'Neden bize bir masa bulmuyorsun? Evcil hayvan.' Anın tadını çıkarıyor. Ve lakabın.

Laurent söyleneni yaptı. Damen odanın parasını cömertçe ödemek için zaman ayırdı ve hancıya teşekkür etti.

Bir gözü, en iyi zamanlarında bile ne yapacağı kestirilemeyen Laurent'ın üzerindeydi. Laurent doğruca en iyi masaya gitti, ateşin sıcaklığından yararlanacak kadar yakındı ama ağır ağır pişen geyik etinin kokusundan bunalacak kadar değil. En iyi masa olduğu için doluydu. Laurent bir bakışla, bir sözle ya da sadece yaklaşmasıyla masayı boşalttı.

Küpe hiç de gizli bir kılık değildi. Hanın ortak salonundaki her erkek Laurent'a iyice bakmak için zaman ayırıyordu. Evcil hayvan. Laurent'ın soğukkanlı kibri kimsenin ona dokunamayacağını söylüyordu. Küpe, bir adamın bunu yapabileceğini söylüyordu. Onu *ulaşılmaz* olmaktan çıkarıp *ayrıcalıklı*, buradaki hiç kimsenin karşılayamayacağı elit bir zevke dönüştürüyordu.

Ama bu bir yanılsamaydı. Damen masada Laurent'ın karşısındaki uzun banklardan birine oturdu.

"Şimdi ne olacak?" dedi Damen.

"Şimdi bekleyeceğiz," dedi Laurent.

Sonra Laurent ayağa kalktı ve masanın etrafında dolaşarak Damen'in yanına, bir sevgili kadar yakın oturdu.

"Ne yapıyorsun?

"Gerçekçilik," dedi Laurent. Küpe ona göz kırptı. 'Seni yanımda getirdiğime sevindim. Duvarlardan bir şeyler sökmek zorunda kalacağımı beklemiyordum. Genelevleri sık sık ziyaret eder misin?

"Hayır," dedi Damen.

'Genelevler değil. Kamp takipçileri mi?' dedi Laurent. Ve sonra: "Köleler. Ve sonra, bir duraksamadan sonra: "Akielos, zevkler bahçesi. Demek başkalarının köleliğinden hoşlanıyorsun. Sadece kendinde değil.

Damen uzun sıranın üzerinde kımıldandı ve ona baktı.

"Kendini zorlama," dedi Laurent.

"Rahatsız olduğun zaman daha çok ," dedi Damen.

Hancı, "Lordum," dedi ve Damen döndü. Laurent dönmedi. 'Odanız birazdan hazır olacak. Merdivenlerin üstündeki üçüncü kapı. Siz beklerken Jehan size şarap ve yiyecek getirecek.

'Kendimizi eğlendirmeye çalışacağız. Kim o?' dedi Laurent.

Odanın diğer ucunda, kirli yün bir kasketin altından bir avuç saman çöpü gibi saçları çıkan yaşlı bir adama bakıyordu. Adam köşedeki karanlık bir masada oturuyordu. Kartları, işaretli ve yağlı olmalarına rağmen, sanki değerli eşyalarıymış gibi karıştırıyordu.

Bu Volo. Onunla oynama. O susamış bir adam. Paralarınızı, mücevherlerinizi ve ceketinizi içmesi bir geceden fazla sürmez.

Bu tavsiyeyle birlikte hancı oradan ayrıldı.

Laurent, Volo'yu genelevdeki kadınlara baktığı aynı ifadeyle izliyordu. Volo kâhyayı şarap içmeye ikna etmeye çalıştı, sonra kâhyadan bambaşka bir şey koparmaya çalıştı, kâhya Volo'nun elinde bir tahta kaşık tutup sonra onu sanki havaya uçurmak gibi bir el çabukluğu numarası yapmasından hiç etkilenmedi.

Pekala. Bana biraz para ver. O adamla kağıt oynamak istiyorum.'

Laurent ayağa kalktı, ağırlığını masaya yasladı. Damen çantaya uzandı, sonra durakladı. "Hediyeleri hizmet ederek kazanman gerekmiyor mu?

Laurent, "İstediğiniz bir şey var mı?" diye sordu.

Sesi vaatlerle doluydu; bakışları bir kedininki gibi sabitti. İçinin boşaltılmasını istemeyen Damen, Laurent'a çantayı fırlattı.

Laurent bir eliyle keseyi yakaladı ve kendine bir avuç dolusu bakır ve gümüş aldı. Hanın zemininde ilerleyip Volo'nun karşısına otururken keseyi Damen'e geri attı.

Oynadılar. Laurent gümüşe oynadı. Volo yün şapkasına oynadı. Damen birkaç dakika masasından onları izledi, sonra gözlerini diğer müşterilerin üzerinde gezdirerek herhangi birinin daveti makul kılacak kadar kendisine yakın olup olmadığını kontrol etti.

İçlerinden en saygın olanı iyi giysiler giymiş, sandalyesinin üzerine kürk astarlı bir pelerin atmıştı, belki de bir kumaş tüccarıydı. Damen adama, eğer isterse kendisine katılması için bir davetiye uzattı ve adam da Damen'a duyduğu merakı tüccar görgü kurallarının örtüsü altında kusurlu bir şekilde gizleyerek davete icabet etti. Adamın adı Charls'dı ve önemli bir tüccar ailesinin ticaret ortağıydı. Gerçekten de kumaş ticareti yapıyorlardı. Damen, Patras'tan belirsiz bir isim ve soyağacı verdi.

'Ah, Patras! Evet, aksanınız var,' dedi Charls.

Konuşmalar ticaret ve siyaset üzerineydi, tüccarsanız bu doğaldı. Akielos'tan haber almak imkansızdı. Charls ittifakı desteklemiyordu. Charls, Prens'in piç Akielon Kralı'yla müzakerelerde sağlam duracağına Naip Amca'ya güvendiğinden daha fazla güveniyordu. Veliaht Prens şu anda Nesson'da kamp kurmuş, Akielos'a karşı durmak için sınıra doğru yola çıkmıştı. Charls, onun sorumluluklarını ciddiye alan genç bir adam olduğunu söyledi. O bunu söylerken Damen, kumar oynayan Laurent'a bakmamak için çaba sarf etmek zorunda kalmıştı.

Yemekler geldi. Handa güzel ekmekler ve tabaklar vardı. Charls, hancının Damen'a en iyi et parçalarını verdiği anlaşılınca tabaklara göz gezdirdi.

Ortak salondaki müşteriler azalmaya başlamıştı. Charls kısa bir süre sonra ayrıldı ve üst kata, müessesenin en iyi ikinci odasına çıktı.

Damen kart oyununa baktığında Laurent'ın bütün parasını kaybettiğini ama kirli yün şapkasını kazandığını gördü. Volo sırıttı, Laurent'ın sırtına bir tokat atarak onu teselli etti, sonra da ona bir içki ısmarladı. Sonra kendine bir içki aldı. Sonra da çok cömert bir fiyat teklif eden ev sahibine bir içki ısmarladı: Bir dürtme için bir bakır, üç

ve Laurent'ın bütün parasını önüne yığdığı için Volo'ya çok ısınmıştı.

Laurent içkiyi alıp odanın öbür ucuna götürdü ve hiç dokunmadan Damen'in önüne koydu.

"Başkasının zaferinin ganimetleri.

Han boşalıyor olsa da, ateşin başındaki müşterilerden ikisi muhtemelen kulak misafiri oluyordu. Damen, 'Bir içki ve eski bir şapkayı bu kadar çok istiyorsan ondan alabilirdin. Daha ucuz ve daha hızlı.

"Benim sevdiğim oyun bu," dedi Laurent. Uzanıp Damen'in taşıdığı çantadan bir bozuk para daha aldı, sonra avuçladı. "Bak, yeni bir numara öğrendim. Elini açtığında sanki sihirli bir değnek değmiş gibi boştu. Bir saniye sonra para kolundan yere düştü. Laurent kaşlarını çattı. "Şey, henüz tam olarak alamadım.

"Paraları yok etmenin püf noktası buysa, sanırım sende var.

"Yemekler nasıl?" dedi Laurent, gözleri masadaydı.

Damen bir parça ekmek kopardı ve onu bir ev kedisine ikram eder gibi tuttu. "Dene bakalım.

Laurent önce ekmeğe, sonra ateşin başındaki adamlara, sonra da Damen'a baktı; Damen şimdiye kadar bu konuda epeyce tecrübe kazanmamış olsaydı tutması zor olacak uzun ve soğuk bir bakıştı bu.

Sonra da "Tamam." dedi.

Bu sözlerin nüfuz etmesi bir an aldı. O sırada Laurent onun yanına, uzun bankın üzerine yerleşmişti. Laurent bankın üzerine oturmuş, yüzü Damen'a dönüktü.

Laurent bunu gerçekten yapacaktı.

Vere'deki evcil hayvanlar bunu alay konusu yapar, flört eder ve efendilerinin elleriyle sevişirlerdi. Damen bir lokma ekmeği dudaklarına götürdüğü zaman Laurent bunların hiçbirini yapmadı. Temel bir titizliği koruyordu. Damen'in bir an için Laurent'ın nefesinin sıcaklığını parmak uçlarında hissetmesi dışında, evcil hayvan ve efendi arasında hemen hemen hiçbir şey yoktu.

Gerçeklik, diye düşündü Damen.

Bakışları Laurent'ın dudaklarına kaydı. Yukarı doğru zorlayınca da küpeye sabitlendi. Laurent'ın kulak memesi amcasının çocuk sevgilisinin süsüyle delinmişti. Renklerine uyduğu için sıradan anlamda ona yakışıyordu. Başka bir bakımdan da, Laurent'a

Yassı somundan bir lokma daha ekmek koparmak ve onu doyurmak için kaldırmak.

Laurent ekmeği yedi. Bir yırtıcıyı beslemek gibiydi, aynı duygu. Laurent o kadar yakındaydı ki bir elini ensesine dolayıp onu kendine çekmek kolay olacaktı. Laurent'ın saçlarının, teninin verdiği hissi hatırladı ve parmaklarının ucuyla Laurent'ın dudaklarına bastırma isteğiyle savaştı.

Küpe yüzünden. Laurent her zaman çok sade biriydi. Küpe onu yeniden çerçeveledi. Sofistike ve incelikli, duygusal bir tarafı olduğu izlenimini veriyordu.

Ama o taraf yoktu. Safirlerin parıltısı tehlikeliydi. Nicaise'in tehlikeli olduğu gibi. Vere'de hiçbir şey göründüğü gibi değildi.

Bir parça daha ekmek. Laurent'ın dudakları onun parmak uçlarına değdi. Kısa ve yumuşaktı. Ekmeği eline aldığı zaman niyet ettiği şey bu değildi. Planlarının altüst olduğunu, Laurent'ın ne yaptığını çok iyi bildiğini hissediyordu. Dokunuş, bir dizi küçük öpüşmeyle başlayan ve sonra yavaş yavaş derinleşen şehvetli bir öpüşmede dudakların ilk fırçalanışını andırıyordu. Damen nefes alışının değiştiğini hissetti.

Kendisine bunun kim olduğunu zorla hatırlattı. Laurent, onu esir alan kişi. Sırtına inen her bir kırbacı hatırlamaya çalıştı ama beynindeki bazı yanlış ateşlemeler sayesinde kendini Laurent'ın hamamdaki ıslak tenini, uzuvlarının dengeli bir kılıcın oturur gibi birbirine oturuşunu hatırlarken buldu.

Laurent lokmasını bitirdi, sonra bir elini Damen'in kalçasına dayadı ve yavaşça yukarı doğru kaydırdı.

'Kendine hakim ol,' dedi Laurent.

Ve oturdukları bankta yüzleri birbirlerine dönük, neredeyse göğüs göğüse gelene kadar yer değiştirdiler. Laurent dudaklarını Damen'in kulağına yaklaştırırken saçları Damen'in yanağını gıdıkladı.

Laurent, "Sen ve ben neredeyse burada kalan son kişileriz,"

diye mırıldandı. "Yani?

Bir sonraki mırıltı Damen'ın kulağına usulca kaydı, böylece her kelimenin dudaklardan ve nefesten oluşan şeklini hissetti.

"Öyleyse beni yukarı çıkar," dedi Laurent. "Yeterince beklediğimizi düşünmüyor musun?

Laurent önden gidiyor, merdivenleri tırmanıyor, Damen da onu takip ediyordu. Her adımın farkındaydı ve nabzının derisinin altında hızla attığını fark etti.

Merdivenlerin üstündeki üçüncü kapı. Oda, büyük bir ocakta yanan iyi bakımlı bir ateşle ısınıyordu. Kalın sıvalı duvarları ve küçük balkonlu bir penceresi vardı. Büyük bir yatakta rahat görünümlü nevresimler ve birbirine geçmiş elmas desenleriyle karmaşık bir şekilde oyulmuş sağlam, koyu renkli ahşap bir yatak başlığı vardı. Kapının yanında birkaç parça mobilya, alçak bir sandık ve bir sandalye daha vardı.

Yatağın üzerinde otuz yaşlarında, koyu renk, sık kesilmiş sakallı bir adam oturuyordu, Laurent'ı görünce kendini yatağın üzerinden atıp bir dizinin üzerine çöktü.

Damen kapının yanındaki sandalyeye oldukça ağır bir

şekilde oturdu. Adam diz çökerek, "Ekselansları," dedi.

"Kalk," dedi Laurent ona. 'Seni gördüğüme sevindim. Her gece, cevap vermen gereken saatten çok sonra gelmiş olmalısın.

"Siz Nesson'da kamp kurarken, habercinizin gelme ihtimali olduğunu düşündüm," dedi adam ayağa kalkarak.

Gözaltına alındı. Kaleden doğu mahallesine kadar takip edildik. Sanırım giriş ve çıkış yolları izlenecek.

"Bir yol biliyorum. İşimiz biter bitmez gidebilirim.

Adam ceketinin içinden mühürlü bir parşömen parçası çıkardı. Laurent onu aldı, mührünü kırdı ve içindekileri okudu. Yavaş yavaş okudu. Damen'in gördüğü kadarıyla bir şifreyle yazılmış gibi görünüyordu. İşi bitince parşömeni ateşe attı, orada kıvrılıp karardı.

Laurent mühür yüzüğünü çıkarıp adamın eline bastırdı.

"Bunu ona ver," dedi Laurent, "ve onu Ravenel'de bekleyeceğimi söyle.

Adam başıyla selam verdi. Kapıdan çıktı ve uyuyan hanın dışına doğru ilerledi. Bitmişti.

Damen ayağa kalktı ve Laurent'a uzun

uzun baktı. "Memnun görünüyorsun.

Laurent, "Ben küçük zaferlerden büyük keyif alan biriyim," dedi.

'Burada olacağından emin değildin,' dedi Damen.

'Öyle olacağını düşünmemiştim. İki hafta beklemek için uzun bir süre. Laurent küpenin iğnesini çözdü. 'Sanırım sabahleyin yola çıkarsak güvende oluruz. Bizi takip eden adamlar bana zarar vermekten çok onu bulmakla ilgileniyor gibiydiler. Bu gece şansları varken bize saldırmadılar. Ve sonra,

"Şu kapı banyoya mı açılıyor? Ve sonra, kapının yarısında, 'Merak etmeyin, hizmetinize gerek yok'.

O gittiğinde Damen hiç konuşmadan bir kucak dolusu yatak takımını aldı ve ocağın yanında yere attı.

O zaman yapacak bir şey yoktu. Alt kata indi. Artık sadece Volo ve ev sahibi çocuk kalmıştı, onlar da başka kimseyle ilgilenmiyordu. Ev sahibinin kum rengi saçları karmakarışıktı.

Hanın dışına kadar gitti ve bir an durdu; serin gece havası sakinleştiriciydi. Sokak boştu. Haberci gitmişti. Saat çok geç olmuştu.

Burası huzurluydu. Bütün gece burada kalamazdı. Laurent'ın birkaç lokma ekmekten başka bir şey yemediğini hatırlayarak yukarı çıkarken mutfağa uğradı ve bir tabak ekmekle et istedi.

Odaya geri döndüğünde Laurent banyodan çıkmış, yarı giyinik bir halde ateşin başında nemli saçlarını kurutuyor ve Damen'ın doğaçlama yatağının büyük bir kısmını kaplıyordu.

"Al," dedi Damen ve tabağı ona uzattı.

Laurent gözlerini kırpıştırarak tabağa baktı, "Teşekkür ederim," dedi. "Banyo bedava. Eğer isterseniz.

Yıkandı. Laurent ona temiz su bırakmıştı. Bakır leğenin kenarına asılmış havlular sıcak ve yumuşaktı. Kurulandı. Bir kez daha havlu yerine pantolon giymeyi tercih etti. Kendi kendine bunun bir savaş çadırında birlikte geçirdikleri iki düzine geceden farklı olmadığını söyledi.

Döndüğünde Laurent tabaktaki her şeyin yarısını dikkatle yemiş ve sandığın üzerine, Damen isterse ulaşabileceği bir yere koymuştu. Alt katta karnını doyurmuş olan ve Laurent'ın kendi yatağının geniş konforuna dokunmadan yatağını ele geçirmesi gerektiğini düşünmeyen Damen tabağı görmezden geldi ve Laurent'ın yanına, ocağın yanındaki battaniyelerin üzerine oturdu.

"Volo'nun senin bağlantın olduğunu sanıyordum,"

dedi Damen. "Sadece onunla kağıt oynamak

istemiştim," dedi Laurent.

Ateş sıcaktı. Damen çıplak tenine değen ateşin verdiği hissin tadını çıkardı.

Bir süre sonra Laurent, "Sizin yardımınız olmadan buraya gelebileceğimi sanmıyorum, en azından takip edilmeden. Geldiğinize çok sevindim.

Bunu kastetmiştim. Haklıydın. Alışkın değilim..' Sözünü kesti.

Nemli saçları olduğu gibi geriye atılmış, yüzünün zarifçe dengelenmiş düzlemlerini ortaya çıkarmıştı. Damen ona bir bakış attı.

"Tuhaf bir ruh hali içindesin," dedi Damen. "Her zamankinden

daha garip. "İyi bir ruh halinde olduğumu söyleyebilirim.

"İyi bir ruh hali.

'Volo kadar iyi bir ruh hali değil,' dedi Laurent. 'Ama yemekler iyi, ateş sıcak ve son üç saat içinde kimse beni öldürmeye çalışmadı. Neden olmasın?

"Bundan daha sofistike zevklerin olduğunu sanıyordum," dedi

Damen. "Öyle mi?" dedi Laurent.

Damen ona nazikçe, "Ben senin sarayını gördüm," diye

hatırlattı. "Amcamın sarayını gördün," dedi Laurent.

Seninki farklı olur muydu? Bunu söylemedi. Belki de cevabı bilmesine gerek yoktu. Laurent her geçen gün kral oluyordu ama gelecek başka bir hayattı. Laurent o zaman ellerine yaslanıp tembel tembel bir oda ateşinin önünde saçlarını kurutmayacak ya da genelev pencerelerine girip çıkmayacaktı. Ne de Damen.

"Bana bir şey söyle," dedi Laurent.

Uzun ve şaşırtıcı derecede rahat bir sessizliğin ardından konuştu. Damen ona doğru baktı.

"Kastor'un seni buraya göndermesine neden olan gerçekte ne oldu? Bunun bir sevgili kavgası olmadığını biliyorum,' dedi Laurent.

Ateşin rahat sıcaklığı yerini soğuğa bırakırken Damen yalan söylemek zorunda olduğunu biliyordu. Bu konuyu Laurent'la konuşmak tehlikelinin de ötesindeydi. Bunu biliyordu. Sadece geçmişin neden bu kadar yakın hissettirdiğini bilmiyordu. Boğazında düğümlenen sözcükleri yuttu.

O geceden beri her şeyi yuttuğu gibi.

Bilmiyorum. Nedenini bilmiyorum.

Benden bu kadar nefret etmesi için ne yaptım bilmiyorum. Neden kardeş olarak yas tutmaya gidemedik-

-babamız-

"Yarı yarıya haklıydın," dediğini duydu, sanki uzaktan. "Bir şeyler hissediyordum. Bir kadın vardı.

"Jokaste," dedi Laurent, eğlenerek.

Damen sessizdi. Cevabın acısını boğazında hissetti.

"Gerçekten mi? Kral'ın metresine mi aşık oldun?'

O zaman Kral değildi. Kadın da onun metresi değildi. Ya da öyleyse bile bunu kimse bilmiyordu,' dedi Damen. Kelimeler bir kez başladı mı, bir daha durmuyordu. 'Zekiydi, başarılıydı, güzeldi. Bir kadından isteyebileceğim her şey onda vardı. Ama o bir kral yaratıcısıydı. Güç istiyordu. Tahta giden tek yolun Kastor'dan geçtiğini düşünmüş olmalı.

"Benim onurlu barbarım. Senin tipin olarak bunu seçmezdim.' "Tip mi?

"Güzel bir yüz, sinsi bir zihin ve acımasız bir doğa.

'Hayır, öyle değil, onun ne olduğunu bilmiyordum. Onun ne bilmiyordum.

"Bilmiyor muydun?" dedi Laurent.

'Belki de ben . . . Kalbinin değil aklının onu yönettiğini biliyordum. Hırslı ve evet, bazen acımasız olduğunu biliyordum. Bir şeyler olduğunu kabul ediyorum.

. .. bu konuda çekici. Ama Kastor için bana ihanet edeceğini hiç tahmin etmemiştim. Bunu çok geç öğrendim.'

"Auguste de senin gibiydi," dedi Laurent. 'Aldatma içgüdüsü yoktu; bu da diğer insanlarda bunu fark edemediği anlamına geliyordu.

"Peki ya sen?" dedi Damen zor bir nefes aldıktan sonra.

"Aldatma konusunda oldukça gelişmiş bir içgüdüye
sahibim.

"Hayır, demek istediğim-

"Ne demek istediğinizi anladım.

Damen bunu sorguyu Laurent'a çevirmek için sormuştu. Kapıları kapatmak için her şeyi yapardı. Şimdi, küpeler ve genelevlerle dolu bir geceden sonra, diye düşündü: Neden bunu ona sormuyordu? Laurent rahatsız görünmüyordu. Vücudunun hatları rahat ve kolaydı. Sık sık sert çizgiler halinde çekilen, duygusallığı bastırılan yumuşak dudakları şu anda hafif bir ilgiden daha tehlikeli bir şey ifade etmiyordu. Damen'ın bakışlarına karşılık vermekte hiç zorlanmadı. Ama bir cevap vermemişti.

"Utangaç mı?" dedi Damen.

"Eğer bir cevap , soruyu sorman gerekecek," dedi Laurent.

'Yanınızdaki erkeklerin yarısı bakire olduğunuza inanıyor. "Bu bir soru mu?

"Evet.

"Yirmi yaşındayım," dedi Laurent, "ve neredeyse kendimi bildim bileli teklifler alıyorum.

"Bu bir cevap mı?" dedi Damen.

'Ben bakire değilim,' dedi
Laurent.

"Merak ettim," dedi Damen dikkatle, "aşkınızı kadınlara mı saklıyorsunuz?

"Hayır, ben-" Laurent şaşırmış gibiydi. Sonra şaşkınlığının esaslı bir şeyi ele verdiğini fark eder gibi oldu ve mırıldanarak başka tarafa baktı; Damen'e tekrar baktığında dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı, ama kararlı bir şekilde, "Hayır," dedi.

'Sizi kıracak bir şey mi söyledim? Niyetim-'

'Hayır. Makul, iyi huylu ve karmaşık olmayan bir teori. Bunu güveniyorum.

"Ülkenizde hiç kimsenin düz bir çizgi üzerinde düşünememesi benim suçum değil," dedi Damen, biraz da savunmacı bir tavırla kaşlarını çatarak.

"Jokaste'nin Kastor'u neden seçtiğini sana söyleyeyim," dedi Laurent.

Damen ateşe baktı. Yarısı tükenmiş olan kütüğe baktı, alevler yanları yalıyordu ve dibinde közler vardı.

"O bir prensti," dedi Damen. 'O bir prensti ve ben sadece-'

Bunu yapamazdı. Omuzlarındaki kaslar o kadar sert düğümlenmişti ki canı acıyordu. Geçmiş gözünün önüne geliyordu; onu görmek istemiyordu. Yalan söylemek, bilmemek gerçeğiyle yüzleşmek demekti. Sevgilisinden ve kardeşinden bir değil, iki kez ihanet görmek için ne yaptığını bilmemek demekti.

Sebebi bu değil. Damarlarında kraliyet kanı taşısaydın, Kastor'la aynı kanı taşısaydın bile onu seçerdi. Böyle bir zihnin nasıl düşündüğünü anlayamazsın. Ben anlıyorum. Ben Jokaste olsaydım ve bir kral yaratıcısı olsaydım, ben de Kastor'u sana tercih ederdim.

"Sanırım bana nedenini söylemekten zevk alacaksın," dedi Damen. Ellerinin yumruk haline geldiğini hissetti, boğazındaki acıyı duydu.

'Çünkü bir kral yapıcı her zaman daha zayıf adamı seçer. Adam ne kadar zayıfsa, kontrol edilmesi de o kadar kolay olur.

Damen şaşkınlığın şokunu hissetti ve Laurent'a baktı, ama Laurent'ın ona kin gütmeden baktığını gördü. O an uzadı. Laurent'ın söylemesini beklediği şey bu değildi. Laurent'a bakarken, kelimeler beklenmedik bir şekilde içinden geçti ve onların içindeki sivri uçlu bir şeye dokunduğunu hissetti, ilk, küçük bir parçayı değiştirdiklerini hissetti, taşınmaz olduğunu düşündüğü sert ve derin bir şey. Dedi ki:

'Kastor'un daha zayıf bir adam olduğunu sana düşündüren nedir? Onu tanımıyorsun ki. "Ama ben seni tanımaya başlıyorum," dedi Laurent.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

DAMEN sırtını duvara dayamış, ocağın yanında topladığı yatak takımının üzerine oturmuştu. Ateşin sesi seyrekleşmeye başlamıştı; uzun zaman önce yanarak son birkaç kor haline gelmişti. Oda sıcak bir uyku havasında ve sessizdi. Damen ise tamamen uyanıktı.

Laurent yatakta uyuyordu.

Damen odanın karanlığında bile onun şeklini seçebiliyordu. Balkon panjurlarının çatlaklarından sızan ay ışığı Laurent'ın solgun saçlarının yastığa döküldüğünü gösteriyordu. Laurent, Damen'in odadaki varlığının hiçbir önemi yokmuş gibi, Damen onun için bir mobilya parçasından daha tehdit edici değilmiş gibi uyuyordu.

Bu güven değildi. Damen'ın niyetleri hakkında sakin bir yargıya varmış, kendi değerlendirmesinde de küstahça bir kibre kapılmıştı: Damen'ın Laurent'ı hayatta tutmak için ona zarar vermekten daha çok nedeni vardı. Şimdilik. Laurent ona bir bıçak uzattığında olduğu gibi. Laurent onu sarayın hamamına davet ettiği zaman olduğu gibi. Her şey hesaplanmıştı. Laurent kimseye güvenmiyordu.

Damen onu anlamıyordu. Laurent'ın neden böyle anlamadığı gibi, bu sözlerin onun üzerinde yarattığı etkiyi de anlamıyordu. Geçmiş ona ağır geliyordu. Bu gece odasının sessizliğinde dikkatini dağıtacak hiçbir şey yoktu, düşünmekten, hissetmekten ve hatırlamaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Kral'ın metresi Hypermenestra'nın gayrimeşru oğlu olan kardeşi Kastor, hayatının ilk dokuz yılında miras için yetiştirilmişti. Sayısız düşükten sonra Kraliçe Egerianın çocuk sahibi olamayacağına inanılıyordu. Ama sonra hamilelik geldi

Kraliçe'nin hayatına mal olan bu olay, son saatlerinde meşru bir erkek varis doğurdu.

Kastor'a hayranlık duyarak büyümüştü, ona hayran olduğu için onu geçmeye çalışıyordu ve kardeşini geçmeyi başardığı anlarda babasının gururunun parıltısının farkındaydı.

Nikandros onu babasının hasta odasından çıkardı ve alçak sesle, *Kastor her zaman tahtı hak ettiğine inandı*, dedi. *Bunu ondan sen aldın. Hiçbir arenada yenilginin hatasını kabullenemiyor, bunun yerine her şeyi kendisine hiçbir zaman 'şans' verilmemiş olmasına bağlıyor. İhtiyacı olan tek şey birinin kulağına tahtı alması gerektiğini fısıldamasıydı.*

Buna inanmayı reddetmişti. Hiçbirine. Kardeşine karşı söylenen sözleri duymak istemiyordu. Ölmek üzere olan babası Kastor'u yanına çağırmış, ona olan sevgisini ve Hypermenestra'ya olan aşkını anlatmıştı ve Kastor'un babasının hasta yatağındaki duyguları, varis Damianos'a hizmet sözü kadar gerçek görünüyordu.

Torveld, *Kastor'un kederini gördüm*, demişti. *Gerçekti.* O da böyle düşünmüştü. Sonra.

Jokaste'nin saçlarını ilk kez çözdüğü anı, saçların parmaklarının üzerine dökülüşünü hatırladı ve bu anı, bir an sonra sarı saçları kahverengiyle karıştırırken kendini bulduğu, Laurent'ın aşağıda neredeyse kucağına doğru itildiği anı hatırladığı için bir sarsıntıya dönüşen bir uyarılma hissiyle karıştı.

Duvarlar ve mesafe yüzünden boğuklaşan, alt kattaki kapıya vurulduğunu duyunca görüntü paramparça oldu.

Tehlike onu ayağa kaldırdı; o anın aciliyeti önceki düşüncelerini bir kenara itti. Gömleğini ve ceketini silkerek yatağın kenarına oturdu. Elini Laurent'ın omzuna koyarken nazikti.

Laurent battaniyeyle örtülü yatakta uykuya dalmıştı. Damen'in eli altında hemen uyandı, ama açık bir panik ya da şaşkınlık belirtisi yoktu.

"Gitmeliyiz," dedi Damen. Alt kattan yeni sesler geliyordu; hancı uyanmış, hanın kapısını açıyordu.

Laurent, "Bu bir alışkanlık haline geliyor," dedi ama çoktan kendini yataktan kaldırmıştı. Damen balkona açılan panjurları açarken Laurent da kendi gömleğini ve ceketini giydi, ama Veretian giysileri acil durumlarda işe yaramadığı için bağcıklarını düzeltmeye vakti olmadı.

Panjurlar serin, çırpınan bir gece esintisiyle açıldı ve iki kat aşağı indi.

Genelevde olduğu kadar kolay olmayacaktı. Atlamak mümkün değildi. Sokak seviyesine düşmek ölümcül olmayabilirdi ama kemikleri kırmaya yetecek kadar zorlayıcıydı. Şimdi sesler geliyordu, belki de merdivenlerden. İkisi de yukarı baktı. Hanın dışı sıvanmıştı ve tutunacak hiçbir yer yoktu. Damen'ın bakışları kaymış, tırmanmak için bir yol arıyordu. Aynı anda gördüler: Bir sonraki balkonun yanında, sıvası dökülmüş bir bölüm, çıkıntılı bir taş ve tutunacak bir dizi yer vardı, çatıya açık bir geçit.

Ama bir sonraki balkon belki de üç metre uzaktaydı, atlayışın ayakta yapılması gerektiği düşünülürse rahat olacağından daha uzaktaydı. Laurent sakin gözlerle mesafeyi ölçmeye başlamıştı bile.

"Bunu yapabilir misin? Damen ona

sordu. "Muhtemelen," dedi Laurent.

İkisi de kendilerini balkonun parmaklıklarından aşağı salladı. Önce Damen atladı. Boyu daha uzundu, bu da ona avantaj sağlıyordu ve mesafeden emindi. Zıpladı ve iyi bir iniş yaptı, bir sonraki balkonun korkuluğunu yakaladı ve odanın sakinleri tarafından duyulmadığından emin olmak için bir an durakladıktan sonra kendini hızla korkuluğun üzerinden balkona çekti.

Bunu mümkün olduğunca sessiz yaptı. Bu balkonun dış panjurları kapalıydı ama ses geçirmez değillerdi: Damen tüccar Charls'ın horultularını duymayı bekliyordu ama onun yerine Volo'nun parasının karşılığını alırken çıkardığı sessiz ama net sesleri duydu.

Geri döndü. Laurent mesafeyi yeniden değerlendirmek için değerli birkaç saniyesini boşa harcıyordu. Damen birdenbire 'muhtemelen' sözcüğünün 'kesinlikle' anlamına gelmediğini ve Laurent'ın Damen'ın sorusuna cevap verirken kendi yetenekleri hakkında sakince doğru bir değerlendirme yaptığını fark etti. Damen midesinin dibinin düştüğünü hissetti.

Laurent atladı; uzun bir yoldu ve yükseklik gibi şeyler önemliydi, kas gücünden gelen itiş gücü de öyle.

Kötü bir şekilde yere düştü. Damen içgüdüsel olarak onu kavradı ve Laurent'ın ağırlığını Damen'ın kavrayışına bırakarak ona tutunduğunu hissetti. Balkonun korkulukları yüzünden nefesi kesilmişti. Damen onu yukarı çekerken direnmedi ve hemen çekilmedi,

Damen'ın kollarında nefessiz kalmıştı. Damen'in elleri Laurent'ın belindeydi; kalbi küt küt atıyordu. Donup kaldılar, çok geçti.

Odanın içindeki sesler kesilmişti.

"Bir şey duydum," dedi evin çocuğu, belirgin bir şekilde. "Balkonda.

"Rüzgâr," dedi Volo. "Seni sıcak tutacağım.

"Hayır, bir şeydi," diye ısrar etti çocuk. "Git ve-

Çarşafların hışırtısı ve yatağın gıcırtısı-

Laurent'ın onu sertçe itmesiyle nefesinin kesilmesi sırası Damen'a gelmişti. Sırtını panjurlu pencerenin yanındaki duvara çarptı. Çarpmanın şoku, Laurent'ın ona doğru bastırıp vücuduyla onu duvara sıkıca sabitlemesinin yarattığı şoktan sadece biraz daha azdı.

Çok erken bir an değildi. Panjurlar açıldı ve onları duvarla açık panjurun arkası arasındaki küçük üçgen boşluğa hapsetti. Açık bir kapının ardındaki boynuzlu bir kadın kadar tehlikeli bir şekilde saklanmışlardı. İkisi de hareket etmedi. İkisi de nefes almıyordu. Laurent yarım santim bile geri çekilse panjura çarpacaktı. Bunu önlemek için Damen'e öylesine sıkıca yapışmıştı ki, Damen onun giysilerinin kumaşındaki her kırışıklığı ve bu kırışıklıkların arasından vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu.

'Burada kimse yok,' dedi Volo.

"Bir şey duyduğuma emindim," dedi çocuk.

Laurent'ın saçları boynunu gıdıkladı. Damen buna metanetle katlandı. Volo onun kalp atışlarını duyacaktı. Binanın duvarlarının onunla birlikte çarpmamasına şaşırdı.

'Sadece bir kedi, belki. Bunu bana telafi edebilirsin,'

dedi Volo. "Mmm, tamam," dedi çocuk. "Yatağa geri

dön.

Volo balkondan döndü. Ama elbette bu maskaralığın bir de son perdesi vardı. Faaliyetlerine devam etme hevesiyle Volo panjuru açık bırakarak onları orada hapsetti.

Damen inleme isteğini bastırdı. Laurent'ın vücudu boylu boyunca kendisininkiyle aynı hizadaydı, uyluk uyluğa, göğüs göğüse. Nefes almak tehlikeliydi. Damen gittikçe artan bir şekilde vücutları arasına güvenli bir mesafe koymak, Laurent'ı zorla uzaklaştırmak istiyor, ama yapamıyordu. Laurent habersiz, arkasına bakmak ve deklanşörün yakınlığını görmek için hafifçe kaydı. Damen neredeyse, kıpırdamayı *kes,* diyecekti; ancak kendini korumanın ince bir ipliği yüksek sesle konuşmasını engelledi. Laurent *tekrar* kıpırdandı, Damen'ın gördüğü gibi, onlar için hiçbir yol olmadığını görmüştü.

Kendilerini ele vermeden saklandıkları yerden çıkmaya çalışıyorlardı. Ve sonra Laurent çok sessiz, çok dikkatli bir sesle, 'Bu ... ... ideal değil,' dedi.

Bu yetersiz bir ifadeydi. Volo'dan gizlenmişlerdi ama diğer balkondan çok net bir şekilde görülebiliyorlardı ve onları takip eden adamlar şu anda hanın içinde bir yerlerdeydi. Ve başka zorunluluklar da vardı.

Damen sessizce, 'Yukarı bak. Eğer tırmanabilirsen, o taraftan çıkabiliriz.

"Sevişmeye başlayana kadar bekle," dedi Laurent daha da yumuşak bir sesle, mırıldandığı sözcükler Damen'ın boynunun kıvrımının ötesinde duyulmuyordu. "Dikkatleri dağılır.

Odanın içindeki çocuktan açık bir inilti duyulurken bile *lanet* kelimesi içine , '*İşte. Oraya-içime sok onu tam oraya*
-Ve gitmelerinin zamanı gelmişti, zamanın ötesinde.

-Ve Volo'nun odasının kapısı çarparak açıldı.

"Buradalar!" diye seslendi yabancı bir adam.

Bir an tam bir kafa karışıklığı oldu, evin çocuğundan öfkeli bir ciyaklama, Volo'dan bağırarak bir protesto, "Hey, bırak onu!" sesler ancak Damen, Laurent'ı yakalamak için gönderilmiş ve onun tarifini duymuş ama onu hiç görmemiş bir adamın başına doğal olarak ne gelebileceğini anladığında anlam kazandı.

"Geri çekil, ihtiyar. Bu seni ilgilendirmez. Bu Vere Prensi. "Ama onun için sadece üç bakır ödedim," dedi Volo, kafası karışmış bir sesle. "Ve muhtemelen pantolon ," dedi adam ve ekledi
beceriksizce, "Ekselansları.

"Ne?" dedi çocuk.

Damen, Laurent'ın kendisine karşı titremeye başladığını hissetti ve onun sessizce, çaresizce güldüğünü fark etti.

Odaya giren en az iki çift ayak sesi daha duyuldu: "İşte burada. Onu meyhane fahişesi kılığına girmiş bu terkedilmişi becerirken bulduk.

Bu meyhane fahişesi. Seni aptal, Vere Prensi o kadar bekâr ki, her on yılda bir kendine dokunduğundan bile şüpheliyim. Sen. İki adam Biri barbar bir askerdi, dev bir hayvandı. Diğeri sarışındı. Bu çocuk gibi değil. Çekici.'

"Aşağıda sarışın bir lordun evcil hayvanı vardı," dedi Volo. 'Bezelye gibi beyni vardı ve kandırılması kolaydı. Onun Prens olduğunu sanmıyorum.

"Ben ona sarışın demezdim. Daha çok benziyordu. Ve o kadar da çekici değildi,' dedi çocuk somurtarak.

Sarsıntı giderek daha da kötüleşti.

"Eğlenmeyi bırak," diye mırıldandı Damen. 'Her an öldürülebiliriz.

"Dev hayvan," dedi Laurent.

"Kes şunu.

Odanın içinde: 'Diğer lojmanları kontrol edin. Buralarda bir yerdeler.' Ayak sesleri geri çekildi.

"Bana bir destek verebilir misin?" dedi Laurent. "Bu balkondan çıkmamız gerek.

Damen ellerini kavuşturdu ve Laurent onları bir basamak olarak kullanarak kendini ilk tutamağa kadar itti.

Damen'dan daha zayıf yapılı, ama uzun kılıç talimlerinin getirdiği üst beden gücüne sahip olan Laurent hızla ve sessizce tırmandı. Damen, dar alanda dikkatle dönerek duvara baktı ve kısa süre sonra onu takip etti.

Zor bir tırmanış değildi ve kendini yukarı çekip çatıya çıkması sadece bir dakika sürdü, Nesson-Eloy kasabası önünde uzanıyordu, yukarıdaki gökyüzünde bir avuç dağınık yıldız vardı. Kendini biraz soluksuz gülerken buldu ve yüz ifadesinin Laurent'ın yüzünde ikizleştiğini gördü. Laurent'ın mavi gözleri muziplikle doluydu.

"Sanırım güvendeyiz," dedi Damen. "Nasıl olduysa kimse bizi görmedi.

"Ama sana söyledim. Benim sevdiğim oyun bu,' dedi Laurent ve çizmesinin ucuyla gevşek bir kiremidi kasıtlı olarak iterek çatıdan kaymasını ve aşağıdaki sokağa düşüp parçalanmasını sağladı.

"Çatıdalar!" diye aşağıdan bir ses geldi.

Bu sefer bir kovalamacaydı. Çatıların üzerinden, bacalardan kaçtılar. Yarı engelli koşu, yarı engelli koşu gibiydi. Ayaklarının altındaki kiremitler bir görünüp bir kayboluyor, üzerinden atlanması gereken dar geçitlere açılıyordu. Görüş mesafesi zayıftı. Katların hepsi düzensizdi. Bir çatı eğiminin bir tarafından yukarı çıktılar ve kayarak diğer tarafından aşağı indiler.

Aşağıda, takipçileri de, burkulma ya da düşme tehlikesi yaratacak gevşek kiremitlerin olmadığı düz sokaklarda koşuyor, onları kuşatıyorlardı. Laurent bu kez nişan alarak sokağa bir kiremit daha gönderdi. Aşağıdan bir alarm çığlığı duyuldu. Dar bir sokaktan geçerken kendilerini başka bir balkonda bulduklarında Damen bir saksıyı devirdi. Laurent da onun yanında asılı duran

Çamaşırları yıkayıp bıraktılar; hayalet gibi beyazın aşağıda birine dolandığını ve kıvranan bir şekle dönüştüğünü gördüler, sonra da hızla yollarına devam ettiler.

Çatı çıkıntısından balkona ve dar bir sokağın karşısındaki geçide atladılar. Ufuk çizgisi boyunca kaygılı bir kovalamaca, Damen'de ömür boyu süren refleks, hız ve dayanıklılık eğitimini gerektiriyordu. Laurent, hafif ve çevik, ayak uydurdu. Üstlerinde gökyüzü aydınlanıyordu. Altlarında kasaba uyanıyordu.

Çatılarda sonsuza kadar kalamazlardı -kırık uzuvlar, kuşatma ve çıkmaz sokak riskiyle karşı karşıyaydılar- bu yüzden önlerinde bir ya da iki değerli dakika kaldığında, zamanı bir kanalizasyon borusundan sokağa inmek için kullandılar.

Arnavut kaldırımlarına dokunduklarında görünürde kimse yoktu ve önleri açıktı. Şehri tanıyan Laurent önden gitti ve iki dönüşten sonra yeni bir mahalleye girdiler. Laurent onları iki evin arasındaki dar, kemerli bir geçide götürdü ve orada soluklanmak için bir an durdular. Damen bu geçidin bağlandığı sokağın Nesson'un ana caddelerinden biri olduğunu ve çoktan kalabalıklaştığını gördü. Şafağın bu gri saatleri, herhangi bir kasabadaki en yoğun .

Avuçlarını duvara dayamış, göğsü inip kalkıyordu. Yanında Laurent yine soluk soluğaydı ve koşmaktan gözleri parlıyordu. Laurent sokağa doğru ilerleyerek, "Bu taraftan," dedi. Damen, Laurent'ın kolunu yakaladığını ve onu geride tuttuğunu fark etti.

Bekle. Çok açıkta. Bu ışıkta göze çarpıyorsun. Fosforlu saçların bir fener gibi.'

Laurent hiç konuşmadan kemerinden Volo'nun yün kasketini çıkardı.

Damen o zaman yeni bir duygunun ilk baş döndürücü sınırını hissetti ve uçurumdan korkan bir adam gibi Laurent'ı tutmayı bıraktı; ama yine de çaresizdi.

"Yapamayız." dedi. Daha önce duymadın mı? .' "Ne demek istiyorsun?

'Demek istediğim, elçinizi takip etmemeleri için onları kasabanın içinde neşeli bir kovalamacaya sürüklemekse, bu işe yaramıyor. Dikkatlerini dağıttılar.'

"Ben," dedi Laurent. Gözlerini Damen'e dikmişti. "Çok iyi kulakların var. "Sen gitmelisin," dedi Damen. "Ben halledebilirim.

"Hayır," dedi Laurent.

"Kaçmak isteseydim," dedi Damen, "bu gece kaçabilirdim. Sen yıkanırken. Sen uyurken.

"Bunu biliyorum," dedi Laurent.

"Aynı anda iki yerde birden bulunamazsın," dedi Damen. "Ayrılmamız gerek. 'Bu çok önemli,' dedi Laurent.

'Güven bana,' dedi Damen.

Laurent uzun bir süre konuşmadan ona baktı.

Laurent sonunda, 'Sizi bir gün Nesson'da bekleyeceğiz,' dedi. "Ondan sonra arayı kapatırsınız.

Damen başını salladı ve Laurent ana caddeye çıkarken duvardan uzaklaştı, ceketinin bağcıkları hâlâ çözülmemişti, sarı saçları kirli yün kasketinin altında saklıydı. Damen gözden kaybolunca kadar onu izledi. Sonra döndü ve geldikleri yoldan geri döndü.

Hana geri dönmek zor olmadı.

Laurent için hiç korkusu yoktu. Peşindeki iki adamın sabahın yarısına kadar sonuçsuz bir arayış içinde olacaklarından, Laurent'ın çılgın beyninin onlar için düşündüğü yolda tökezleyeceklerinden emindi.

Sorun, Laurent'ın da kabul ettiği gibi, geri kalan takipçilerin Laurent'ın habercisini öldürmek için kaçmış olabilecekleriydi. Prens'in mührünü taşıyan bir ulağı. Laurent'ın iki hafta sonra burada gecikmiş bir randevuyu beklemek için kendi güvenliğini tehlikeye atmasına neden olacak kadar önemli bir ulak.

Patran tarzında sakalını sıkıca kesmiş bir ulak.

Damen, sarayda hissetmeye başladığı gibi, Naip'in planlarının amansız mekanizmasını hissedebiliyordu. İlk kez, onu geride tutmak için harcanan çabayı ve planlamayı görüyordu. Laurent gibi yılan fikirli birinin Naip ile Akielos arasında duran tek şey olabileceği düşüncesi tüyler ürperticiydi. Damen'in ülkesi savunmasızdı ve kendi dönüşünün Akielos'u geçici olarak daha da zayıflatacağını biliyordu.

Hana yaklaşırken dikkatliydi ama en azından dışarıdan sessiz görünüyordu. Sonra uyanık tüccar Charls'ın tanıdık yüzünü gördü; erkenciydi ve bir kâhyayla konuşmak için ek binaya doğru gidiyordu.

"Lordum!" dedi Charls, Damen'ı görür görmez. "Burada sizi arayan adamlar vardı.

"Hâlâ buradalar mı?

Hayır. Bütün han kargaşa içinde. Söylentiler havada uçuşuyor. Eşlik ettiğiniz adamın,' Charls sesini alçalttı, '*Vere Prensi* olduğu doğru mu? Bir *fahişe kılığına* girmiş,' sesi tekrar alçaldı, '*fahişe?*

"Charls. Buradaki adamlara ne oldu?'

"Gittiler ve sonra ikisi sorular sormak için hana geri döndü. Ne istediklerini öğrenmiş olmalılar ki atlarını sürüp gittiler. Belki çeyrek saat önce.

"Ata mı bindiler?" dedi Damen, midesi bulanarak.

"Güneybatıya doğru gidiyorlardı. Lordum, Prensim için yapabileceğim bir şey varsa, hizmetinizdeyim.

Güneybatıya, Veretian sınırı boyunca Patras'a. Damen, Charls'a "Atın var mı?" diye sordu.

Ve böylece çok uzun bir gece olmaya başlayan üçüncü kovalamaca başladı.

Ama artık sabah olmuştu. Laurent'ın çadırında iki hafta boyunca haritaları inceleyen Damen, habercinin gideceği ince dağ yolunu ve o boş, dolambaçlı yolda önünü kesmenin ne kadar kolay olacağını çok iyi biliyordu. Peşindeki iki adam da muhtemelen bunu biliyordu ve onu dağ yolunda yakalamaya çalışacaklardı.

Charls'ın çok iyi bir atı vardı. Uzun bir kovalamacada bir atlıyı yakalamak, eğer nasıl yapılacağını biliyorsanız zor değildi: tam gaz gidemezdiniz. Atınızın dayanabileceği sabit bir hız seçmeli ve kovaladığınız adamların erken bir coşku patlamasıyla kendi bineklerini yakmalarını ya da daha düşük atlara binmelerini ummalıydınız. Atı tanıdığınızda, tam olarak neler yapabileceğini bildiğinizde işiniz daha kolaydı. Damen'ın böyle bir avantajı yoktu ama tüccar Charls'ın doru atı iyi bir hızla yola koyuldu, kaslı boynunu salladı ve her şeyi yapabileceğini ima etti.

Dağlara yaklaştıkça arazi daha da kayalıklaştı. Her iki tarafta da, toprağın içinden görünen arazinin kemikleri gibi, giderek daha büyük granit çıkıntıları yükseliyordu. Ama yol temizdi, en azından kasabaya yakın olan kısmı; bir atı sakatlayıp düşürecek granit parçaları yoktu.

İlk başta şanslıydı. İki adamı solladığında güneş henüz gökyüzünün orta noktasına gelmemişti. Doğru yolu seçtiği için şanslıydı. Terden sırılsıklam olmuş atlarını muhafaza etmedikleri ve onu gördüklerinde dağılmak ya da yorgunluktan bitap düşmüş atlarını itmek yerine

Atlar ilerlerken, savaşmak istercesine dönüp durdular. Yayları olmadığı için şanslıydı.

Damen'in doru atı savaş eğitimi almamış bir tüccar atıydı ve Damen onun keskin, sallanan kılıçlara doğru ürkmeden koşmasını beklemiyordu, bu yüzden yaklaşırken bineğinin yönünü değiştirdi. İki adam da asker değil hayduttu; ata binmeyi ve kılıç kullanmayı biliyorlardı ama ikisini aynı anda yapmakta zorlanıyorlardı, bu da iyi şanstı. İlk adam Damen tarafından atından yere düşürüldüğünde ayağa kalkamadı. İkincisi kılıcını kaybetti ama bir süre daha yerinde kaldı. Topuklarını atına geçirip havalanacak kadar uzun bir süre.

Ya da denemek. Damen bineğini sıkıştırmış ve atlar arasında küçük bir kargaşaya neden olmuştu; Damen bunu atlatmıştı ama adam atlatamamıştı. Eyerden indi, ama arkadaşının aksine ayağa kalkmayı başardı ve bu kez kırlara doğru kaçmaya çalıştı. Ona her kim para veriyorsa, belli ki ayakta dövüşecek kadar para vermiyordu, en azından ihtimaller kendi lehine ağır bir şekilde çarpıtılmadan.

Damen'ın bir seçeneği vardı: her şeyi olduğu gibi bırakabilirdi. Şu anda yapması gereken tek şey atları sürmekti. Adamlar atları geri (eğer bunu başarabilirlerse) haberci o kadar ileride olacaktı ki, takip edilip edilmemesinin zerre kadar önemi kalmayacaktı. Ama bu komplonun ucundan tutmuştu ve neler olup bittiğini tam olarak öğrenmenin cazibesi çok büyüktü.

Bu yüzden kovalamacayı sonlandırmayı tercih etti. Atını o kayalık, engebeli zeminde ön ayaklarını kırmadan koşturamayacağı için attan indi. Damen onu seyrek, budaklı ağaçlardan birinin altında yakalamadan önce adam bir süre arazide debelenip durdu. Adam orada etkisiz bir şekilde Damen'a bir taş atmaya çalıştı (Damen onu savuşturdu) ve sonra tekrar koşmak için döndüğünde gevşek bir granit parçasına takılarak bileğini burktu ve yere düştü.

Damen onu yukarı sürükledi. "Seni kim gönderdi?

Adam sessizdi. Soluk teni beyaz bir korkuyla yamalıydı.

Damen onu konuşturmanın en iyi yolunun bu olduğuna karar verdi.

Darbe adamın kafasını bir tarafa savurdu ve yarılan dudağından kan fışkırdı.

"Seni kim gönderdi?" dedi Damen.

"Bırakın beni," dedi adam. 'Bırakın gideyim, belki Prensinizi kurtarmak için zamanınız olur.

"İki adam tarafından kurtarılmaya ihtiyacı yok," dedi Damen, "özellikle de sen ve arkadaşın kadar beceriksizlerse.

Adam ince bir gülümseme verdi. Bir an sonra Damen onu dişlerinin birbirine çarpmasına neden olacak kadar sert bir şekilde ağaca çarptı.

"Ne biliyorsun ki? Damen söyledi.

İşte o zaman adam konuşmaya başladı ve Damen hiç de şanslı olmadığını fark etti. Tekrar başını kaldırıp güneşin konumuna baktı, sonra da etrafındaki uçsuz bucaksız, boş araziye. Nesson'dan yarım günlük zorlu bir yolculuk mesafesindeydi ve artık taze bir atı yoktu.

Seni bir gün Nesson'da bekleyeceğim, demişti Laurent. Çok geç kalacaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

DAMEN adamı arkasında bıraktı, kırık ve boş, bildiği şeyi dökmüştü. Atının başını döndürdü ve kampa doğru sertçe sürdü.

Başka seçeneği yoktu. Kasabada Laurent'a yardım etmek için çok geç kalmıştı. Yapabileceklerine odaklanmak zorundaydı. Çünkü söz konusu olan Laurent'ın hayatından daha fazlasıydı.

Adam Nesson tepelerinde kamp kurmuş bir grup paralı askerden biriydi. Üç aşamalı bir saldırı planlamışlardı: Kasabada Laurent'a yapılan saldırının ardından Prens'in birliği içinde bir ayaklanma olacaktı. Ve eğer birlik ve Prens bir şekilde hayatta kalır ve hasarlı halleriyle güneye devam etmeyi başarırlarsa, tepelerde paralı askerlerin pususuna düşeceklerdi.

Tüm bilgileri ortaya çıkarmak kolay olmamıştı ama Damen paralı askere konuşması için sürekli, metodik ve amansız bir teşvik sağlamıştı.

Güneş çoktan tepe noktasına ulaşmış ve aşağı doğru inmeye başlamıştı. Planlanan ayaklanma tarafından parçalanmadan önce kampa geri dönme şansını yakalayabilmek için Damen'ın atını yoldan çekmesi ve kuş uçuşu düz gitmesi gerekiyordu.

Hiç tereddüt etmeden atını ilk yokuştan yukarı mahmuzladı.

Yolculuk, tepelerin parçalanmış kenarları arasında çılgın, tehlikeli bir yarıştı. Her şey çok uzun sürdü. Engebeli zemin atını yavaşlatıyordu. Granit kayalar hainceve ve jilet gibi keskindi ve atı yorgundu, bu yüzden tökezleme tehlikesi daha büyüktü. Atını görebildiği en iyi zeminde tuttu; mecbur kaldığında ata başını verdi ve çukurlu toprakta kendi yolunu bulmasına izin verdi.

Etrafında granit benekli, bloklu toprak ve kaba otlardan oluşan sessiz bir manzara ve onunla birlikte bu üç yönlü tehdidin bilgisi vardı.

Bu, Naip'in kokusunu alan bir taktikti. Bütün bunlar: Prens'i birliğinden ve habercisinden ayırmak için araziye uzanan bu karmaşık tuzak, böylece birini kurtarmak diğerini feda etmek anlamına geliyordu. Laurent'ın kanıtladığı gibi. Laurent, habercisini kurtarmak için kendi güvenliğinden vazgeçmiş, tek koruyucusunu göndermişti.

Damen bir an için Laurent'ın durumunu düşünmeye, Laurent'ın kendisini takip edenlerden nasıl kaçacağını, ne yapacağını tahmin etmeye çalıştı. Ve bilmediğini fark etti. Bir tahminde bile bulunamıyordu. Laurent'ı tahmin etmek imkânsızdı.

Laurent, o çileden çıkarıcı, inatçı adam, tamamen ve bütünüyle imkânsızdı. Bu saldırıyı başından beri bekliyor muydu? Küstahlığı dayanılmazdı. Kendini kasten saldırıya açık bıraktıysa, kendi oyunlarından biri tarafından yakalandıysa ... Damen yemin etti ve dikkatini kampa giden yola verdi.

Laurent hayattaydı. Laurent hak ettiği her şeyden sıyrılmıştı. Kaypak ve kurnazdı ve kasabadaki saldırıdan her zamanki gibi hile ve küstahlıkla kurtulmuştu.

Bunun için Laurent'a lanet olsun. Ateşin yanına yayılmış olan Laurent çok uzakta görünüyordu, uzuvları gevşemiş, rahatlamış, konuşuyordu. Damen hafızasının Nicaise'in safir küpesinin parıltısıyla, Laurent'ın kulağındaki sesinin mırıltısıyla, çatıdan çatıya nefes nefese kovalamacanın parlaklığıyla ayrılmaz bir şekilde fark etti, hepsi uzun, çılgın, sonsuz bir gecenin içine örülmüştü.

Altındaki zemin açıldı ve açıldığı anda topuklarını yeniden baygın atının yanlarına koydu ve sertçe sürdü.

Kalbinin çarpmasına neden olan öncüler tarafından karşılanmadı. Duman sütunları vardı, kokusunu alabildiği siyah duman, yoğun ve nahoştu. Damen atını kampa giden yolun sonuna kadar sürdü.

Çadırların düzgün sıraları yıkılmış, direkleri kırılmış ve brandaları garip açılarla sarkıtılmıştı. Ateşin kampın içinden geçtiği yer kararmıştı. Canlı ama kir içinde, yorgun ve suratsız adamlar gördü. Aimeric'i gördü, beyaz yüzlü ve omzu sargılıydı, kumaş kurumuş kanla kararmıştı.

Savaşın bittiği çok açıktı. Şimdi yanan ateşler odun yığınlarıydı.

Damen eyerden aşağı sallandı.

Yanı başındaki atı bitkin bir haldeydi, burun deliklerini açarak sertçe üflüyordu, böğürleri kabarmıştı. Boynu terden parlak ve koyu renkliydi, ayrıca kabarık damarlar ve kılcal damarlardan oluşan bir çapraz tarama ile desenlenmişti.

Gözleri kendisine en yakın adamların yüzlerini taradı; gelişi dikkat çekmişti. Gördüğü adamların hiçbiri yün şapkalı, sarı saçlı bir prens değildi.

Ve tam da en kötüsünden korktuğu, uzun yolculuk boyunca inanmasına izin vermediği her şeyin zihninin önüne geçmeye başladığı anda, Damen onu gördü, altı adım ötedeki çoğunlukla sağlam çadırlardan birinden dışarı çekildi ve Damen'ı görünce hareketsiz kaldı.

Yün şapkasını takmamıştı. Yeni darp edilmiş saçları açıktı ve bir gece önce hamamdan çıkarken Damen'in elleri altında uyandığı kadar taze görünüyordu. Ama yine de soğukkanlılığını korumuş, ceketinin bağcıklarını bağlamış, mağrur profilinden hoşgörüsüz mavi gözlerine kadar hoş olmayan bir ifade takınmıştı.

Damen, "Hayattasın," dedi ve kelimeler, kendisini güçsüz hissettiren bir rahatlama telaşıyla döküldü.

"Yaşıyorum," dedi Laurent. Birbirlerine bakıyorlardı. "Geri döneceğinden emin değildim.

'Geri döndüm,' dedi Damen.

Söyleyebileceği başka her şey Jord'un gelişiyle engellendi.

'Heyecanı kaçırdın,' dedi Jord. 'Ama temizlik için tam vaktinde geldin. Her şey bitti.

'Henüz bitmedi,' dedi Damen.

Ve onlara bildiklerini anlattı.

'Geçitten geçmek zorunda değiliz,' dedi Jord. 'Yoldan sapıp güneye giden başka bir yol bulabiliriz. Bu paralı askerler pusu kurmak için tutulmuş olabilir ama bir orduyu kendi topraklarının kalbine kadar takip edeceklerinden şüpheliyim.

Laurent'ın çadırında oturuyorlardı. İsyanın verdiği hasar dışarıda hâlâ dikkatini beklerken Jord, Damen'in pusu uyarısına bir darbe almış gibi tepki göstermişti; bunu saklamaya çalışmıştı ama şaşırmış, morali bozulmuştu. Laurent hiçbir tepki göstermemişti. Damen Laurent'a bakmamaya çalıştı. Aklında yüzlerce soru vardı. Peşindekilerden nasıl kurtulmuştu? Kolay mı olmuştu? Zor muydu? Herhangi bir yara almış mıydı? İyi miydi?

Hiçbirini soramadı. Damen bunun yerine gözlerini masanın üzerine yayılmış haritaya dikti. Savaş öncelikliydi. Bir elini yüzünde gezdirerek yorgunluğunu giderdi ve kendini duruma odakladı. 'Hayır, bence yoldan sapmamalıyız' dedi. Bence onlarla yüzleşmeliyiz. Şimdi. Bu gece.

'Bu gece mi? Bu sabah dökülen kanın etkisinden daha yeni kurtulduk,' dedi Jord.

"Bunu biliyorum. Onlar da biliyor. Eğer onları şaşırtma şansınız olmasını istiyorsanız, bu gece olmalı.

Jord'dan kamptaki ayaklanmanın kısa ve acımasız hikâyesini dinlemişti. Haberler kötüydü ama korktuğundan daha iyiydi. Kampa ilk at sürdüğünde göründüğünden daha iyiydi.

Olaylar Laurent'ın yokluğunda, kuşluk vakti başlamıştı. Küçük bir avuç kışkırtıcı vardı. Damen'e ayaklanmanın planlı olduğu, kışkırtıcılara para ödendiği ve planlarının Naip'in geri kalan adamlarının, ayaktakımının, haydutların ve bir çıkış arayan paralı askerlerin Prens'in adamlarına saldırmak için ilk bahaneyi bulup katılacakları gerçeğine dayandığı açık görünüyordu.

İki hafta önce yaparlardı.

İki hafta önce birlik iki gruba bölünmüş bir ayaktakımıydı. Şu anda onları bir arada tutan dostluğu geliştirmemişlerdi; her gece çılgınca, imkânsız bir egzersizde birbirlerini geçmeye çalışmaktan bitap düşüp uyku rulolarına gönderilmemişlerdi; Prenslerinin adına küfretmeyi bıraktıktan sonra ne kadar eğlendiklerini görünce şaşırmışlardı.

Eğer Govart komutada olsaydı, ortalık karışırdı. Hizip hizbe karşı olurdu, birlik parçalanır, bölünür ve kin beslerdi ve bölüğün hayatta kalmasını istemeyen bir adam tarafından yönetilirdi.

Bunun yerine, ayaklanma hızla bastırılmıştı. Kanlı ama kısa sürmüştü. İki düzineden fazla adam ölmemişti. Çadırlarda ve depolarda küçük çaplı hasar meydana gelmişti. Çok, çok daha kötü olabilirdi.

Damen bunun nasıl sonuçlanabileceğini düşündü: Laurent ölmüş ya da geri döndüğünde birliğini paramparça bulmuş, habercisi yolda kesilmişti.

Laurent hayattaydı. Birlik sağlamdı. Haberci kurtulmuştu. Bu gün bir zaferdi, ancak erkekler bunu hissetmiyordu. Hissetmeleri gerekiyordu.

. Bir şeyle savaşmaları ve kazanmaları gerekiyordu. Uyku sisini zihninden uzaklaştırdı ve bunu kelimelere dökmeye çalıştı.

'Bu adamlar savaşabilir. Sadece bunu bilmeleri gerekiyor. Saldırı tehdidinin sizi dağların yarısına kadar kovalamasına izin vermek zorunda değilsiniz. Ayakta durabilir ve savaşabilirsiniz,' dedi. 'Bu bir ordu değil, fark edilmeden tepelerde kamp kurabilecek kadar küçük bir grup paralı asker.

"Bunlar büyük tepeler," dedi Jord. Ve sonra: 'Eğer haklıysan, kamp kurmuşlar ve gözcülerle bizi izliyorlar. Yola çıktığımız anda bunu anlayacaklar.

'Bu yüzden en iyi şansımız bunu şimdi yapmak. Beklenmiyoruz ve gecenin karanlığından faydalanacağız.

Jord başını sallıyordu. "Kavgadan kaçınmak daha iyi.

Bu tartışmanın gelişmesine izin veren Laurent şimdi hafif bir hareketle tartışmanın sona ermesini işaret etti. Damen, Laurent'ın bakışlarının kendi üzerinde olduğunu fark etti; uzun, anlaşılmaz bir bakıştı bu.

Laurent, "Tuzaklardan kurtulmak için kaba kuvvet kullanmak yerine düşünmeyi tercih ederim," dedi.

Sözlerinde bir kesinlik havası vardı. Damen başını salladı ve Laurent'ın soğuk sesi onu durdurduğunda ayağa kalkmaya başladı.

"İşte bu yüzden savaşmamız gerektiğini düşünüyorum," dedi Laurent. 'Bu yapacağım en son şey ve beni tanıyan herkesin bekleyeceği en son şey.

"Ekselansları-" diye başladı Jord.

"Hayır," dedi Laurent. 'Ben kararımı verdim. Lazar'ı çağırın. Huet de tepeleri biliyor. Savaşı planlarız.'

Jord itaat etti ve Damen ile Laurent kısa bir süre için baş başa kaldılar.

"Evet diyeceğini düşünmemiştim," dedi Damen.

Laurent, 'Son zamanlarda bazen duvarda bir delik açmanın daha iyi olduğunu öğrendim' dedi.

O zaman hazırlıklardan başka bir şey için zaman yoktu.

Laurent'ın adamlarına seslenirken duyurduğu gibi, akşam karanlığında yola çıkacaklardı. Herhangi bir başarı şansıyla saldırmak için daha önce hiç çalışmadıkları kadar hızlı çalışmalıydılar. Kanıtlamaları gereken çok şey vardı. Daha yeni burunlarını kanatmışlardı ve şimdi ya sürünerek kaçacakları ya da darbeye karşılık verip savaşacak kadar erkek olduklarını kanıtlayacakları andı.

Toparlayıcı ve çileden çıkarıcı kısa ve öz bir konuşmaydı, ama kesinlikle askerleri harekete geçirme etkisi yarattı - birliğin asık suratlı, sinirli enerjisini aldı, onu kullanılabilir bir şeye dönüştürdü ve dışarıya doğru yönlendirdi.

Damen haklıydı. Savaşmak istiyorlardı. Artık birçoğunda yorgunluğun yerini alan bir kararlılık vardı. Damen adamlardan birinin, pusuya yatanlar ne olduğunu anlamadan onları vuracaklarını mırıldandığını duydu. Bir diğeri ölen yoldaşı için bir darbe indireceğine yemin etti.

Çalışırken Damen ayaklanmanın verdiği zararın tüm boyutlarını öğrendi, bunların bir kısmı beklenmedikti. Orlant'ın nerede olduğunu sorduğunda kendisine basitçe 'Orlant öldü' denildi.

"Öldü mü?" dedi Damen. "İsyancılardan biri tarafından mı öldürüldü?

"İsyancılardan biriydi," denildi kısaca. 'Prens kampa dönerken ona saldırmış. Aimeric de . Orlant'ı indiren oydu. Bunu yaparken yaralandı.

Aimeric'in gergin, beyaz yüzünü hatırladı ve savaşa girmeden önce çocuğu kontrol etmenin en iyisi olacağını düşündü. Prens'in adamlarından birinden Aimeric'in kamptan ayrıldığını öğrenince endişelendi. Adamın parmak işaretini takip etti.

Ağaçların arasından ilerlerken, bir eliyle destek almak istercesine bir ağacın kıvrık dalında duran Aimeric'i gördü. Damen neredeyse onu selamlayacaktı. Ama sonra Jord'un dağınık ağaçlar arasında Aimeric'i takip ettiğini gördü. Damen sessiz kaldı, varlığını duyurmadı.

Jord bir elini Aimeric'in sırtına koydu.

"İlk birkaç seferden sonra kusmayı bırakıyorsun," dediğini duydu Jord.

"Ben ," dedi Aimeric. "Ben . Sadece, daha önce hiç kimseyi öldürmedim. Ben iyi olacağım.'

"Bu kolay bir şey değil," dedi Jord. "Herkes için. Ve sonra: "O bir haindi. Prensi öldürebilirdi. Ya da seni. Ya da beni.

"Bir hain," diye yankılandı Aimeric boş bir sesle. 'Bunun için onu öldürebilir miydin? O senin arkadaşındı. Ve sonra farklı bir sesle tekrar söyledi: "O senin arkadaşındı.

Jord duyulamayacak kadar yumuşak bir şeyler mırıldandı ve Aimeric kendini Jord'un kollarına bıraktı. Ağaçların sallanan dalları altında uzun bir süre bu şekilde kaldılar; ve sonra Damen gördü

Aimeric'in elleri Jord'un saçlarına kaydı ve onun 'Öp beni' dediğini duydu. Lütfen, istiyorum-' dediğini duydu ve onları yalnız bırakmak için geri çekildi, Jord Aimeric'in çenesini yukarı kaldırırken, ağaçların dalları ileri geri hareket etti, nazik, değişen bir örtü onları örttü.

Gece savaşmak ideal değildi.

Karanlıkta dost ve düşman birdi. Karanlıkta arazi yeni bir önem kazanıyordu; Nesson'un tepeleri kayalık ve çatlaklıydı, Damen'ın o günkü yolculukta saatlerce gözleriyle tarayıp atı için bir yol seçtiği için artık yakından bildiği gibi. Ve bu gün ışığında olmuştu.

Ancak, bazı açılardan, küçük bir birlik için standart bir görevdi. Vaskian dağlarından gelen baskınlar sadece Vere'de değil, Patras ve kuzey Akielos'ta da pek çok kasabanın başına bela oluyordu. Bir komutanın akıncıları dağ eteklerinden temizlemek için bir birlikle gönderilmesi alışılmadık bir durum değildi. Delpha Kyros'u Nikandros zamanının yarısını bunu yaparak, diğer yarısını da uğraştığı Vaskian akıncılarının aslında Vere tarafından tedarik ve finanse edildiği gerekçesiyle Kral'dan para talep ederek geçiriyordu.

Manevranın kendisi basitti.

Paralı askerlerin kamp kurmuş olabileceği birkaç yer vardı. İhtimallerle oynamak yerine, onları dışarı çekeceklerdi. Damen ve önderlik ettiği elli kişilik grup yemdi. Yanlarında, gecenin karanlığında gizlice güneye doğru ilerlemeye çalışan tam bir birlik görünümünü taklit eden arabalar vardı.

Düşman saldırdığında, geri çekiliyor gibi görünecekler ve bunun yerine Laurent liderliğindeki birliğin geri kalanına yol göstereceklerdi. İki grup saldırganları aralarında kıstırıp kaçmalarını engelleyecekti. Bu kadar basit.

Adamlardan bazılarının bu tür savaşlarda tecrübesi vardı. Ayrıca gece görevlerine de en azından biraz aşinaydılar. Nesson'da geçirdikleri süre boyunca birden fazla kez yataklarından kaldırılmış ve karanlıkta işe koyulmuşlardı. Bunlar, saldırganları şaşkın ve dağınık bırakacak sürpriz unsurunun yanı sıra avantajlarıydı.

Ancak keşif için zaman yoktu ve birlikteki adamlardan sadece Huet'nin bu özel toprak parçası hakkında belli belirsiz bir bilgisi vardı. Araziye aşina olmamaları en başından beri bir endişe kaynağı olmuştu. Onlar at sürerken, arabalar ve yük arabaları neşeyle sağa doğru ilerliyordu.

Varlıklarını keşif yapanlara duyuracak kadar sessiz bir sesle etraflarındaki zemin değişti. Her iki tarafta da granit kayalıklar yükseliyordu ve yol, solda hafif ama dikleşen bir eğim ve sağda dik bir kaya yüzüyle bir dağ yoluna dönüşüyordu.

Huet'nin kusurlu bir şekilde tarif ettiği araziden endişe yaratacak kadar farklıydı. Damen tekrar kayalıklara baktı ve konsantrasyonunun dağıldığını fark etti. Üst üste uykusuz geçirdiği ikinci gece olduğu aklına geldi. Temizlemek için başını salladı.

Burası bir pusu için uygun bir arazi değildi ya da en azından hazırlandıkları türden bir pusu için uygun değildi. Üzerlerindeki arazide, yeterli büyüklükte bir grubun yaylarla pusuya yatabileceği bir yer yoktu, ne de insanlar o kayalıklardan aşağı at sürerek saldırabilirdi. Ve aklı başında hiç kimse aşağıdan saldırmazdı. Yanlış giden bir şeyler vardı.

Atını sertçe dizginledi, aniden bu yerin gerçek tehlikesinin farkına vardı.

"Dur! Bir çağrı gönderdi. 'Yoldan çıkmamız gerek. Arabaları bırakın ve şu ağaç hattına doğru sürün. Şimdi. Lazar'ın gözlerindeki şaşkınlığı gördü ve bir an için, Laurent'ın bu görev için ona verdiği yetkiye rağmen, bir köle olduğu için emrine uyulmayabileceğini düşündü. Ama sözleri işe yaradı. İlk hareket eden Lazar oldu, sonra diğerleri onu izledi. Önce kolun kuyruğu, vagonların etrafından dolanarak, sonra orta kısım ve en sonunda da baş. *Çok yavaş*, diye düşündü Damen, terk edilmiş vagonların yanından geçerken.

Bir an sonra, sesi duydular.

Okların tıslaması ve tükürmesi ya da kılıçların metalik sesi değildi. Bunun yerine, hafif bir gümbürtü vardı, Ios kayalıklarında büyümüş olan Damen'e tanıdık gelen bir ses, çocukluğunda ara sıra çatlayan, kopan ve denize yuvarlanan yüksek beyaz kayalıklar.

Bir kaya düşmesiydi.

"Sürün!" çağrısı yapıldı ve birliğin bireyleri ağaçlara doğru koşan, akan tek bir at eti kütlesine dönüştü.

Adamlardan ilki, ses bir kükremeye, taşların, uçurumun diğer kısımlarına çarpıp onları aşağıya sürükleyecek kadar büyük granit kayaların çatırtı ve çarpışmasına dönüşmeden birkaç dakika önce ağaç çizgisine ulaştı. Dağın duvarlarında yankılanan bu gök gürültülü ses, atları neredeyse kayalardan daha fazla korkutmuş ve panikletmişti.

topukları. Sanki uçurumun tüm yüzeyi gevşemiş, sıvı bir yüzeye dönüşmüştü: bir taş yağmuru, yuvarlanan bir taş dalgası.

Tekerlekler, yarışlar, ağaçların arasına dalmalar derken, herkes birkaç dakika önce bulundukları yere düşen ve onları arabalardan ayıran, ancak Damen'in tahmin ettiği gibi ağaçların altında kalan kaya parçasını göremedi.

Toz duman dağılınca, öksüren adamlar atlarını dengeleyip üzengilerini buldular. Etraflarına baktıklarında sayılarının tam olduğunu gördüler. Arabalardan kopmuş olsalar da, Prenslerinden ve grubun diğer yarısından kopmamışlardı, eğer bu yolculuk olmasaydı, kaya düşmesi yolu kesecekti.

Damen mahmuzlarını taktı ve atını yolun kenarına geri çekerek bölüğün Prenslerine doğru yola çıkmaları emrini verdi.

Zorlu ve nefes nefese bir yolculuktu. Uzaktaki kara ağaçlı sırta tam zamanında varmışlardı ki, kara şekillerden oluşan bir akıntının sırttan ayrılıp Prens'in konvoyuna saldırdığını gördüler; Prens'in birliğini ikiye bölmesi beklenen bir manevraydı bu ama Damen ve yanında getirdiği elli atın saldırıya geçerek onların hatlarını bozması ve hızlarını kesmesi bunu engelledi.

Ve sonra savaşın tam ortasındaydılar.

Damen, yoğun kesik ve itiş kakış ormanında saldırganların gerçekten de paralı askerler olduğunu ve ilk saldırıdan sonra onları bir arada tutan çok az taktik olduğunu gördü. Bu dağınıklığın gerçekten de toparlanmaya zorlandıkları hızdan kaynaklanıp kaynaklanmadığını bilemiyordu. Ama Damen ve adamlarının gelişinin onları şaşırttığı kesindi.

Kendi hatlarını korudular, disiplinlerini korudular. Damen ön tarafa geçti ve Jord ile Lazar'ın yakınlarda olduğunu gördü. Aimeric'e bir an göz attı, yüzü bembeyazdı ama diğer adamlara ayak uydurmak için kendini neredeyse tükenene kadar zorladığı tatbikatlar sırasında gösterdiği kararlılıkla savaşıyordu.

Saldırganlar geri çekildi ya da sadece düştü. Kendisini bıçaklamaya çalışan adamdan kılıcını çeken Damen, sağındaki paralı askerin kusursuz bir cinayete kurban gittiğini gördü.

"Senin yem olacağını sanıyordum," dedi Laurent. "Planda

bir değişiklik oldu," dedi Damen.

Kısa bir yakın dövüş patlaması daha oldu. Değişimi, dövüşün kazanıldığı anı hissetti. '. Sıra olun,' diyordu Jord.

Saldırganların çoğu ölmüştü. Bazıları teslim olmuştu.

Her şey bitmişti; bir dağın yamacına tünemişlerdi ve kazanmışlardı.

Bir tezahürat yükseldi ve bu tür durumlarda standartları titiz olan Damen bile, birliğin kalitesi ve savaş koşulları göz önüne alındığında sonuçtan memnun olduğunu fark etti. Bu iyi yapılmış bir işti.

Sıralar oluşturulduğunda ve kelleler sayıldığında sadece iki adam kaybettikleri ortaya çıktı. Bunun dışında, birkaç dilim, birkaç kesik. Adamlar bunun Paschal'a yapacak bir şey vereceğini söylediler. Zafer herkesi sevindirmişti. Artık erzaklarını çıkarıp kamp kurmaları gerektiğinin ortaya çıkması bile adamların neşesini kaçıramadı. Damen'la birlikte ata binmiş olanlar özellikle gururluydu; birbirlerinin sırtına vuruyor ve diğerlerine kaya düşmesinden kaçışlarıyla övünüyorlardı; arabaları ortaya çıkarmak için bölgeye döndüklerinde herkes bunun etkileyici olduğu konusunda hemfikirdi.

Aslında arabalardan sadece biri tamir edilemeyecek şekilde parçalanmıştı. Yiyecekleri ya da ağızları sulandıran şarabı taşıyan araba değildi bu, bu da ayrı bir sevinç sebebiydi. Bu kez adamlar Damen'in sırtına vurdular. Adamların yarısını ve şarabın tamamını kurtaran hızlı düşünen kişi olarak aralarında yeni bir statü elde etmişti. Rekor sürede kamp kurdular ve Damen çadırların düzgün hatlarına baktığında kendini gülümserken buldu.

Yapılması gereken envanter, başlanması gereken onarımlar, görevlendirilmesi gereken öncüler ve nöbet tutacak adamlar olduğu için her şey eğlence ve rahatlama değildi. Ancak kamp ateşleri yakıldı, şaraplar içildi ve neşeli bir hava hakimdi.

Görevleri arasında sıkışıp kalan Damen, Laurent'ın kampın öbür ucunda Jord'la konuştuğunu gördü ve Laurent'ın Jord'la işi bitince oraya doğru ilerledi.

'Kutlama yapmıyorsun,' dedi Damen.

Sırtını Laurent'ın yanındaki ağaca yasladı ve bacaklarının ağırlaşmasına izin verdi. Neşe ve başarı sesleri onlara doğru sürükleniyor, adamlar zaferin, uykusuzluğun ve kötü şarabın coşkusuyla sarhoş oluyorlardı. Yakında şafak sökecekti. Yine.

Laurent bir süre durakladıktan sonra, "Amcamın yanlış hesap yapmasına alışık değilim," dedi. "Uzaktan çalıştığı için böyle oluyor," dedi Damen.

'Senin yüzünden,' dedi Laurent. "Ne?

"Seni nasıl tahmin edeceğini bilemiyor," dedi Laurent. 'Arles'da sana yaptıklarımdan sonra senin başka bir Govart olacağını sandı. Onun adamlarından biri daha. Bugünkü adamlardan biri daha. Bir anda isyan etmeye hazır. Bu gece olması gereken de buydu.

Laurent'ın bakışları sakin ve eleştirel bir tavırla birliğin üzerinden geçtikten sonra Damen'ın üzerinde durdu.

"Bunun yerine, hayatımı birden fazla kez kurtardınız. Bu adamları savaşçı yaptınız, eğittiniz, biledinizi. Bu gece bana ilk zaferimi verdin. Amcam senin benim için bu kadar değerli olacağını hayal bile edemezdi. Öyle olsaydı, saraydan çıkmana asla izin vermezdi.

Laurent'ın gözlerinde cevaplamak istemediği bir soruyu görebiliyor, sözlerinde duyabiliyordu.

'Gidip tamirat işlerine yardım etmeliyim' dedi.

Ağacı iterek uzaklaştı. Garip bir baş dönmesi, bir yer değiştirme duygusu hissetti ve Laurent'ın kolunu kavrayan eli onu şaşırtarak hareket etmesini engelledi. Ona baktı. Garip bir an için Laurent'ın kendisine ilk kez dokunduğunu düşündü, ama elbette dokunmamıştı; bu tutuş Laurent'ın dudaklarının parmak uçlarına çarpmasından, Laurent'ın yüzüne vurmasından ya da Laurent'ın vücudunun kapalı bir yere bastırmasından daha samimiydi.

"Onarımları bırakın," dedi Laurent. Sesi yumuşaktı. "Biraz uyu. "Ben iyiyim," dedi Damen.

"Bu bir emirdir," dedi Laurent.

İyiydi ama kendisine söyleneni yapmaktan başka çaresi yoktu; köle paletinin üzerine yuvarlanıp iki uzun gün ve geceden sonra ilk kez gözlerini kapadığında uyku oradaydı, ağır ve ani, onu göğsündeki garip yeni hissin ötesine, unutuşa doğru çekiyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

DAMEN, Lazar'ın Jord'a "Peki," dediğini duydu, "bir aristokrata sakso çektirmek nasıl bir şey?

Nesson'daki kaya düşmesinden sonraki akşamdı ve güneye doğru bir günlük almışlardı. Hasar tespiti ve arabaların tamirinden sonra erkenden yola koyulmuşlardı. Damen şimdi birkaç adamla birlikte kamp ateşlerinden birinin yanına yayılmış, biraz dinlenmenin tadını çıkarıyordu. Lazar'ın sorusunu sormasına neden olan Aimeric, Jord'un yanına oturmaya gelmişti. Lazar'a düzgün bir bakışla karşılık verdi.

"Harika," dedi Aimeric.

Aferin sana, diye düşündü Damen. Jord'un ağzı bir parça yukarı kıvrıldı ama fincanını kaldırdı ve hiçbir şey söylemeden içti.

"Bir prensin sikini yalaması nasıl bir şey?" dedi Aimeric ve Damen herkesin dikkatinin onun üzerinde olduğunu fark etti.

"Onu becermeyeceğim," dedi kasıtlı bir kabalıkla. Laurent'ın birliğine katıldığından beri belki de yüzüncü kez söylüyordu bunu. Sözler sertti, konuşmayı kesmek için söylenmişti. Ama tabii ki öyle olmadı.

"Bu," dedi Lazar, "ağzını oymak istediğim bir ağız. Sana emirler yağdırdığı bir günün sonunda onu susturabilirsin.

Jord bir homurdandı. "Sana bir kez baksa altına işersin.

Rochert de aynı fikirdeydi. 'Evet. Kaldıramadım. Bir panterin çenesini açtığını görürsen, aletini çıkaramazsın.

Fikir birliği bu yöndeydi, ancak ayrılıkçı bir tartışma da vardı: 'Eğer frijitse ve sevişmiyorsa, işin eğlencesi kalmaz. Soğukkanlı bir bakire en kötü yolculuk olur.

'O zaman hiç . Dışarıdan soğuk olanlar, içine girdiğinizde en sıcak olanlardır.

Aimeric Jord'a, 'Onunla en uzun süre hizmet eden sensin,' dedi. 'Gerçekten hiç sevgili edinmedi mi? Talipleri olmuş olmalı. Eminim içlerinden biri konuşmuştur.

"Saray dedikodusu mu istiyorsun?" dedi Jord, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu.

'Kuzeye sadece bu yılın başında geldim. Ondan önce tüm hayatım boyunca Fortaine'de yaşadım. Orada baskınlar, duvar onarımları ve kardeşlerimin kaç çocuğu dışında hiçbir şey duymuyoruz. Bu onun "evet" deme şekliydi.

"Talipleri oldu," dedi Jord. 'Ama hiçbiri onu yatağa atamadı. Denemediği için değil. Şimdi güzel olduğunu düşünüyorsan, onu bir de on beş yaşında görmeliydin. Nicaise'den iki kat daha güzel ve on kat daha zekiydi. Onu ayartmaya çalışmak herkesin oynadığı bir oyundu. Eğer içlerinden biri onu elde etseydi, bu konuda sessiz kalmayıp övünürlerdi.

Lazar iyi huylu bir inançsızlık sesi çıkardı. "Gerçekten," dedi Damen'a. "Kimin ayağı kayacak, senin mi onun mu?

"Sevişmiyorlar," dedi Rochert. 'Prens onu hamamda ellemek için sırtını çıkardığında değil. Haksız mıyım?

"Haklısın," dedi Damen. Sonra ayağa kalktı ve onları kamp ateşinin başında bıraktı.

Bölük Nesson'dan sonra en iyi durumdaydı. Arabalar onarılmış, Paschal yaraları sarmış ve Laurent bir kaya tarafından ezilmemişti. Dahası da var. Dün geceki ruh hali güne de taşınmıştı; zorluklar bu adamları bir araya getirmişti. Aimeric ve Lazar bile iyi geçiniyordu. Bir şekilde.

Kimse Orlant'tan bahsetmedi, hatta onun arkadaşları olan Jord ve Rochert bile.

Parçaların hepsi hazırdı. Sınıra sağ salim varacaklardı. Nesson'da olduğu gibi bir saldırı, bir kavga olacaktı, ama muhtemelen daha büyük, daha çirkin. Laurent ya kurtulacak ya da kurtulamayacaktı ve bundan sonra Damen yükümlülüğünü yerine getirmiş olarak Akielos'a dönecekti.

Laurent'ın istediği her şey vardı.

Damen kampın eteklerinde durdu. Sırtını eğri büğrü ağaçlardan birinin gövdesine yasladı. Buradan bütün kampı görebiliyordu. Laurent'ın çadırını görebiliyordu, lambalar yanıyor, bayraklar dalgalanıyordu; bir nar gibiydi, içi zengin taşkınlıklarla doluydu.

Damen bu sabah uyku kozasından tembel ve eğlenmiş bir sesle uyandı: "Günaydın. Hayır, hiçbir şeye ihtiyacım yok. Ve sonra: "Giyin.

ve Jord'a rapor ver. Onarımlar bittiğinde yola çıkacağız.

Damen doğrulup elini yüzünde gezdirdikten sonra tek söylediği, "Günaydın," oldu. Kendisini çoktan binici derilerini giymiş olan Laurent'a bakarken bulmuştu.

Laurent kaşlarını ve, 'Seni taşıyayım mı? Çadırın kapısına kadar en az beş adım var.

Damen ağaç gövdesinin sağlamlığını sırtında hissetti. Kampın sesleri gecenin serin havasına karışıyordu; çekiç sesleri ve son tamirat sesleri, adamların mırıldanan sesleri, atların toynaklarını yere indirip kaldırmaları. Adamlar ortak bir düşman karşısında yoldaşlık duygusu yaşıyorlardı ve Laurent'la birlikte kovalamacalar, kaçışlar ve savaşlarla geçen bir gecenin ardından onun da bunu ya da benzer bir şeyi hissetmesi doğaldı. Bu baş döndürücü bir iksirdi ama kendini kaptırmamalıydı. Laurent için değil, Akielos için buradaydı. Görevi sadece bir yere kadar uzanıyordu. Kendi savaşı, kendi ülkesi, kendi kavgası vardı.

Habercilerden ilki ertesi sabah geldi ve en azından bir gizemi çözdü.

Laurent saraydan beri sürekli olarak atlılar göndermiş ve onları karşılamıştı. Bazıları yerel Veretian soylularından gelen, ikmal ya da konukseverlik öneren mektuplar taşıyordu. Bazıları bilgi taşıyan gözcüler ya da habercilerdi. Laurent daha bu sabah Charls'a atını geri vermesi için para ve teşekkürle birlikte Nesson'a uçan bir adam göndermişti.

Ama bu atlı öyle biri değildi. Hiçbir arma ya da kıyafet belirtisi olmayan deriler giymiş, iyi ama sade bir ata binmiş ve en şaşırtıcı olanı da ağır bir pelerini geriye itmiş bir kadındı.

"Onu çadırıma getirin," dedi Laurent. Köle refakatçi olarak görev yapacak.

Şaperon. Kırk yaşlarında ve yüzü kayalık gibi olan bu kadın hiç de aşk dolu görünmüyordu. Ama Veretlerin piçlikten ve onu doğuran davranıştan duydukları nefret o kadar güçlüydü ki Laurent yanında bir refakatçi olmadan hiçbir kadınla özel olarak konuşamazdı.

Çadırın içinde kadın, bezle sarılmış bir hediye sunarak saygı duruşunda bulundu.

Laurent, Damen'in paketi alıp masanın üzerine koyması için başıyla işaret etti. "Kalk," dedi ona Vaskça bir lehçeyle hitap ederek.

Kısa bir süre konuştular, sürekli bir ileri bir geri. Damen takip etmek için elinden geleni yaptı. Orada burada bir kelime yakaladı. *Güvenlik. Geçiş. Lider*. Yapabilirdi

İmparatoriçe'nin sarayında konuşulan yüksek dili konuşup anlıyordu, ama bu Ver-Vassel'in dağ argosuna dönüşmüş yaygın lehçesiydi ve ona nüfuz edemiyordu.

Laurent, çadırda yeniden yalnız kaldıklarında Damen'e, "İstersen açabilirsin," dedi. Kumaşla sarılmış paket masanın üzerinde göze çarpıyordu.

Bizimle geçirdiğin sabahın anısına. Ve bir dahaki sefere kılık değiştirmeye ihtiyacın olursa diye. Damen paketten çıkan parşömen üzerindeki mesajı okudu.

Merakla bir kat daha kumaş açtı ve ortaya daha fazla kumaş çıktı: mavi ve süslü kumaş ellerinin üzerine dökülüyordu. Elbise tanıdıktı. Damen onu en son bir sarışın tarafından giyilmiş, açık ve dantelli olarak görmüştü; ellerinin altında o işlemeli süslemeyi hissetmişti; kız kucağının yarısındaydı.

'Geneleve geri döndün,' dedi Damen. Ve sonra bir *sonraki* kelimeler omzuna dokundu. *"Giymedin* mi-?

Laurent sandalyesine geri oturdu. Soğuk bakışları soruyu bir şekilde yanıtlamadı. "İlginç bir sabahtı. Genelde bu tür bir arkadaşlığın tadını çıkarma şansım olmaz. Amcamın onlardan hoşlanmadığını biliyorsun.

"Fahişeler mi?" dedi Damen.

"Kadınlar," dedi Laurent.

Damen, 'İmparatorlukla pazarlık yapmakta zorlanıyor olmalı,' dedi.

'Vannis bizim delegemiz. Ona ihtiyacı var ona ihtiyaç duymasına içerliyor, o da bunu biliyor,' dedi Laurent.

"İki gün oldu," dedi Damen. 'Nessondan kurtulduğunuz haberi henüz ona ulaşmamıştır.

'Bu onun son oyunu değildi,' dedi Laurent. "Bu sınırda olacak.

"Ne yapacağını biliyorsun," dedi Damen. "Ben

ne yapacağımı biliyorum," dedi Laurent.

Etraflarındaki manzara değişmeye başladı.

Geçtikleri tepelerdeki kasaba ve köyler farklı bir görünüme bürünmüştü: uzun, alçak çatılar ve diğer mimari ipuçları açıkça Vaskian'dı. Vask'la yapılan ticaretin etkisi Damen'in beklediğinden daha güçlüydü. Ve Jord'un söylediğine göre bu yaz mevsimiydi. Ticaretin damlaları sıcak aylarda artar, kışın ise kururdu.

"Dağ klanları da bu tepelerde geziniyor," dedi Jord, "onlarla da ticaret yapıyorlar. Ya da bazen sadece bir şeyler alırlar. Bu yolu kullanan herkes bir muhafız alır.

Günler gittikçe ısınıyor ve geceler de daha sıcak geçiyordu. Güneye doğru sürdüler, istikrarlı bir şekilde ilerliyorlardı. Artık düzenli bir birlik oluşturmuşlardı, öndeki atlılar yolu verimli bir şekilde temizliyor, ara sıra arabaları kenara çekerek geçmelerine izin veriyorlardı. Acquitart'tan iki gün uzaktaydılar ve bu bölgedeki insanlar Prenslerini tanıyorlardı ve bazen yollara çıkıp onu sıcak ve mutlu ifadelerle selamlıyorlardı, Laurent'ı tanıyan hiç kimse onu bu şekilde selamlamıyordu.

Jord'un yalnız olduğunu görene kadar bekledi ve ona yaklaşarak ateşin yanındaki kütüklerden birinin üzerine oturdu.

"Gerçekten de beş yıldır Prens'in Muhafızları'nın bir üyesi misin? Damen ona sordu.

'Evet,' dedi Jord.

"Orlant'ı o kadar zamandır mı tanıyorsun?

Jord bir süre durakladıktan sonra, "Daha uzun," dedi. Damen onun tüm söyleyeceğinin bu olduğunu düşündü ama: 'Bu daha önce de oldu. Prens daha önce de amcasına göz kulak oldukları için muhafızlardan adam atmıştı. Paranın sadakatten üstün olduğu fikrine alıştığımı sanıyordum.

"Özür dilerim. Tanıdığınız biri, bir arkadaşınız olunca zor .

"Bir keresinde seni saf dışı bırakmaya çalıştı," dedi Jord. "Muhtemelen sen yoldan çekilirsen Prens'e ulaşmanın daha kolay olacağını düşündü.

"Ben de bunu merak ediyordum," dedi

Damen. Bir duraklama daha oldu.

"Geçen geceye kadar bunun bir ölüm oyunu olduğunu fark ettiğimi sanmıyorum," dedi Jord. 'Adamların yarısının bunu fark ettiğini sanmıyorum. Ama o bunca zamandır biliyordu. Jord çenesiyle Laurent'ın çadırının bulunduğu yönü işaret etti.

Bu doğruydu. Damen karşıdaki çadıra baktı.

'Yakın konseyi koruyor. Bunun için onu suçlamamalısınız.

"İstemiyorum. Başkasının emrinde savaşmam. Naibin burnunu kanatacak bir darbe vurabilecek biri varsa, o da odur. Ve eğer yapamazsa, şu anda yeterince kızgınım ve savaşmaya gitmekten çok memnunum,' dedi Jord.

Ertesi akşam ikinci Vaskian kadın kampa geldi ve bu kadın bir elbise teslim etmeye gelmedi.

Damen'e arabalardan alması, beze sarması ve kadının heybesine yerleştirmesi için bir eşya envanteri verildi: üç adet ince detaylı gümüş içki kâsesi, baharatlarla dolu bir tabut, ipekler, bir dizi kadın takısı ve ince oymalı taraklar.

"Nedir bunlar?"

"Hediyeler," demişti

Laurent.

Daha sonra kaşlarını çatarak, 'Rüşvet demek istiyorsun,' dedi.

Vere'nin dağ halkıyla Akielos'tan ve hatta Patras'tan bile iyi ilişkiler içinde olduğunu biliyordu. Nikandros'a inanırsanız, Vere bu ilişkileri ayrıntılı bir ödeme ve rüşvet sistemiyle sürdürüyordu. Vere'den aldıkları fon karşılığında Vaskialılar kendilerine söylenen yerlere baskınlar düzenliyorlardı. Muhtemelen tam olarak böyle yapılıyordu, diye düşündü Damen, gözleri paketleri tararken. Laurent'ın amcasından gelen rüşvetler de bu kadar cömert olsaydı, Nikandros'u sonsuza dek kılıbıklaştırmaya yetecek kadar akıncı satın alabilirlerdi. Damen kadının gümüş ve mücevherlerle dolu bir kral fidyesini kabul edişini izledi. *Güvenlik. Geçiş. Lider.* A çok . ve aynı kelimeler vardı değiş tokuş edildi.

Damen, ilk kadının da bir elbise teslim etmeye gelmediğini fark etti.

Ertesi gece çadırda yalnızken Laurent şöyle dedi:

'Sınıra yaklaştıkça, bunun daha güvenli ve daha özel olacağını düşünüyorum.

-"Tartışmalarımızı benim dilimde değil de sizin dilinizde yapalım. Bunu dikkatle telaffuz ettiği Akielon dilinde söyledi.

Damen ona baktı, sanki dünya yeniden düzenlenmiş gibi hissediyordu.

"Ne oldu?" dedi Laurent.

"Güzel aksan," dedi Damen, çünkü her şeye rağmen ağzının köşesi çaresizce yukarı doğru kıvrılmaya başlamıştı.

Laurent'ın gözleri kısıldı.

Damen, Laurent'ın "kulak misafiri" sözcüğünü bilip bilmediğini anlamak için, "Yani kulak misafiri olurlarsa diye mi?" dedi.

İstikrarlı bir şekilde: "Evet.

Ve böylece konuştular. Laurent'ın kelime dağarcığı askeri terimler ve manevralar söz konusu olduğunda sınırlarına ulaşıyordu, ancak Damen boşlukları doldurdu. Laurent'ın iyi stoklanmış bir cephaneliğe sahip olduğunu görmek elbette sürpriz değildi.

zarif ifadeler ve şirret sözler kullandı, ancak mantıklı hiçbir şey hakkında ayrıntılı olarak konuşamadı.

Damen sırıtmamak için kendine sürekli hatırlatmak zorunda kalıyordu. Laurent'ın Akielon dilinde ilerleyişini dinlemenin onu neden neşelendirdiğini bilmiyordu ama neşelendirmişti. Laurent'ın gerçekten de belirgin bir Veretya aksanı vardı; sessiz harfleri yumuşatıp bulanıklaştırıyor, beklenmedik hecelerdeki vurgularla bir tını katıyordu. Akielonca sözcükleri dönüştürüyor, onlara Veretya'ya özgü bir egzotizm, bir lüks havası veriyordu ama bu etki Laurent'ın konuşmasındaki kesinlik sayesinde kısmen de olsa ortadan kalkıyordu. Laurent Akielonca'yı titiz bir adamın kirli bir mendili başparmağıyla işaret parmağı arasında tuttuğu gibi konuşuyordu.

Kendi adına, kendi dilinde özgürce konuşabilmek, omuzlarından taşıdığının farkına varmadığı bir yükün kalkması gibiydi. Laurent yarı sarhoş bir kadeh suyu kendinden uzaklaştırıp gerinerek tartışmaya son verdiğinde saat geç olmuştu.

'Bu gecelik işimiz bitti. Buraya gel ve bana eşlik et.'

Bu sözler zihninde çalkalandı. Damen yavaşça ayağa kalktı. Emir kendi dilinde geldiğinde karşılık vermek daha kölece geliyordu.

Dar bir bele doğru sivrilen düz omuzların tanıdık görüntüsüyle karşılaştı. Laurent'ı zırhından, dış giysilerinden soymaya alışkındı. Aralarında normal bir akşam ritüeliydi bu. Damen öne doğru bir adım attı ve ellerini Laurent'ın kürek kemiklerinin üzerindeki kumaşa koydu.

"Eee? Başlayın,' dedi Laurent.

'Bunun için özel bir dile ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum,' dedi. "Hoşuna gitmedi mi?" dedi Laurent.

Neyi sevip sevmediğini söylememesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Laurent'ın sesinde onun rahatsızlığına karşı her zaman tehlikeli olan bir ilgi vardı. Hâlâ Akielon dilinde konuşuyorlardı.

'Belki daha gerçekçi olsaydım,' dedi Laurent. 'Akielos'ta bir sahip yatak kölesine nasıl komut verir? Öğret bana.'

Damen'in parmakları dantellere dolanmıştı; beyaz gömleğin ilk şeridinin üzerinde kıpırdamadan . "Sana bir yatak kölesine nasıl komuta edileceğini mi öğreteyim?

"Nesson'da köleler kullandığınızı söylemiştiniz," dedi Laurent. "Kelimeleri bilmem gerektiğini düşünmüyor musun?

Ellerini hareket etmeye zorladı. "Eğer bir köleniz varsa, ona istediğiniz gibi hükmedebilirsiniz.

"Ben durumun böyle olması gerektiğini düşünmüyorum.

"Benimle bir erkek gibi konuşmanızı tercih ederim," dediğini kendi de duydu. Laurent ellerinin altında döndü.

Laurent, "Ön tarafın bağlarını çöz," dedi.

O yaptı. Ceketi Laurent'ın omuzlarından itti, bunu yapmak için öne doğru ilerledi. Elleri giysinin içine kaydı. O mahrem alanda sesinin değiştiğini duymak yerine hissetti. "Ama eğer istersen-

"Geri çekil," dedi Laurent.

Geri çekildi. Laurent gömlek giymiş, daha kendinde görünüyordu; zarif, kontrollü, tehlikeli.

Birbirlerine baktılar.

"Bir şeye ihtiyacınız yoksa," dediğini kendi de duydu, "gidip mangal için biraz daha kömür getireyim.

"Git," dedi Laurent.

Günaydın. Gökyüzü mavinin şaşırtıcı bir tonundaydı. Güneş pırıl pırıldı ve herkes yolculuk için deri giymişti. Öğlene kadar onları pişirecek olan zırhtan daha iyiydi. Damen'in elinde bir kucak dolusu takım vardı ve Lazar'la günün programı hakkında konuşurken kampın öbür ucundaki Laurent'ı gördü. Lazar onu izlerken Laurent eyere çıktı ve dizginleri eldivenli bir eliyle tutarak sırtüstü oturdu.

Dün gece mangala bakmış ve tüm görevlerini yerine getirmiş, sonra da yıkanmak için yakındaki dereye gitmişti. Derenin kıyıları çakıl taşlıydı, temiz ve berrak akıyordu ama tehlikeli derecede hızlı akmıyordu; ortalarda derinleşiyordu. Işık olmamasına rağmen hizmetkârlardan ikisi, bu havada sabaha kadar kuruyacak olan çarşafları dövmeye devam ediyordu. Su, ılık gecede insanı canlandıracak kadar soğuktu. Başını suya daldırıp göğsünden ve omuzlarından akmasına izin vermiş, sonra temizlenip sudan çıkmış ve saçlarındaki suyu itmişti.

Lazar onun yanında şöyle diyordu: 'Acquitart'a bir günlük yolumuz var ve Jord bunun Ravenel'den önceki son durağımız olduğunu söylüyor. Eğer biliyor musun-'

Laurent iyi yaratılmış ve yetenekliydi, Damen ise diğer erkekler gibi bir erkekti. Bu kamptaki askerlerin yarısı Laurent'ın emrinde olmasını istiyordu. Vücudun tepkisi, handa olduğu gibi, kararlılıkla göz ardı edilebilirdi. Laurent'ın kucağında evcil hayvan gibi oynaması her erkeği uyandırırdı. Küpenin altında ne olduğunu bilse bile.

"Pekâlâ," dediğini duydu Lazar.

Lazar'ın orada olduğunu unutmuştu. Uzun bir süre sonra gözlerini Laurent'tan ayırıp Lazar'a baktı, Lazar kuru ama anlayışlı bir gülümsemeyle ağzının kenarını kıvırarak ona bakıyordu.

"Pekala ne?" dedi Damen.

Lazar, "Pekâlâ, onu becermeyeceksin," dedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

Laurent kuru bir sesle, "Atalarımın evine hoş geldiniz," dedi.

Damen yan gözle ona baktı, sonra bakışlarını Acquitart'ın yıpranmış duvarlarında gezdirdi.

Laurent, Naip'in Acquitart'ın bu mülk hariç tüm mülklerini elinden aldığı gün, Acquitart'ı saraya tarif ederken kullandığı sözcükler, *asker yok ve stratejik önemi azdı*.

Acquitart küçük ve eskiydi ve ona bağlı köy, iç kalenin tabanına yapışmış yoksul taş evlerden oluşan bir kümeydi. Burada tarıma elverişli arazi yoktu ve avcılık sadece kayaların üzerine tünemiş birkaç çengel boynuzlu dağ keçisi sağlayabilirdi, onlar da en ufak bir insan yaklaşımında yukarı doğru sıçrayarak bir atın takip edemeyeceği bir noktada kaybolurlardı.

Yine de yaklaştıklarında bakımsız olmadığını gördüler. Barakalar iyi durumdaydı, iç avlu da öyle; yiyecek, silah ve hasarlı vagonların yerine konacak malzemeler de vardı. Damen baktığı her yerde planlamanın kanıtlarını görüyordu. Bu erzaklar Acquitart'tan ya da çevresinden gelmemişti, Laurent'ın adamlarının gelişine hazırlık olarak başka yerlerden getirilmişlerdi.

Bekçinin adı Arnoul'du, hizmetçilerin ve arabaların komutasını eline almış, herkesi yönetmeye başlamış yaşlı bir adamdı. Laurent'ı görünce buruşuk yüzü memnuniyetle açıldı. Sonra Damen'i görünce tekrar kendi üzerine katlandı.

Damen Laurent'a, "Bir keresinde amcanın Acquitart'ı senden alamayacağını söylemiştin," dedi. "Nedenmiş o?

'Bu bağımsız bir yönetim. Bu çok saçma. Haritada bir leke gibi. Ama ben Vere Prensi olduğum kadar Acquitart Prensi'yim ve Acquitart yasaları miras için yirmi bir yaşında olmamı gerektirmiyor. Bu benim. Burada

Amcamın onu almak için yapabileceği hiçbir şey yok,' dedi Laurent. Sonra da, 'Sanırım işgal edebilir,' dedi. Ve sonra: "Adamları merdiven boşluğunda Arnoul'la güreşebilir.

Damen, "Arnoul burada kalmamız konusunda karışık duygulara sahip gibi görünüyor," dedi.

Burada kalmıyoruz. Bu gece kalmayacağız. Hava karardıktan sonra, her zamanki işlerinizi bitirdikten sonra benimle ahırda buluşacaksınız. Gizlice,' dedi Laurent. Bunu Akielon dilinde söyledi.

Damen görevlerini bitirdiğinde hava kararmıştı. Genellikle erzaklara, arabalara ve atlara bakan adamlara gece için izin verilmişti ve askerlere de eğlenmeleri için izin verilmişti. Şarap fıçıları açılmıştı ve kışla o gece cıvıl cıvıl bir yerdi. Ahırların yakınına ya da doğuya doğru hiçbir nöbetçi yerleştirilmemişti.

Kalenin bir köşesinden dönerken sesler duydu. Laurent'ın ihtiyatlı olma talimatı kendini duyurmasını engelledi.

Jord, 'Barakalarda uyumak daha rahat olurdu,' dedi.

Jord'un, niyetli görünen bir Aimeric tarafından elinden tutularak götürüldüğünü gördü. Jord, bir aristokratın odasında konaklamak konusunda, Aimeric'in küfür etmeye kalkıştığında yaşadığı hafif beceriksizliğin aynısını yaşıyordu.

"Çünkü daha önce hiç kraliyet konutlarında uyumadınız," dedi Aimeric. 'Söz veriyorum bir çadır rulosundan ya da hantal bir han şiltesinden çok daha rahattır. Ayrıca-' Sesini alçaltarak Jord' yaklaştı ama kelimeler hâlâ duyulabiliyordu. "Beni bir yatakta becermeni gerçekten istiyorum.

Jord, 'Buraya gel o zaman,' dedi.

Ve onu öptü, eliyle Aimeric'in başını kavrayarak uzun, yavaş bir öpücük. Aimeric çekici bir şekilde uysallaştı, kendini öpücüğe bıraktı, kollarını Jord'un boynuna doladı; görünüşe göre düşmanca doğası çarşafların arasında uyguladığı bir şey değildi. Görünüşe göre Jord onun içindeki en iyi şeyi ortaya çıkarıyordu.

Hizmetçiler gibi, kışladaki askerler gibi meşguldüler.
Acquitart'taki herkes meşguldü.

Damen yanından geçip gitti ve ahırlara doğru ilerledi.

Kamptan birlikte ayrıldıkları son seferden daha ihtiyatlı ve daha iyi planlanmıştı, o dersi zor yoldan öğrenmişlerdi. Yine de Damen'ı

Birlikten ayrılmak rahatsız ediciydi ama bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu. Ahırların sessizliğine vardı; sessiz uğultular ve samanların yer değiştirmesi arasında Laurent'in o beklerken atları eyerlediğini gördü. Doğuya doğru at sürdüler.

Ağustos böceklerinin sesi etraflarında uğulduyordu; ılık bir geceydi. Acquitart'ın seslerini ve ışığı arkalarında bırakarak gece göğünün altında yol aldılar. Nesson'da olduğu gibi Laurent karanlıkta bile nereye gittiğini biliyordu.

Şimdi durdu. Arkalarında dağlar vardı, etrafları taştan uçurumlarla çevriliydi.

"Gördünüz mü? Aslında Acquitart'tan daha kötü durumda olan bir yer var,' dedi Laurent.

Yüksek bir kale gibi görünüyordu, ama ay ışığı kemerlerinin arasından tertemiz parlıyordu ve duvarları tutarsız yükseklikteydi ve yer yer yıkılıp yok oluyordu. Bir harabeydi, bir zamanların büyük binası şimdi taşlardan ve ara sıra kemerli duvarlardan başka bir şey değildi. Geriye kalan her şey asma ve yosunlarla kaplıydı. Acquitart'tan daha eskiydi, çok eskiydi, Laurent'ın hanedanından ya da kendi hanedanından çok önce bir hükümdar tarafından inşa edilmişti. Yer, kokusunu salmak için yeni açmış, beş yapraklı, beyaz, gece açan bir çiçekle kaplıydı.

Laurent eyerden indi, sonra atını eski çıkıntılı taş parçalarından birine götürüp oraya bağladı. Damen da aynısını yaptı, sonra Laurent'ı taş kemerlerden birine doğru takip etti.

Burası onu huzursuz ediyordu, bir krallığın ne kadar kolay kaybedilebileceğini hatırlatıyordu.

"Burada ne işimiz var?

Laurent çiçekleri ayakları altında ezerek kemerden birkaç adım uzaklaşmıştı. Şimdi sırtını yıkılmış taşlardan birine dayamıştı.

"Küçükken buraya gelirdim," dedi Laurent, "kardeşimle birlikte.

Damen kıpırdamadan durdu, üşümeye başladı ama hemen ardından gelen toynak sesleri onu döndürdü ve kılıcı kınından çıktı.

"Hayır, onları bekliyorum," dedi Laurent.

Kadınlardı.

Birkaç erkek de vardı. Aynı anda birden fazla ses hızlıca konuştuğunda Vaskian lehçesine nüfuz etmek daha zor oluyordu.

Damen'ın kılıcı elinden alındı ve kemerindeki bıçak da alındı. Bundan hoşlanmamıştı. Hem de hiç. Laurent'ın kendi silahlarını saklamasına izin verilmişti, belki de bir prens olarak statüsüne saygı gereği. Damen etrafına baktığında sadece kadınların silahlı olduğunu gördü.

Sonra Laurent daha da az hoşuna giden bir şey söyledi: 'Kamplarına yaklaştığımızı görmemize izin verilmiyor. Oraya gözlerimiz bağlı olarak götürüleceğiz.

Gözleri bağlı. Laurent en yakındaki kadına boyun eğmeden önce bu fikri sindirecek zamanı ancak bulabilmişti. Damen gözbağının Laurent'ın gözlerinin üzerinden geçirildiğini ve bağlandığını gördü. Damen bu görüntü karşısında biraz afallamıştı. Göz bağı Laurent'ın gözlerini örtüyor ve diğer özelliklerini, çenesinin temiz çizgisini, solgun saçlarının düşüşünü vurguluyordu. Ağzına mümkün değildi.

Bir an sonra, gözlerinin üzerinden bir gözbağı geçirildiğini ve sert bir çekişle bağlandığını hissetti. Görme yetisi yok olmuştu.

Yürüyerek gitmişlerdi. Bu, Arles'daki sarayda gözleri bağlı olarak yürüdüğü gibi özenle hazırlanmış, yılan gibi kıvrılan bir yol aldatmacası değildi. Sadece gidecekleri yere doğru yol aldılar. Yarım saat kadar yürüdüler, sonra davul sesleri duydular, alçak sesle ve sürekli, giderek daha yüksek. Gözlerinin bağlı olması bir önlemden çok boyun eğmenin bir gereği gibiydi, çünkü hem kendisi gibi askerlik eğitimi almış bir adam için hem de muhtemelen Laurent'ın matematiksel zekâsı için adımlarını takip etmek çok mümkün görünüyordu.

Gözbağı kaldırıldığında kamp, kürlenmiş deriden uzun çadırlar, çitlerle çevrili atlar ve yanan iki kamp ateşinden oluşuyordu. Kamp ateşlerinin etrafında hareket eden figürler vardı ve davulcuları gördüler, davul sesleri gecenin içinde yankılanıyordu. Hareketli, biraz da vahşi görünüyordu.

Damen Laurent'a döndü. "Geceyi burada mı geçireceğiz?

'Bu bir güven işareti,' dedi Laurent. 'Onların kültürünü biliyor musun? Yiyecek ve içecek konusunda, size sunulan her şeyi kabul edin. Yanındaki kadın Kashel, senin hizmetçin olarak atandı. Kürsüdeki kadının adı Halvik. Onun huzuruna çıktığında dizlerinin üzerine çök. Sonra yere oturabilirsin. Kürsüde bana eşlik etme.'

Buraya tek başlarına, gözleri bağlı ve silahsız gelerek yeterince güven gösterdiklerini düşünüyordu. Kürsü, ateşin yanına kurulmuş, kürkle örtülü ahşap bir yapıydı. Yarı taht, yarı yataktı. Halvik üzerine oturmuş, Damen'a Arnoul'u hatırlatan siyah gözleriyle yaklaşmalarını izliyordu.

Laurent sakince kürsüye çıktı ve Halvik'in yanında yarı baygın bir şekilde yayıldı.

Damen ise dizlerinin üzerine çöktürüldü ve bir süre sonra kürsünün kenarına çekilerek oturtuldu. En azından üzerine oturmak için ateşin etrafına yığılmış kürkler vardı. Sonra Kashel gelip onun yanına oturdu. Ona bir fincan sundu.

Hâlâ sinirliydi ama Laurent'ın tavsiyesini hatırladı. Fincanı ihtiyatla dudaklarına götürdü. Sıvı süt beyazı rengindeydi ve sert bir alkol kokusu vardı; bir yudum aldı ve boğazından damarlarına doğru sıcak bir ateşin aktığını hissetti.

Kürsüde Laurent'ın, Damen'a az önce verdiği tavsiyeye rağmen kendisine uzatılan benzer bir kupayı elinin tersiyle ittiğini gördü.

Tabii ki. Tabii ki Laurent içki içmiyordu. Laurent kendini bir fahişenin zengin aşırılıklarıyla kuşatmış ve bir münzevi gibi onların içinde yaşamıştı. Damen'ın aklının alamayacağı bir şeydi bu. Laurent'ı tanıyan hiç kimse böyle düşünmezdi.

Damen bardağı boşalttı.

Bir gösteri dövüşü izlediler -bir güreş maçı- ve kazanan kadın çok iyiydi, rakibini pratik bir şekilde bastırdı ve gerçekten de izlemeye değerdi.

Üçüncü fincandan sonra içkiyi sevdiğine karar verdi.

Güçlü ve canlandırıcıydı ve fincanını yeniden dolduran Kashel'i yeniden takdir ettiğini fark etti. Laurent'la aynı yaştaydı ve çekiciydi, vücudu olgunlaşmış ve yetişkinleşmişti. Uzun kirpiklerinin arasından ona bakan sıcak kahverengi gözleri vardı. Saçlarını uzun, siyah bir örgü halinde omzunun üzerinden sarkıtmış, ucu göğsünün sert tümseğine dayanmıştı.

Belki de buraya gelmeleri o kadar da kötü bir şey değildi, diye düşündü. Burası dürüst bir kültürdü, buradaki kadınlar açık sözlüydü ve yemekler basit ama doyurucuydu, iyi ekmek ve şişte kızartılmış etler.

Laurent ve Halvik konuşuyorlardı. İleri geri konuşmaları bir pazarlık ritmindeydi. Halvik'in sert bakışlarına Laurent'ın soğuk mavi bakışları karşılık veriyordu. Bir taşın diğeriyle pazarlığını izlemek gibiydi.

Dikkatini kürsüden başka bir yöne çevirdi ve bunun yerine, Kashel ile dilsiz bir şekilde yapılan açık görüşmenin tadını çıkarmaya bıraktı.

uzun uzun bakıştılar. Kadın fincanı adamın elinden aldığında parmakları birbirine kaydı.

Ayağa kalktı ve kürsüye doğru ilerleyerek Halvik'in kulağına bir şeyler mırıldandı.

Halvik arkasına yaslandı ve dikkatini Damen'a verdi. Laurent'a bir şeyler söyledi, o da Damen'a döndü.

Laurent ona Veret dilinde, "Halvik saygıyla kızları için bir hizmette bulunup bulunmayacağınızı soruyor," dedi.

"Ne hizmeti?

"Vaskiyalı kadınların egemen erkekten talep ettikleri geleneksel hizmet," dedi Laurent.

'Ben bir köleyim. Sen benden
üstünsün.' "Bu bir rütbe
meselesi değil.

Halvik kalın aksanlı Veretçe'siyle cevap verdi: 'O daha küçük ve bir kokotun diline sahip. Onun soyundan güçlü kadınlar çıkmaz.

Laurent onun anlattıklarından hiç rahatsız olmamış görünüyordu. "Aslında, benim soyumdan hiç kız çıkmaz.

Damen, kürsüden kendisine doğru gelen Kashel'i izliyordu. Diğer kamp ateşinden gelen davul seslerini duyabiliyordu, alçak, sürekli bir uğultu.

"Bana bunu yapmamı mı emrediyorsun?

"Emir mi istiyorsunuz?" dedi Laurent. 'Yeterli değilseniz sizi yönlendirebilirim.

Kashel bir kez daha onun yanına otururken açık bir dikkatle ona bakıyordu. Tuniği biraz açılmış ve bir omzunun üzerinden aşağı kaymıştı, öyle ki sadece göğsünün kabarıklığı onu tutuyor gibiydi. Göğsü nefesiyle birlikte inip kalkıyordu.

"Öp onu," dedi Laurent.

Laurent'ın ona ne yapacağını ya da nasıl yapacağını söylemesine gerek yoktu ve bunu uzun, bilinçli bir öpücükle kanıtladı. Kashel tatlı, boyun eğen bir ses çıkardı, parmakları gözlerinin dakikalar önce kat ettiği yolu izlemeye başlamıştı bile. Laurent'ın elleri Kashel'in tuniğinden yukarı doğru kaydı ve küçük belini neredeyse tamamen sardı.

"Halvik'e kızlarından biriyle yatmaktan onur duyacağımı söyleyebilirsin," dedi Damen geri çekildiğinde, sesi zevkten kısılmıştı. Başparmağı Kashel'in ağzının üzerinde gezindi ve Kashel diliyle tadına baktı. İkisi de beklentiyle nefes alıp veriyordu.

"Bir geyik en çok sürüye binerken mutlu olur. Laurent'la Veret dilinde konuşan Halvik'in sesini duydu. 'Gel, görüşmemize çiftleşme ateşinden uzakta devam edeceğiz. İşi bittiğinde sana getirilecek.

Laurent ve Halvik'in ayrıldığının farkındaydı, tıpkı ateşin yanındaki kürklere doğru yol alan diğer çiftlerin varlığının farkında olduğu gibi, vücutları aynı göreve hazırlanırken Kashel'e duyduğu arzunun içinde kaybolan titrek bir çevresel farkındalık.

Bu ilk kez ateşli ve şiddetli bir birleşmeydi. Güzel, iyi yapılı genç bir kadındı ve adamın giysilerini çekiştirirken kahkahalarından taşan bir yoğunlukla onunla eşleşti; adam özgür, sınır tanımayan bir zevk alışverişinden zevk almayalı uzun zaman olmuştu. Kadın, Veretian giysilerini çıkarmakta ilk seferinde olduğundan daha iyiydi. Ya da daha kararlıydı. Çok kararlıydı. Sürükleyici, ürpertici doruğa yaklaşırken onun üzerine yuvarlandı, başını eğdi, böylece örgüsünden kurtulan saçları aşağı sarktı ve hareketleriyle birlikte kayarak ikisini de perdeledi.

İkinci seferinde onu daha tatlı bir şekilde kemiksiz ve keşfedilmeye istekli buldu ve onu, her şeyden önce hoşuna giden, ateşli, şaşkın bir şekilde kendisine terk ettiği noktaya kadar uyandırdı.

Daha sonra, kadın kürklerin üzerinde nefes nefese ve bitkin bir halde yatarken, adam da onun yanına uzanmış, bir kolunun üzerinde yükselmiş ve takdirle onun yayılmış bedenine bakıyordu.

Belki de süt beyazı içeceğin içinde bir şey vardı. İki kez doruğa ulaşmıştı ama halsizliğe sürüklenmemişti. Kendinden oldukça memnun hissediyordu ve Vaskiyalı kadınların kendilerine atfedilen dayanıklılığa gerçekten sahip olmadıklarını düşünüyordu ki, başka bir kız gelip alaycı bir sesle Kashel'le konuştu ve ardından Damen'in şaşkın kollarına atıldı. Kashel ayağa kalkarak seyirci pozisyonuna geçti ve kulağa neşeli bir cesaretlendirme gibi gelen bir şeyler söyledi.

Ve sonra, bu yeni meydan okumayla karşılaştığında, yakındaki kamp ateşinden gelen davul sesleri kulaklarında çınlarken, Damen sırtında yeni bir bedenin baskısını hissetti ve onlara birden fazla kızın katıldığını fark etti.

Giysiler zordu. Bağcıklar ondan kaçıyordu. Birkaç denemeden sonra gömleğine ihtiyacı olmadığına karar verdi. Pantolonunu yukarıda tutmak tüm dikkatini alıyordu.

Damen doğru çadırın yolunu bulduğunda Laurent uyuyordu, ama çadırın kapağı açıldığında kürklerin içinde kıpırdandı, altın kirpikleri dalgalandı, sonra kalktı. Damen'ı görünce tek kolunun üzerinde doğruldu ve gözlerini kırpıştırdı.

Sonra, sessizce, bir elin baskısı altında, çaresizce gülmeye başladı.

Damen dedi ki, 'Dur. Gülersem düşerim' dedi.

Damen gözlerini kısarak Laurent'ınkinin yanındaki ayrı bir kürk yığınına baktı, sonra en iyi denemesini yaptı: kürkü ördü, uzandı ve sonra çöktü. Bu başarının zirvesi görünüyordu. Sırt üstü yuvarlandı. Gülümsüyordu.

'Halvik'in bir sürü kızı vardı,' dedi.

Kelimeler tıpkı onun hissettiği gibi çıkıyordu: Doymuş ve sekse boğulmuş, bitkin ve mutlu. Kürkler etrafını sıcacık sarıyordu. Mutluluktan uyukluyordu, uyumasına dakikalar kalmıştı.

"Gülmeyi kes." dedi.

Başını çevirip baktığında Laurent yan yatmış, başını bir eline dayamış, gözleri parlayarak ona bakıyordu.

'Bu öğretici. Yarım düzine adamı hiç terlemeden toprağa gömdüğünü gördüm.

"Şu anda olmaz, .

"Bunu görebiliyorum. Sabahları düzenli görevlerinizden alınıyorsunuz.'

"Çok . Ben . Ben burada yatacağım. Yoksa bir şeye mi ihtiyacın var? Bir şey mi?'

"Ah, nereden bildin?" dedi Laurent. "Beni yatağa götür.

Damen inledi ve kürkleri başının üzerine çekmeden önceki anda kendini gülerken buldu. Laurent'tan son bir eğlence sesi duydu ve uyku uzanıp onu ele geçirmeden önce duyduğu tek şey buydu.

Şafakta geri dönüş yolculuğu kolay ve keyifliydi. Gökyüzü bulutlardan arınmıştı ve doğan güneş parlaktı; güzel bir gün olacaktı. Damen'ın keyfi yerindeydi ve sessizlik içinde yol almaktan mutluydu. Sormak aklına gelmeden önce Acquitart'a varmışlardı:

"Görüşmeleriniz iyi geçti mi?

'Buradan kesinlikle çok sayıda yeni iyi niyetle ayrıldık.

"Vaskians ile daha sık iş yapmalısınız.

Neşesi bu ifadesinde parlıyordu. Bir duraklama oldu. Sonunda Laurent garip bir tereddütle, "Bir erkekle olduğundan farklı mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Damen.

Herkes için durum farklıydı. Bunu yüksek sesle söylememişti, her şey apaçık ortadaydı. Bir an Laurent'in ona bir şey daha sormak üzere olduğunu sandı, ama Laurent ona bakmaya devam etti, uzun, bilinçsizce inceleyen bir bakış ve hiçbir şey söylemedi.

Damen dedi ki, 'Bunu merak ediyor musun? Bunun tabu olması gerekmiyor mu? "Tabu," dedi Laurent.

Bir duraklama daha oldu.

'Piçler soyu lanetliyor, sütü ekşitiyor, ekinleri mahvediyor ve güneşi gökyüzünden sürüklüyor. Ama beni rahatsız etmezler. Ben bütün kavgalarımı gerçek insanlarla yaparım. Döndüğümüzde banyo yapsan iyi olur,' dedi Laurent.

Bu son söze bütün kalbiyle katılan Damen, döner dönmez bunu yapmaya gitti. Laurent'ın odasına, Damen'in kendini sıkıştırmak için büyük çaba sarf etmek zorunda kalacağı kadar dar, kısmen gizli bir geçitten girdiler. Laurent'ın odasının kapısını itip koridora çıktığında kendini Aimeric'le yüz yüze buldu.

Aimeric kısa bir süre durdu ve Damen'a baktı. Sonra Laurent'ın kapısına baktı. Sonra tekrar Damen'a. Damen onun hâlâ iyi bir ruh hali yaydığını ve muhtemelen bütün gece sevişmiş ve sonra bir geçitten sürünerek geçmiş gibi göründüğünü fark etti. Öyle görünüyordu.

"Kapıyı çaldık ama cevap veren olmadı," dedi Aimeric. "Jord sizi bulmaları için adamlarını gönderdi.

"Bir gecikme mi var?" dedi Laurent kapıda belirerek.

Laurent tepeden tırnağa tertemizdi; Damen'in aksine, zinde ve dinlenmiş görünüyordu, saçının bir teli bile yerinde değildi. Aimeric yine bakıyordu.

Sonra dikkatini tekrar toplayan Aimeric, 'Haberler bir saat önce geldi. Sınırda bir saldırı olmuş.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

RAVENEL yabancılara kucak açmak için inşa edilmemişti. Kapılardan geçerken Damen onun kudretini ve gücünü hissetti. Eğer yabancı, sadece amcası tarafından dürtüldüğü için sınırı şereflendiren kaytarıcı bir prensse, o zaman daha da az misafirperverdi. Ravenel'in büyük avlusundaki kürsüde toplanmış olan saray mensupları, Ravenel'in itici mazgallarıyla aynı taşlı dış görünüşe sahipti. Eğer yabancı Akielon ise, karşılama düşmancaydı: Damen, Laurent'ı kürsünün basamaklarına kadar takip ettiğinde, onun varlığına duyulan öfke ve kızgınlık dalgası neredeyse elle tutulur gibiydi.

Hayatında kendini Ravenel'in içinde bulacağını, devasa kapı siperinin kalkacağını, devasa ahşap kapıların mandallarının çözülüp açılacağını ve surların içinden geçmesine izin verileceğini hiç düşünmemişti. Babası Theomedes ona büyük Veretya kalelerine saygı duymayı aşılamıştı. Theomedes seferini Marlas'ta sonlandırmıştı; Ravenel'i alıp kuzeye ilerlemek uzun bir kuşatma ve muazzam bir kaynak tahsisi anlamına gelecekti. Theomedes, kyroi'nin desteğini kaybederek krallığının istikrarını bozabilecek pahalı ve uzun bir sefere çıkmayacak kadar akıllıydı.

Bölgenin baskın askeri güçleri olan Fortaine ve Ravenel'e dokunulmamıştı.

Göze çarpan ve güçlü olmaları, Akielonlu meslektaşlarının da aynı şekilde silahlanmasını ve sayıca sürekli olarak tamponlanmasını gerektiriyordu. Bunun sonucunda sınırda gergin bir garnizonlar yığını ve teknik olarak savaşta olmayan ama hiçbir zaman gerçek anlamda barış içinde de olmayan çok sayıda savaşçı ortaya çıktı. Çok fazla asker ve yeterince savaş yok: biriken şiddet, her iki tarafın da reddettiği küçük baskınlar ve çatışmalarla dağılmadı. Bu

Her iki tarafın da gülümseyerek birbirini öldürmesine izin veren, kuralları, içecekleri ve seyircileri , organize ve resmi meydan okumalar ve dövüşler tarafından dağıtılmadı.

Sağduyulu bir hükümdar, bu gergin çatışmayı deneyimli bir diplomatın yönetmesini isterdi, açık havada verilen bir ziyafete eşek arısı gibi gelip herkesi rahatsız eden Laurent'in değil.

Ekselansları. Sizi iki hafta önce bekliyorduk. Ancak Nesson hanlarını beğendiğinizi duyduğumuza sevindik,' dedi Lord Touars. 'Belki size burada da aynı derecede eğlenceli bir şeyler bulabiliriz.

Ravenel Lordu Touars bir askerin omuzlarına ve bir göz kapağının köşesinden ağzına kadar inen bir yara izine sahipti. Konuşurken gözlerini Laurent'a dikmişti. Yanında, belki dokuz yaşlarında, solgun, tombul bir çocuk olan büyük oğlu Thevenin de aynı ifadeyle Laurent'a bakıyordu.

Bunun arkasında, kibar karşılama grubunun geri kalanı kıpırdamadan duruyordu. Damen üzerindeki ağır ve nahoş bakışları hissedebiliyordu. Bunlar hayatları boyunca Akielos'la savaşmış sınır erkekleri ve kadınlarıydı. Ve her biri bu sabah duydukları haberle doluydu: Bir Akielon saldırısı Breteau köyünü yerle bir etmişti. Havada savaş vardı.

"Buraya eğlenmeye değil, bu sabah sınırlarımdan geçen saldırının raporlarını dinlemeye geldim," dedi Laurent. "Kaptanlarınızı ve danışmanlarınızı büyük salonda toplayın.

Gelen konukların önce dinlenmeleri ve binicilik kıyafetlerini değiştirmeleri olağandı ama Lord Touars kabul eder bir hareket yaptı ve toplanan saray mensupları içeriye doğru ilerlemeye başladı. Damen askerlerle birlikte gitmek istedi ve Laurent'ın sert emriyle şaşırdı: "Hayır. Beni içeride takip edin.

Damen zırhlı duvarlara bir kez daha baktı. Laurent'ın hassas içgüdülerini kullanmasının zamanı değildi. Büyük salonun girişinde canlı giysili bir hizmetçi önlerine çıktı ve hafifçe eğilerek, "Majesteleri, Lord Touars Akielon kölenin salona girmemesini tercih ediyor," dedi.

Laurent'ın tek söylediği, "Öyle olmasını tercih ederim," oldu ve Damen'a onu takip etmekten başka seçenek bırakmadan ilerledi.

Bu, bir prensin kasabaya girişinde olduğu gibi geçit törenleri, eğlenceler ve lordun verdiği ziyafetlerle dolu bir giriş değildi. Laurent başka hiçbir gösteri yapmadan birliğinin başında atını sürmüştü,

Ama insanlar yine de sokaklara dökülmüş, parlak altın rengi kafayı bir an olsun görebilmek için can atıyorlardı. Halkın Laurent'a karşı duymuş olabileceği antipati onu gördükleri anda yok olmuştu. Kendinden geçmiş bir hayranlık. Arles'da da, bütün kentlerde de böyle olmuştu. Altın prens, doğasının tükürük menzilinden uzakta, altmış adımdan bakıldığında en iyi halini alıyordu.

Girişten beri Damen'ın gözleri Ravenel'in tahkimatlarındaydı. Şimdi de büyük salonun boyutlarına bakıyordu. Muazzamdı ve savunma için inşa edilmişti, kapıları iki kat yüksekliğindeydi, tüm garnizonun emir almak için bir araya çağrılabileceği ve aynı anda enceinte'nin her noktasına hızla yönlendirilebileceği bir yerdi. Burası aynı zamanda surların zorlanması halinde bir geri çekilme noktası olarak da işlev görebiliyordu. Damen bu kalede konuşlanmış askerlerin toplam sayısının iki bin civarında olduğunu tahmin ediyordu. Bu sayı Laurent'ın yüz yetmiş beş atlıdan oluşan birliğini ezmek için yeter de artardı bile. Eğer bir tuzağa düşmüşlerse çoktan ölmüşlerdi.

Yoluna çıkan bir sonraki omuzda zırhlı bir omuzluk ve ona bağlı bir pelerin vardı. Pelerin bir aristokrat kalitesindeydi. Pelerini giyen adam konuştu.

'Bir Akielon'un insanların arasında yeri yoktur. Majesteleri anlayacaktır.'

"Kölem seni sinirlendiriyor mu?" dedi Laurent. 'Bunu anlayabilirim. Onunla başa çıkmak için bir erkek gerekir.

'Akielonlarla nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Onları içeriye davet etmiyorum.

"Bu Akielon benim ev halkımdan biri," dedi Laurent. "Geri çekilin Kaptan.

Adam geri çekildi. Laurent uzun ahşap masanın başındaki yerini aldı. Lord Touars onun sağında daha alçak bir pozisyonda oturuyordu. Damen bu adamlardan bazılarının ününü biliyordu. Zırhlı omuzluklu ve pelerinli adam Enguerran'dı, Lord Touars'ın birlik komutanıydı. Masanın ilerisinde danışman Hestal vardı. Dokuz yaşındaki oğlu Thevenin de onlara katılıyordu.

Damen'a yer verilmemişti. Laurent'ın arkasında ve solunda durdu ve başka bir adamın içeri girmesini izledi - Damen'ın çok iyi tanıdığı bir adamdı, ancak Damen onunla ilk kez ayakta karşılaşıyordu, diğer her durumda kafası bağlanmıştı.

Akielos'un Büyükelçisiydi, aynı zamanda Naibin Danışmanı, Fortaine Lordu ve Aimeric'in babasıydı.

'Meclis Üyesi Guion,' dedi Laurent.

Guion, Laurent'ı selamlamadı ama gözleri Damen'ın üzerinden geçerken yüzündeki hoşnutsuzluğun açıkça belli olmasına izin verdi.

'Masaya bir canavar getirmişsin. Amcanın seni atadığı Yüzbaşı nerede?'

Laurent, 'Kılıcımı omzuna sapladım, sonra da onu soydurup şirketten kovdum,' dedi.

Bir duraklama. Meclis Üyesi Guion yeniden toparlandı. "Amcanız bunu biliyor mu?

Köpeğini kısırlaştırdığımı mı? Evet. Sanırım konuşacak daha önemli şeylerimiz var?'

Sessizlik uzadıkça, Kaptan Enguerran sadece "Haklısınız" dedi.

Saldırıyı tartışmaya başladılar.

Damen ilk haberleri o sabah Laurent'la birlikte Acquitart'ta duymuştu. Akielonlar bir Veretian köyünü yok etmişlerdi. Onu kızdıran şey bu değildi. Akielon saldırısı misillemeydi. Bir gün önce bir sınır baskını bir Akielon köyünü yerle bir etmişti. Laurent'a kızgın olmanın verdiği aşinalık onu birkaç kez karşı karşıya getirmişti. Amcanız bir Akielon köyünü yakıp yıkmaları için akıncılara para verdi. "Evet. İnsanlar öldü. "Evet. Bunun olacağını biliyor muydun? "Evet.

Laurent ona sakince şöyle demişti: 'Amcamın sınırda çatışma çıkarmak istediğini biliyordun. Bunu başka nasıl yapacağını sanıyordun? Bu konuşmaların sonunda, atına binip Ravenel'e gitmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı ve yolculuğunu, ne kadar öyle düşünmek istese de, bu saldırıların suçlusu olmayan sarı bir kafanın arkasına sabitlenmiş bakışlarıyla geçirdi.

Acquitart'taki ilk raporlarda, Akielon misillemesinin boyutu ve kapsamı hakkında bilgi verilmemişti. Şafaktan önce başlamıştı. Saldırganlar küçük bir grup değildi, kendini gizlemeye çalışan bir saldırı da değildi. Tam boy, silahlı ve zırhlı bir Akielon birliğiydi ve kendi köylerinden birine yapılan baskının intikamını almak istiyorlardı. Güneş doğduğunda, Breteau köyünde birkaç yüz kişiyi katletmişlerdi; aralarında, köylüleri korumak için savaşmak üzere küçük maiyetlerini bir mil kadar uzaktaki bir kamptan ayıran iki küçük soylu Adric ve Charron da vardı. Breteau

Akielon akıncıları ateş yaktılar, hayvanları öldürdüler. Erkekleri ve kadınları öldürdüler. Çocukları öldürdüler.

Tartışmanın ilk turunun sonunda Laurent, "Bir Akielon köyü de mi saldırıya uğradı?" diye sordu. Damen şaşkınlıkla ona baktı.

'Bir saldırı oldu. Bu ölçekte değildi. Bizim tarafımızdan yapılmadı.

"Kim tarafından yapıldı?

'Akıncılar, dağ klanları, pek fark etmez. Akielonlar kan dökmek için her bahaneyi kullanırlar.

"Yani ilk saldırının failini bulmaya çalışmadınız mı?" dedi Laurent.

Lord Touars, 'Eğer onu bulsaydım, elini sıkar ve öldürdükleri için teşekkür ederek yoluna devam etmesini sağlardım' dedi.

Laurent başını sandalyeye yasladı ve Touars'ın oğlu Thevenin'e baktı.

"Sana karşı o kadar hoşgörülü mü? Laurent Thevenin'e dedi ki.

"Hayır," dedi Thevenin ihtiyatsızca. Sonra babasının siyah gözlerini üzerinde bulunca yüzü kızardı.

Konsey Üyesi Guion, gözlerini Damen'den ayırmadan, "Prens'in tavırları hafiftir," dedi, "ve Akielos'u herhangi bir yanlıştan dolayı suçlamaktan hoşlanmıyor gibi görünüyor.

Laurent, "Biri kovanlarını tekmelediğinde vızıldadıkları için böcekleri suçlamıyorum," dedi. "Beni sokmak isteyenin kim olduğunu merak ediyorum.

Bir duraklama daha. Lord Touars'ın bakışları soğuk bir şekilde Damen'a kaydı, sonra tekrar geri döndü. 'Bir Akielon'un huzurunda bu konuyu daha fazla tartışmayacağız. Onu dışarı gönderin.

Laurent arkasına dönmeden, "Lord Touars'a saygınızdan dolayı bizi yalnız bırakın," dedi.

Laurent demek istediğini daha önce anlatmıştı. Şimdi otoritesini Damen'ın yönünde kullanarak daha çok şey kazanabilirdi. Bu bir savaşı başlatabilecek ya da durdurabilecek bir toplantıydı, dedi Damen kendi kendine. Bu, Akielos'un geleceğini belirleyebilecek bir toplantıydı. Damen eğildi ve söyleneni yaptı.

Dışarıda, Veretian politika ve manevra ağının yapışkan hissini üzerinden atarak kale boyunca yürüdü.

Lord Touars kavga istiyordu. Meclis Üyesi Guion açıkça savaş çığırtkanlığı yapıyordu. Ülkesinin geleceğinin artık savaşa bağlı olduğunu düşünmemeye çalışıyordu.

Laurent, konuşuyor.

Bu sınır lordlarının Naip'in hizbinin kalbini temsil ettiğini anlamıştı. Onun neslinden geliyorlardı. Son altı yıllarını onun iyiliklerini görerek geçirmişlerdi. Ve sınırdaki topraklarıyla, genç ve denenmemiş bir prensin belirsiz liderliğinden kaybedecek en çok şeyleri vardı.

Yürürken, gözlerinin kalenin duvarlarından geçmesine izin verdi. Ravenel'in Yüzbaşısı onları titiz bir düzen içinde tutuyordu. Mükemmel nöbetçi mevzileri ve iyi düzenlenmiş savunmalar gördü.

"Sen. Burada ne yapıyorsun?'

'Ben Prens'in muhafızlarının bir parçasıyım. Onun emri üzerine kışlaya dönüyorum.

"Kalenin yanlış tarafındasın.

Damen kaşlarını kaldırarak geniş gözlü bir ifade takındı ve eliyle işaret etti. "Burası batı mı?

Asker, '*Burası* batı' dedi. Yakındaki askerlerden birine eliyle işaret etti. "Bu adama Prens'in adamlarının konuşlandığı kışlaya kadar eşlik et. Hemen ardından da kolunun üst kısmını sıkıca kavradı.

Kışlanın girişine kadar özel bir dikkatle götürüldü ve burada nöbet tutan Huet'nin önüne bırakıldı. "Tekrar dolaşmasını engelleyin.

Huet sırıttı. "Yolunu mu
kaybettin?" "Evet.
Sırıtmaya devam etti. "Konsantre olamayacak
kadar yorgun musun?" "Bana yol tarifi
verilmedi.
"Anlıyorum. Sırıt.

Ve tabii ki bir de bu vardı. Bu sabahtan beri anlatıla anlatıla büyüyen Aimeric'ten çok özel bir hikâye yükselmişti. Damen bütün gün sırıtmış ve sırtına tokatlar yemişti. Bu arada Laurent da yeni takdirkâr bakışların alıcısıydı. Daha önce yataktaki alışkanlıkları hakkında ne düşünürlerse düşünsünler, Prens'in barbar kölesini sıkı bir dizgin altında dörtnala koşturduğunu artık anladıklarına göre, Laurent erkeklerin gözünde bir kademe daha yükselmişti.

Damen bunu görmezden geldi. Önemsiz meselelerin zamanı değildi.

Jord onun bu kadar çabuk dönmesine şaşırmış görünüyordu ama Paschal'ın kendisine birisinin atanmasını istediğini, bunun da uygun olacağını söyledi.

Damen, Prens muhtemelen tüm gece boyunca sert sınır kafalarına mantıklı şeyler söyleyecekti.

Uzun odaya girmeden önce ne yapmak için gönderildiğini anlamalıydı.

"Seni Jord mu gönderdi?" dedi Paschal. "İroniden

anlıyor. "Gidebilirim," dedi Damen.

'Hayır. Ben güçlü kolları olan birini istemiştim. Biraz su kaynat.'

Suyu kaynattı ve kesildikten sonra insanları bir arada tutma işiyle uğraşan Paschal'a getirdi.

Damen çenesini kapalı tuttu ve Paschal'ın söylediği görevleri yerine getirdi. Adamlardan birinin elbisesi omzunda, boynuna çok yakın bir yaranın üzerine katlanarak açılmıştı. Damen, Akielonların Veretian zırhındaki sınırlamalardan yararlanmak için uyguladıkları aşağı doğru çapraz kesimi tanıdı.

Paschal çalışırken konuşuyordu.

"Adric'in maiyetinden hayatta kalan birkaç düşük doğumlu kişi tanındı ve geri getirildi. Bir sedyenin üzerinde zıplayarak kilometrelerce süren bir yolculuk. Gördüğünüz gibi çok az şey yapmış olan kale doktorlarının hizmetlerini getirdiler. Asker olmayanlar en az yama alıyorlar. Bana şu bıçağı getir. Karnın da kolların kadar güçlü mü? Tutun onu. İşte böyle.'

Damen daha önce de doktorları iş başında görmüştü. Bir komutan olarak yaralıları kontrol . Ayrıca, kendisini yaralı ve adamlarından ayrı bulması durumunda, ki bu çocukken heyecan verici bir ihtimaldi, ama o günlerde böyle bir ihtimal hiç yoktu, kendisine öğretilen bazı temel saha bilgilerine de sahipti. Bu gece, hayatı insanların içinde tutmaya çalışan bir doktorun yanında çalıştığı ilk geceydi. Durmak bilmeyen, yoğun ve fiziksel bir işti.

Bir ya da iki kez, odanın gölgeli arka tarafında duran ve üzerine bir çarşaf örtülmüş alçak sedyeye baktı. Birkaç saat sonra, bir grup içeri girerken asılı kapı itilerek açıldı ve arkadan bağlandı.

Üç erkek ve bir kadın, hepsi de alçakgönüllüydü ve asılı olan şeyi bağlayan adam onları sedyeye yönlendirdi. Kadın ağır bir şekilde sedyenin yanına oturdu ve alçak bir ses çıkardı.

Kadın bir hizmetçiydi, kollarına ve başındaki şapkaya bakılırsa belki de bir çamaşırcıydı. Kadın da gençti ve Damen onun kocası mı, yoksa akrabası, kuzeni ya da kardeşi mi olduğunu merak etti.

Paschal sessizce Damen'a, "Kaptanına dön." dedi.

Damen başını sallayarak, "Sizi odaya bırakayım," dedi.

Kadın ıslak gözlerle döndü. Adam onun aksanını duyduğunu fark etti. Akielos'un, özellikle de güney eyaletlerinin karakteristik rengine sahip olduğunu biliyordu. Tek başına bu bile onu sınırda Akielon olarak tanımlamak için yeterli olmayabilirdi, tabii konuşmuş olmasaydı.

"Onlardan birinin burada ne işi var?" dedi.

Paschal, Damen'e "Git" dedi. Artık çok geçti.

'Bunu sen yaptın. Senin türün. İleri doğru adım atan Paschal'ın yanından geçti.

Hoş bir şey değildi. Güçlüydü, hayatının baharında bir kadındı, su taşımaktan ve çamaşır dövmekten doğan bir güce sahipti. Damen onu durdurmak için kendini zorladı, bileklerinden tuttu ve Paschal'ın masalarından biri devrildi. İki erkek arkadaşının onu geri çekmesi gerekti. Damen elini kadının tırnaklarından birinin çizdiği yanağına götürdü. Elinde bir kan lekesiyle geri geldi.

Onu dışarı çıkardılar. Paschal hiçbir şey söylemedi ama sessizce aletleri düzeltmeye başladı. Adamlar bir süre sonra geri döndüler ve cesedi çıkarıp aradaki tahta desteğin üzerine koydular. İçlerinden biri Damen'ın önünde ilerleyişini durdurdu ve ona sabit bir şekilde baktı. Sonra adam onun önünde yere tükürdü. Gittiler.

Damen ağzında hoş olmayan bir tat hissetti. Marlas'taki savaş çadırında, babasının önünde yere tüküren haberciyi mükemmel bir netlikle hatırladı. Yüzündeki ifade aynıydı.

Paschal'a baktı. Veretianlar hakkında bunu biliyordu. "Bizden nefret ediyorlar.

"Ne bekliyordun ki?" dedi Paschal. 'Baskınlar sürekli oluyor. Ve Akielonlar bu adamları sadece altı yıl önce evlerinden, tarlalarından sürdüler. Arkadaşlarının, ailelerinin öldürüldüğünü, çocuklarının köle olarak alındığını gördüler. 'Bizi de öldürüyorlar,' dedi Damen. 'Delpha, Akielos'un elinden Kral Euandros'un günleri. Akielon yönetimine geri dönmesi doğruydu. "Öyle de oldu," dedi Paschal. "Şimdilik.

Laurent'ın soğuk mavi bakışları toplantı hakkında hiçbir şey söylemiyordu, hatta toplantının uzun sürdüğünü bile: dört saat konuşmuşlardı. Ceketini ve binici çizmelerini hâlâ giyiyordu. Damen'e beklenti içinde bakıyordu.

"Rapor.

"Surların etrafını tam olarak dolaşmayı başaramadım, batı tarafında durduruldum. Ama burada on beş ila on yedi yüz arasında adam olduğunu söyleyebilirim. Ravenel'in her zamanki savunma birliğine benziyor. Depolar yeterince dolu ama tam kapasite değil. Bu sabahtan beri atlılar ve iki katına çıkarılan muhafızlar dışında savaş hazırlığı yapıldığına dair bir işaret görmedim. Sanırım bu saldırı onları gafil avladı.

"Büyük salonda da durum aynıydı. Lord Touars'ın tavırları kavga bekleyen bir adamın tavırları değildi, her ne kadar kavga istese de.

Damen, 'Yani sınır lordları bu savaşı kışkırtmak için amcanla birlikte çalışmıyor,' dedi.

"Lord Touars'ın öyle olduğunu sanmıyorum," dedi Laurent. 'Breteau'ya gidiyoruz. Bize iki ya da üç gün kazandırdım. İstemeye istemeye oldu. Ama amcamdan haber gelmesi o kadar uzun sürer ve Lord Touars tek başına Akielos'a karşı bir ayrılık savaşı yürütecek değil.

İki ya da üç gün.

Geliyordu; ufukta görünüyordu. Damen derin bir nefes aldı. Sınırın iki tarafında da birlikler toplanmadan çok önce, Akielos'un yanında savaşmak için geri dönecekti. Damen Laurent'a baktı ve savaş hatlarında onunla yüzleştiğini hayal etmeye çalıştı.

Bir şeyler yaratmanın enerjisine kapılmıştı. Laurent'ın kararlılığı, zorlukları yenme yeteneği onu da etkilemişti. Ama bu bir kasabada kovalamaca ya da iskambil oyunu değildi. Bu, Vere'in en güçlü lordlarının savaş için bayraklarını açmasıydı.

'O halde Breteau'ya gidiyoruz,' dedi Damen.

Laurent'a bir daha bakmadan ayağa kalktı ve yatmak için son hazırlıklara başladı.

Breteau'ya ilk gelenler onlar değildi.

Lord Touars, geriye kalanları korumak ve cesetleri gömmek ya da yakmak için bir birlik göndermişti, böylece hastalık ya da leş arayan leş yiyicileri çekmeyeceklerdi.

Küçük bir gruptular. Çok çalışmışlardı. Ahırların, kulübelerin ve müştemilatların her biri hayatta kalanlar için kontrol edilmiş ve az sayıda olanlar doktor çadırlarından birine alınmıştı. Havada yoğun bir yanık odun ve saman kokusu vardı ama yanan hiçbir toprak parçası yoktu. Ateşler söndürülmüştü. Çukurların yarısı kazılmıştı bile.

Damen'in gözleri terk edilmiş bir kulübeye, cansız bir bedenden dışarı taşan kırık bir mızrak sapına, açık havada şarap kadehlerinin devrildiği bir toplantıdan geriye kalanlara takıldı. Köylüler savaşmıştı. Orada burada, ölen Veretialılardan birinin elinde hâlâ bir çapa, bir taş, bir çift makas ya da bir köylünün kısa sürede toplayabileceği kaba silahlardan herhangi biri vardı.

Laurent'ın adamları, ceset bir çocuğa ait olduğunda biraz daha nazik davranarak, metodik bir şekilde temizleyerek sessiz ve sıkı bir çalışmanın saygısını gösterdiler. Damen'in kim ve ne olduğunu hatırlıyor gibi görünmüyorlardı. Ona hep aynı görevleri verdiler ve onunla birlikte çalıştılar. Kendini garip , varlığının rahatsız ediciliğinin, saygısızlığının farkındaydı. Lazar'ın bir kadının vücuduna bir pelerin çektiğini ve güneyde kullanıldığı gibi küçük bir veda hareketi yaptığını gördü. Buranın ne kadar korumasız bir yer olduğunu iliklerine kadar hissetti.

Kendi kendine bunun Akielos'a yapılan bir baskının misillemesi olduğunu söyledi. Bunun nasıl ve neden olmuş olabileceğini bile anlıyordu. Bir Akielon köyüne yapılan saldırı intikam gerektiriyordu ama Veretian sınır garnizonları hedef alınamayacak kadar güçlüydü. Theomedes bile, arkasındaki tüm kyroi gücüyle Ravenel'e meydan okumak istememişti. Ama Akielon askerlerinden oluşan daha küçük bir grup garnizonlar arasındaki sınırı geçebilir, Vere'ye sızabilir, korunmasız bir köy bulabilir ve onu ezebilirdi.

Laurent onun yanına gelmişti.

"Hayatta kalanlar var," dedi Laurent. "Onları sorgulamanı istiyorum.

Kollarında çırpınan kadını düşündü. "Ben olmamalıydım-

Laurent kısaca, "Akielon'dan kurtulanlar,"

dedi. Damen bundan hiç hoşlanmadığı için

nefesini tuttu.

Dikkatli bir şekilde, 'Eğer Veretialılar bir Akielon köyüne yapılan bu tür bir saldırıdan sonra yakalanmış olsalardı, idam edilirlerdi,' dedi.

"Olacaklar," dedi Laurent. 'Bu saldırıya neden olan Akielos baskını hakkında ne bildiklerini öğrenin.

Kısa bir süre önce tahmin ettiği gibi hiçbir kısıtlama yoktu ama karanlık kulübedeki palete yaklaştığında Akielon mahkûmunun bunlara ne kadar az ihtiyacı olduğunu gördü. Nefes alıp verişi duyulabiliyordu. Karnındaki yaraya müdahale edilmişti. İyileştirilebilecek türden bir yara değildi.

Damen paletin yanına oturdu.

Tanıdığı biri değildi. Kıvrık koyu renk saçları ve kirpikli koyu renk gözleri olan bir adamdı; saçları terden karışmıştı ve alnında ter izleri vardı. Gözleri açıktı ve onu izliyordu.

Damen kendi dilinde "Konuşabiliyor musun?" diye sordu.

Adam tıkırtılı, nahoş bir nefes verdi ve 'Sen Akielon'sun,' dedi.

Kanın altında, Damen'ın ilk düşündüğünden daha gençti. On dokuz ya da yirmi.

"Ben Akielon," dedi Damen.

"Köyü geri mi aldık?

Bu adama dürüstlük borçluydu; bir hemşerisiydi ve sona yaklaşmıştı. "Veretian Prensi'ne hizmet ediyorum." dedi.

"Kanını lekeliyorsun," dedi adam nefret dolu bir sesle. Kalan tüm gücüyle kelimeleri savurdu.

Damen bu olaydan sonra kendisini saran acı ve efor spazmının geçmesini, nefes alış verişinin revire girdiğindeki sıkıntılı ritmine dönmesini bekledi. Geçtiğinde, "Akielos'a yapılan bir baskın bu saldırıyı tetikledi mi?" diye sordu.

Bir nefes daha alıp verdi. "Veretyalı efendin seni bunu sorman için mi gönderdi?

"Evet.

"Söyle ona, Akielos'a yaptığı korkak saldırı bizden daha az can aldı. Gururla.

Öfke işe yaramıyordu. Bir dalga halinde üzerine çöktü ve bu yüzden uzun bir süre konuşmadı, sadece ölmekte olan adama baktı.

"Saldırı neredeydi?

Acı bir kahkaha gibi bir nefes aldı ve adam gözlerini kapattı. Damen onun daha fazla konuşmayacağını düşündü ama: "Tarasis.

"Klan akıncıları mıydı? Tarasis dağın eteklerinde

uzanıyordu. "Akıncılara para ödüyorlar.

"Dağlardan mı geçtiler? "Efendiniz bunu

neden önemsiyor?

"Tarasis'e saldıran adamı durdurmaya çalışıyor.

Size böyle mi söyledi? Yalan söylüyor. O bir Veretian. Sizi kendi amaçları için kullanacak, tıpkı şimdi sizi kendi halkınıza karşı kullandığı gibi.

Sözcükler giderek daha da ağırlaşıyordu. Damen'ın gözleri bitkin yüzünde, terden sırılsıklam olmuş buklelerinde gezindi. Farklı bir sesle konuştu.

"Adın ne?" "Naos.

"Naos, Makedon'un emrinde mi savaştın? Çünkü Naos çentikli kemer takıyordu. "Theomedes'in fermanlarına bile boyun eğerdi. Ama her zaman sadıktı

Halkı. Kastor'un anlaşmasını bozduğuna göre onlara büyük haksızlık ettiğini düşünmüş olmalı. "Kastor," dedi Naos, "sahte kral. Damianos bizim liderimiz olmalıydı. O prens katiliydi. Veretyalıların ne olduğunu biliyordu. Yalancılar. Aldatıcılar. Kastor'un yaptığı gibi onların yataklarına asla tırmanmazdı.

"Haklısın," dedi Damen uzun bir süre sonra. 'Pekala, Naos. Vere askerlerini harekete geçiriyor. İstediğiniz savaşı durdurmak için çok az şey var.

'Bırakın gelsinler -Veretalı korkaklar kalelerinde saklanıyorlar- dürüst bir savaştan korkuyorlar- bırakın dışarı çıksınlar- ve biz de onları hak ettikleri gibi haklayalım.

Damen hiçbir şey söylemedi, sadece korumasız bir köyün artık dışarıda sessizliğe düşündü. Çıngırak sesi kesilene kadar Naos'un yanında kaldı. Sonra ayağa kalktı ve kulübeden çıkıp köyün içinden geçerek Veretian kampına geri döndü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

DAMEN Naos'un öyküsünü yalın, süssüz bir şekilde yeniden anlattı. Bitirdiğinde Laurent, "Ne yazık ki ölü bir Akielon'un sözünün hiçbir değeri yok," dedi.

'Onu sorgulamam için beni göndermeden önce cevaplarının dağ eteklerine götüreceğini biliyordunuz. Bu saldırılar senin gelişinle aynı zamana denk getirildi. Ravenel'den uzaklaştırılıyorsun.'

Laurent, Damen'a uzun, düşünceli bir bakış attı ve sonunda, 'Evet, tuzak kapanıyor ve yapılacak başka bir şey yok,' dedi.

Laurent'ın çadırının dışında acımasız temizlik devam ediyordu. Damen atları eyerlemeye giderken, kendisine biraz fazla ağır gelen çadır brandasını sürükleyen Aimeric'e rastladı. Damen, Aimeric'in yorgun yüzüne ve tozla kaplı kıyafetlerine baktı. Doğduğu zamanki lükslerden çok uzaktaydı. Damen ilk kez Aimeric'in kendi babasına karşı ittifak yapmasının nasıl bir his olduğunu merak etti.

"Kamptan ayrılıyor musunuz?" dedi Aimeric, Damen'in elindeki çantalara bakarak. "Nereye gidiyorsunuz?

"Size söylesem bile bana inanmazsınız," dedi Damen.

Sayıların işe yaramadığı, sadece hız, gizlilik ve bölge bilgisinin işe yaradığı bir durumdu bu. Eğer tepelerde bir saldırı gücüne dair kanıt aramak için casusluk yapacaksanız, toynak seslerinin ve parlatılmış miğferlerin niyetinizi belli etmesini istemezdiniz.

Laurent son kez kendini birlikten ayırmak istediğinde Damen buna karşı çıkmıştı. *Amcan için senden kurtulmanın en kolay yolu seni adamlarından ayırmaktır, bunu sen de biliyorsun*, demişti Nesson'da. Bu kez Damen hiçbir argüman ileri sürmedi, Laurent'ın gezintisine rağmen.

bu kez sınırdaki en ağır garnizon bölgelerinden birinden geçmeyi öneriyordu.

Gidecekleri rota onları bir günlük güneye, sonra da tepelere götürecekti. Kamp kurduklarına dair bariz bir kanıt arayacaklardı. Bunu başaramazlarsa, yerel klanlarla buluşmayı deneyeceklerdi. İki günleri vardı.

Laurent'ın adamlarının geri kalanıyla aralarında birkaç mil vardı ve Laurent dizginleri çekip atını Damen'ın etrafında kısa bir daire çizdirdiğinde Damen'ı bir şey bekliyormuş gibi izliyordu.

"Seni en yakın Akielon birliğine satacağımı mı sanıyorsun?" dedi Damen. Laurent, "Ben oldukça iyi bir biniciyim," dedi.

Damen kendi atını Laurent'ınkinden ayıran mesafeye baktı - yaklaşık üç boy. Bu pek de büyük bir değildi. Şimdi birbirlerinin etrafında dönüyorlardı.

Laurent topuklarını atına vurduğu an için hazırdı. Yer hızla akıp gitti ve bir aralık çok hızlı bir sürüşle nefes nefese geçti.

Hızlarını koruyamadılar: sadece bir çift atları vardı ve ilk iniş hafif ormanlıktı, bu yüzden dokuma şarttı ve dörtnala ya da hızlı bir yürüyüş imkansızdı. Yavaşladılar, yapraklarla kaplı patikalar buldular. Öğleden sonraydı, güneş gökyüzünde yükseklerde sallanıyordu ve ışık uzun ağaçların arasından süzülerek yere vuruyor, yaprakları parlatıyordu. Damen'ın uzun, arazi sürüşü konusundaki tek deneyimi bir grup içindeydi; tek bir görevde yalnız iki adam değil.

Önünde Laurent'ın kayıtsız sürüşünün parıltısı varken bunun iyi bir duygu olduğunu fark etti. Yolculuğun sonucunun bir başkasına devredilmek yerine kendi eylemlerine bağlı olduğunu bilerek yola çıkmak iyi hissettiriyordu. Bir hareket tarzında kararlı olan sınır lordlarının, planlarına uymayan herhangi bir kanıtı göz ardı etmenin ya da görmezden gelmenin bir yolunu bulacaklarını anlıyordu. Ama ne olursa olsun, Breteau'nun ipliğini sonuna kadar takip etmek için buradaydı. Gerçeği öğrenmek için buradaydı. Bu fikir tatmin ediciydi.

Birkaç saat sonra Damen ağaçların arasından çıkıp Laurent'ın atını dinlendirmek için beklediği derenin kenarındaki açıklığa geldi. Dere hızlı ve berrak akıyordu. Laurent atının boynunu uzatmasına izin verdi, dizginlerin parmaklarının arasından kaymasına izin verdi, atı eyerde rahatça

Başını eğmiş, su arıyor, derenin yüzeyinde esiyor.

Laurent güneş ışığında rahatlamış, hoş ve tanıdık bir geliş bekleyen biri gibi onun yaklaşmasını izliyordu. Arkasında ışık suyun üzerinde parlıyordu. Damen atının dizginleri kavrayıp onu ileri doğru çekmesine izin verdi.

Sessizliği yaran bir Akielon borusunun sesi geldi.

Gürültülü ve ani oldu. Yakındaki ağaçlarda yaşayan kuşlar kendi seslerini bozarak dallardan yukarı doğru uçtular. Laurent atını sesin geldiği yöne doğru çevirdi. Boru sesi, kuşların rahatsızlığından görülebilen yükseltinin üzerinden geliyordu. Laurent, Damen'e tek bir bakış atarak atını derenin üzerinden tepenin zirvesine doğru sürdü.

Yokuşu tırmanırlarken, hızla akan dere suyunun gürültüsüne bir ses karışmaya başladı, sanki birçok ayak yarı düzenli bir yürüyüş içindeydi. Bu onun bildiği bir sesti. Sadece deri çizmelerin toprakta çıkardığı sesten değil, toynak seslerinden, zırh şakırtılarından ve tekerleklerin dönüşünden de geliyordu ve bunların hepsi ona düzensiz bir desen veriyordu.

Birlikte tepeye tırmanırlarken Laurent atını dizginledi, granit çıkıntılarının arkasında zar zor gözden kayboldular.

Damen dışarı baktı.

Adamlar bitişik vadinin uzunluğuna yayılmıştı, mükemmel bir düzen içinde kırmızı pelerinlerden oluşan bir sıra. Damen bu mesafeden boruyu adamı, dudaklarına götürdüğü fildişi kıvrımı, ucundaki bronz parıltıyı görebiliyordu. Uçan sancaklar komutan Makedon'un sancaklarıydı.

Makedon'u tanıyordu. O düzeni biliyordu, o zırhın ağırlığını biliyordu, elindeki mızrak sapının hissini biliyordu, her şey tanıdıktı. Ev duygusu ve eve duyduğu özlem onu boğmakla tehdit ediyordu. Onlara yeniden katılmak, Veretian politikasının gri labirentinden çıkmak ve anladığı bir şeye geri dönmek çok doğru gelecekti: düşmanını tanımanın ve bir savaşla yüzleşmenin basitliği.

Döndü.

Laurent onu izliyordu.

Laurent'ın iki balkon arasındaki mesafeyi ölçüp biçtiğini ve "*Muhtemelen*," dediğini hatırlıyordu. Aynı ifadeyle Damen'e bakıyordu.

Laurent, 'En yakın Akielon birliği beklediğimden daha yakın,' dedi.

Damen, 'Seni atımın arkasına atabilirim,' dedi.

Bunu yapmasına bile gerek yoktu. Sadece beklemesi gerekiyordu. Süvariler bu tepelerde dörtnala koşuyor olacaktı.

Boru sesi havayı yeniden böldü; Damen'ın vücudunun her zerresi onunla birlikte çınlıyor gibiydi. Ev çok yakındı. Laurent'ı tepeden aşağı indirebilir ve Akielon esaretine teslim edebilirdi. Bunu yapma arzusu kanını kaynatıyordu. Önünde hiçbir engel yoktu. Damen gözlerini kısa bir süre için kapattı.

"Siper almanız gerekiyor," dedi Damen. 'Onların keşif hatlarının içindeyiz.

Onlar gidene kadar gözcülük yapabilirim.'

"Pekâlâ," dedi Laurent, bir kalp atışı geçtikten sonra gözleri sabit bir şekilde Damen'ı izliyordu.

Buluşma konusunda anlaştılar ve Laurent, on altı el doru atı bir çalının arkasına saklamanın bir yolunu bulmak zorunda olan bir adamın ölçülü aceleciliğiyle yola koyuldu.

Damen'in işi daha zordu. Laurent gözden kaybolalı daha on dakika olmamıştı ki Damen toynak seslerini duydu ve iki atlı gürleyerek geçmeden önce atından inip çalılıkların arasına sıkışmış atını sessizce tutacak zamanı ancak bulabildi.

Yalnız Laurent'ın iyiliği için değil, kendi iyiliği için de dikkatli olmak zorundaydı. Veretian kıyafetleri giyiyordu. Normal şartlar altında bir Akielon atlısıyla karşılaşmak bir Veretian için tehdit oluşturmazdı. En kötü ihtimalle, hoş olmayan bir duruş sergilenirdi. Ama burası Makedon'du ve kuvvetleri arasında Breteau'yu yok eden adamlar da vardı. Böyle adamlar için Laurent ölçülemeyecek kadar büyük bir ödüldü.

Ama bilmesi gereken şeyler olduğu için, atını bulabildiği en iyi saklanma yerinde, kaya çıkıntıları arasındaki karanlık ve sessiz bir boşlukta bıraktı ve yaya olarak ilerledi. At sürme şekillerini ve ana birlik hakkında ihtiyacı olan her şeyi, sayılarını, niyetlerini ve yönlerini öğrenmesi belki bir saatini aldı.

En az bin adamdı, silahlanmış ve erzaklanmışlardı ve batıya gidiyorlardı, bu da bir garnizonu beslemek için gönderildikleri anlamına geliyordu. Bunlar Ravenel'de görmediği türden savaş hazırlıklarıydı, depoların doldurulması, adam toplanması. Savaş böyle, savunma ve strateji düzenlemeleriyle gerçekleşirdi. Sınır köylerine yapılan saldırıların haberi henüz Kastor'a ulaşmamıştı ama kuzeyli lordlar ne yapacaklarını yeterince iyi biliyorlardı.

Breteau'ya saldırarak bu çatışmanın fitilini ateşleyen Makedon, muhtemelen bu birlikleri batıda, hatta belki de Marlas'ta ikamet ediyor olması gereken Kyros'u Nikandros'a sunuyordu. Diğer kuzeyli adamlar da aynı şeyi yapacaktır.

Damen atına döndü, bindi ve geniş, kayalık dere kıyısı boyunca dikkatle ilerleyerek, araştıran gözlerine ilk başta boş görünen sığ mağaraya ulaştı. İyi seçilmiş bir noktaydı: giriş çoğu açıdan gizliydi ve keşfedilme tehlikesi düşüktü. Bir öncünün görevi sadece arazinin orduyu engelleyebilecek her türlü engelden arınmış olduğundan emin olmaktı. Bir prensin oraya sıkışmış olma ihtimaline karşı her çatlağı ve yarığı kontrol etmek değildi.

Taş üzerinde hareket eden toynakların donuk takırtısı duyuldu; Laurent at sırtında mağaranın gölgelerinden çıktı, tavırları dikkatle sıradanlaşmıştı.

Damen, "Şimdiye kadar Breteau'ya giden yolu yarılamışsındır diye düşünmüştüm," dedi.

Laurent'ın umursamaz duruşu değişmemişti, ama içinde bir yerlerde iyi gizlenmiş bir temkinlilik, sanki her an kaçmaya hazır bir adam havası vardı. 'Bence o adamların beni öldürme ihtimali oldukça düşük. Politik bir oyun malzemesi olarak çok değerli olurum. Amcam beni reddettikten sonra bile, ki reddedecektir, gerçi haberi duyduğunda vereceği tepkiyi görmek isterdim. Bu onun için hiç de ideal bir durum olmazdı. Sence Delpha'lı Nikandros ile iyi anlaşır mıydım?'

Laurent'ın Kuzey Akielos'un siyasi ortamına salınması fikri hiç de çekici gelmiyordu. Damen kaşlarını çattı.

"Seni o birliğe için onlara prens olduğunu söylememe yok.

Laurent kendini tuttu. 'Pek sayılmaz mı? Bunun için yirmi yaşının biraz büyük olduğunu sanırdım. Sarı saçlarından mı?'

Damen, 'Bu büyüleyici bir mizaç,' dedi.

Yine de şöyle bir düşünce vardı: Eğer onu yanımda Akielos'a götürürsem, Nikandros'a esir olarak verilmeyecekti. Bana verilecekti.

"Beni götürmeden önce," dedi Laurent, "bana Makedon'dan söz et. Bunlar onun standartlarıydı. Nikandros'un onayıyla mı at sürüyor? Yoksa ülkeme saldırdığında emirleri çiğnedi mi?

"Sanırım emirleri çiğnedi. Bir süre sonra Damen dürüstçe cevap verdi. "Bence kızgındı ve bağımsız bir hareketle Breteau'ya saldırdı. Nikandros böyle bir misilleme yapmazdı, Kralından emir beklerdi. Kyros olarak onun tarzı bu. Ama artık bu iş bittiğine göre

Nikandros Makedon'u destekleyecek. Nikandros da Touars gibi. Bir savaştan çok memnun olacaktır.'

Ta ki birini kaybedene kadar. Kuzey eyaletleri Kastor için istikrarsızlaştırıcı. Delpha'yı feda etmek Kastor'un yararına olacaktır.

"Kastor yapmaz-" Durdu. Laurent'ın beyninden fışkıran taktik Kastor'un aklına hemen gelmeyebilirdi, çünkü bu, kazanmak için çok çalıştığı bir şeyi feda etmek anlamına gelecekti. Taktik Kastor'un aklına bile Jokaste'nin aklına geleceği kesindi. Damen elbette uzun zamandır kendi dönüşünün bölgeyi daha da istikrarsızlaştıracağını biliyordu.

Laurent, "İstediğinizi elde etmek için ne kadarından vazgeçebileceğinizi bilmeniz gerekir," dedi. Damen'e dikkatle bakıyordu. "O güzeller güzeli Leydi Jokaste'nin bunu bilmediğini mi sanıyorsun?

Damen sakinleştirici bir nefes aldı ve bıraktı. 'Zaman kazanmak için oyalanmayı bırakabilirsin' dedi. Önden gidenler çoktan geçti. Yolumuz açık.

Açık olmalıydı. Çok dikkatli davranmıştı.

Öncülerin hareket tarzını izlemiş ve ordunun hatlarını takip ederek geri çekilmelerinden emin olmuştu. Ama atından inmiş ve yaya olarak birliğe geri dönmekte olan tek bir öncü için hataları ya da aksaklıkları hesaba katmamıştı.

Laurent karşı kıyıya ulaşmıştı; ama Damen, Laurent'ın atının yakınındaki çalılıklarda bir kızıllık gördüğünde dereyi henüz yarılamıştı.

Tüm uyarısı buydu. Laurent'in hiç uyarısı yoktu.

Adam bir arbalet kaldırdı ve Laurent'ın korumasız bedenine doğru bir ok fırlattı.

Bunu izleyen korkunç hareket bulanıklığı içinde aynı anda birkaç şey oldu. Laurent'ın atı ani hareketlere, havanın tıslamasına, hışırtı ve çalkantılara karşı duyarlı olduğundan şiddetle ürktü. Atın toynağı kaygan, su gibi pürüzsüz nehir taşlarından birine yanlışlıkla basıp kayarak yere düşerken atın attığı çığlıktan başka bir ses duyulmadı.

Atın ıslak taşlı toprağa çarparken çıkardığı ses, ağır ve korkunç bir et çarpmasıydı. Laurent şanslıydı ya da nasıl düşeceğini iyi biliyordu ki, kolayca olabileceği gibi atın ağırlığıyla ezilmedi, bacakları ya da sırtı parçalanmadı. Ama ayağa kalkacak zamanı yoktu.

Laurent daha yere düşmeden adam kılıcını çekmişti.

Damen çok uzaktaydı. Adamla Laurent'ın arasına giremeyecek kadar uzaktaydı, kılıcını çekerken bile bunu biliyordu, atını döndürüp altındaki hayvanın güçlü salkımını hissederken bile. Yapabileceği tek bir şey vardı. Atının altından su püskürmeye başlayınca kılıcını kaldırdı, kabzasını değiştirdi ve fırlattı.

Kesinlikle bir fırlatma silahı değildi. Veretya çeliğinden yapılmış, iki elle tutulmak için dövülmüş altı kiloluk bir silahtı. Adam hareket halindeki bir atın üzerindeydi ve bir kaç metre uzaktaydı, adam da Laurent'a doğru hareket ediyordu.

Kılıç havayı yararak adamın göğsüne saplandı ve onu yere çarparak orada sabitledi.

Damen atından indi ve Laurent'ın yanındaki ıslak taşların üzerine tek dizinin üzerine çöktü.

"Düştüğünü gördüm. Damen kendi sesinin sert tınısını duydu. "Yaralandın mı?

"Hayır," dedi Laurent. "Hayır, sen onu yakaladın. Kendini yukarı iterek yayvan bir oturma pozisyonu almıştı. "Daha önce.

Damen bir elini Laurent'ın boynuyla omzunun birleştiği yerden göğsüne doğru geçiriyor, kaşlarını çatıyordu. Ama ne kan vardı, ne de çıkıntı yapan bir ok ya da yiv. Düşüş onu yaralamış mıydı? Laurent'ın sesi sersemlemiş gibiydi. Damen'ın bütün dikkati Laurent'ın vücudundaydı. Yaralanma olasılığından endişelendiği için Laurent'ın kendisine dönüp baktığını ancak uzaktan fark edebiliyordu. Laurent'ın vücudu ellerinin altında kıpırdamadan duruyordu, dereden gelen su elbiselerine işlemişti.

Ayakta durabilir misin? Buradan gitmeliyiz. Burası senin için güvenli değil. Çok fazla insan seni öldürmek istiyor.

Bir süre sonra Laurent, 'Güneydeki herkes, ama kuzeydekilerin sadece yarısı' dedi.

Damen'a bakıyordu. Damen'ın kendisine uzattığı ön kolunu kavradı ve onu kullanarak kendini yukarı kaldırdı.

Etraflarında derenin çağıltısı ve nehir taşlarının hafif çıngıraklarından başka ses yoktu; Laurent'ın birkaç dakika önce arka ayaklarının iri bir itişiyle kendini yukarı kaldırmış, eyeri yamulmuş olan kısrağı şimdi birkaç adım ötede sol ön ayağını uğursuzca savurarak ilerliyordu.

"Özür dilerim," dedi Laurent. Sonra da, 'Onu burada bırakamayız,' dedi. At hakkında konuşmuyordu.

Damen, 'Ben yaparım' dedi.

İşi bittiğinde çalılıkların arasından çıktı ve kılıcını temizlemek için bir yer buldu.

Laurent'ın yanına döndüğünde tek söylediği 'Gitmeliyiz,' oldu. "Rapor vermediğinde fark edecekler.

Bir atı paylaşmak demekti.

Laurent'ın iğdişinin topallaması üzerine Laurent, tek dizinin üzerinde, toynağını keskin bir şekilde yukarı çekene kadar sabit bir elini alt bacağından aşağı çekerek, burkulmuş bir bağ olduğunu söyledi. Yükleri taşıyan bir öncüyü takip edebileceğini söyledi. Bir biniciyi taşıyamazdı. Damen kendi atını getirdi, sonra durakladı.

Laurent, 'Benim vücut ölçülerim seninkinden daha uygun,' dedi. "Atına bin. Ben arkaya bineceğim.

Böylece Damen eyerin üzerine çıktı. Bir an sonra Laurent'ın elini kalçasında hissetti. Laurent'ın ayak parmağı üzenginin içine girdi. Laurent Damen'in arkasından iterek yerine oturuncaya kadar kımıldadı. Kalçaları Damen'ın kalçalarına bilinçsizce oturdu. Yerleştikten sonra kollarını Damen'in orta kısmına doladı. Damen ata binmekle ilgili şunu biliyordu: Yakınlaşmak at için daha kolaydı.

Arkasından, her zamankinden biraz daha garip bir şekilde bağlanmış olan Laurent'ın sesini duydu: "Beni atının arkasına aldın.

"Dizginleri bırakmak sana yakışmaz," kendini alamadı Damen.

"Omuzlarının üzerinden yolu göremiyorum.

"Başka bir düzenleme deneyebiliriz.

"Haklısın: ben önde olmalıyım, sen de atı taşımalısın.

Damen kısa bir süre gözlerini kapadı, sonra atı mahmuzlayarak ileri sürdü. Arkasındaki Laurent'ın nemli olduğunun farkındaydı, bu hiç de rahat olamazdı. Zırh yerine binici derisi giydikleri için şanslıydılar, yoksa bunu kolayca yapamazlar, birbirlerini dürtükleyip duramazlardı. Atın inişli çıkışlı yürüyüşü vücutlarını sürekli bir ritim içinde birbirine doğru itiyordu.

İzlerini gizlemek için dereyi takip etmek zorundaydılar. Öncü atlının kaybolduğunun fark edilmesi belki de bir saat sürecekti. Adamın atını bulana kadar bir saat daha geçecekti. Adamı bulamayacaklardı. Takip edecekleri bir iz ve aramaya başlayacakları belirgin bir yer yoktu. Karar vereceklerdi: aramaya değer miydi, yoksa yollarına devam mı etmeliydiler? Nereyi ve ne için arayacaklardı? Bu karar da zaman alacaktı.

Bir yük atıyla çift sürseler bile, onları yollarından çok uzağa itmesine rağmen kaçmak mümkündü. Damen birkaç saat sonra onları dere yatağının dışına, sık çalılıkların geçişlerini maskeleyeceği bir yere götürdü.

Alacakaranlıkta peşlerinde bir Akielon ordusu olmadığını anladılar ve yavaşladılar. Damen: 'Burada durursak, keşfedilme korkusu olmadan ateş yakabiliriz,' dedi.

"İşte," dedi Laurent.

Laurent atlara baktı. Damen ateşle ilgileniyordu. Damen, Laurent'ın atlarla gerekenden ya da her zamankinden daha fazla ilgilendiğinin farkındaydı. Bunu görmezden geldi. Ateşi yaktı. Toprağı temizledi, düşen dalları topladı ve uygun büyüklükte kırdı. Sonra ateşin yanına oturdu ve hiçbir şey söylemedi.

O adamı saldırmaya neyin kışkırttığını asla bilemeyecekti. Belki de birliğinin güvenliğini düşünüyordu. Belki Tarasis'te ya da Breteau'da yaşadıkları onda şiddet duygusu uyandırmıştı. Belki de sadece atı çalmak istemişti.

Bir taşra birliğinden gelen üçüncü sınıf bir asker; orduların komutanı olan Prensiyle karşılaşmayı ve onunla bir savaşta yüzleşmeyi beklemezdi.

Laurent'ın çantaları getirmesi ve ıslak giysilerini çıkarmaya başlaması uzun zaman aldı. Ceketini sarkan bir dala astı, çizmelerini çıkardı, hatta gömleğinin ve pantolonunun bağcıklarını kısmen çözerek her şeyi gevşetti. Sonra da çantasından çıkardığı rulolardan birinin üzerine oturdu, geri kalanını kurutmak için ateşe yeterince yakındı; bağcıkları çözülmüş, bulaşıksız ve hafifçe buğulanıyordu. Elleri önünde hafifçe kenetlenmişti.

"Öldürmenin senin için kolay olduğunu sanıyordum," dedi Laurent. Sesi oldukça sessizdi. "Düşünmeden yaptığını sanıyordum.

'Ben bir askerim,' dedi Damen, 've uzun zamandır öyleyim. Talaşın üzerinde öldürdüm. Savaşta öldürdüm. Kolay derken bunu mu kastediyorsun?

Laurent aynı sessiz sesle, "Öyle olmadığını biliyorsun," dedi.

Ateş artık sürekli yanıyordu. Turuncu alevler ortadaki geniş kütüğün tabanını oymaya başlamıştı.

Damen, "Akielos'a karşı hislerinizi biliyorum," dedi. 'Breteau'da olanlar . . barbarcaydı. Bunun için üzgün olduğumu söylememin senin için çok az şey ifade ettiğini biliyorum. Ve seni anlamıyorum ama savaşın daha kötüsünü getireceğini biliyorum ve bunu durdurmak için çalıştığını gördüğüm tek kişi sensin. Sana zarar vermesine izin veremezdim.'

Laurent uzun bir duraksamadan sonra, "Benim kültürümde iyi hizmet için ödüllendirmek adettendir," dedi. "İstediğiniz bir şey var mı?

'Ne istediğimi biliyorsun,' dedi Damen.

"Seni serbest bırakmayacağım," dedi Laurent. "Bundan daha kısa bir şey iste.

"Bilek kelepçelerinden birini çıkarır mısın?" dedi Damen, Laurent'ın nelerden hoşlandığını -biraz da şaşırarak- öğreniyordu.

Laurent, "Sana çok fazla hareket alanı bırakıyorum," dedi.

Laurent'ın sesi hiç de hoşnutsuz olmadığı için Damen, "Bence hiç kimseye vermek istediğinden daha azını ya da fazlasını vermiyorsun," dedi. Sonra Damen başını eğip uzaklara baktı.

"İstediğim bir şey var.

"Devam et.

'Beni kendi halkıma karşı kullanmaya kalkmayın,' dedi Damen. 'Eğer iş

-"Bunu tekrar yapamam.

Laurent, "Bunu senden asla istemezdim," dedi. Damen ona inanmaz bir tavırla bakınca da: "Tatlılıktan değil. Daha küçük bir görev duygusuyla daha büyük bir görev duygusunu karşı karşıya getirmenin pek bir anlamı yok. Hiçbir lider bu şartlar altında sadakat beklemez.

Damen buna bir şey demedi ama tekrar ateşe baktı.

"Hiç böyle bir atış görmemiştim," dedi Laurent. 'Hiç böyle bir şey görmedim. Seni ne zaman dövüşürken görsem, Kastor'un seni nasıl zincire vurup bir gemiye bindirerek ülkeme getirdiğini merak ediyorum.

"Öyleydi... Durdu. Başa çıkabileceğimden daha fazla erkek vardı, diyecekti neredeyse. Ama gerçek daha basitti ve bu gece kendine karşı dürüsttü. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim." dedi.

O günlerde kendini Kastor'un, çevresindeki adamların, hırslarının, motivasyonlarının zihnine sokmaya hiç çalışmamıştı; açıkça düşmanı olmayanların temelde kendisi gibi olduğuna inanmıştı.

Laurent'a, kontrollü duruşuna, soğuk, sert mavi gözlerine baktı. Damen,

'Eminim bunu görmezden gelirdiniz,' dedi. "Hatırlıyorum da

Amcanın adamlarının sana saldırdığı gece. Seni ilk kez öldürmeye çalıştığında. Şaşırmadın bile.'

Bir sessizlik oldu. Damen, Laurent'ın sanki konuşup konuşmamaya karar veriyormuş gibi dikkatli bir içtenliğini hissetti. Etraflarında gece çöküyordu ama ateş ışığı sıcak tutuyordu.

"Şaşırdım," dedi Laurent, "ilk seferinde. "İlk
kez mi?" dedi Damen.

Bir sessizlik daha.

"Atımı zehirledi," dedi Laurent. 'Av sabahı onu gördün. Biz yola çıkmadan önce bile bunu hissediyordu.

Avı hatırladı. Atını hatırladı, huysuz ve ter içindeydi.

"Bu ... amcanızın işi miydi?

Sessizlik uzadı.

"Bunu ben yaptım," dedi Laurent. 'Torveld'e köleleri Patras'a götürttüğümde onu zorladım. Bunu yaptığım zaman yükselmeme on ay kaldığını biliyordum. Bana karşı kesin bir hamle yapması için zaman azalıyordu. Bunu biliyordum. Onu kışkırttım. Ne yapacağını görmek istedim. Ben sadece
-'

Laurent sözünü kesti. Ağzı, içinde hiç mizah olmayan küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

'Beni gerçekten öldürmeye çalışacağını düşünmemiştim,' dedi. 'Her şeyden sonra ... her şeyden sonra bile. Gördüğünüz gibi şaşırabiliyorum.

Damen, 'Ailene güvenmek saflık değildir' dedi.

Laurent, "Sana söz veriyorum, öyle," dedi. "Ama merak ediyorum, kendimi bir yabancıya, nazik davranmadığım barbar düşmanıma güvenirken bulduğum anlardan daha mı az safça?

An uzadıkça Damen'ın bakışlarını üzerinde tuttu.

"Bu sınır kavgası bitince gitmeyi planladığını biliyorum," dedi Laurent. "Acaba hâlâ bıçağı kullanmayı düşünüyor musun?

"Hayır," dedi Damen.

"Göreceğiz," dedi Laurent.

Damen gözlerini kaçırdı, bakışları kamp alanının ötesindeki karanlığı tarıyordu. "Gerçekten de bu savaşı durdurmanın hâlâ mümkün olduğunu mu düşünüyorsun?

Laurent başını salladı, hafif ama kararlı ve kasıtlı bir hareketti bu, cevap açık, net ve imkânsızdı: Evet.

"Neden avı durdurmadın?" dedi Damen. 'Atının zehirlendiğini bile bile neden atını sürdün ve amcanın ihanetini örtbas ettin?

Laurent biraz şaşkın, sanki cevap o kadar açıkmış gibi, soruyu yanlış anlayıp anlamadığını merak ederek, "Sanırım bunu kölelerden biri yapmış gibi görünüyor," dedi.

Damen yere baktı ve hangi duygunun onu kışkırttığından emin olmasaydı kahkaha olabilecek bir nefes verdi. O kadar emin olan Naos'u düşündü. Hissettiklerinin suçunu Laurent'a yüklemek istedi, ama hissettiklerinin kolay bir adı yoktu ve sonunda hiçbir şey söylemedi, sessizce ateşi yaktı ve zamanı geldiğinde uyumak için rulosunun üzerine uzandı.

Yüzünde bir arbalet okuyla uyandı.

Nöbette olan Laurent birkaç adım ötede duruyordu, bir klan binicisinin eli pazısını sıkıca kavramıştı. Mavi gözleri kısılmıştı ama her zamanki telaffuzlu konuşmalarından hiçbirini yapmıyordu. Damen artık Laurent'ın onu susturmak için kaç ok atması gerektiğini biliyordu. Altı oktu.

Damen'ın başında duran adam ona Vaskian lehçesinde sert bir emir verdi, kalın parmakları arbaletin üzerinde hazırdı. Emir "Ayağa kalk" gibiydi. Kampları klanlar tarafından istila edilmişken ve dikkati arbalet okuna sabitlenmişken Damen hayatını ortaya koyması gerektiğini fark etti.

Laurent Veretian dilinde açıkça şöyle dedi: '.

Sonra da onu zapt eden atlı kolunu arkadan acımasızca büküp altın sarısı saçlarından bir avuç alıp başını aşağıya doğru itince tökezledi. Laurent elleri arkadan deri şeritlerle bağlandığında ve daha geniş bir şerit gözlerini bağlamak için gözlerinin üzerine yerleştirildiğinde mücadele etmedi. Başını eğmiş öylece duruyordu. Altın sarısı saçları bir tutam hariç yüzüne dökülüyordu. Ağzının da direnmedi, ama bu bir sürpriz oldu; Damen ağzına bir bez sokulduğunda başının refleks olarak biraz geriye gittiğini gördü.

Ayağa kalkmış olan Damen hiçbir şey yapamadı. Ona doğrultulmuş bir ok vardı. Laurent'a doğrultulmuş oklar vardı. Kendi halkı tarafından bu şekilde ele geçirilmemek için öldürmüştü. Şimdi hiçbir şey yapamıyordu, çünkü uzuvları sıkıca bağlanmış ve görüşü engellenmişti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

Tüylü atlardan birine sertçe bağlanan Damen, karanlık, sonsuz bir his ve ses yolculuğuna katlandı: at toynaklarının attığı kümelenmiş vuruşlar, at nefesinin üflenmesi, eyerlerin gıcırtısı. Akielos'tan, Ravenel'den uzakta, her iki yanında da baş döndürücü, pancar gibi bir şey olmayan dar patikalarla dolu dağlarda yolculuk ettiklerini atın gerilmesinden hissedebiliyordu.

Kendisini esir alanların kim olduğunu tahmin ederek, umutsuzca bir fırsat bulmaya çalıştı. Etini kestiklerini hissedene kadar bağlarına karşı direndi ama çok iyi bağlanmıştı. Ve durmadılar. Atı altına daldı, sonra arka ayaklarıyla bir yokuş yukarı itti ve dikkatini sırtından yuvarlanmak yerine at üstünde kalmaya vermek zorunda kaldı. Kurtulmanın hiçbir yolu yoktu. Çırpınmak ya da kendini atın sırtından yanlara doğru atmak, durmadan önce birçok uçurum uzunluğunda bir düşüş anlamına gelirdi ya da -bağlamalara bakılırsa büyük olasılıkla- uzun süre keskin kayaların üzerinde sürüklenmiş. Ve bu Laurent'a yardımcı olmazdı.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından, atının nihayet yavaşladığını ve sonra durduğunu hissetti. Bir saniye sonra Damen kabaca attan çekildi ve kötü bir şekilde yere düştü. Ağzındaki tıkaç çekildi, gözlerindeki göz bağı çıkarıldı. Dizlerinin üzerine çökerken elleri arkadan bağlı kalmıştı.

Kampla ilgili ilk izlenimi titredi. Sağında, büyük, merkezi bir kamp ateşinin alevleri hafif akşam rüzgârında yükseğe sıçrıyor, etrafını saran yüzleri altın ve kırmızıya boyuyordu. Diz çöktüğü yere daha yakın olan adamlar atlardan iniyordu ve hava, ateşin ısı çemberinin dışında gölgeli ve dağ serinliğindeydi.

Kampı görmek en kötü tahminini doğruladı.

Klanları, tepelerin etrafını saran, yerleşimleri olmayan vatansız atlılar olarak tanıyordu. Kadınlar tarafından yönetiliyorlardı ve yabani etler, derelerden balıklar, tatlı köklerle yaşıyorlardı ve geri kalanı için köyleri yağmalıyorlardı.

Bu adamlar öyle değildi. Bu, bir süredir birlikte at süren ve silahlarını nasıl kullanacaklarını bilen tamamen erkeksi bir güçtü.

Bunlar Tarasis'i yok eden adamlardı; Laurent'la birlikte aradıkları ama onun yerine kendilerini bulan adamlar.

Hemen uzaklaşmaları gerekiyordu. Burada Laurent'ın ölümü bir daha asla ulaşılamayacak bir inandırıcılığa sahip olacaktı. Ve Damen kampa neden daha önce getirilmiş olabileceklerinin hastalıklı bir şekilde farkındaydı ama ikisinin de ölümüyle sonuçlanmayan hiçbir ateş başı eğlencesi yoktu.

İçgüdüsel olarak soluk bir kafa aradı. Ve onu solunda buldu: Laurent, kendisini bağlamasını emreden aynı adam tarafından ileri doğru sürüklendi ve Damen gibi o da omuz üstü yere düştü.

Damen, Laurent'ın kendini oturur pozisyona getirmesini ve oradan -elleri arkadan bağlanmış bir adamın biraz değişmiş dengesiyle- dizlerinin üzerine çökmesini izledi. Yarı yolda mavi gözlü bir bakışla karşılaştı ve inandığı her şeyin o sert tek bakışta yansıdığını gördü.

Laurent'ın tek söylediği 'Bu sefer kalkma,' oldu.

Laurent ayağa kalktı ve klan üyelerinin liderine bir şeyler söyledi.

Bu çılgınca, pervasız bir hamleydi ama vakit yoktu. Akielos birliklerini sınır boyunca ilerletiyordu. Naibin habercisi güneye, Ravenel'e doğru ilerliyordu. Şimdi bu olaylardan neredeyse iki gün uzaktaydılar, bu klan üyelerinin merhametine kalmışlardı ve sınırın işleyişi daha da kontrolden çıkmıştı.

Klan lideri Laurent'ın ayağa kalkmasını istemedi ve ileri atılarak bir emir verdi.

Laurent razı olmadı. Laurent ona Vaskça cevap verdi ama -hayatında ilk kez- adam Laurent'la konuşurken çoğu insanın yapmak istediği şeyi yapmadan önce Laurent sadece iki kelime söyleyebildi: ona vurdu.

Bu, Aimeric'i önce duvara sonra da yere yuvarlayan türden bir darbeydi. Laurent sendeleyerek bir adım geriledi, durakladı, sonra ışıltılı bakışlarını adama çevirdi ve kasıtlı olarak, anlaşılmaz Vaskian lehçesiyle öyle bir şey söyledi ki, izleyenlerden birkaçı

Kahkahadan iki büklüm olmuş, birbirlerinin omuzlarına sarılmışlardı ki, Laurent'a vuran adam onlara doğru dönerek bağırmaya başladı.

Neredeyse işe yarıyordu. Diğer adamlar gülmeyi bıraktı. Onlar da bağırmaya başladı. Dikkatler başka yöne kaydı. Yaylar indirildi.

Bütün yaylar değil: Damen, Laurent'ın bir iki gün içinde bu adamları birbirine düşürebileceğinden hiç kuşku duymuyordu. Ama bir ya da iki günleri yoktu.

Damen, gerilimin şiddete dönüşme tehdidinde bulunduğu anı hissetti, bunu aşmak için yeterli enerjiye sahip olmadığını hissetti.

Kaçırdıkları fırsatlar için zamanları yoktu. Damen'in araştıran bakışları Laurent'ınkileri buldu. Eğer bu onların tek şansı olacaksa, işe yaramaz olasılıklara rağmen şimdi girişimde bulunmaları gerekecekti ama Laurent olasılıkları değerlendirip farklı bir sonuca vararak başını hafifçe salladı.

Damen hayal kırıklığının midesinde düğümlendiğini hissetti ama o sırada artık çok geçti. Klan lideri durmuş ve tüm dikkatini tek başına ve savunmasız bir şekilde duran Laurent'a çevirmişti; kampın ana topluluğundan ve merkezdeki ateşten uzakta, atların yanındaki karanlık alanda ışık olmamasına rağmen solgun saçları onu belirginleştiriyordu.

Bu sefer tek bir darbe olmayacaktı. Damen klan liderinin yaklaşma şeklinden bunu . Laurent hayatının dayağını yemek üzereydi.

Keskin bir emirle Laurent iki adam tarafından zaptedildi, her birinin omzuna birer adam oturtulmuş, kolları arkadan bağlı kalan kollarının etrafında kenetlenmişti. Laurent adamların pençesinden kurtarmaya ya da kendini onların elinden kurtarmaya çalışmadı. Sadece başına gelecekleri bekledi, vücudu sert bir tutuşla gerilmişti.

Klan lideri yaklaştı, Laurent'a vuramayacak kadar yaklaştı; elini yavaşça Laurent'ın vücudunun üzerinde gezdirirken Laurent'ın her tarafını soluyacak kadar yaklaştı.

Damen farkına varmadan hareket etti, çarpma ve direnme seslerini duydu, damarlarındaki yanmayı hissetti. Yetileri öfke tarafından yok edilmişti. Taktikler hakkında düşünmüyordu. O adam Laurent'a el kaldırmıştı ve Damen onu öldürecekti.

Kendine geldiğinde, birden fazla adam onu tutuyordu. Elleri hâlâ arkadan bağlıydı ama etrafında kaos ve fiziksel kargaşa vardı ve adamlardan ikisi ölmüştü. Biri öldürülmüştü.

diğerinin bıçağının ucuna saplanmıştı. Biri yere düşmüş ve ardından Damen'ın ayağını boğazına geçirmişti.

Artık kimse Laurent'a dikkat etmiyordu.

Ama bu yeterli olmamıştı; elleri bağlıydı ve çok fazla adam vardı. Şimdi kendisini esir alanların demir pençelerini ve kollarının ve omuzlarının gerginliğine rağmen bileklerini bağlayan ipin direncini hissedebiliyordu.

Bunu izleyen anda -kasları gerilmiş, göğsü kabarmıştı- ne yaptığını anladı. Naip Laurent'ın ölmesini istiyordu. Bu adamlar farklıydı. Herhalde Laurent'ı artık istemeyene kadar yaşamasını istiyorlardı. Laurent'ın kendisinin de düşüncesizce tahmin ettiği gibi, bu kadar güneyde olmasının nedeni en azından kısmen sarı saçlarıydı.

Bunların hiçbiri Damen için geçerli değildi.

Vaskça'da sert bir gidiş geliş vardı ve Damen'ın emirleri anlamak için lehçeyi anlamasına gerek yoktu: Öldürün onu.

O bir aptaldı. Bunun olmasına izin vermişti. Burada, ıssız bir yerde ölecekti ve Kastor'un iddiası doğru çıkacaktı. Akielos'u düşündü; saraydan yüksek beyaz kayalıklara doğru uzanan manzarayı. Sınırdaki tüm bu karmaşa boyunca eve döneceğine gerçekten inanmıştı.

Mücadele etti. Çok az işe yaradı. Ne de olsa elleri bağlıydı ve adamlar tüm güçleriyle onu geride tutmaya çalışıyorlardı. Sol tarafında kınından çıkarılan bir kılıcın sesini duydu. Kılıcın kenarı ensesine dokundu, sonra kalktı-

Ve Laurent'ın sesi Vaskian dilinde sahneyi kesti.

Damen bir kalp atışından diğerine kadar kılıcın inmesini bekledi.

-Ama olmadı. Metal ısırığı yoktu; Damen'ın kafası olduğu yerde, boynuna bağlı olarak kaldı.

Çınlayan sessizlikte Damen bekledi. Bu noktada, bu durumu düzeltebilecek herhangi bir kelimenin var olması mümkün görünmüyordu; kılıcın boynundan çıkarılmasını, liderin emrini geri almasını ve Laurent'ın klandan bir parça onay almasını sağlayacak bir avuç kelimeyi bir kenara bırakın. Ama olan şey imkânsız bir şekilde buydu.

Damen şaşkınlıkla Laurent'ın ne söylediğini merak ettiyse de uzun süre merak etmesine gerek kalmadı. Klan lideri Laurent'ın sözlerinden o kadar memnun olmuştu ki Damen'a yaklaşıp tercüme etmek için ilham aldı.

Kelimeler gırtlaktan gelen, kalın aksanlı bir Veret dilinde çıkıyordu:

Damen'ın karnına bir yumruk indirilmeden hemen önce "Hızlı ölüm acıtmaz" diyor.

Damenın sol tarafı en kötüsünü aldı: künt, hayal gücünden yoksun bir acı. Mücadele etmesi kafasına bir sopayla vurulmasını sağladı ve bu da kampı dalgalandırdı. Bilincini kaybetmemek için kendini zor tuttu ve bu da işe yaradı. Esirlerine acımasızca davranmak diğer adamların dikkatini kamptaki görevlerinden uzaklaştırmaya başlayınca, klan lideri işlerin başka bir yere götürülmesini emretti.

Dört adam Damen'ı sürükleyerek yukarı çekti, ardından kamp ateşinin ışığı gözden kaybolana ve davulların sesi kesilene kadar kılıç darbeleriyle dürttü.

Onu korumak için olağanüstü bir önlem almamışlar. Ellerini bağlayan iplerin yeterli olduğunu düşündüler. Cüssesini ya da artık ciddi şekilde rahatsız olduğunu, tahammül edebileceği sınıra çoktan ulaşmış olduğunu hesaba katmamışlardı. Gerçekten de, elli kişilik bir kampta, başka bir esirin iyiliğini düşünerek tahammül edebileceği şey, tek başına, dört kişiyle tahammül edebileceğinden çok farklıydı.

Laurent kendi pervasız kumarını sürdürmemeye karar verdiğine göre, zor yoldan kaçmak Damen'ın zevki olacaktı.

İplerden kurtulmak için tek yapması gereken solundaki adamı eğime çarpmak ve ipleri sıkışmış kılıcına doğru sürüklemekti. Elleri kılıcın kabzasında, kılıcı geriye doğru adamın karnına sapladı ve bu da adamın boğulacak şekilde kıvrılmasına neden oldu.

O zaman özgürlüğü ve bir silahı vardı. Kolunu kaldırarak saldırganın kılıcını yolundan çekmek için kullandı, sonra da adamı delip geçmek için ileri doğru yumrukladı. Kılıcın deriyi ve yapağıyı, sonra da kasları kestiğini hissetti; adamın ağırlığını kılıcında hissetti. Birini öldürmenin verimsiz bir yoluydu, çünkü bıçağı geri çekmek için çok değerli saniyeler harcıyordu. Ama zamanı vardı. Diğer iki adam şimdi geri çekiliyordu.

Bıçağı çıkardı.

Tarasis'e saldıranların bu adamlar olduğuna dair şüpheleri varsa bile, iki adam Akielon kılıç taktiklerinden faydalanmak için düzen değiştirdiğinde bu şüpheler ortadan kalktı. Damen'ın gözleri kısıldı.

Karnını tutan adamın ayağa kalkmasına izin verdi, böylece rakipleri üçe bir ihtimalden emin olacak ve

kampa doğru koştu. Sonra onları sert ve acımasız darbelerle öldürdü ve kendi kılıcının yerine en iyi kılıç ve bıçağı aldı.

Silah aramakla, çevresini kataloglamakla ve kendi fiziksel durumunu değerlendirmekle vakit geçirdi -sol tarafı artık zayıftı ama işlevseldi. O bunları yaparken Laurent'ın hâlâ kampta kapana kısılmış olması onu fazla endişelendirmiyordu. Bu kaçış yönteminde ısrar eden Laurent'tı. Laurent kendi bekâretinin bozulacağı düşüncesiyle titreyen pasif bir bakire değildi.

Açıkçası Laurent'ın bu zamana kadar beynini kullanarak kendi klanından birkaç kişiyi seçmiş olmasını bekliyordu.

Görünüşe göre öyle yapmış.

Damen kaosa tanık olmak için tam zamanında geldi.

Akıncılar Tarasis'e saldırdığında köylüler için de böyle olmuş olmalı: Karanlığın içinden gelen bir ölüm yağmuru ve ardından toynak sesleri.

Adamların hiçbir uyarısı yoktu ama klan savaşları böyledir. Kamp ateşinin yanındaki adamlardan biri yere baktığında göğsünde bir ok buldu. Başka bir adam dizlerinin üstüne çöktü, bir ok daha. Ve okların ardından hiç duraksamadan atlılar geldi. Damen bu kampın -sınırın ötesine baskın yapıp öldüren bu adamların- başka bir klandan gelen atlılar tarafından istila edilmesinin tatmin edici bir ironi olduğunu hissetti.

Damen izlerken, yeni gelenler kampın içinden geçecek beş atlı ve her iki tarafta onar atlı olmak üzere sorunsuz bir şekilde ayrıldılar. İlk başta karanlık, tanımlanamayan hareketli şekillerdi. Sonra ani bir ışık parlaması oldu; atlılardan ikisi ateşten yarı yanmış dallar kapmış ve derileri alev alan çadırların üzerine bırakmıştı. Işıklandırılmış sahne, yeni gelenlerin kadınlar olduğunu gösterdi - klanların geleneksel savaşçıları - güderi gibi sıçrayabilen ve berrak dere suyundaki balıklar gibi dizilişler halinde fırlayabilen midillilere biniyorlardı.

Ama adamlar klanlardan oldukları için bu taktiklere aşinaydılar. Panik ve düzensizlik içinde dağılmak yerine, içlerinden birkaçı sıyrılıp okçuları kesmek için kayalara ve etrafı saran karanlığa doğru sertçe ilerlemeden önce sadece kısa bir süre bocaladılar. Diğerleri atlara doğru ilerledi ve bir sıçrayışta ata bindiler.

Damen'in bildiği her tür dövüşten farklıydı; acımasız bıçak darbeleri farklıydı, binicilik, engebeli zemin ve

karanlıkta bükme taktikleri. Bu gece yapılan bir klan savaşıydı. Aynı koşullar altında Laurent'ın adamları bir anda istila edilirdi. Bir Akielon birliği de öyle. Klanlar dağ savaşları hakkında yaşayan herkesten daha şey biliyorlardı.

Onları izlemek için burada değildi. Onun kendi amacı vardı.

Solgun kafasıyla Laurent'ı seçmek kolaydı. Laurent kampın kenarına kadar gelmişti ve başkaları onun yerine savaşırken o sakince ellerini çözmenin bir yolunu arıyordu.

Damen siperden çıktı, onu sıkıca kavradı ve etrafında döndürdü. Sonra bıçağı çıkardı ve ellerini serbest bıraktı.

Laurent, "Neden bu kadar uzun sürdü?" dedi.

"Bunu sen mi planladın?" dedi Damen. Bunun neden bir soru olarak ortaya çıktığını bilmiyordu. Tabii ki Laurent bunu planlamıştı. İkinci bölüm soru gibi çıkmamıştı. "Kadınlarla bir karşı saldırı ayarladınız, sonra da erkekleri dışarı çekmek için yem olarak buraya geldiniz. "Kurtarılacağımızı bilseydin-

'O Akielon birliğinden kaçarken yolumuzdan çok uzaklaştığımızı ve kadınlarla randevumuzu kaçırdığımızı sanıyordum. Bana da vurdu,' dedi Laurent.

"Bir kez," dedi Damen. Ve kılıcını kendilerine doğru gelen adama doğru savurdu. Öldürmeyi bekleyen adam, kesici darbesinin karşılığını görünce irkildi. Sonra da öldü. Laurent bıçağın ucunu adamın göğüs kafesinden çekti ve daha fazla tartışmadı, çünkü artık dövüş onlardaydı.

Laurent, onun yanında, sezgileriyle hareket ediyordu. Ölen adamın kısa klan kılıcını alan Laurent kendini Damen'ın soluna yerleştirdi, Damen'ın şaşırmadan fark ettiği gibi, bütün ağır dövüşü Damen yapıyordu. Ta ki bir klan üyesinin soldan saldırdığı ve Damen'in zedelenen tarafındaki kaslara sertçe vurmak için kendini hazırladığı ana kadar... Laurent'ın orada olduğunu, adamın kılıcını karşıladığını, onu etkili bir zarafetle alt ettiğini ve Damen'in zayıf tarafını desteklediğini gördü. Damen şaşkınlıkla ona izin verdi.

O andan itibaren yan yana savaşmaya başladılar. Laurent'ın onları konumlandırmak için seçtiği yer, savaşın kenarında rastgele bir nokta değildi.

-Kamptan çıkan kuzey yoluydu bu, Damen'in götürüldüğü yol. Laurent başka bir adam olsaydı, Damen

onu bulmak için bu tarafa geldiğinden şüphelenebilirdi. Laurent, Laurent olduğu için sebep farklıydı.

Çünkü bu, kampın kadınlar tarafından savunulmayan tek çıkış yoluydu. Kaçmaya çalışan erkekler birerli ikişerli gruplar halinde onlara doğru hücum ediyordu. Naip'e hikâyelerini anlatmak için hiçbir erkeğin kaçmaması herkes için daha iyiydi ve bu yüzden birlikte savaştılar, etkili bir amaçla öldürdüler. İşe yaradı, ta ki bir adam atını dörtnala sürerek onlara doğru gelene kadar.

Dörtnala koşan bir atı kılıçla öldürmek zordu. Atın üstündeki adamı öldürmek ise daha zordu. Damen, Laurent'ı atın yolunda görünce, durumu bir matematik problemi gibi değerlendirerek, Laurent'ın ceketinin arkasındaki kumaştan bir avuç aldı ve onu sertçe yoldan çekti. Atlı, arkasından hızla gelen yine atlı bir kadın tarafından öldürüldü. Adam eyerde öne doğru yuvarlanırken atı yavaşladı, sonra durdu.

Etraflarındaki çadırlar neredeyse tamamen yanmıştı ama zaferin yaklaştığını görmek için yeterli ışık vardı. Kamptaki adamların yarısı ölmüştü. Diğer yarısı teslim olmuştu. Teslim olmak doğru kelime değildi. Teker teker etkisiz hale getirilmişlerdi ve esir olarak bağlanıyorlardı.

Ay ışığı ve ateşin için için yanan son kalıntıları: Yeni bir kadın at sırtında gelmişti, yanında iki görevli vardı ve kampın içinden onlara doğru götürülüyordu.

"Kimsenin kaçmadığından emin olmak için birimizin ölüleri ve mahkûmları görmesi gerekiyor," dedi Damen, onun yaklaşmasını izleyerek.

Laurent dedi ki, 'Ben yaparım. Daha sonra.

Laurent'ın elinin pazısını sıkıca kavradığını ve çekmeye başladığını hissetti.

"Aşağı," dedi Laurent.

Damen dizlerinin üzerine çöktü ve Laurent onu orada tutmak için parmaklarını Damen'in omzuna koydu.

Klan kadını tıknaz atından indi. Omuzlarını saran kürkten büyük bir pelerinle statüsünü gösteriyordu. Diğer kadınlardan en az otuz yaş daha yaşlıydı. Kara gözlü ve taş suratlı Damen onu tanıdı. Bu Halvik'ti.

Onu son gördüğünde, kürkten bir kürsünün üzerinde taht kurmuş, emirler yağdırıyordu. Sert sesi tıpkı hatırladığı gibiydi ama bu sefer konuştuğunda ağır aksanlı bir Veret dilindeydi:

Ateşleri yeniden yakacağız. Bu gece burada kamp kuracağız. Adamlar korunacak. İyi bir dövüş, birçok esir.'

Laurent, "Klan lideri öldü mü?" diye sordu.

"O öldü. Laurent'a dedi ki, 'İyi dövüşüyorsun. Büyük savaşçılar yetiştirecek cüsseye sahip olmaman çok yazık. Ama sakat değilsin. Kadının bundan hoşnut olmayabilir. Sonra, yardımseverlik ruhuyla, 'Yüzün iyi dengelenmiş' dedi. Onun sırtına cesaret verici bir tokat attı, 'Çok uzun kirpiklerin var. Bir inek gibi. Gel bakalım. Birlikte oturacağız, içeceğiz ve et yiyeceğiz. Kölen çok erkek. Daha sonra birleşme ateşinde hizmet edecek.

Damen her nefes alışında sol tarafındaki hassasiyeti hissediyordu ve bastırmadığında kollarında, çok uzun süre bağlarla tutulan veya normal sınırlarının ötesinde uzun süre zorlanan kaslarda meydana gelen ince titreme vardı.

Laurent sert ve inatçı bir sesle, "Köle benim yatağımdan başka bir yatakta yatmaz," diye cevap verdi.

"Veretian tarzında erkeklerle mi çiftleşiyorsunuz?" dedi Halvik. 'Sonra onu alıp senin için hazırlayacaklar; ona iyi et parçaları ve *hakesh* verecekler, böylece sana bindiğinde dayanıklılığı sana büyük zevk verecek. Gördünüz mü? Vaskian misafirperverliği budur.

Damen kalan gücünü toplayarak kendini birazdan olacaklara hazırladı ama neredeyse şaşıracağı şekilde ağzı açılmadı ve *hakesh* hemen boğazından aşağı döküldü. Hiçbir şeye zorlanmamıştı. Ona bir misafir gibi davranıldı ya da en azından bir misafirin eşyası gibi, parlatılacak, cilalanacak ve misafirin onu istediği yere götürülecekti.

Bu, kampın diğer tarafına, kişinin kendisini esir alanlar tarafından birkaç kez yere atıldığı ve ardından birkaçının öldürüldüğü bir günlük yolculuğun kaçınılmaz sonucu olan kirden içindi.

Kadınlar ona kovalarla su döktüler, sonra fırçalarla ovdular, sonra da hızlıca kuruladılar. Sonra ona Vaskian erkek peştamalını giydirdiler, tek bir deri ip kalçaların etrafına, sonra bacakların arasına bağlanıyordu, ön tarafta asılı bir panel vardı ve kadınlardan birinin yardımsever bir şekilde gösterdiği gibi uygun zamanda kolaylık sağlamak için bir tarafa kaldırılabiliyordu. Bu gösteriyi atlattı.

Bu sırada kamp temizlenmişti ve yeni kurulan çadırlar yumuşak bir şekilde parlayan kürelere benziyordu, içerideki lambalardan gelen ışık çadır derilerini

altını ısıtmak için. Mahkûmlar koruma altına alındı, kamp ateşi yeniden yakıldı ve kürsü kuruldu. Damen'e cömertçe ve nazikçe yiyecek sunuldu, bu da onu şaşırttı.

Kamp ateşine Laurent'la birlikte yuvarlanmak için götürüleceği gibi bir yanılsama içinde değildi. Aksine, kamp ateşine Laurent'ın yaratıcı bir şekilde yan çizmesini izlemek için götürülecekti.

Ama kamp ateşine götürülmedi. Alçak bir çadıra götürüldü. *Hakeş* bir testiye doldurulduu ve boş zamanlarında içmesi için oyma bir fincanla birlikte çadırın içine yerleştirildi. Kadın, peştamal üzerinde kullandığı aynı ekonomik hareketle çadırın kapağını kaldırdı.

Laurent çadırın içinde değildi. Damen, Laurent'ın ona daha sonra katılacağını anlamıştı.

Laurent yan çizme işini çoktan yapmıştı.

Çok küçük bir çadırdı; uzun ve alçak, içi samimi, kürklerle kalın, güderi katmanları ve üstte tilki kürkü, işlenmiş ve bir tavşanın altından daha yumuşak. Ve erkeklerin zevki için misafirperver bir şekilde donatılmıştı. Çadırın ayakucunda *hakeş* testisi, ikinci bir su testisi, asılı bir lamba, bezler ve içinde lamba için olmayan yağlar bulunan üç küçük tıpalı şişe vardı.

Damen içeri girdiğinde oturabiliyordu ama başının üzerinde ancak bir ayak boşluğu vardı. Ayağa kalkarsa çadırı da beraberinde götürecekti. Yapacak başka bir şey bulamayınca, en az giysisiyle kürklerin üzerine uzandı.

Kürkler sıcaktı ve çadır bir partnerle uzanmak için rahat bir köşeydi ama tek başına nerede olduğunu ve işler farklı gelişseydi bugün neler olabileceğini düşünmemek zordu. Vücudundaki tüm ağrıların dinmesine izin vererek gerindi.

Dizleri hâlâ bükükken ayağı çadırın derisine çarptı. Diyagonal bir yöne kaydı. O tarafa da değil. Yan yatarken sırtındaki çadır direğine çarptı. Sol bacağını koyacak bir yer ararken keyifle bir nefes verdi. Ne kadar yorgun olsa da bu durumdaki espriyi görebiliyordu. Çadırın büyüklüğü düşünüldüğünde, Laurent'ın sabaha kadar ona katılmayacak olması büyük şanstı. Kıvrıldı, bütün uzuvları için bir pozisyon buldu ve yumuşak kürklere ve minderlere yaslanarak ağırlaşmalarına izin verdi.

Ve işte o zaman kapak altın bir başın üzerine kalktı.

Girişte çerçevelenmiş olan Laurent da yıkanmış, kurulanmış ve giydirilmişti. Teni tazeydi ve Vaskian kürkünden bir pelerine sarılmıştı,

Halvik'in giydiği gibi. Lamba ışığında, tahtta oturan bir prensin giyebileceği zengin bir giysiye benziyordu.

Damen bir dirseğinin üzerinde doğrulup başını elinin üstüne koydu, parmaklarını saçlarına geçirdi. Laurent'in kendisine baktığını gördü. Bazen yaptığı gibi onu seyretmiyor, bir adamın dikkatini çeken bir oymaya baktığı gibi bakıyordu.

Laurent sonunda Damen'in gözlerine bakarak, "Vaskian misafirperverliğine içelim," dedi.

'Bu geleneksel bir giysi. Bütün erkekler giyer,' dedi Damen, Laurent'ın kürk pelerinine merakla bakarak.

Laurent pelerini omuzlarından indirdi. Pelerinin altında bir çeşit Vaskian yatak giysisi vardı; çok ince beyaz ketenden bir tunik ve pantolon, önden bir dizi gevşek bağla bağlanmıştı.

'Benimkinde biraz daha fazla kumaş var. Hayal kırıklığına uğradın mı?'

"Olurdum," dedi Damen, bacaklarını yeniden düzenleyerek, "eğer lamba arkanda olmasaydı.

Laurent'ın hareketini durdurdu, bir dizini kürklerin üzerine koymuş, bir avucunu da avuçlarının içine almış bir pozdaydı, vücudunu Damen'ınkinin yanına uzatmadan önce bir an için.

Damen'ın aksine, kürklerin üzerine tam olarak uzanmadı, ağırlığını ellerine vererek oturdu.

Damen şöyle dedi: 'Teşekkür ederim-' Bunu söylemenin nazik bir yolu yoktu, bu yüzden genel olarak çadırın içini işaret etti.

'Senyörlük hakkını savunmak mı? . . . Ne kadar ?' 'Kes

şunu. *Hakesh*'i ben içmedim.'

"Sorduğum şeyin tam olarak bu olduğundan emin değilim," dedi Laurent. Sesi de bakışları gibi aynı nitelikteydi. "Burası yakın bir yer.

'Kirpiklerini görebilecek kadar yakın,' dedi Damen. 'Büyük savaşçılar yetiştirecek cüsseye sahip olmadığınız için şanslısınız. Ve sonra kendini durdurdu. Bu yanlış bir ruh haliydi. Yanında buz gibi iffetli Laurent değil de, sıcak, uysal bir partner, kızdırıp kendine doğru çekebileceği biri olsaydı böyle bir ruh hali olurdu.

"Benim ölçülerim," dedi Laurent, "normaldir. Ben minyatür olarak yapılmadım. Sizin yanınızda durmak bir ölçek sorunu.

Bu, dikenli bir çalı tarafından memnun edilmek, her diken batışından hoşlanmak gibiydi.

Bir saniye sonra böyle saçma bir şey söyleyecekti.

Yumuşak kürk tenini ısıtmıştı ve Laurent'a bakarken kendini baygın ve rahat hissediyordu. Ağzının kenarlarının biraz yukarı kıvrıldığını biliyordu.

Hafif bir duraksamadan sonra Laurent neredeyse dikkatle, "Benim hizmetimdeyken serbest kalmak için alışılmış yollara pek başvurma fırsatınız olmadığının farkındayım," dedi. Eğer birleşme ateşinden yararlanmak isterseniz-'

"Hayır," dedi Damen. 'Bir kadın istemiyorum.

Dışarıdaki davulların sesi kısık, sürekli bir

zonklamaydı. Laurent, "Otur." dedi.

Oturmak çadırda fazladan yer kaplamak anlamına geliyordu. Kendini Laurent'a bakarken buldu, gözleri narin tende, lambanın kararttığı mavi gözlerde, elmacık kemiğinin zarif kıvrımında yavaşça geziniyor, sarı saçlarının bir tutamıyla kesiliyordu.

Laurent'ın pelerininden bir bez çıkardığını neredeyse fark etmemişti Laurent onu elinde bir lapa gibi tutuyor ve Damen'ın vücuduna sanki kendi elleriyle uygulayacakmış gibi bakıyordu.

"Nesin sen-" dedi.

Laurent, "Kıpırdama," dedi ve bezi kaldırdı.

Göğüs kafesine, göğüs kaslarının hemen altına ıslak ve dondurucu bir şey bastırıldığında bir soğuk şoku yaşadı. Karın kasları bu temas karşısında irkildi.

"Merhem mi bekliyordun?" dedi Laurent. 'Senin için yamacın yukarısından getirdiler.

Buz. Beze sarılmış buz, sol tarafındaki çürüğe sabit bir şekilde bastırılıyordu. Göğüs kafesi nefesiyle yükselip alçalıyordu. Laurent onu sıkıca tuttu. İlk rahatsızlıktan sonra Damen buzun morluğun ısısını çekmeye başladığını, soğuk bir uyuşukluk yaydığını, böylece buz eridikçe çevresindeki gergin kasların gevşemeye başladığını hissetti.

Laurent, 'Klan üyelerine acıtmalarını söyledim' dedi.

Damen, 'Bu benim hayatımı kurtardı' dedi.

süre durakladıktan sonra Laurent, "Kılıç atamadığım için," dedi.

Laurent geri çekilirken Damen bezi kendisi tuttu. Laurent şöyle dedi: 'Bunların Tarasis'e saldıran adamlarla aynı kişiler olduğunu artık biliyorsun.

Halvik ve atlıları on tanesini bizimle Breteau'ya, oradan da Ravenel'e götürecekler, ben de onları bu sınır çıkmazını aşmak için kullanacağım.

Açık. Neredeyse özür dilercesine ekliyor: "Halvik geri kalan adamları ve tüm silahları alıyor.

Bu düşünceyi sonucuna kadar takip etti. "Akielos'a saldıran silahları sınırlarınız içinde herhangi bir yerde değil, güneyde kullanmayı kabul etti.

"Onun gibi bir şey.

"Ve Ravenel'de, amcanızı saldırının sponsoru olarak ifşa etmek istiyorsunuz.

"Evet," dedi Laurent. 'Sanırım işler çok tehlikeli bir hal almak üzere.

"Olmak üzere," dedi Damen.

'İkna edilmesi gereken kişi Touars. Eğer Akielos'tan her şeyden çok nefret etseydin,' dedi Laurent, 've sana onları daha önce hiç olmadığı kadar vurmak için bir şans verilseydi, seni ne durdururdu? Neden kılıcını indirirdin?

"Yapmazdım," dedi Damen. 'Belki başka birine daha kızgın olsaydım.

Laurent garip bir nefes verdi, sonra uzaklara baktı. Dışarıda davul sesleri hiç kesilmiyordu ama çadırın içindeki sessiz boşluktan ayrı, uzak bir şey gibi görünüyordu.

"Savaş arifesini bu şekilde geçirmeyi planlamamıştım," dedi

Laurent. "Yatağında ben varken mi?

Laurent, "Ve benim sırlarımda," dedi.

Laurent bunu gözleri Damen'inkilere dönerken söyledi. Bir an için daha fazla bir şey söyleyecekmiş gibi göründü, ama konuşmak yerine pelerini itti ve kendini yere bıraktı. Bu pozisyon değişikliği konuşmanın sona erdiğini gösteriyordu ama Laurent hâlâ düşüncelere dalmış gibi bileğini alnına götürdü.

Dedi ki: 'Yarın uzun bir gün olacak. Mahkûmlarla birlikte 30 millik bir dağ yolu. Uyumalıyız.'

Buz erimiş, geriye ıslak bir bez kalmıştı. Damen onu çıkardı. Gövdesinin düzlemlerinde su damlacıkları vardı; onları sildi, sonra bezi çadırın uzak ucuna fırlattı. Laurent rahatlamış bir halde yatarken, solgun saçları yumuşak kürküne karışırken, çok ince bir deri çizgisi Vaskian yatak örtüsünün gevşek açıklığından aşağıya kadar görünürken bile Laurent'ın yine kendisine farkındaydı. Ama bir süre sonra Laurent gözlerini başka bir yere çevirdi, sonra da kapattı ve ikisi de uykuya daldı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

"EKSELANSLARI! JORD, at sırtında onları selamlıyordu. Yanında meşaleleriyle karanlığı aydınlatan iki atlı daha vardı. "Sizi bulmaları için gözcüler göndermiştik.

"Onları geri çağır," dedi Laurent. Jord başını sallayarak geri çekildi.

Mahkumlarla birlikte otuz mil dağlar. On iki saat sürmüştü, erkeklerin eyerlerde sallanıp debelendikleri, ara sıra kadınların sersemlemiş bir şekilde itaat etmeleri için sopalandıkları yavaş bir yolculuktu. Damen bunun nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu.

Kanaatkâr bir başlangıçla uzun bir gün olmuştu. Kaskatı kesilmiş bir halde uyanmış, vücudu pozisyonundaki herhangi bir değişikliği protesto etmişti. Yanında, belirgin bir şekilde boş bir kürk yığını vardı. Laurent yoktu. Kendi bedeninden bir el parmağı kadar uzaktaydı, bu da yakın ama sınırı aşmayan bir yakınlıkta geçirilmiş bir geceye işaret ediyordu: Görünüşe bakılırsa bir tür kendini koruma içgüdüsü Damen'in gece boyunca içe doğru yuvarlanmasını, kolunu Laurent'ın gövdesinin üzerine atıp ikisini birlikte çekerek küçük çadırı olduğundan daha büyük göstermesini engellemişti.

Sonuç olarak Damen tüm uzuvlarına kavuştu ve hatta giysileri ona geri verildi. Teşekkürler Laurent. At sırtında dik yokuşlardan aşağı inmek peştamalla yapmayı tercih ettiği bir şey değildi.

Sonraki günkü yolculuk neredeyse tedirgin edici derecede olaysız geçmişti. Öğleden sonra daha yumuşak yamaçlara ulaşmışlardı ve bir kez olsun pusu ya da kesinti olmamıştı. Tepenin alçalıp yükselen yamacı sessizdi, güneye ve batıya doğru uzanıyordu; bu sessizliği bozan tek şey kendi beklenmedik oluşuydu: Laurent atını sürerken

Vaskian kadınlardan oluşan bir grubun başında, tüylü midilliler üzerinde, iplerle bağlanmış ve atlarına bağlanmış on tutsağına eşlik ediyordu.

Artık akşam olmuştu ve atlar bitkin düşmüş, bazılarının boynu kırılmıştı; tutsaklar da mücadele etmeyi çoktan bırakmıştı. Jord onların yanında sıraya girdi.

Jord, 'Breteau temizlendi,' diyordu. 'Lord Touars'ın adamları bu sabah Ravenel'e geri döndüler. Biz kalıp beklemeyi tercih ettik. Sınırdan, kalelerden ya da sizden, hiçbir yönden haber gelmedi. Adamlar tedirgin olmaya başlamıştı. Dönüşünüze sevineceklerdir.'

"Şafakta yola çıkmaya hazır olmalarını istiyorum," dedi Laurent.

Jord başını salladı, sonra çaresizce gruba ve mahkûmlara baktı.

"Evet, onlar bu sınır saldırılarına neden olan adamlar," dedi Laurent, sorulmayan soruyu yanıtlayarak.

"Akielon'a benzemiyorlar," dedi

Jord. "Hayır," dedi Laurent.

Jord acımasızca başını salladı ve gece kampının gölgelerini ve ışık noktalarını görmek için son tepeye tırmandılar.

Nakış daha sonra, hikayenin erkekler tarafından tekrar tekrar anlatılmasıyla, kampta geçerken kendi karakterini kazanmasıyla ortaya çıktı.

Prens sadece bir askerle yola çıkmıştı. Dağların derinliklerinde, bu cinayetlerden sorumlu fareleri kovalamıştı. Onları saklandıkları deliklerden çıkarmış ve en az otuzda bir oranında dövüşmüştü. Onları dövülmüş, kırbaçlanmış ve boyun eğdirilmiş olarak geri getirmişti. İşte onların Prensi buydu, gırtlağınızın size bir tepside sunulmasını istemiyorsanız, asla ama asla karşı gelmemeniz gereken dolambaçlı, gaddar bir şeytan. Bir keresinde Patraslı Torveld'i yenmek için bir atı ölümüne sürmüştü.

Adamların gözünde bu başarı, vahşi ve imkânsız bir şey olarak yansıyordu: Prensleri iki gün boyunca ortadan kayboluyor, sonra omzuna atılmış bir çuval dolusu esirle gecenin bir vakti ortaya çıkıyor, onları birliğinin ayaklarının dibine fırlatıyor ve şöyle diyordu: Onları mı istemiştiniz? İşte buradalar.

"Dayak yedin," dedi Paschal daha sonra. 'Bire otuz, en azından,' dedi Damen.

Paschal homurdandı. Sonra da şöyle dedi: "Onun yanında durarak iyi bir şey yapıyorsun. Bu ülkeye karşı hiçbir sevginiz yokken onunla kalmak.

Damen kamp ateşi davetlerini kabul etmek yerine kendini kampın kenarlarında yürürken buldu. Arkasından gelen sesler giderek uzaklaşıyordu:

Rochert sarı saç ve mizaç hakkında bir şeyler söylüyor. Lazar, Laurent'ın Govart'la düellosunu yeniden yaşıyor.

Breteau, Damen'ın onu son gördüğü zamankinden çok farklı görünüyordu. Yanan odun yığınları yerine temizlenmiş bir zemin vardı. Yarı açık çukurlar doldurulmuştu. Kırık mızraklar ve savaş izleri yok olmuştu. Tamir edilemeyecek kadar hasar görmüş evler, malzemeler için özenle soyulmuştu.

Kampın kendisi köyün batısına kurulmuş bir dizi düzenli geometrik çadırdan oluşuyordu. Eğimli brandalar sıkı çizgiler halinde gerilmişti ve kampın en ucunda Laurent'ın yokluğuna rağmen onun için hazırlanmış olan çadırı duruyordu. Sıralı sütunların arasında erkekler daha dostça, daha az katı yollardan kamp ateşlerine gidip geliyorlardı.

Bu bir zafer değildi. Henüz değil. Ravenel'den hâlâ bir günlük uzaklıktaydılar. Bu da yokluklarının en az dört gün süreceği anlamına geliyordu. İyi atlar ve iyi yollar olduğunu varsayarsak, Naibin ulağı o zamana kadar kesinlikle varmış olacak ve onları Ravenel'e en az bir gün önce ulaştıracaktı.

Muhtemelen bu sabah, Damen boş bir çadıra uyanırken gerçekleşmişti; haberci kalenin cüce açık avlusuna girmiş, hızla büyük salona yönlendirilmiş ve Ravenel'in tüm lordları onun mesajını dinlemek için toplanmıştı. Bu, bir kriz sırasında kaçıp giden ve söz verdiği gibi geri dönmeyen, ciddiye alınmaya, kararları şekillendirmeye ve olaylara yön vermeye en çok ihtiyaç duyduğu anı kaçıran serseri prensin yokluğunda oluyordu. Bu anlamda, zaten çok geç kalmışlardı.

Ama bugün tepelerden geçen beklenmedik alay, daha önce Laurent'a atfetmediği düzeyde bir planlamaydı. Laurent karşı saldırıyı Halvik'le sınırına yönelik ilk saldırı haberini duymadan *önceki* akşam görüşmüştü. Laurent'tan Halvik'in klanına akan mesajlar ve rüşvetler bundan günler önce başlamıştı. Laurent amcasının bir sınır çatışmasını nasıl tetikleyeceğini tahmin etmiş ve buna karşı koymak için kendi hazırlıklarına çok önceden başlamış olmalıydı.

Damen Chastillon'daki ilk geceyi, baştan savma çalışmayı, kavgaları, askerliğin kötü standartlarını hatırladı. Naip yeğenine karmakarışık bir adam topluluğu vermiş, Laurent onları düzenli bir hale sokmuştu; ona yönetilemez bir yüzbaşı vermiş, Laurent onu yenmişti; sınıra tehlikeli bir kuvvet salmış, Laurent onu geri getirmişti,

kısırlaştırıldı ve bağlandı. Kontrol, kontrol ve kontrol, her bir düzensizlik unsuru Laurent'ın muazzam kontrolü altına alındı.

Kalpleri, bedenleri ve zihinleriyle bu adamlar Prens'e aitti. Sıkı çalışmaları ve disiplinleri kampın her yerinde ve civar köylerde kendini belli ediyordu.

Damen serin akşam havasının üzerinden geçmesine izin verdi ve bir parçası olduğu bu yolculuğun ustalığını ve ne kadar ilerlediklerini iliklerine kadar hissetmesine izin verdi.

Ve serin akşam havasında, daha önce yüzleşmesine izin vermediği bir şekilde yüzleşmesine izin verdi.

Home.

Ev, Ravenel'in diğer tarafında uzanıyordu. Vere'den ayrılacağı an yaklaşıyordu.

Kendi kalp atışları gibi, dönüşündeki adımları da biliyordu. Kaçış onu sınırı geçip Akielos'a götürecekti; orada herhangi bir demirci bileklerindeki ve boynundaki altınları seve seve alacaktı. Bu altınlar ona kuzeydeki destekçilerine ulaşma imkânı sağlayacaktı; bunların en güçlüsü Kastor'a karşı amansız bir düşmanlık besleyen Nikandros'tu. O zaman güneye gitmek için gerekli güce sahip olacaktı.

Laurent'ın ipek çadırına baktı, flamalar rüzgârda açılmış, yıldız patlamaları dalgalanıyordu. Adamların uzaktan gelen sesleri kısa bir süre yükseldi, sonra kesildi. Bu böyle olmayacaktı. Güneye, Ios'a doğru sistematik bir sefer düzenleyecek, kyroi gruplarından aldığı desteği geliştirecekti. Geceleri kamptan kaçıp çılgın planlar yapmayacak, alışılmadık kıyafetler giyip haydut klanlarla ittifaklar kurmayacak ya da midillilere binen savaşçılarla birlikte dağlarda haydutları yakalamak için savaşmayacaktı.

Bir daha böyle olmayacaktı.

Damen çadıra girdiğinde Laurent dirseğini masaya dayamış, bir harita üzerinde çalışıyordu. Mangallar ortalığı ısıtıyor, lambalar alev ışığının parıltısıyla aydınlanıyordu.

"Bir gece daha," dedi Damen.

Laurent sanki bir kontrol listesinden okuyormuş gibi, "Mahkûmları canlı tutun, kadınları yanımda tutun, adamlarımı kadınlardan uzak tutun," dedi. "Buraya gel ve coğrafya konuşalım.

Söylendiği gibi geldi ve Laurent'ın karşısına, haritanın karşısına oturdu. Laurent, burası ile Ravenel arasındaki ve sınırın kuzeydoğu bölümü boyunca uzanan her karış toprağı -tekrar ve titiz ayrıntılarla- tartışmak istiyordu. Damen bildiği her şeyi anlattı ve birkaç saat boyunca konuştular, yamaçların ve arazinin niteliğini kendi ülkeleriyle karşılaştırdılar. daha yeni geçmişti.

Laurent sonunda dikkatini haritadan ayırıp, 'Pekâlâ,' dediğinde dışarıdaki kamp gecenin derin sessizliğine gömülmüştü. Eğer şimdi durmazsak bütün gece yol alacağız.

Damen onun yükselişini izledi. Laurent her zamanki yorgunluk belirtilerinden hiçbirini gösterme eğiliminde değildi. Birlik üzerinde kurduğu ve sürdürdüğü kontrol, kendisini yönettiği kontrolün bir uzantısıydı. Birkaç söz vardı. Belki kelimeler. Laurent'ın çenesi morarmıştı, klan liderinin ona vurduğu yerde sfaleritik bir iz vardı. Laurent'ın dokunulduğunda yumuşak bir meyve gibi çürüyen, ince, aşırı terbiye edilmiş bir cildi vardı. Laurent elini dalgın dalgın bileğine götürüp oradaki bağcığı çözmeye başlarken ışık Laurent'ın üzerinde oynaşıyordu.

"İşte," dedi Damen. "Bana bırak.

Habit-Damen ayağa kalkıp içeri girdi, parmaklarını Laurent'ın bileklerinden, sonra da sırtından bağcıklara geçirdi. Ceket bir bezelye kabuğu gibi yarıldı ve onu iterek çıkardı.

Ceketin ağırlığından kurtulan Laurent, eyerde geçen uzun bir günün ardından bazen yaptığı gibi omzunu döndürdü. Damen içgüdüsel olarak elini Laurent'ın omzunu hafifçe sıkmak için kaldırdı ve sonra durdu. Damen az önce ne yaptığının ve elinin hâlâ Laurent'ın omzunda olduğunun farkına varınca Laurent kıpırdamadan durdu. Elinin altında sert bir tahta gibi kilitlenmiş kasları hissetti.

"Sert mi?" dedi Damen, kayıtsızca.

Laurent, Damen'in kalbinin göğsünün içine iki kez çarptığı bir andan sonra, "Biraz," dedi.

Damen öteki elini Laurent'ın öteki omzuna götürdü, daha çok Laurent'ın beklenmedik bir şekilde dönmesini ya da onu yerinden oynatmasını önlemek için. Laurent'ın arkasında durdu ve elini olabildiğince gayri şahsi bir şekilde tuttu.

Laurent, "Kastor'un ordusundaki askerler masaj konusunda eğitimli mi?" diye sordu. "Hayır," dedi Damen. 'Ama bence temel konularda ustalaşmak kolay. Eğer sen
gibi.'

Başparmaklarıyla hafif bir baskı uyguladı. "Dün gece bana buz getirmişsin." dedi.

Laurent, "Bu," dedi, "biraz daha-" Sivri uçlu bir sözcüktü: "Buzdan daha samimi," dedi.

"Çok mu samimi? Damen söyledi. Yavaş yavaş Laurent'ın omuzlarını yoğuruyordu.

Kendisini genellikle intihar dürtüleri olan biri olarak görmezdi.
Laurent hiç gevşemedi, kıpırdamadan öylece durdu.

Ve sonra başparmaklarının ucunda bir kas baskı altında kayarak Laurent'ın sırtından aşağıya doğru inen bir dizinin kilidini açtı. Laurent istemeyerek, "Ben..." dedi. İşte." dedi.

"Burası mı?

"Evet.

Laurent'ın kurnazca kendini ellerine bıraktığını hissetti; yine de bir uçurumun kenarında gözlerini kapatan bir adam gibi, bu teslimiyet değil, sürekli bir gerilim eylemiydi. İçgüdü Damen'in hareketlerini saptırmıyor, faydacı kılıyordu. Dikkatle nefes aldı. Laurent'ın sırtının bütün iskeletini hissedebiliyordu: Kürek kemiklerinin eğriliğini ve Damen'in ellerinin altında, aralarında, Laurent kılıç kullandığı zaman çalışan kaslar olacak boyun eğmeyen düzlemleri.

Yavaşça yoğurmaya devam etti; Laurent'ın vücudunda bir başka değişim, hafif, yarı bastırılmış bir tepki daha oldu.

"Bunun
gibi mi?"

"Evet.

Laurent'ın başı biraz öne düşmüştü. Damen'ın ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Ellerini daha önce bir kez Laurent'ın vücudunda gezdirdiğinin uzaktan farkındaydı ve buna inanamıyordu, çünkü şimdi çok imkânsız geliyordu; yine de o anla bu an arasında bir bağlantı olduğunu hissediyordu, sadece zıtlık olsa bile, ellerinin Laurent'ın ıslak teninde aşağı doğru kaymasına izin vermesine karşı şimdiki ihtiyatı.

Damen aşağıya doğru baktı ve beyaz kumaşın başparmaklarının altında hafifçe kaydığını gördü. Laurent'ın gömleği vücudunun üzerinde asılı duruyordu. Sonra Damen'in gözleri dengeli ense boyunca yukarıya, kulağın arkasına sıkıştırılmış altın sarısı bir tutam saça gitti.

Damen ellerinin sadece çözülecek yeni kaslar arayacak kadar hareket etmesine izin verdi. Laurent'ın vücudunda hep o titrek gerilim vardı.

"Rahatlamak bu kadar zor mu?" dedi Damen sessizce. 'Neler başardığınızı görmek için dışarı çıkmanız yeterli. O adamlar senin. İşaretlere, hafif sertleşmeye dikkat etmedi. 'Yarın ne olursa olsun, herkesin yapabileceğinden fazlasını yaptın-'

Laurent beklenmedik bir şekilde kendini iterek, "Bu kadar yeter," dedi.

Laurent yüzünü ona döndüğü zaman gözleri kararmıştı. Dudakları belirsiz bir şekilde ayrılmıştı. Elini kendi omzuna götürmüş, sanki orada bir hayaletin dokunuşunu kovalıyordu. Tam olarak rahatlamış görünmüyordu ama bu hareket biraz daha kolay görünüyordu. Laurent bunun farkına varmış gibi neredeyse beceriksizce, "Teşekkür ederim," dedi. Sonra da alaycı bir tavırla: 'Bağlanmak bir etki bırakıyor. Yakalanmanın bu kadar rahatsız edici olduğunu fark etmemiştim.

"Evet, öyle. Kelimelerin sesi normale yakındı.

"Söz , seni asla bir atın arkasına bağlamayacağım," dedi Laurent. Laurentın alaycı bakışlarının üzerinde olduğu bir duraklama oldu. "Doğru, ben hâlâ tutsağım," dedi Damen.

"Gözlerin "Şimdilik" diyor," dedi Laurent. "Gözlerin her zaman "Şimdilik" dedi. Ve sonra: "Eğer evcil bir hayvan olsaydın, şimdiye kadar sana kontratını defalarca satın alacak kadar hediye verirdim.

'Ben hâlâ burada,' dedi Damen, 'seninle birlikte olurdum. Sana bu sınır anlaşmazlığını sonuna kadar götüreceğimi söylemiştim. Sence sözümden döner miyim?" Laurent sanki bunu ilk kez fark ediyormuş gibi, "Hayır," dedi. "Döneceğini sanmıyorum. Ama bundan hoşlanmadığını biliyorum. Sarayda bağlı ve güçsüz olmanın seni ne kadar kızdırdığını hatırlıyorum. Dün hissettim
Birine vurmayı ne kadar çok istediğinizi.

Damen farkında olmadan hareket ettiğini fark etti, parmakları Laurent'ın çenesinin morarmış kenarına dokunmak için kalktı. "Bunu sana yapan adam." dedi.

Sözcükler ağzından çıkıverdi. O anda parmaklarının altındaki tenin sıcaklığı tüm dikkatini çekmişti ki Laurent'ın geri çekildiğini ve gözbebekleri kocaman mavi gözleriyle ona baktığını fark etti.

Damen birdenbire ne kadar kontrolden çıkmış olduğunun farkına vardı - kendini öyle hissediyordu- ve buna bir son vermek için tüm yetilerini şiddetle harekete geçirdi.

"Özür dilerim. Bundan daha iyisini biliyorum. O da kendini bir adım geri atmaya zorladı. "Sanırım..." dedi. Nöbete rapor versem iyi olacak. Bu gece vardiyaya kalabilirim.

Ayrılmak için döndü ve çadırın girişine kadar geldi.
Laurent'ın sesi onu eliyle tuvali ayırırken yakaladı.

"Hayır. Bekle. Ben ... .

Damen durdu ve döndü. Laurent'ın bakışlarında anlaşılmaz bir duygu vardı ve çenesi yeni bir açıya oturmuştu. Sessizlik o kadar uzun sürmüştü ki, kelimeler geldiği zaman şok etkisi yaratmıştı.

"Govart'ın kardeşim ve benim hakkımda söyledikleri doğru değildi. "Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim," dedi Damen huzursuzca.

"Demek istediğim, ailemde ne tür bir leke varsa Auguste bundan arınmıştı.

"Taint?

"Sana bunu söylemek istedim, çünkü sen," dedi Laurent, sanki sözcükleri zorla çıkarıyormuş gibi, "bana onu hatırlatıyorsun. O tanıdığım en iyi adamdı. Bunu bilmeye hakkın var, tıpkı senin de en azından adil bir hayatı hak ettiğin gibi. Arles'da sana kötü ve zalimce davrandım. Yaptıklarımı kelimelerle telafi etmeye çalışarak sana hakaret etmeyeceğim, ama sana bir daha davranmayacağım. Öfkeliydim. Kızgın, doğru kelime bu değil.' Sözcük ısırılıp koparıldı; ardından keskin bir sessizlik geldi.

Laurent kararlı bir tavırla: - Bu sınır çatışmasını sonuna kadar götüreceğinize dair yemin eder misiniz? O halde benimkini de aldın: Bu iş bitinceye kadar benimle kal, ben de kelepçeleri ve tasmayı çıkarayım. Seni kendi isteğinle serbest bırakacağım. Birbirimizin karşısına özgür insanlar olarak çıkabiliriz. Aramızda her ne yaşanacaksa o zaman yaşanabilir.

Damen ona baktı. Göğsünde garip bir baskı hissetti. Lamba ışığı dalgalanıyor ve titriyor gibiydi.

'Bu bir numara değil,' dedi Laurent.

'Gitmeme izin verirsin,' dedi Damen.

Bu kez Laurent susmuş, ona bakıyordu. Damen, "Ve o zamana kadar?" diye sordu.

"O zamana kadar sen benim kölemsin, ben de senin prensinim, aramızdaki ilişki böyle. Sonra Laurent her zamanki ses tonuna dönerek, "Nöbet tutmana da gerek yok," dedi. "Sen ihtiyatlı uyu.

Damen onun yüzüne baktı ama okuyabileceği hiçbir şey bulamadı; ellerini ceketinin bağcıklarına götürürken bunun tipik bir durum olduğunu düşündü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

ŞAFAKTAN ÇOK ÖNCE uyanıktı.

Çadırın içinde ve yerine getirilmesi gereken görevler vardı. Ayağa kalkıp bunları yerine getirmeden önce, bir kolu alnında, gömleği açıkta, yattığı yerdeki yatak çarşafı etrafında gevşek bir şekilde uzun bir süre yattı ve dimi ipekten uzun, sarkan kıvrımlara baktı.

Dışarı çıktığında, herhangi bir faaliyet belirtisi henüz uyanma belirtisi değil, bir kampta gece boyunca devam eden işlerin bir uzantısıydı: meşalelere ve kamp ateşlerine bakan adamlar, nöbetçilerin sessiz adımları, atlarından inen ve kendileri de uyanık olan gece komutanlarına rapor veren gözcüler.

Kendisi için Laurent'ın zırhını hazırlamaya, her parçayı yerleştirmeye, her kayışı sıkıca çekmeye, her perçini kontrol etmeye başladı. Yivli kenarları ve dekoratif bordürleriyle karmaşık işlenmiş metal ona kendi zırhı kadar tanıdık . Veretian zırhını nasıl kullanacağını öğrenmişti.

Silahlarla ilgili yapması gereken envantere döndü: her bir bıçağın kusursuz bir şekilde çentik ve izlerden arınmış olduğunu kontrol etti; kabzaların ve kabza saplarının yakalayabilecek veya engelleyebilecek herhangi bir şeyden arınmış olduğunu kontrol etti; dengede, onu kullanan adamı bir an için bile olsa rahatsız edebilecek bir değişiklik olup olmadığını kontrol etti.

Döndüğünde çadırı boş buldu. Laurent erkenden bir iş için ayrılmıştı. Etrafındaki kamp hâlâ karanlıktı, çadırlar kapalıydı ve keyifli bir uyku içindeydiler. Adamların, Ravenel'e girerken Laurent'ın kendi kamplarına girdiği gibi bir alkışla karşılaşmayı beklediklerini biliyordu: Suçluları iple getirenleri alkışlıyorlardı.

Doğrusu Damen, Laurent'ın Lord Touars'ı bir kavgadan vazgeçirmek için tutsaklarını tam olarak nasıl kullanacağını hayal etmekte zorlanıyordu. Laurent

konuşmakta iyiydi ama Touars gibi adamların konuşmaya pek tahammülü yoktu. Veretian sınır lordları ikna edilebilse bile, Nikandros'un komutanları kılıçlarını şakırdatıyordu. Takırdatmaktan da öte. Sınırın her iki tarafında da saldırılar olmuştu ve Laurent da Damen gibi Akielon kuvvetlerinin hareketlerini kendi gözleriyle görmüştü.

Bir ay önce, o da tıpkı adamlar gibi, mahkûmların Touars'ın önüne sürüklenmesini, gerçeğin yüksek sesle ilan edilmesini, Naip'in yaptıklarının herkesin önünde ifşa edilmesini beklerdi. Şimdi . . . Damen, Laurent'ın suçlu hakkında hiçbir şey bilmediğini, Touars'ın Naip'e giden yolu kendi başına bulmasına izin verdiğini kolayca hayal edebiliyordu; Laurent'ın mavi gözlerinin gerçeği öğrenmek için duyduğu sahte endişeyi, ardından da gerçek ortaya çıktığında yaşadığı sahte şaşkınlığı görebiliyordu. Aramanın kendisi bir geciktirme taktiği olarak işe yarayacak, işleri uzatacak, kendi zamanını alacaktı.

Aldatma ve ikili oynamalar; bunlar yeterince Veretian görünüyordu. Hatta Laurent amacına sadık kalırsa, bunun yapılabileceğini bile düşündü.

Ya sonra? Naibin ifşası, Laurent'ın ona geldiği ve onu kendi elleriyle serbest bıraktığı gece doruğa ulaşması?

Damen kendini çadır sıralarının geçerken buldu, Breteau arkasında sonsuza dek sessizdi. Birazdan şafak sökecek, kuşların gırtlaklarından ilk sesler , gökyüzü aydınlanacak, güneş doğarken yıldızlar solacaktı. Gözlerini kapadı, göğsünün yükselip alçaldığını hissetti.

İmkânsız olduğu için, Laurent'la bir erkek olarak karşılaşmanın nasıl bir şey olacağını bir kez olsun hayal etmesine izin verdi... eğer ülkeleri arasında düşmanlık olmasaydı, Laurent bir elçiliğin parçası olarak Akielos'a seyahat etseydi, Damen'ın dikkati yüzeysel olarak sarı saçlara takılsaydı. Birlikte ziyafetlere ve spor müsabakalarına katılmışlardı ve Laurent . . . Laurent'ı kendi yetiştirdiği, çekici ve ölümcül olmadan sivri dilli kişilerle görmüştü; ve Laurent'la bu şekilde, altın kirpikler ve iğneleyici sözlerle karşılaşsaydı, kendini tehlikede bulabileceğini kabul edecek kadar dürüsttü.

Gözleri açıldı. Atlıların sesini duydu.

Sesi takip ederek ağaçların arasından ilerledi ve kendini Vaskian kampının hemen kenarında buldu. İki kadın atlı köpürmüş atlarıyla kampa girmişti ve bir diğeri de kamptan ayrılıyordu. Laurent'ın dün gece Vaskianlarla pazarlık ve anlaşma yapmak için biraz zaman harcadığını hatırladı. Buraya hiçbir erkeğin gelmemesi gerektiğini hatırladı, tam o sırada yoluna bir mızrak ucu çıktı ve sabit durdu.

Ellerini teslim olurcasına kaldırdı. Mızrağı tutan kadın ona mızrakla vurmadı. Bunun yerine ona uzun uzun baktı, sonra da ilerlemesini işaret etti. Mızrak sırtında, kampa girdi.

Laurent'ın kampının aksine Vaskian kampı hareketliydi. Kadınlar çoktan uyanmışlardı ve on dört tutsaklarını gece bağlarından çözüp ertesi gün için yeniden bağlama işiyle uğraşıyorlardı. Ve dikkatlerini başka bir şey meşgul ediyordu. Damen, Laurent'a doğru götürüldüğünü gördü, atlarından inmiş ve bitkin atlarının yanında duran iki biniciyle derin bir diyaloğa dalmıştı. Laurent onu görünce işini bitirdi ve yaklaştı. Mızraklı kadın ortadan kaybolmuştu.

Laurent, 'Korkarım zamanınız yok' dedi.

Ses tonu berraktı. Damen, 'Teşekkür ederim ama atların sesini duyduğum için geldim,' dedi.

Laurent, 'Lazar yanlış yola saptığı için geldiğini söyledi,' dedi.

Orada bir duraklama oldu, içinde hangi Damen attı birkaç cevap.

Sonunda Laurent'ın ses tonuna uyarak, 'Anlıyorum. Mahremiyeti mi tercih ediyorsun?'

'İstesem de yapamam. Bir yığın sarışın Vaskian beni gerçekten mirastan mahrum eder. Ben hiç,' dedi Laurent, 'bir kadınla birlikte olmadım.

"Çok zevkli. "Sen

tercih edersin.

"Çoğunlukla.

"Auguste kadınları tercih ederdi. Bana büyüyeceğimi söyledi. Ona mirasçıları olabileceğini ve benim de kitap okuyacağımı söyledim. Dokuz yaşında mıydım? On mu? Çoktan büyüdüğümü sanıyordum. "Aşırı güvenin zararları.

Tam cevap vermek üzereyken Damen durdu. Laurent'ın böyle durmadan konuşabildiğini biliyordu. Konuşmanın arkasında ne olduğu her zaman belli olmuyordu, ama bazen oluyordu.

Damen dedi ki, 'Rahat olabilirsin. Lord Touars'la yüzleşmeye hazırsın.

Laurent'ın durmasını izledi. Işık artık zift yerine koyu maviydi ve giderek daha da aydınlanıyordu; Laurent'ın yüzünü olmasa da açık renk saçlarını seçebiliyordu.

Damen uzun zamandır sormak istediği bir şey olduğunu fark etti.

'Amcanızın sizi nasıl bu kadar köşeye sıkıştırdığını anlamıyorum. Ondan daha iyi oynayabilirsin. Bunu yaptığını gördüm.'

Laurent, 'Belki şimdi ondan daha iyi oynayabilirim gibi görünüyor. Ama bu oyun başladığında ben ... daha gençtim.

Kampa ulaştılar. İlk çağrılar çadır sıralarından geldi. Birlik, gri ışıkta uyanmaya başladı.

Daha genç. Laurent Marlas'ta on dört yaşındaydı. Ya da . . . Damen ayları kafasında evirip çevirdi. Savaş ilkbaharın başlarında yapılmıştı, Laurent da olgunluk çağına ilkbaharın sonlarında ulaşmıştı. Yani, hayır. Daha gençti. On üç, on dördün eşiğinde.

Laurent'ı on üç yaşında hayal etmeye çalıştı ve hayal gücünde tam bir başarısızlık yaşadı. Onu o yaşta savaşırken hayal etmek ne kadar imkânsızsa, taptığı bir ağabeyin peşinden koşarken hayal etmek de o kadar imkânsızdı. Onun herhangi birine hayranlık duyduğunu hayal etmek imkânsızdı.

Çadırlar yıkıldı, adamlar eyerlerinin üzerine çıktı. Damen, yıllar önce karşılaştığı prensin zengin altın renginden daha açık renkli, düz bir sırt ve sarışın bir kafa gördü.

Auguste. Hain bir sahadaki tek onurlu adam.

Damen'in babası Veretya habercisini iyi niyetle çadırına davet etmişti. Veretianlara adil şartlar önermişti: topraklarını teslim et ve yaşa. Haberci yere tükürmüş ve "*Vere asla Akielos'a teslim olmayacak,*" demişti, dışarıdan bir Veretya saldırısının ilk sesleri gelse bile. Müzakere kisvesi altında saldırı: Krallar sahadayken onura yapılan en büyük hakaret.

Onlarla savaşmalısın, demişti babası. *Onlara güvenme.* Babası haklıydı. Ve babası hazırdı.

Veretianlar korkak ve hilekârdı; ikiyüzlü saldırıları Akielon ordusunun tüm gücüyle karşılaştığında dağılmaları gerekirdi. Ama nedense gerçek bir savaşın ilk işaretinde düşmemişler, sağlam durmuşlar, metal göstermişler ve Akielon hatları kaymaya ve sendelemeye başlayana kadar saatlerce savaşmışlardı.

Generalleri de Kral değil, yirmi beş yaşındaki Prens'ti ve sahayı elinde tutuyordu.

Baba, onu yenebilirim, demişti.

O zaman git, demişti babası, *ve bize zaferi geri getir.*

Tarlanın adı Hellay'di ve Damen burayı lamba ışığında eğilmiş altın rengi bir başın karşısında incelenen tanıdık bir haritanın yarım santimi olarak biliyordu. Dün gece Laurent'la buradaki toprağın kalitesini tartışırken şöyle demişti

sert bir yaz oldu. Çim alanlar olacak, yoldan ayrılmamız gerekirse biniciler için nazik olacak'. Bunun doğru olduğu ortaya çıktı. Her iki tarafları da sık ve yumuşak otlarla kaplıydı. Tepeler önlerinde uzanıyor, birbiri içine akıyordu ve doğuda da tepeler vardı.

Güneş gökyüzüne tırmanıyordu. Şafaktan önce yola çıkmışlardı ama Hellay'e vardıklarında yükseleni düzlükten, çimenleri gökyüzünden, gökyüzünü altında yatandan ayıracak bolca ışık vardı.

Güneydeki tepenin zirvesi kendini ayırdığında güneş üzerlerinde parlıyordu: kalınlaşan ve gümüş ve kırmızı renklerle parıldamaya başlayan hareketli bir çizgi.

Kolun başındaki Damen dizginleri kırıp bir yana çekildi, yanındaki Laurent da aynısını yaptı, gözleri güneydeki tepeden hiç ayrılmıyordu. Sıra artık bir çizgi değildi, şekillerdi, tanınabilir şekiller ve Jord birlik çapında bir durma çağrısı yapıyordu.

Kırmızı. Regency'nin rengi olan kırmızı, sınır kalelerinin ikonografisiyle çizilmiş, büyüyor, dalgalanıyordu. Bunlar Ravenel'in sancaklarıydı. Yalnızca sancaklar değil, adamlar ve atlılar da tepenin üzerinden aşırı dolu bir kadehten akan şarap gibi akıyor, yamaçlarını boyuyor, karartıyor ve yayılıyordu.

Artık kollar görünür hale gelmişti. Sayılarını kabaca tahmin etmek mümkündü: Beş ya da altı yüz atlı, iki sürü yüz elli kişilik piyade birliği. Damen'ın kaledeki lojmanlarda gördüklerine bakılırsa, bu aslında Ravenel'in atlı birliğinin tamamı ve piyadelerinin daha az ama önemli bir kısmıydı. Kendi atı onun altında ürkekçe hareket ediyordu.

Bir an sonra, sağlarındaki yamaçlarda da figürler belirdi, hem de çok daha yakından; adamların şekillerini ve kıyafetlerini tanıyacak kadar yakından. Bu, Touars'ın bir gün önce yola çıkan Breteau'ya gönderdiği müfrezeydi. Gitmemişlerdi ama burada bekliyorlardı. Sayıya iki yüz kişi daha ekleyin.

Damen adamların gerginliğini hissedebiliyordu, etrafları yarısının kemiklerine kadar güvenmediği renklerle çevriliydi ve sayıca bire on üstündüler.

Ravenel'in tepedeki kuvvetleri genişleyen bir v şekline bölünmeye başladı.

'Bizi kuşatmak için hareket ediyorlar. Bizi düşman birliği mi sandılar?" dedi Jord, kafası karışmış bir halde.

"Hayır," dedi Laurent.

Damen, 'Kuzeyde hâlâ bize açık bir yol var,' dedi.

"Hayır," dedi Laurent.

Bir grup adam Ravenel'in ana kolundan ayrılarak onlara doğru ilerlemeye başladı.

"Siz ikiniz," dedi Laurent ve topuklarını atına vurdu.

Damen ve Jord da onları takip etti ve Lord Touars ve adamlarıyla buluşmak üzere uzun ot tarlalarına doğru at sürdüler.

Biçim ve protokoller açısından başından beri yanlıştı. Bazen iki kuvvet arasında haberciler arasında bir görüşme ya da savaştan önce koşulların son kez tartışılması ya da duruşun belirlenmesi için müdürler arasında bir toplantı olurdu. Arazide dörtnala ilerleyen Damen, savaş zamanı düzenlemeleri iddiasından duyduğu huzursuzluğu iliklerine kadar hissetti; buluşmak için at sürdükleri grubun ve içerdiği adamların büyüklüğü bunu daha da kötüleştirmişti.

Laurent dizginleri eline aldı. Grubun başında Lord Touars, yanında Konsey Üyesi Guion ve Yüzbaşı Enguerran vardı. Arkalarında on iki atlı asker vardı.

"Lord Touars," dedi Laurent.

Önsöz yoktu. 'Güçlerimizi gördünüz. Bizimle geleceksiniz.

Laurent, 'Sanırım son görüşmemizden bu yana amcamdan haber aldınız,' dedi.

Lord Touars hiçbir şey söylemedi, arkasındaki pelerinli, zırhlı atlılar kadar kayıtsızdı, böylece sessizliği bozmak ve konuşmak zorunda kalan, alışılmadık bir şekilde Laurent oldu.

Laurent, "Sizinle ne amaçla geldim?" diye sordu.

Lord Touars'ın yaralı yüzü küçümsemeden dolayı soğuktu. 'Vaskian akıncılarına rüşvet verdiğinizi biliyoruz. Akielon'un kölesi olduğunuzu ve ülkenizi baskınlar ve sınır saldırılarıyla zayıflatmak için Vask ile komplo kurduğunuzu biliyoruz. Güzel Breteau köyü böyle bir baskına kurban gitti. Ravenel'de vatana ihanetten yargılanacak ve idam edileceksiniz.

"Vatana ihanet," dedi Laurent.

"Saldırılardan sorumlu kişileri korumanız altında tuttuğunuzu ve suçu amcanızın üzerine atmak için onları yönlendirdiğinizi inkar edebilir misiniz?

Sözler bir balta darbesi gibi yere düştü. *Onu alt edebilirsin*, demişti Damen ama Naip'in gücüyle karşılaşmayalı uzun haftalar olmuştu. tüyler ürpertici bir şekilde, yakalanan adamların gerçekten de

bu an için eğitilmişti, sadece Laurent tarafından değil. Laurent, bu yüzden Touars'a kendisini asacak olan ipi getirmişti.

"Kanıt olmadığı sürece istediğim her şeyi inkâr edebilirim," dedi Laurent.

Kanıtı var. Benim tanıklığım var. Ben her şeyi gördüm. Bir atlı diğerlerinin arkasından davetsiz bir çıktı ve konuşurken pelerininin kapüşonunu geriye itti. Aristokrat zırhı içinde farklı görünüyordu, koyu renk bukleleri taranmıştı ama güzel ağzı tanıdıktı, tıpkı düşmanca sesi ve gözlerindeki kavgacı bakış gibi.

Aimeric'ti.

Gerçeklik eğildi; yüzlerce zararsız an kendilerini farklı bir ışıkta gösterdi. Anlayış Damen'ın midesine soğuk bir ağırlık gibi çökerken, Laurent çoktan harekete geçmişti -bir tür cilalı karşılık vermek için değil- atının başını döndürüyor, bineğini Jord'unkinin önüne dikiyor ve "Birliğe geri dön." diyordu. Şimdi.

Jord'un derisi sanki az önce bir kılıç darbesi almış gibi beyazlamıştı. Aimeric çenesini kaldırarak onu izledi ama Jord'a özel bir ilgi göstermedi. Jord bakışlarını Aimeric'ten ayırıp Laurent'ın sert, acımasız gözleriyle buluştuğunda yüzü ihanet ve suçluluk duygusuyla sıyrılmıştı.

Suçluluk duygusu, birliklerinin kalbine işleyen bir inanç ihlaliydi. Aimeric ne zamandır kayıptı ve Jord ne zamandır yersiz bir sadakatle onu koruyordu?

Damen, Jord'un her zaman iyi bir Kaptan olduğunu düşünmüştü ve o anda da öyleydi: yüzü bembeyaz kesilen Jord hiçbir mazeret ileri sürmedi ve Aimeric'ten de hiçbir şey talep etmedi, sadece kendisine emredileni sessizce yerine getirdi.

Ve sonra Laurent yalnız kaldı, yanında sadece kölesi vardı ve Damen her kılıç ucunun, her ok ucunun, tepeye dizilmiş her askerin ve soğuk mavi gözlerini sanki bunlar yokmuş gibi Aimeric'e kaldıran Laurent'ın varlığını hissetti.

Laurent, 'Bunun için beni düşman olarak görüyorsun. Bu deneyimden keyif almayacaksın' dedi.

Aimeric dedi ki, 'Akielon'larla yatağa giriyorsun. Seni becermelerine izin veriyorsun.

"Jord'un seni becermesine izin verdiğin gibi mi?" dedi Laurent. 'Ama gerçekten seni izin verdin. Bunu yapmanı baban mı söyledi, yoksa kendi ilhamınla mı yaptın?

'Ben aileme ihanet etmem. Ben senin gibi değilim,' dedi Aimeric. 'Amcandan nefret ediyorsun. Kardeşine karşı doğal olmayan duygular besliyorsun.

"On üç yaşında mı? Laurent soğuk mavi gözlerinden cilalı çizmelerinin ucuna kadar hiç kimseye karşı daha az duygu besleyebilecek biri gibi görünemezdi. "Anlaşılan senden bile daha erken gelişmişim.

Bu Aimeric'i daha da kızdırmışa benziyordu. 'Her şeyin yanına kâr kalacağını sanıyordun. Yüzüne gülmek istedim. Senin emrinde hizmet etmek midemi bulandırmasaydı gülerdim.

Lord Touars, 'Ya bizimle isteyerek gelirsiniz ya da biz adamlarınıza boyun eğdirdikten sonra gelirsiniz. Seçim sizin' dedi.

Laurent önce sustu. Gözleri dizilmiş birliklerin, iki yanında onu kuşatan atlı birliğin ve sayıları hiçbir zaman savaşmaya elverişli olmayan kendi küçük grubunun karşı karşıya geldiği piyadelerin üzerinde dolaştı.

Onun sözleriyle Aimeric'inkileri karşı karşıya getirecek bir duruşma alay konusu olurdu, çünkü bu adamlar arasında Laurent'ın kendini savunabileceği iyi bir adı yoktu. Amcasının hizbinin elindeydi. Arles'da durum daha da kötüleşecek, naibin kendisi Laurent'ın ününü lekeleyecekti. Korkak. Hiçbir başarısı yok. Taht için uygun değil.

Adamlarından kendisi için ölmelerini istemeyecekti. Damen bunu biliyordu, tıpkı göğsünde acıya benzer bir hisle bildiği gibi, eğer onlardan isterse bunu yapacaklarını da biliyordu. Kısa bir süre öncesine kadar bölünmüş, kaypak ve sadakatsiz olan bu adamlar topluluğu, eğer onlardan isterse Prensleri için ölümüne savaşacaktı.

"Askerlerinize boyun eğer ve amcamın adaletine teslim olursam," dedi Laurent, "adamlarıma ne olacak?

'Sizin suçlarınız onların suçları değil. Sadakat dışında hiçbir yanlış yapmadıkları için özgürlükleri ve hayatları verilecektir. Dağılacaklar ve kadınlar Vaskian sınırına kadar eşlik edilecek. Köle ise idam edilecek elbette.

"Elbette," dedi Laurent.

Konsey Üyesi Guion konuştu. "Amcan bunu sana asla söylemezdi," dedi oğlu Aimeric'in yanında diz çökerek. 'O yüzden ben söyleyeceğim. Babana ve kardeşine olan sadakatin yüzünden amcan sana hiç hak etmediğin bir hoşgörüyle davrandı. Sen de bunun karşılığını küçümseyerek, görerek, görevlerini ihmal ederek ve ailene getirdiğin utancı umursamayarak ödedin. Bencil doğanın seni ihanete sürüklemiş olması beni şaşırtmıyor, ama sana gösterdiği bu nezaketten sonra amcanın güvenine nasıl ihanet edebilirsin?

Laurent, "Amcamın ölçüsüz nezaketi," dedi. "Sana söz veriyorum, çok kolay oldu.

Guion, 'pişmanlık göstermiyorsun,' dedi.

"İhmalkârlıktan söz etmişken," dedi Laurent.

Elini kaldırdı. Onun epey gerisinde, iki Vaskyalı kadın birliklerinden ayrılarak atlarını ileri sürmeye başladı. Enguerran endişeli bir hareket yaptı ama Touars ona geri dönmesini işaret etti; iki kadın burada öyle ya da böyle pek bir fark yaratmayacaktı. Yaklaşmalarının yarısına gelindiğinde, kadınlardan birinin eyerinin topaklandığı ve sonra da ne ile topaklandığı görülebiliyordu.

'Bende sana ait bir şey var. Dikkatsizliğiniz için sizi azarlardım ama bir birliğin artıklarının bir kamptan diğerine nasıl geçebileceğine dair bir ders aldım.

Laurent Vaskça bir şeyler söyledi. Kadın atından aldığı bohçayı, tıpkı bir çantadaki istenmeyen eşyaları silkeleyen biri gibi toprağın üzerine bıraktı.

Kahverengi saçlı, el ve ayak bilekleri avdan çıkmış bir domuzun sırığa bağlanması gibi bağlanmış bir adamdı. Yüzü, saçlarının kurumuş kanla kaplandığı şakak kısmı hariç, kir içindeydi.

O bir klan üyesi değildi.

Damen Vaskian kampını hatırladı. Dün on mahkûm varken bugün on dört mahkûm vardı. Laurent'a sertçe baktı.

"Eğer," dedi Guion, "bir rehineyle oynayacağımız beceriksiz bir son oyunun, hak ettiğiniz adaleti size teslim etmemizi engelleyeceğini ya da yavaşlatacağını düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz.

Enguerran, 'Bizim gözcülerden biri,' diyordu.

"Sizin gözcülerinizden dördü," dedi Laurent.

Touars, Enguerran'a kaşlarını çatarak, "Raporlar gecikti mi?" diye sorarken, askerlerden biri atından atladı ve zırhlı dizlerinin üzerine çökerek mahkûmun yanına gitti.

'Doğudan. Arazi bu kadar genişken bu alışılmadık bir durum değil,' dedi Enguerran.

Asker mahkûmun el ve ayaklarındaki bağları kesip açtı ve ağzındaki tıkacı çekip çıkardığında, mahkûm sert bağlardan yeni kurtulmuş bir adamın sersemlemiş hareketleriyle oturur pozisyona geçti.

Kalın dilli, 'Lordum, doğuda bir kuvvet var, Hellay'da önünüzü kesmeye geliyorlar.

Yüzbaşı Enguerran Laurent'a başka bir ifadeyle bakarken, Konsey Üyesi Guion keskin bir sabırsızlıkla, "Bu Hellay," dedi.

"Ne gücü? Aimeric'in aniden çıkan sesi ince ve keskindi.

Ve Damen bir çatıdaki kovalamacayı hatırladı, yukarıdaki gökyüzü yıldızlarla dönerken aşağıdaki adamların üzerine çamaşır bırakıyordu-

"Klan ittifaklarından oluşan ayaktakımınız ya da Akielon paralı askerleri, şüphesiz.

-Sakallı bir ulağın bir han odasında dizlerinin üstüne çöktüğünü hatırladı

Laurent, "Bu hoşuna giderdi, değil mi?" dedi.

-Laurent'ın parfümlü bir balkonda Torveld'e samimi bir şekilde mırıldandığını ve ona bir kralın fidyesi kadar köle hediye ettiğini hatırladı.

Gözcü şöyle diyordu: '-Patras'ın sarısının yanında Prens'in sancaklarını taşıyarak-'

Vaskian kadınlarından birinin borusundan çıkan kulak tırmalayıcı bir ses, bir yankı gibi geri döndü, uzak, kederli bir nota doğudan bir kez, sonra tekrar ve tekrar çınladı. Ve doğudaki geniş tepeye tırmanan sancaklar, bir ordunun parıldayan silahları ve kıyafetleriyle birlikte göründü.

Laurent bütün adamlar arasında tek başına gözlerini tepeye kaldırmadı, Lord Touars'a dikti.

"Başka seçeneğim mi var?" dedi Laurent.

Bunu sen planladın! Nicaise kelimeleri Laurent'a fırlatmıştı. *Onun görmesini istedin!*

Laurent, "Dövüşmek için meydan okursan kabul etmeyeceğimi mi sandın?" dedi.

Patran birlikleri doğu ufkunu doldurmuş, öğle güneşinin altında parlıyordu.

"Benim küçümsemem ve görmem," dedi Laurent, "sizin hoşgörünüze muhtaç değil. Lord Touars, benimle kendi krallığımda yüzleşiyorsunuz, benim topraklarımda yaşıyorsunuz ve benim keyfime göre nefes alıyorsunuz. Kendi seçiminizi yapın.'

"Saldırın. Aimeric, Touars'tan babasına bakıyordu; dizginleri tutan parmak eklemleri bembeyazdı. "Saldırın ona. Şimdi, diğer adamlar gelmeden önce, onu tanımıyorsunuz, olaylardan sıyrılmak gibi bir huyu var-
'

"Ekselansları," dedi Lord Touars. 'Emirlerimi amcanızdan aldım. Naiplik makamının tam yetkisini taşıyorlar.

Laurent, 'Naiplik benim geleceğimi güvence altına almak için var. Amcamın sizin üzerinizdeki otoritesi benim onun üzerindeki otoriteme bağlıdır. Bu olmadan, senin görevin ondan ayrılmaktır.

Lord Touars, 'Düşünmek ve danışmanlarımla tekrar konuşmak için zamana ihtiyacım var. Bir saat.

"Git," dedi Laurent.

Lord Touars'tan bir emir geldi ve karşılama grubu kendi saflarına doğru akın etti.

Laurent atını Damen'ın yüzüne doğru döndürdü.

"Adamlara kaptanlık etmeni istiyorum. Komutayı Jord'dan al. Artık senin. Başından beri sen olmalıydın,' dedi Laurent. Touars'tan bahsederken sözleri sertti: 'O savaşacak.

"Bocalıyordu," dedi Damen.

Tereddüt ediyordu. Guion onu sağlam tutacak. Guion arabasını amcamın trenine bağladı ve benim tahtta kalmamla sonuçlanacak herhangi bir kararın kendi kellesini de biliyor. Touars'ın bu mücadeleden geri adım atmasına izin vermeyecektir,' dedi Laurent. 'Seninle bir harita üzerinde savaş oyunları oynayarak bir ay geçirdim. Sahadaki stratejiniz benimkinden daha iyi. Ülkemin sınır lordlarınınkinden daha mı iyi? Bana tavsiyede bulunun, Yüzbaşı.

Damen yeniden tepelere baktı; bir an için iki ordu arasında Laurent'la yalnız kalmışlardı.

Laurent, doğudan kuşattığı Patran birlikleriyle eşit sayıya ve üstün konuma sahipti. Nihai üstünlük, bu pozisyonları korumak ve aşırı güvene ya da çeşitli geri dönüş stratejilerinden herhangi birine düşmemek meselesiydi.

Ama Lord Touars buradaydı, sahada açıktaydı ve Damen'in Akielon kanı içinde sertçe çarpıyordu. Veretyalıları kalelerinden çıkarmanın imkânsızlığı üzerine yüzlerce farklı Akielon söylemini düşündü.

'Sana bu savaşı kazandırabilirim. Ama eğer Ravenel'i istiyorsan...' dedi Damen. Veretian sınırındaki en güçlü kalelerden birini geçirme cüreti karşısında içindeki savaş içgüdülerinin yükseldiğini hissetti. Bu, babasının bile cesaret edemediği, mümkün olduğunu hayal bile edemediği bir şeydi. 'Ravenel'i almak istiyorsan, onları kaleden ayırmalısın, kimse girip çıkmamalı, haberciler, atlılar olmamalı ve bozguna uğramadan hızlı, temiz bir zafer kazanmalısın. Ravenel burada olanları haber alır almaz savunmayı yükseltecek. Patranların bir kısmını bir çevre oluşturmak için kullanmanız, ana gücü tüketmeniz, ardından Veretian hatlarını, ideal olarak Touars'ın kendisine en yakın olanları kırmanız gerekecek. Bu daha zor olacak.'

"Bir saatiniz var," dedi Laurent.

'Beni nelerin beklediğini daha önce söyleseydin daha kolay olurdu,' dedi Damen. Dağlarda. Vaskian kampında.

'Kim olduğunu bilmiyordum,' dedi Laurent.

Bu sözler karanlık bir çiçek gibi zihninde açılmıştı.

Laurent, 'Onun hakkında haklıymışsın' dedi. Buradaki ilk haftasını kavga çıkararak geçirdi ve bu işe yaramayınca Yüzbaşımla yatağa girdi. Sesi titrekti. "Sence Orlant'ın öğrendiği ve Aimeric'in kılıcıyla şişlenmesine neden olan şey neydi?

Orlant, diye düşündü Damen ve birden midesi bulandı.

Ama o sırada Laurent topuklarını atına geçirmiş, dörtnala birliğe geri dönüyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

Döndüklerinde ortam gergindi. Etrafları Naip'in sancaklarıyla çevrili olan askerler diken üstündeydi. Bir saat, hazırlık yapmak için hiç de zaman değildi. Kimsenin hoşuna gitmedi. Arabaları, hizmetkârları ve fazladan atları serbest bıraktılar. Silahlandılar ve kalkanlarını aldılar. Bağlılıkları belirsiz olan Vaskian kadınları arabalarla birlikte geri çekildiler; ikisi hariç, onlar da öldürdükleri her adamın atını alacaklarını kabul ederek savaşmaya devam ettiler.

Laurent birliğe hitaben, 'Naiplik,' dedi, 'bizi sayıca az sanıyordu. Savaşmadan teslim olacağımızı sandı.

Damen şunları söyledi: 'Bizi korkutmalarına, boyun eğdirmelerine ya da zorlamalarına izin vermeyeceğiz. Sert sürün. Ön cephede savaşmak için durmayın. Onları ezip geçeceğiz. Prensimiz için savaşmaya geldik!'

"Prens için!" diye haykırdılar. Adamlar kılıçlarını kavradı, siperliklerini indirdi ve çıkardıkları ses bir kükreme oldu.

Atını dörtnala koşturarak birliğin enine doğru ilerleyen Damen emri verdi ve onun sözüyle yürüyüş kolu yeniden şekillendi. Özensizlik ve dağınıklık günleri geride kalmıştı. Adamlar acemiydi ve denenmemişti ama şimdi arkalarında yarım yaz boyunca birlikte sürekli eğitim vardı.

Jord, onun yanına yaklaştığında, 'Bundan sonra bana ne olursa olsun, savaşmak istiyorum,' dedi.

Damen başını salladı. Sonra döndü ve gözlerinin Touars'ın askerlerinin üzerinden kısa bir süre geçmesine izin verdi.

Savaşın ilk gerçeğini anlamıştı: savaşları askerler kazanırdı. Sayısal üstünlüğün olmadığı yerlerde askerlerin kalitesinin daha yüksek olması çok önemliydi. Eğer askerler emirleri yerine getirmekte tereddüt ederse, Yüzbaşı tarafından verilen emirlerin hiçbir anlamı kalmazdı.

Taktiksel üstünlükleri tartışılmazdı. Touars'ın cephesi Laurent'a dönüktü ama Patranlar tarafından kuşatılmıştı: Touars'ın ilerleyen düzeni, Patran yönüne bakan ikinci bir cephe oluşturmak için dönmek zorunda kalacak ya da hızla istila edilecekti.

Ancak Touars'ın adamları büyük çaplı manevralar konusunda eğitim almış deneyimli bir kuvvetti; iki cephede savaşmak için sahada bölünmek, nasıl yapılacağını iyi bildikleri şeydi.

Laurent'ın adamları karmaşık saha işlerini yapabilecek kapasitede değillerdi. O halde işin sırrı onları güçlerinin ötesinde zorlamak değil, durmadan talim yaptıkları, nasıl yapılacağını bildikleri tek şey olan hat işine odaklanmaktı. Touars'ın hatlarını yarmak zorundaydılar, yoksa bu savaş kaybedilecek ve Laurent amcasının eline düşecekti.

Kendi içinde kızgın olduğunu ve bunun Aimeric'in ihanetinden çok Naip'le, Naip'in kullandığı kötü niyetli söylentilerle -gerçeği çarpıtarak, insanları çarpıtarak, Naip'in kendisi ise adamlarını kendi Prenslerine karşı savaştırırken bozulmamış ve dokunulmamış olarak kalmasıyla- ilgili olduğunu fark etti.

Çizgiler kopacaktı. Bundan emin olacaktı.

Laurent'ın atı kendi atının yanına çekildi; etraflarında yeşillik ve yakında başka bir şeye dönüşecek olan ezilmiş ot kokusu vardı. Laurent konuşmadan önce uzun bir süre sessiz kaldı.

'Touars'ın adamları göründüklerinden daha az birlik içinde olacaklar. Amcamın hakkımda yaydığı dedikodular her ne olursa olsun, yıldızlı sancağın burada, sınırda bir anlamı var.

Kardeşinin adını ağzına almadı. Kardeşinin zaman savaştığı cephede yer almak için buradaydı, ancak kardeşinden farklı olarak kendi insanlarını öldürmek için yola çıkmıştı.

Laurent, "Biliyorum," dedi, "bir yüzbaşının asıl işi savaştan önce yapılır. Sen de benim Kaptanım oldun, benimle birlikte uzun saatler boyunca talimler planladın, adamları şekillendirdin. Sizin talimatınızla talimleri basit tuttuk ve nasıl tutacağımızı ve kıracağımızı öğrendik.

'Süsler geçit törenleri içindir. Boyun eğmeyen bir temel
savaşları kazanır. "Bu benim stratejim olmazdı.
"Biliyorum. Her şeyi fazla
karmaşıklaştırıyorsun. Laurent, "Senin
için bir siparişim var," dedi.

Hellay'ın uzun tarlaları boyunca Touars'ın adamları kusursuz bir şekilde karşılarına dizilmişti.

Laurent net konuştu. "Bozguna uğramadan temiz bir zafer." Demek istediğin, bunun çabucak yapılması gerektiği ve adamlarımın yarısını kaybetmeyi göze alamayacağım. Bu yüzden emrim şu. Hatlarının içine girdiğimizde, sen ve ben bu savaşın liderlerini avlayacağız. Ben Guion'u alacağım ve eğer benden önce ona ulaşırsanız,' dedi Laurent, 'Lord Touars'ı öldürün.

"Ne?" dedi Damen.

Her kelime kesindi. 'Akielonlar savaşları böyle kazanıyor, değil mi? Kafasını kesmek varken neden tüm orduyla savaşasın ki?

Uzun bir sürenin ardından Damen, "Onları avlamak zorunda kalmayacaksınız dedi.

Senin için de gelecekler.'

"O zaman hızlı bir zafer kazanacağız. Söylediğimde ciddiydim. Eğer bu gece Ravenel duvarlarının içinde uyursak, sabah boynundaki tasmayı çıkaracağım. Buraya savaşmak için geldin.'

Bir saatleri yoktu. Neredeyse yarısı kadar zamanları vardı. Ve hiçbir uyarı yoktu, Touars'ın umudu konum avantajlarını sürprizle tersine çevirmekti.

Ama Damen daha önce de Veretialıların tartışmayı önemsemediklerini görmüştü ve bunu bekliyordu; Laurent'ı şaşırtmak da elbette çoğu erkeğin sandığından daha zordu.

Sahadaki ilk tarama her zaman olduğu gibi pürüzsüz ve geometrikti. Trompetler çaldı ve ilk büyük çaplı hareketler başladı: Savrulmaya çalışan Touars'ın karşısına Laurent'ın süvarileri çıktı ve dosdoğru at sürdüler. Damen emir verdi: durun, eşit ve sabit. Her şey düzene sokulmuştu: kendi safları artan hücumun coşkusuyla dağılmamalıydı. Laurent'ın adamları atlarını dört nala koşturuyorlardı, ama başlarını savurup dört nala koşmak istediklerinde toynakların gürültüsü kulaklarında yankılanıyor, kanları yükseliyor, hücum ateşi yakan bir kıvılcım gibi alev alıyordu. Durun, durun.

Çarpışmanın şoku, Nesson'daki heyelanda kayaların parçalanması gibiydi. Damen o tanıdık sarsıntıyı hissetti, hücumun panoraması aniden yerini kasların metale çarpmasına, at ve insanın hızla çarpışmasına bırakırken ölçekte ani bir kayma oldu. Çarpışmaların, insan kükremelerinin, her iki tarafın da eğilip bükülmesinin ve kopma tehlikesi geçirmesinin, düzenli hatların ve dik sancakların yerini ağırlaşan, çırpınan bir kütlenin almasının üzerinde hiçbir şey duyulmuyordu. Atlar kaydı, sonra tekrar ayağa kalktı; diğerleri düştü, kesildi ya da mızraklandı.

Ön cephede savaşmak için durma, demişti Damen. Öldürdü, kılıcı kesildi, kalkanı ve atı bir koç oldu, içeri girdi, daha da içeri girdi, bir alan

açtı

arkasındaki adamların ivmesi için tek başına güçle. Yanında bir adam boğazına saplanan bir mızrakla yere yığıldı. Solunda, Rochert'in atı yere düşerken bir at çığlığı duyuldu.

Önünde, metodik olarak, adamlar düştü, düştü ve düştü.

Dikkatini dağıttı. Bir kılıç darbesini kalkanıyla savuşturdu, miğferli bir askeri öldürdü ve tüm bunlar olurken zihnini boşaltarak Touars'ın hatlarının yarılacağı anı bekledi. Cepheden komuta etmenin en zor kısmı da buydu; zihninde tüm savaşı kritik bir şekilde takip ederken, o anda canlı kalmak. Yine de heyecan vericiydi, iki bedenle, iki ölçekte savaşmak gibiydi.

Touars'ın gücünün azalmaya başladığını, hatlarının büküldüğünü, hücumun üstünlük kazanmaya yaklaştığını hissedebiliyordu, böylece yaşayan adamlar yoldan çekilmeli ya da ölümü bulmalıydı. Ölümü bulacaklardı. Touars'ın gücünü parçalayacak ve meydan okuduğu adama teslim edecekti.

Touars'ın adamlarının yeniden toplanma
çağrısını duydu- Hatları kırın. Kırın onları.

Laurent'ın adamlarının etrafında toplanması için kendi çağrısını yaptı. Bağıran bir komutan, en iyi ihtimalle yanındaki adamlar tarafından duyulmayı bekleyebilirdi, ama çağrı önce seslerle, sonra da boru sesleriyle yankılandı ve Nesson'un dışında bu manevrayı defalarca denemiş olan adamlar, sayılarının çoğunluğu bozulmadan, mükemmel bir düzen içinde ona doğru geldiler.

Tam bu sırada Touars'ın etraflarında hâlâ mücadele eden gücü ikinci bir Patran hücumunun etkisiyle yana doğru sarsıldı.

İlk kırılma, keskin bir kaos patlaması. Yanındaki Laurent'ın farkındaydı, habersiz olamazdı. Laurent'ın atının sendelediğini, omzundaki uzun bir kesikten kanlar aktığını, önündeki atın yere düştüğünü gördü; Laurent'ın kalçalarını kapattığını, yerini değiştirdiğini ve atını sarsılan engelin üzerinden geçirdiğini, kılıcını çekmiş olarak diğer tarafa indiğini ve iki kesin yarıkla kendine yer açtığını, atını döndürdüğünü gördü. Bu adamın, ölmek üzere olan bir atın üzerinde Torveld'i yenen adam olduğunu hatırlamamak imkânsızdı.

Görünüşe göre Laurent bir konuda haklıydı. Etrafındaki adamlar biraz geri çekilmişlerdi. Çünkü önlerinde altın zırhı ve parlayan yıldızlarıyla Prensleri duruyordu. Kasabalarda, geçit törenlerinde, bir figüran olarak her zaman etkilemişti. Sıradan askerler arasında ona karşı doğrudan bir darbe vurma konusunda bir isteksizlik vardı.

Ama sadece sıradan askerler arasında. *Benim tahtta kalmamla sonuçlanacak her kararın onun kellesinin uçmasıyla sonuçlanacağını biliyor, demişti* Laurent Guion için. Savaş onların lehine dönmeye başladığı anda, Laurent'ı öldürmek Guion'un zorunluluğu haline geldi.

Damen önce Laurent'ın sancağının devrildiğini gördü, bu kötü bir alametti. Laurent'la çarpışan düşman kaptanı Enguerran'dı ve Damen'in düşüncesine göre, yeğeninin savaş yeteneği söz konusu olduğunda Naibin yalan söylediğini zor yoldan öğrenecekti.

"Prens'e! Damen, Laurent'ın etrafındaki savaşın niteliğinin değiştiğini hissederek seslendi. Adamlar dizilmeye başladılar, ama çok geç kalmışlardı. Enguerran, aralarında Lord Touars'ın da bulunduğu bir grup adamın arasındaydı. Laurent'a doğru açık bir hat oluşturan Touars saldırmaya başlamıştı. Damen topuklarını atına geçirdi.

Bineklerinin çarpışması, etin ete ağır bir şekilde çarpmasıydı, böylece her iki at da bacakları ve çırpınan vücutları birbirine dolanarak düştü.

Zırhlı olduğu halde Damen yere sertçe çarptı. Kendini düzeltmeye çalışan atının kırbaçlanan toynaklarından kaçınmak için yuvarlandı ve sonra tecrübenin verdiği bilgelikle tekrar yuvarlandı.

Touars'ın kılıcının yere saplandığını, miğferinin kayışlarını kestiğini ve -boynuna çarpması gereken yerde- altın yakasının kenarından metalik bir sesle sıyrıldığını hissetti. Bir elinde kılıcıyla rakibinin karşısına çıktı, miğferinin büküldüğünü hissetti, bu bir tehlikeydi ve diğer eliyle kalkanını bırakarak onu fırlattı.

Gözleri Lord Touars'ınkilerle buluştu.

Lord Touars küçümseyerek, "Köle," dedi ve kılıcını yerden alarak Damen'in içine gömmeye çalıştı.

Damen onu bir savuşturmayla ve Touars'ın kalkanını paramparça eden bir vuruşla geri püskürttü.

Touars ilk karşılaşmada yenilmeyecek kadar iyi bir kılıç ustasıydı. Acemi bir acemi değildi, deneyimli bir savaş kahramanıydı ve nispeten tazeydi, henüz hücumda savaşmamıştı. Kalkanını attı, kılıcını kavradı ve saldırdı. On beş yaş daha genç olsaydı, bu bir eşleşme olabilirdi. İkinci karşılaşma öyle olmadığını gösterdi. Ama Touars, Damen'ın üzerine tekrar gelmek yerine bir adım geri çekildi. Yüzündeki ifade değişmişti.

Olabileceği gibi, karşılaştığı beceriye ya da bir adamın dövüşü kaybettiğini düşündüğü zamanki bakışına bir tepki değildi. İnançsızlığın ve tanımanın şafağıydı.

"Seni tanıyorum," dedi Lord Touars, sanki hafızası ondan sökülüp alınmış gibi ani ve pürüzlü bir sesle. Kendini saldırının içine attı. Damen şoka girmiş bir halde içgüdüsel olarak tepki verdi, bir kez savuşturduktan sonra Touars'ın açıkta olduğu aşağıdan mızrakladı. "Seni tanıyorum," dedi Touars tekrar. Damen'in kılıcı içeri girdi ve içgüdüsü onu daha da ileri itti.

"Damianos," dedi Touars. *"Prens katili.*

Bu söylediği son şeydi. Damen kılıcı çıkardı. Bir adım geri çekildi.

Yanlarına çekilmiş, savaşın ortasında bile hareketsizlik içinde donmuş bir adamın farkına vardı ve az önce olanların görüldüğünü ve duyulduğunu biliyordu.

Döndü, gerçek yüzündeydi. Çırılçıplak soyunmuştu, o anda kendini saklayamazdı. *Laurent*, diye düşündü ve bakışlarını Lord Touars'ın son sözlerine tanık olan adamın gözleriyle buluşmak için kaldırdı.

Laurent değildi. Jord'du.

Dehşet içinde Damen'a bakıyordu, kılıcı elinde gevşek duruyordu. "Hayır," dedi Damen. 'Bu değil-'

Jord'un gördüklerini tam olarak anlamaya başladığında, savaşın son anları Damen'ın etrafında kayboldu. Jord'un o gün ikinci kez gördüğü şeyi.

"O biliyor mu?" dedi Jord.

Cevap verme şansı yoktu. Laurent'ın adamları Touars'ın sancağının üzerine üşüşmüş, Ravenel'in sancaklarını deviriyorlardı. Oluyordu işte: Ravenel'in teslim bayrağı yenilmiş merkezinden yayılıyordu ve Laurent, erkeklerin sesinden çıkan zafer ilahisi, *"Prens'e selam olsun"* ve biraz daha yaklaştığında kendi adı tekrarlanıyordu, *"Damen, Damen*".

Tezahüratlar arasında kendisine bir at daha verildi ve o da eyerine atladı. Vücudu savaşın teriyle parlıyordu; atının yanları koyu lekeler içindeydi. Kalbi, hücumdan önceki anlarda olduğu gibi çarpıyordu.

Laurent onun yanında diz çöktü, hâlâ aynı atın üzerindeydi, omzunda bir şerit halinde kurumuş kan vardı. "Pekâlâ, Yüzbaşı," dedi. "Şimdi tek yapmamız gereken zaptedilemez bir kaleyi ele geçirmek. Gözleri parlıyordu. 'Teslim olanlara iyi davranılacak. Daha sonra onlara bana katılma fırsatı verilecek. Yaralılar ve ölüler için uygun gördüğünüz önlemleri alın. Sonra bana gelin. Yarım saat içinde Ravenel'e doğru yola çıkmaya hazır olmamızı istiyorum.

Yaşayanlarla ilgilenin. Yaralılar Paschal ve Patran eşdeğerleriyle birlikte Patran çadırlarına gönderildi. Tüm adamlara bakım yapılacaktı. Bu pek hoş olmayacaktı. Veretialılar dokuz yüz adam göndermişlerdi ama savaş beklemedikleri için doktor göndermemişlerdi.

Ölülerle anlaşma. Galip tarafın ölülerini kaldırması ve ardından, eğer yüce gönüllüyseler, mağlup tarafa da aynı saygınlığı tanımaları olağandı. Ama bu adamların hepsi Veretialıydı ve her iki tarafın ölülerine de eşit muamele yapılmalıydı.

Sonra da gecikmeden ve tereddüt etmeden Ravenel'e doğru yola koyulmalıydılar. Ravenel'de en azından Touars'ın geride bıraktığı doktorlar olacaktı. Ayrıca, uğruna çok çalıştıkları sürpriz unsurunu da korumak gerekiyordu. Damen dizginleri çekti, sonra kendini aradığı adamın yanında buldu, tek başına bir dürtüyle alanın uzak ucuna doğru itildi. Attan indi.

"Beni öldürmek için mi buradasın?"

dedi Jord. "Hayır," dedi Damen.

Bir sessizlik oldu. Birbirlerinden iki adım uzakta durdular. Jord bıçağını çekmişti ve kabzasına yumruğunu geçirmiş, alçakta tutuyordu.

Damen, 'Ona söylememişsin' dedi.

"İnkâr bile etmiyorsun, değil mi?" dedi Jord. Damen sessiz kaldığında sert bir kahkaha attı. 'Bunca zamandır bizden bu kadar çok mu nefret ediyordun? İşgal etmek, topraklarımızı almak yetmedi mi? Bu hasta oyunu da oynamak zorunda mıydınız?

Damen, 'Eğer ona söylersen, ona hizmet edemem' dedi.

"Ona söylemek mi?" dedi Jord. 'Güvendiği adamın yalan söylediğini ve tekrar yalan söylediğini, onu kandırarak en büyük utanca sürüklediğini mi söyleyeyim?

"Ona zarar vermem," dedi Damen ve kelimelerin kurşun gibi döküldüğünü duydu.

"Kardeşini öldürdün, sonra da onu yatağa attın.

Bu şekilde söylemek, korkunçtu. *Aramızda böyle* bir şey *yok*, demesi gerekirdi ama demedi, diyemedi. Önce sıcak, sonra soğuk hissetti. Laurent'ın, Damen onu zorlarsa buz gibi donan, ama zorlamazsa -kendini onun ince nabızlarına ve alt akıntılarına uydurursa- devam eden, tatlı tatlı derinleşen, sadece Damen'ın bilip bilmediğini, her ikisinin de ne yaptıklarını bilip bilmediklerini merak kadar süren narin, iğneleyici konuşmasını düşündü.

'Ben gidiyorum,' dedi. "Her zaman gidecektim. Kaldım çünkü-'

"Doğru, gideceksin. Bizi mahvetmene izin vermeyeceğim. Bizi Ravenel'e götüreceksin, ona hiçbir şey söylemeyeceksin ve kale

Kazanırsan, bir ata binip gideceksin. Kaybının yasını tutacak ve asla bilmeyecek.'

Planladığı şey buydu. Başından beri planladığı şey buydu. Göğsünde, kalbinin atışları kılıç darbeleri gibiydi.

"Sabahleyin," dedi Damen. 'Kaleyi ona vereceğim ve sabah onu bırakacağım. Söz verdiğim gibi.

"Güneş gökyüzünün ortasına geldiğinde sen gitmiş olacaksın, yoksa ben ona söylerim," dedi Jord. 'Ve sarayda sana yaptıkları, o zaman başına geleceklerin yanında bir sevgilinin öpücüğü gibi kalacak.

Jord sadık biriydi. Damen onun bu yönünü her zaman sevmişti, ona evini hatırlatan kararlı doğasını. Etraflarında savaşın sonu, sessizlik ve çürümüş otlarla işaretlenmiş zafer vardı.

"Öğrenecek," dediğini duydu Damen. "Akielos'a döndüğüm haberi ona ulaştığında. Anlayacaktır. Keşke o zaman ona benim-'

"İçimi dehşetle dolduruyorsun," dedi Jord. Elleri bıçağının üzerindeydi. Şimdi iki elini de.

"Kaptan," diye bir ses. "Kaptan!

Damen'ın gözleri Jord'un yüzündeydi.

"Bu sensin," dedi Jord.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

Enguerran'ın koluna sertçe dokunan Damen, Ravenel'in birliklerinin yaralı Yüzbaşısını savaş alanının kenarındaki yuvarlak Patran çadırlarından birine sürükledi ve orada Laurent'ı beklediler.

Damen olması gerekenden daha sert davrandıysa, bunun nedeni bu planı onaylamamasıydı. Anlatılanları duyunca sanki vücudu bir ağırlığın, sert bir baskının altındaymış gibi hissetmişti. Şimdi Enguerran'ı çadırda serbest bıraktı ve ona yardım etmeden ayağa kalkmasını izledi. Enguerran'ın böğründe hâlâ kan sızan bir yara vardı.

Laurent çadıra girerek miğferini çıkardı ve Damen Enguerran'ın gördüğü şeyi gördü: zırhı kanla kaplı, saçları terden ıslanmış, gözleri acımasız bir altın prens. Enguerran'ın böğründeki yara Laurent'ın kılıcından çıkmıştı; Laurent'ın zırhındaki kan Enguerran'ın kanıydı.

Laurent, 'Dizlerinin üzerine çök' dedi.

Enguerran bir zırh şangırtısıyla dizlerinin üzerine çöktü. "Majesteleri," dedi.

"Bana Prensiniz diye mi hitap ediyorsunuz?" dedi Laurent.

Hiçbir şey değişmemişti. Laurent her zaman olduğundan farklı değildi. En hafif yorumlar en tehlikeli olanlarıydı. Enguerran bunu fark etmiş gibiydi. Dizlerinin üzerinde durdu, pelerini etrafına dolandı; çenesinde bir kas kıpırdadı ama gözlerini kaldırmadı.

"Benim sadakatim Lord Touars'a idi. Ona on yıl boyunca hizmet ettim. Guion da makamının ve amcanın otoritesine sahipti.

'Guion'un beni görevden alma yetkisi yok. Görünüşe bakılırsa, buna gücü de yok. Laurent'ın gözleri Enguerran'ın üzerinden geçti, eğik başı, yarası, süslü Veretian zırhı

Omuz parçası. "Ravenel için at sürüyoruz. Hayattasın çünkü sadakatini istiyorum. Amcam hakkında gözlerinden yaşlar döküldüğünde, bunu bekleyeceğim.

Enguerran başını kaldırıp Damen'e baktı. En son Enguerran Damen'i Touars'ın salonundan çıkarmaya çalışıyordu. *Bir Akielon'un erkeklerin arasında yeri yoktur.*

Kendini sertleşmiş hissetti. bir parçası olmak istemiyordu.
Enguerran düşmanca bir bakışla karşılık verdi.

Laurent dedi ki, 'Hatırlıyorum. Ondan hoşlanmıyorsun. Ve tabii ki, sahada senden daha iyi kaptanlık yaptı. Bunu daha da az sevdiğini tahmin ediyorum.

"Ravenel'e asla giremeyeceksiniz," dedi Enguerran kesin bir ifadeyle. 'Guion maiyetiyle birlikte hatlarınızdan geçmeyi başardı. Geldiğinizi haber vermek için şu anda Ravenel'e doğru at sürüyor.

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Bence Fortaine'e gidiyor, böylece amcam ve ben onu rahatsız edici seçimler yapmaya zorlamadan, yaralarını özel olarak sarabilecek.

Yalan söylüyorsun. Seni burada yenme şansı varken neden Fortaine'e çekilsin ki?

"Çünkü onun oğlu benim elimde," dedi
Laurent. Enguerran'ın gözleri Laurent'ın
yüzüne kaydı.

"Evet. Aimeric. Kafeslenmiş, bağlanmış ve güzel bir zehir kusuyor.

Anlıyorum. Yani Ravenel'in içine girmek için bana ihtiyacın var. Hayatta olmamın gerçek sebebi bu. On yıl boyunca hizmet ettiğim insanlara ihanet etmemi bekliyorsunuz.

'Ravenel'e girmek için mi? Sevgili Enguerran, korkarım oldukça yanılıyorsunuz.

Laurent'ın bakışları yine Enguerran'ın üzerinde gezindi, mavi
gözleri soğuktu. "Sana ihtiyacım yok," dedi Laurent. "Sadece
giysilerine ihtiyacım var.

Ravenel'e bu şekilde gireceklerdi: kılık değiştirerek, yabancı kıyafetlerle.

Başından beri, Enguerran'ın omuzluğunu kaldırırken, elini Enguerran'ın eldiveninde esnetirken bir gerçek dışılık hissi vardı. Damen ayağa kalktı ve pelerini dönmeye başladı.

Herkese uyan bir zırhları yoktu ama Touars'ın sancaklarını kurtarıp düzeltmişlerdi, kırmızı kumaş ve miğferler düzdü ve Ravenel'in duvarlarının yüksekliği olan kırk altı fitlik bir mesafeden Touars'ın birliğiyle karıştırılabilirlerdi.

Rochert içinde tüy olan bir miğfer aldı. Lazar sancaktarın ipeklerini ve gösterişli tuniğini aldı. Damen, kırmızı pelerini ve zırhının yanı sıra Enguerran'ın kılıcını ve dünyayı bir yarığa çeviren miğferini aldı. Enguerran onlarla birlikte ata binme şerefine nail olmuş, tüyleri yolunmuş bir tavuk gibi iç çamaşırlarına kadar soyulmamış, bir ata bağlanmış ve göze batmayan Veretian giysileri giymişti.

Adamlar henüz bir çatışmaya girmişlerdi ama yorgunluk, zafer, yorgunluk ve adrenalinin baş döndürücü karışımından kaynaklanan bir tür yüksek ruh haline dönüşmüştü. Bu asi macera onlara cazip gelmişti. Ya da belki de farklı bir türde olacağı için tatmin edici olan yeni bir zafer fikriydi. Önce Naip'i ezecek, sonra da gözlerini boyayacaklardı.

Damen kılık değiştirmeye karşı çıkmıştı. Buna karşı çıkmıştı. Aldatma yanlıştı, dostluk numarasıydı. Geleneksel savaş biçimleri, rakibinize adil bir şans verdiği için vardı.

Laurent, 'Bu bize adil bir şans veriyor,' demişti.

Bütün birliğini giydirmek, kulağında safirle küçük bir kasaba hanına girip kirpiklerini kırpıştırmaktan farklı bir ölçekte olsa da, bu küstahlık Laurent'ın karakteristik özelliğiydi. Kendini gizlemek başka bir şeydi, bütün ordunu bunu yapmaya zorlamak başka bir şey. Damen bu süslü aldatmacanın tuzağına düştüğünü hissetti.

Damen, Lazar'ın tuniğinin içinde debelenmesini izledi. Rochert'in kendi tüyünün büyüklüğünü Patran adamlarından birininkiyle karşılaştırmasını izledi.

Damen, babasının bugünkü kaçamağı askeri bir harekât olarak görmeyeceğini, oğluna yakışmayan onursuz bir davranış olarak nitelendirip küçümseyeceğini biliyordu.

Babası Ravenel'i bu şekilde götürmeyi asla düşünmezdi.
Gizlenmiş. Kan dökülmeden. Ertesi gün öğleden önce.

Dizginleri yumruğuna doladı, topuklarını atına geçirdi. Damen'ın omuzluğu göz kırparken ilk kapı setinden içeri girdiler. İkinci kapı setinde, surlardaki bir asker sancağını bir o yana bir bu yana sallayarak kapının açılmasını işaret etti ve Damen'ın emriyle Lazar kendi sancağını sallayarak cevap verirken Enguerran eyerde sarsıldı (ağzı tıkandı).

Kendini cüretkâr, sarhoş edici hissetmeliydi ve adamların da bunu böyle deneyimlediğini, kendisinin neredeyse hiç fark etmediği bu uzun yolculuktan keyif aldıklarını belli belirsiz fark ediyordu. İkinci kapıdan geçtiklerinde, adamların heyecanları yüzlerine zar zor yansımıştı.

Kalp atışları arasındaki uzun boşluk, hiç gelmeyen yaylı tüfeklerin ıslığını ve gümbürtüsünü bekliyordu.

Ağır kafesli demir başlarının üzerinde sallanırken, Damen kendini bunu isterken buldu; bir kargaşa, bir öfke çığlığı ya da bir meydan okuma, bu duygudan kurtulmak için bunu istiyordu. *Hain. Dur.* Ama hiçbiri gelmedi.

Elbette öyle olmadı. Tabii ki Ravenel'in adamları onları dost olarak görerek karşıladı. Elbette bir aldatmaca karşısında güvenip kendilerini açıkta bıraktılar.

Zihnini göreve zorladı. Buraya tereddüt etmeye gelmemişti. Bu kaleyi biliyordu. Savunmasını ve tuzaklarını biliyordu. Kilitlenmesini istiyordu. Duvarları aştıklarında, siperlere, depolara, kulelere erişim sağlayan spiral merdivenlere adam gönderdi.

Ana kuvvet avluya ulaştı. Laurent atını merdivenlerden yukarı sürdü ve kürsüye tırmandı, altın sarısı başı kibirli bir şekilde açıktı, adamları arkasındaki büyük salonda merkezi pozisyonu aldılar. Mavi flamalar açıldıkça ve Touars'ın sancakları bir kenara atıldıkça kim olduklarından artık şüphe yoktu. Laurent atını döndürdü ve toynakları pürüzsüz taşın üzerinde çınladı. Tamamen açıktaydı, siperlerden aşağıya doğru yönelen okların merhametine kalmış tek bir parlak figürdü.

Ravenel'in herhangi bir askerinin bir an vardı,

İhanet! Boruyu çalın!

Ama o an geldiğinde Damen'ın her yerde adamları vardı ve Ravenel'in askerlerinden biri kılıcına ya da yayına uzandığında onu bırakmaya ikna edecek bir kılıç ucu hazır bekliyordu. Mavi kırmızıyı çevreledi.

Damen çınlayan bir sesle şöyle dediğini duydu: 'Lord Touars Hellay'de yenildi. Ravenel Veliaht Prens'in koruması altında.'

Her şey kansız olmamıştı. Yaşam alanlarında gerçek bir çatışmayla karşılaştılar, en kötüsü de Touars'ın danışmanı Hestal'ın özel muhafızlarıydı; Damen, iktidar değişikliğinden mutluluk duyuyormuş gibi yapacak kadar Veretian olmadığını düşünüyordu.

Bu bir zaferdi. Kendi kendine bunu söyledi. Adamlar bunun tadını doyasıya çıkarıyorlardı: hazırlıkların kabarması, savaşın doruğa ulaşması ve fethin baş döndürücü telaşı. Yüksek moralleri ve başarılarıyla Ravenel'e akın ettiler, kalenin alınması Hellay'daki zaferin sevincinin bir uzantısıydı, salonlardaki çatışmalar onlar için kolay meselelerdi. Her şeyi yapabilirlerdi.

Bu kazanılmış bir savaş, ele geçirilmiş bir kale, sağlam bir üs ve Damen hayattaydı ve aylar sonra ilk kez özgürlüğüyle yüzleşiyordu.

Etrafında bir kutlama, bir cümbüş vardı ve o da buna izin veriyordu çünkü adamların buna ihtiyacı vardı. Bir çocuk kaval çalıyor, davul sesleri duyuluyor ve dans ediliyordu. Adamların yüzleri pembe ve mutluydu. Fıçılar avludaki çeşmeye devrilmişti, böylece adamlar istedikleri gibi şarap içebiliyorlardı. Lazar ona dolu bir fıçı uzattı. İçinde bir sinek vardı.

Damen elinin keskin bir hareketiyle içindekileri yere attıktan sonra kadehi bıraktı. Yapılacak işler vardı.

Geri dönen orduya kapıları açmaları için adamlar gönderdi: önce yaralılar, ardından Patralılar, ganimetleriyle Vaskialılar ve bir ipe bağlı dokuz at. Depolara ve cephaneliğe envanter çıkarmak için, özel dairelere de sakinlere güvence vermek için adamlar gönderdi.

Touars'ın dokuz yaşındaki oğlu Thevenin'i alıp ev hapsinde tutmaları için adamlarını gönderdi. Laurent'ın oğul koleksiyonu oldukça gelişmişti.

Ravenel, Veretian sınırının mücevheriydi ve kutlamalardan zevk alamasa bile, iyi bir savunma stratejisiyle iyi bir şekilde yönetilmesini sağlayabilirdi. Laurent'ın güçlü bir temel üsse sahip olmasını sağlayabilirdi. Surları ve kuleleri korumak için vardiyalar oluşturdu, her adamı kendi gücüne göre görevlendirdi. Enguerran'ın sistemlerinin ipuçlarını aldı ve onları yeniden uyguladı ya da kendi titiz standartlarına göre değiştirdi, komuta görevlerini iki adama verdi: Kendi birliklerinden Lazar ve Enguerran'ın adamlarının en iyisi Guymar. Yerinde bir altyapıya sahip olacaktı. Laurent'ın güvenebileceği bir altyapı.

Laurent'a rapor vermek için siperlerde emir vermekten çağrıldığında etrafındaki işler yerli yerine oturuyordu.

Kalenin içindeki üslup daha eskiydi, Chastillon'u andırıyordu; Veretianların süslü tasarımları, yaldız, fildişi, sedef kaplamalar olmadan, kıvrımlı demir ve koyu renk oyma ahşapla işlenmişti. Laurent'ın kendine ait kıldığı, alevlerle aydınlatılmış ve çadırı kadar zengin döşenmiş iç odalara kabul edildi. Kutlama sesleri eski taş duvarlar tarafından yumuşatılmıştı. Laurent ortada duruyordu, sırtı kısmen kapıya dönüktü, bir hizmetçi zırhının son parçasını omuzlarından kaldırıyordu. Damen kapıdan içeri girdi.

Ve durdu. Laurent'ın zırhıyla ilgilenmek son zamanlarda kendi görevi olmuştu. Göğsünde bir baskı hissetti; her şey tanıdık geliyordu.

kayışların, zırhın ağırlığının, dolgunun altına bastırılmış gömleğin sıcaklığının.

Sonra Laurent dönüp onu gördü ve Laurent onu yarı soyunuk, parlak gözlerle selamlarken göğsündeki baskı acı gibi büyüdü.

"Kalemi beğendin mi?

'Bunu sevdim. Seni birkaç kişiyle daha görmekten memnun olurum,' dedi Damen. "Kuzeye doğru.

Kendini ileri doğru zorladı. Laurent uzun, parlak bir bakışla onu süzdü.

"Enguerran'ın omuzluğuna uymadıysan, atının üstündeki kıyafeti denemeni önerecektim.

Damen, "Guion'u ben mi alacağım?" dedi.

"Adil ol. Ben ona ulaşamadan savaşı kazandın. En azından yarım şansım olur diye düşünmüştüm. Tüm fetihlerin bu kadar kesin mi?'

"İşler her zaman planladığınız gibi mi yürür?

"Bu sefer onlar yaptı. Bu sefer her şey oldu. Bilirsiniz, zaptedilemez bir kaleyi ele geçirdik.

Birbirlerine bakıyorlardı. Ravenel, Veretian sınırının mücevheri: Hellay'da cezalandırıcı bir kara savaşı ve uyumsuz kıyafetler içinde çılgın bir hile parçası.

"Biliyorum," dedi çaresizce.

"Beklediğimin iki katı adam var. Ve on katı erzak. Sana karşı dürüst olayım mı? Savunma pozisyonu alacağımı düşünmüştüm-'

"Aquitart'ta," dedi Damen. 'Kuşatma için tedarik etmiştiniz. Her zamanki sesiyle konuştuğunu sanki uzaktan duymuştu. 'Ravenel biraz daha savunulabilir. Kapıları açmadan önce adamların dümenlerin altını kontrol etsinler yeter.

'Pekala,' dedi Laurent. "Görüyor musun? Senin tavsiyelerine uymayı öğreniyorum. Tamamen yeni olan küçük bir gülümsemeyle konuşuyordu.

Damen bakışlarını başka yöne çevirdi. Dışarıda devam eden çalışmaları düşündü. Cephanelik doluydu, hatta dolmaktan da öteydi; pürüzsüz metaller ve sivriltilmiş uçlar özenle sıralanmıştı. Touars'ın kalede görev yapan adamlarının çoğu sadakatlerini devretmişti.

Surlara asker ve savunma için gerekli düzenlemeler yapılmıştı. Teçhizat kullanıma hazırdı. Askerler görevlerini biliyordu ve depolardan avluya, büyük salona kadar kale hazırdı. Bundan emin olmuştu.

"Bundan sonra ne yapacaksın?" diye sordu.

Laurent, Damen'in ne demek istediğini çok iyi anladığını belli eden bir ses tonuyla, "Yıkan," diye cevap verdi, "ve metalden olmayan bir giysi giy. Sen de aynısını yapmalısın. Hizmetçilere senin için yeni görevine uygun giysiler hazırlattım. Çok Veretian, bundan nefret edeceksin. Senin için başka bir şeyim daha var.

Laurent'ın duvarın yanındaki küçük masadan yarım daire şeklinde bir metal parçası almak için kısa bir süre hareket ettiğini görmek için tam zamanında geri döndü. Bu küçük, samimi odada, hizmetkârların önünde bir mızrağın yavaş yavaş vücuduna saplanması, bunun korkunç bir kaçınılmazlık olarak ortaya çıkması gibi hissetti.

Laurent, "Bunu sana savaştan önce zamanım olmadı," dedi.

Gözlerini kapadı, sonra açtı. "Jord, sınıra yürüyüşümüzün çoğunda senin kaptanındı." dedi.

'Ve sen de artık benim Kaptanımsın. Çok yakınmış gibi görünüyor. Laurent'ın bakışları boynuna kaymıştı, yakası Touars'ın bıçağıyla yara bere içindeydi; demir yumuşak altını derin derin ısırmıştı.

"Yakındı," dedi Damen, "yakındı.

Boğazında düğümlenen şeyi sertçe yuttu ve başını bir yana çevirdi. Laurent Kaptan'ın makam rozetini tutuyordu. Damen, Laurent'ın bunu daha önce bir kez Govart'tan Jord'a devrettiğini görmüştü. Laurent onu Jord'dan almış olabilirdi.

Karşısında duran, sarı saçları dövüşten ter içinde kalmış Laurent'ın aksine hâlâ tam zırh giyiyordu. Laurent'ın zırhının savunmasız derisindeki dolguları bastırdığı hafif kırmızı izleri görebiliyordu. Nefes almak zor, acı verici bir şeydi.

Laurent'ın elleri göğsüne doğru kalktı ve pelerinin metalle buluştuğu yeri buldu.

Laurent'ın parmaklarının altındaki iğne kumaşı deldi, kaydı, sonra tokaya oturdu.

Odanın kapıları açıldı. Damen hazır olmadan döndü.

Dışarıdaki neşeli atmosferi de beraberinde getiren bir yığın insan odaya doluşuyordu. Değişim ani olmuştu. Damen'in kalp atışları buna uymuyordu. Yine de yeni gelenlerin ruh hali Laurent'ınkiyle uyuşuyordu. Damen'in eline bir kadeh daha tutuşturuldu.

Kutlama dalgasına karşı koyamayan Damen, hizmetkârlar ve iyi dilekte bulunanlar tarafından sürüklendi. Son duyduğu şey Laurent'ın şu sözleriydi: "Kaptanıma göz kulak ol. Bu gece istediği her şeyi alacak.

Dans ve müzik büyük salonu tamamen değiştirdi. Kümeler halindeki insanlar müzikle birlikte coşkuyla gülüyor ve alkışlıyordu; şarap, daha yeni getirilen yemekten önce geldiği için gülmekten sarhoş olmuşlardı.

Mutfaklar toplanmıştı. Aşçılar yemek pişiriyor, hizmetliler ilgileniyordu. İlk başta görev değişikliği nedeniyle gergin olan ev personeli düzene girmiş ve görevler istekliliğe dönüşmeye başlamıştı. Prens altınla parlatılmış genç bir kahramandı; şu kirpiklere, şu profile bakın. Avam tabakası Laurent'ı hep sevmişti. Lord Touars, kalesindeki erkek ve kadınların Laurent'a karşı direnmelerini ummuşsa, boşuna dilemişti. Daha çok avam yuvarlanmış ve karnının ovulmasını bekliyordu.

Damen kolunu çekme dürtüsüne direnerek içeri girdi. Daha önce hiç bu kadar fazla giydirilmemişti. Yeni statüsü, giymesi ve çıkarması daha zor olan bir aristokrat kıyafeti anlamına geliyordu. Giyinmesi neredeyse bir saat sürmüştü ve bu, banyo yaptıktan ve saçlarını düzeltmeyi de içeren her türlü ilgiden sonraydı. Bağcıklarıyla titizlikle ilgilenen hizmetkârların başları üzerinde raporlar almak ve emirler vermek zorunda kalmıştı. Guymar'dan gelen son rapor, şimdi kalabalığı taramasına neden olan şeydi.

Son Patralılarla birlikte gelen küçük maiyetin Patras Prensi Torveld'e ait olduğu söylenmişti. Torveld burada adamlarına eşlik ediyordu ama savaşta yer almamıştı.

Damen salonda ilerlerken Laurent'ın adamları dört bir yandan onu tebrik ediyor, sırtına bir tokat atıyor, omzunu sıkıyorlardı. Gözleri uzun masadaki sarı kafaya sabitlenmişti, bu yüzden Patrans'ın düğümünü odanın başka bir yerinde bulduğunda neredeyse bir sürpriz oldu. Damen Torveld'i en son gördüğünde, aşağıdaki bahçede yasemin ve frangipani çiçeklerinin açtığı karanlık bir balkonda Laurent'a tatlı sözler mırıldanıyordu. Damen onu yine Laurent'la samimi bir sohbet içinde bulmayı bekliyordu ama Torveld kendi maiyetiyle birlikteydi ve Damen'ı görünce ona yaklaştı.

"Kaptan," dedi Torveld. "Bu hak edilmiş bir unvan.

Patran adamları ve Ravenel'in savunması hakkında konuştular. Sonunda Torveld'in buradaki varlığı hakkında söyledikleri kısa oldu:

Kardeşim mutlu değil. Onun isteğine rağmen buradayım çünkü Naip'e karşı yürüttüğünüz kampanyada kişisel bir çıkarım var. Prensinizle erkek erkeğe yüzleşmek ve ona bunu söylemek isterdim. Ama Bazal için at süreceğim.

Yarın, Patras'tan daha fazla yardım alamayacaksınız. Kardeşimin emirlerine karşı daha fazla hareket edemem. Size verebileceğim tek şey bu.

Damen, "Prens'in habercisi mühür yüzüğüyle birlikte geldiği için şanslıyız," diye onayladı.

"Ne habercisi?" dedi Torveld.

Damen bu cevabın politik bir ihtiyat olduğunu düşündü ama sonra Torveld ekledi: "Prens Arles'da bana erkek teklif etti. Saraydan çıkalı altı hafta olana kadar kabul etmedim. Nedenlerime gelince, sanırım bunları biliyor olmalısınız. Maiyetinden birinin öne çıkmasını işaret etti.

İnce ve zarif Patran'lardan biri duvarın yanındaki gruptan ayrılıp Damen'ın önünde diz çöktü ve ayaklarının dibindeki zemini öptü, böylece Damen'ın görüş alanı bal sarısı parlatılmış buklelerden oluşan bir yığın oldu.

Damen, Akielon dilinde, "Kalk," dedi.

Erasmus eğik başını kaldırdı ama dizlerinin üzerinden kalkmadı. 'Bu kadar alçakgönüllü mü? Aynı rütbedeyiz.'

"Bu köle bir Kaptan için diz çöker.

'Yardımlarınız sayesinde bir Kaptan oldum. Size çok şey borçluyum.

Bir süre durakladıktan sonra, utangaççа: "Sana borcumu ödeyeceğimi söylemiştim. Sarayda bana çok yardım ettin. Ve ...' Erasmus duraksadı, Torveld'e baktı. Torveld konuşması için başını salladığında, alışılmadık bir şekilde çenesini kaldırdı. "Ve Naip'ten hoşlanmadım. Bacağımı yaktı.

Torveld ona gururlu bir bakış fırlattı ve Erasmus kızarıp bozararak mükemmel bir biçimde yeniden saygı duruşunda bulundu.

Damen ona ayağa kalkmasını söyleme içgüdüsünü bastırdı. Anavatanının olağan davranışlarının ona bu kadar tuhaf gelmesi garipti. Belki de birkaç ayını saldırgan, ileri atılgan evcil hayvanlarla ve ne yapacağı belli olmayan Veretialı özgür adamlarla geçirdiği için böyleydi. Erasmus'a baktı, ağırbaşlı uzuvları ve indirilmiş kirpikleri. Daha önce de böyle kölelerle yatmıştı, yatakta olduğu kadar dışarıda da uysallardı. Bundan zevk aldığını hatırlıyordu ama bu anı sanki başka birine aitmiş gibi uzaktı. Erasmus güzeldi, bunu görebiliyordu. Erasmus'un kendisi için eğitildiğini hatırlıyordu. Her emre itaat edecek, her kaprisi isteyerek sezecekti.

Damen gözlerini Laurent'a çevirdi.

Karşısında soğuk, zor bir mesafenin resmi vardı. Laurent kısa bir sohbete dalmış, bileğini büyük masanın kenarına dayamış, parmak uçlarını kadehin dibine dayamıştı. Sert, dik sırtlı duruşundan

sarı başının kişisel olmayan zarafeti; kopuk mavi gözlerinden elmacık kemiklerinin kibrine kadar Laurent karmaşık ve çelişkiliydi ve Damen başka hiçbir yere bakamıyordu.

Laurent sanki bir içgüdüyle başını kaldırıp Damen'in gözleriyle karşılaştı ve bir an sonra ayağa kalkıp oraya doğru ilerlemeye başladı.

"Gelip yemek yemeyecek misin?

'Dışarıdaki çalışmaları denetlemek için geri dönmeliyim. Ravenel'in kusursuz bir savunması olmalı. Bunu senin için yapmak istiyorum. Bunu senin için yapmak istiyorum,' dedi.

'Bekleyebilir. Az önce bana bir kale kazandırdın,' dedi Laurent. 'İzin ver seni biraz şımartayım.

Duvarın dibinde durdular ve Laurent konuşurken omzunu biçimli taşa yasladı. Sesi aralarındaki boşluğa göre ayarlanmıştı, özel ve telaşsızdı.

"Hatırlıyorum. Küçük zaferlerden büyük zevk alıyorsun. Damen, Laurent'ın sözlerini ona geri aktardı.

"Küçük bir şey değil," dedi Laurent. "Amcama karşı ilk kez bir oyun kazandım.

Basitçe söyledi. Meşalelerden gelen ışık yüzüne yansıdı. Etraflarındaki konuşmalar, alev ışığının ölçülü renkleri, kırmızıları, kahverengileri ve soluk mavileriyle karışan soluk bir balmumu ve ses azalmasıydı.

'Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Torveld'in köleleri Patras'a götürmesini sağladığınızda Arles'te ona karşı kazandınız.

'Bu amcama karşı bir oyun değildi. Nicaise'e karşı bir oyundu. Erkekler kolaydır. On üç yaşındayken,' dedi Laurent, 'beni burnumdan tutup sürükleyebilirdin.

"Senin hiç kolay biri olduğuna inanamıyorum.

Laurent, "Şimdiye kadar yuvarladığın en yeşil masumu düşün," dedi. Ve sonra Damen cevap vermeyince: "Unutmuşum, sen erkeklerle yatmazsın.

Koridorun öbür ucundan, uzaktaki küçük bir antikaya dair sessiz bir kahkaha patlaması duyuldu. Salon, seslerin ve şekillerin puslu bir arka planıydı. Işık sıcak bir meşale parıltısıydı.

Damen, "Erkekler, bazen." dedi.

"Kadınların yokluğunda mı?"

"Onları istediğimde.

'Eğer bunu bilseydim, senin yanında yatarken bir tehlike hissederdim.

'Bunu biliyordun,' dedi Damen.

Bir duraklama oldu. Laurent sonunda kendini duvardan uzaklaştırdı.

"Gel de ye," dedi Laurent.

Damen kendini masada buldu. Veretian tabiriyle, bu rahat bir ilişkiydi, insanlar zaten parmaklarıyla ekmek ve bıçak uçlarıyla et yiyorlardı. Ama masa mutfakların kısa sürede sağlayabileceği en iyi şeylerle donatılmıştı: baharatlı etler, elmalı sülün, kuru üzümle doldurulmuş ve sütte pişirilmiş kuşlar. Damen hiç düşünmeden bir parça ete uzandı, ama Laurent'ın bileğini kavraması onu durdurdu, kolunu masadan geri çekti.

"Torveld bana Akielos'ta efendiyi besleyenin köle olduğunu söyledi.

"Bu doğru.

Laurent lokmayı alıp kaldırarak, "O halde bir itirazınız olamaz," dedi.

Laurent'ın bakışları sabitti, gözlerini hiç indirmiyordu. Damen hayal etmesine izin verdiğinde bile bir köleye hiç benzemiyordu. Damen, Laurent'ın Nesson'daki handa uzun tahta bir bankın üzerinde içe doğru kayarak parmaklarından titizlikle ekmek yediğini hatırlıyordu.

"Herhangi bir itirazım yok," dedi Damen.

Olduğu yerde kaldı. Bir efendinin rolü, kol mesafesinde tutulan yiyeceğin peşinden koşmak değildi.

Altın kaşları hafifçe kalktı. Laurent içeri kaydı ve eti Damen'in dudaklarına .

Isırma eylemi kasıtlıydı. Et zengin ve sıcaktı, güney etkilerini taşıyan bir lezzetti, memleketinin yemeklerine çok benziyordu. Çiğneme yavaştı; Laurent'ın kendisini izlediğinin fazlasıyla farkındaydı. Laurent bir sonraki et parçasını Damen ona doğru eğildi.

İkinci bir ısırık daha aldı. Yemeğe bakmadı, Laurent'a baktı, onun kendini tutuşuna baktı, her zaman çok kontrollüydü, öyle ki bütün tepkileri incelikliydi, mavi gözlerini okumak zordu ama soğuk değildi. Laurent'ın memnun olduğunu, bu nadirlikten, bu ayrıcalıktan hoşlandığını görebiliyordu. Sanki anlamanın eşiğindeymiş, Laurent'ı ilk kez görüyormuş gibi hissediyordu.

Damen geri çekildi ve bu da yapılması gereken doğru şeydi, anın kolay olmasına izin verdi: masada küçük, paylaşılan bir samimiyet, diğer yemek yiyenler tarafından büyük ölçüde fark edilmeden geçen bir samimiyet.

Etraflarındaki sohbet başka konulara kaymıştı; sınırdan gelen haberler, savaş anları, sahadaki taktikler tartışılıyordu. Damen gözlerini Laurent'tan ayırmıyordu.

Birisi bir kithara getirmişti ve Erasmus yumuşak, göze batmayan notalar çalıyordu. Akielon performanslarında -Akielon'a ait her şeyde olduğu gibi- ölçülü olmaya önem verilirdi. Genel etki bir sadelikti. Şarkılar arasındaki sessizlikte Damen kendi kendine, "Arsaces'in Fethi'ni çal," dediğini duydu; bu isteği çocuğa hiç düşünmeden söylemişti. Bir sonraki anda, ilk tanıdık kıpırtı notalarını duydu.

Şarkı eskiydi. Çocuğun çok güzel bir sesi vardı. Notalar nabız gibi atıyor, salonda dolanıyordu ve anavatanından gelen sözler Veretyalılar tarafından anlaşılamayacak olsa da Damen, Laurent'ın kendi dilini konuşabildiğini hatırladı.

Onlar kesinlikle onunla konuşan
tanrılar Sabit seslerle

Bir bakışı insanları dizlerinin üstüne
çöktürür, bir iç çekişi şehirleri harabeye
çevirir.

Acaba beyaz çiçeklerle dolu bir
yatakta teslim olmayı mı hayal
ediyor?

Yoksa her müstakbel fatihin
yanlış umudu mu bu?

Dünya onunki gibi bir güzellik için yaratılmadı.

Şarkı yumuşak bir şekilde sona erdi ve yabancı dile rağmen kölenin mütevazı performansı salondaki havayı biraz değiştirdi. Bir alkış tufanı koptu. Damen'ın dikkati Laurent' fildişi ve altın rengine, aşırı ince derisine, bağlandığı ve dövüldüğü yerdeki son morluk izlerine odaklanmıştı. Damen'ın bakışları santim santim ilerliyor, çenesinin gururla kalkışını, işbirliğine yanaşmayan gözlerini,

elmacık kemiğine ve tekrar ağzına doğru iniyor. Tatlı, vahşi ağzına.

Arzunun nabzı, geldiğinde, kanı ve eti yeniden şekillendiren ve farkındalığı dönüştüren bir zonklamaydı. Hiç düşünmeden ayağa kalktı. Salondan çıktı, büyük avluya doğru yürüdü.

Kale onun etrafında karanlık, meşalelerle aydınlatılmış bir kütleydi. Duvarlar artık kendi adamları tarafından korunuyordu ve duvarlardaki nöbetçilerden ara sıra bağırışlar geliyordu; ancak bu gece her kapı lambası yanıyordu ve sesler birbirine karışıyordu, kahkahalar ve yükselen sesler büyük salonun yönünden akıyordu.

Mesafenin bunu kolaylaştırması gerekirdi ama ağrı daha da arttı ve kendini mazgalların kalın duvarlarında buldu, o bölümde nöbet tutan askerleri kovdu, kollarını taşa dayadı ve hissin geçmesini bekledi.

Gidecekti. Gitmesi en iyisiydi. Erkenden yola çıkacak, öğleden önce sınırı geçmiş olacaktı. Haber bırakmasına gerek kalmayacaktı: yokluğu fark edildiğinde, Jord Laurent'a gidişini bildirecekti. Veretialılar onun burada, kalede kurduğu yapıları ve görevleri devralacaklardı. Onları bunu sağlamak için yaratmıştı.

Sabah her şey daha kolay olacaktı. Jord, Laurent'a Kaptan'ının geri dönülmez bir şekilde öldüğünü haber vermeden önce Laurent'ın gözcülerini aşması için ona zaman vereceğini düşündü. Pragmatik gerçeklere odaklandı: bir at, erzak, gözcülerden kaçınacak bir rota. Ravenel'in savunmasının incelikleri artık başka adamların meselesiydi. Önümüzdeki aylarda karşılaşacakları mücadele onun meselesi değildi. Bunu geride bırakabilirdi.

Veredeki hayatı, burada olduğu adam, hepsini geride bırakabilirdi.

Taş basamaklardan bir ses geldi; başını kaldırdı. Mazgallar güney kulesine doğru uzanıyordu, solda dişli mazgallı taş bir geçit vardı ve aralıklarla meşaleler yanıyordu. Damen bu bölümün temizlenmesini emretmişti. Dairesel taş merdivenlerin tepesinde bu emre itaatsizlik edebilecek tek kişi vardı.

Damen, Laurent'ın onu bulmak için kendi ziyafetini bırakıp buraya, yıpranmış basamakları tırmanarak mazgallara kadar onu takip etmesini tek başına, gözetimsiz izledi. Laurent onun yanına yerleşti, Damen'in göğsünde yer kaplayan rahat, göze batmayan bir varlıktı. Birlikte kazandıkları kalenin kenarında durdular. Damen konuşmaya çalışıyordu.

"Torveld'e hediye ettiğiniz kölelerin değeri neredeyse onun size verdiği adamlarla aynı

"Tam olarak bu kadarını söyleyebilirim.

"Onlara merhametinizden yardım ettiğinizi sanıyordum. "Hayır, etmediniz," dedi Laurent.

Ondan kaçan nefes pek de kahkaha gibi değildi. Meşalelerin ötesindeki karanlığa, güneyin görünmeyen genişliğine baktı.

'Babam,' dedi, 'Veretyalılardan nefret ederdi. Onlara korkak, hilekâr derdi. Bana da buna inanmayı öğretti. O da tıpkı bu sınır lordları Touars ve Makedon gibi olurdu. Savaşa aç. Senin hakkında ne düşüneceğini ancak hayal edebilirim.

Laurent'a baktı. Babasının doğasını, inançlarını biliyordu. Laurent'ın Ios'ta Theomedes'in karşısına çıkarsa nasıl bir tepki göstereceğini çok iyi biliyordu. Eğer Damen onun için tartışsaydı, Laurent'ı ... olarak görmesini sağlamaya çalışsaydı anlamazdı. *Onlarla savaşırsan, onlara güvenmezsin.* Babasına hiçbir şey için karşı çıkmamıştı. Buna hiç ihtiyacı olmamıştı, değerleri birbirine o kadar yakındı ki.

"Öz baban bugün seninle gurur duyardı.

'Elime bir kılıç alıp kardeşimin kötü giysilerini giydiğimi mi? Eminim öyle olurdu,' dedi Laurent.

Damen bir süre sonra gözleri Laurent'ın yüzünde dikkatle gezinerek, "Tahtı istemiyorsun," dedi.

"Tahtı istiyorum," dedi Laurent. 'Gördüğün onca şeyden sonra güçten ya da onu kullanma şansından çekineceğimi mi sanıyorsun?

Damen ağzının burulduğunu hissetti. "Hayır." "Hayır.

Kendi babası kılıçla hükmetmişti. Akielos'u tek bir ulus haline getirmiş ve bu ülkenin yeni gücünü sınırlarını genişletmek için kullanmıştı. Doksan yıllık Veretian egemenliğinden sonra Delpha'yı krallığına geri döndürmek için kuzey seferini başlatmıştı. Ama burası artık onun krallığı değildi. Ravenel'in içinde asla duramayacak olan babası ölmüştü.

'Babamın dünyaya bakış açısını hiç sorgulamadım. Onun gurur duyduğu türden bir evlat olmak benim için yeterliydi. Onun anısına asla utanç getiremezdim, ama ilk kez olmak istemediğimi fark ettim...'

Onun tarzında bir kral.

Bunu söylemek onursuzluk gibi gelirdi. Yine de, saldırganlıktan masum Breteau köyünün Akielon kılıçları tarafından kesildiğini görmüştü.

Baba, onu yenebilirim, demişti ve atına atlayıp bir kahramanın karşılamasına, zırhının hizmetkârlar tarafından soyulmasına, babasının

onu gururla karşıladı. O geceyi, tüm o geceleri, babasının yayılmacı zaferlerinin harekete geçirici gücünü, başarıdan başarıya akan onayı hatırladı. Sahanın diğer tarafında nasıl oynandığını hiç düşünmemişti. *Bu oyun başladığında ben daha gençtim.*

'Özür dilerim,' dedi Damen.

Laurent ona garip bir bakış attı. "Neden benden özür diliyorsun?

Cevap veremedi. Gerçekle değil. "Kral olmanın senin için ne anlama geldiğini anlamadım" dedi.

"O da ne?

"Kavgaya bir son.

Laurent'ın ifadesi değişti, şokun ince işaretleri kusurlu bir şekilde bastırıldı ve Damen bunu kendi vücudunda hissetti, Laurent'ın karanlık gözlerindeki bakışla göğsünde yeni bir çekilme oldu.

'Keşke aramız daha farklı olabilseydi, keşke sana karşı daha onurlu davranabilseydim. Yarın ne olursa olsun, ikimizin de başına ne gelirse gelsin, sınırın ötesinde bir dostun olacağını bilmeni isterim.

"Arkadaşız," dedi Laurent. "Biz öyle miyiz?

Laurent'ın sesi sıkıca düğümlenmişti, sanki cevap çok açıktı; sanki aralarında olup bitenler kadar açıktı, hava zerre zerre kayboluyordu.

Damen çaresiz bir dürüstlükle, 'Laurent, ben senin kölenim,' dedi.

Kelimeler onu açıkta bıraktı, gerçek aralarındaki boşlukta açığa çıktı. Bunu kanıtlamak istiyordu, sanki anlaşılmaz bir dille onları ayıran şeyi telafi edebilirmiş gibi. Laurent'ın nefesinin sığlığının farkındaydı, kendi nefesiyle eşleşiyordu; birbirlerinin havasını soluyorlardı. Elini uzattı, Laurent'ın gözlerinde bir tereddüt olup olmadığına baktı.

Önerdiği dokunuş geçen seferki gibi kabul edilmedi, parmaklar Laurent'ın çenesinde nazikçe durdu, başparmak elmacık kemiğinin üzerinden yumuşakça geçti. Laurent'ın kontrollü vücudu gerginlikten sertleşmişti, hızlı nabzı uçuş için acele ediyordu, ama gerçekleşmeden önceki son saniyelerde gözlerini kapattı. Damen'in avucu Laurent'ın sıcak ensesine kaydı; yavaşça, çok yavaşça, boyunu bir tehdit değil, bir teklif haline getirerek eğildi ve Laurent'ı dudaklarından öptü.

Öpüşme, Laurent'ın içindeki sertlikten hiçbir şey kaybetmeksizin, kendini ancak belli ediyordu, ama ilk öpüşme, Laurent'tan bir parça ayrıldıktan sonra ikinci bir öpüşmeye dönüştü.

Damen, Laurent'ın sığ nefes alışının kendi dudaklarında yarattığı titreşimi hissetti.

Aralarındaki tüm yalanların içinde, sanki tek doğru şey buymuş gibi hissediyordu. Yarın ayrılacak olması önemli değildi. Laurent'a bunu vermek arzusuyla kendini yeniden yaratılmış hissediyordu: ona izin vereceği her şeyi vermek ve hiçbir şey istememek, bu dikkatli eşik tadını çıkarılacak bir şeydi çünkü Laurent'ın sahip olmasına izin vereceği tek şeydi.

"Ekselansları-

Yakındaki ayak seslerinin patlamasıyla birbirlerinden ayrıldılar. Bir kafa taş basamakları tırmanıyordu. Damen geriye doğru bir adım attı, midesi bulandı.

Jord'du.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

DAMEN, Laurent'ın karşısında, meşalelerin aralıklarla yandığı ışık adalarından birinde duruyordu. Mazgalların uzunluğu iki yana doğru uzanıyordu ve Jord, birkaç adım ötede, yaklaşırken durduruldu.

Damen, "Bölümün boşaltılmasını emrettim," dedi. Jord izinsiz giriyordu. Akielos'taki evinde olsa, yaptığı işten başını kaldırıp "*Bizi yalnız bırakın*" diye emretmesi yeterdi. Ve yaptığı işe geri dönebilirdi.

Görkemli bir şekilde yaptığı şeye. Laurent'ı öpüyordu ve bunun yarıda kesilmemesi gerekiyordu. Gözleri sıcak, sahiplenici bir şekilde nesnelerine döndü: Laurent bir mazgala bastırılıp öpülen her genç adama benziyordu. Laurent'ın ensesindeki saçların hafifçe dalgalanması harikaydı. Eli oraya uzanmıştı.

"Buraya senin için gelmedim," dedi

Jord. "O zaman işini söyle ve git.

"Benim işim Prens'le.

Eli orada durmuş ve yumuşak, sıcak altın rengi saçlara doğru itilmişti. Yarıda kesilen öpüşme, karanlık gözler ve kalp atışları arasında canlanmıştı. Dikkati tekrar davetsiz misafire yöneldi. Jord'un kendisine yönelttiği tehdit heyecan vericiydi. Olanlar hiçbir şey ya da hiç kimse tarafından tehdit edilmeyecekti.

Laurent kendini duvardan uzaklaştırdı.

"Yatakta komuta kararları almanın tehlikeleri konusunda beni uyarmaya mı geldin? Laurent söyledi.

Kısa, muhteşem bir sessizlik oldu. Meşalelerin alevleri, duvarlara çarpan rüzgâr aşırı gürültülüydü. Jord hiç kıpırdamadan durdu.

"Söyleyecek bir şeyiniz mi var?" dedi Laurent.

Jord onlardan uzak duruyordu. Sesinde de aynı inatçı hoşnutsuzluk vardı. "O buradayken olmaz.

"O senin kaptanın," dedi Laurent.

"Gitmesi gerektiğini yeterince iyi biliyor.

"Düşman için yayılma konusunda notlarımızı karşılaştırırken mi?" dedi Laurent.

Bu sessizlik daha da kötüydü. Damen, Laurent'la arasındaki mesafeyi bütün vücuduyla hissetti, mazgallar boyunca dört sonsuz adım attı.

"Eee?" dedi Laurent.

Jord'un gözleri kanlı bir düşünceyle Damen'a dönmüştü. Ama o *Akielos'lu Damianos,* demedi Jord, her ne kadar az önce gördükleri karşısında tiksintiyle sınırlarına kadar gerilmiş görünse de ve sessizlik, altında yatan şeyle kalın ve somut bir şekilde uzayıp gitse de.

Damen bir adım öne çıktı. "Belki-

Merdivenlerde daha fazla ses, birkaç acil ayak sesinin takırtısı. Jord döndü. Guymar ve bir başka asker, temizlenmesini emrettiği bölüme geliyorlardı. Damen bir elini yüzünde gezdirdi. Kaledeki herkes onun boşaltılmasını emrettiği bölüme geliyordu.

Kaptan. Emirlerinizi ihlal ettiğim için özür dilerim. Ama aşağıda gelişen bir durum var.'

"Bir durum mu?

"Bir grup adam mahkumlardan biriyle spor yapmayı akıllarına koymuşlar.

Dünya bir yere gitmiyordu. Müdahaleci dünya endişelerini, disiplin sorunlarını, kaptanlık mekanizmalarını geri getiriyordu.

'Mahkûmlara iyi davranılacak,' dedi Damen. 'Eğer bazı adamlar içkiyi fazla kaçırırsa, onları nasıl uzak tutacağınızı biliyorsunuz. Emirlerim açıktı.

Bir tereddüt oldu. Guymar Enguerran'ın adamlarından biriydi, kariyer sahibi bir askerdi, kibar ve profesyoneldi. Damen onu tam da bu nitelikleri nedeniyle terfi ettirmişti.

"Kaptan, emirleriniz açıktı ama ..." dedi Guymar.

"Ama mı?

"Bazı adamlar Majestelerinin eylemlerini destekleyeceğini düşünüyor gibi görünüyor.

Damen aklını başına topladı. Guymar'ın bunu söyleme şeklinden ne tür bir spordan bahsettiği anlaşılıyordu. Haftalardır yoldaydılar ve

kamp takipçileri. Yine de bu eylemlerde bulunabilecek adamların birlikten ayıklandığına inanıyordu.

Guymar'ın yüzü donuktu ama belli belirsiz onaylamadığı her halinden belliydi: bunlar Prens'in kıyafetlerini giymiş paralı askerlerin davranışlarıydı. Prens'in adamları düşük kalitelerini gösteriyorlardı.

Laurent hedefine kilitlenmiş bir okçu gibi kesin ve bilinçli bir sesle, "Aimeric," dedi.

Damen döndü. Laurent'ın gözleri Jord'un üzerindeydi ve Damen, Jord'un ifadesinden Laurent'ın haklı olduğunu ve elbette Jord'un buraya Aimeric'in iyiliği için geldiğini anladı.

O tehlikeli, sabit bakışlar altında Jord dizlerinin üzerine çöktü.

"Majesteleri," dedi Jord. Kimseye değil, altındaki karanlık taşlara bakıyordu. 'Yanlış yaptığımı biliyorum. Bunun için her türlü cezayı kabul edeceğim. Ama Aimeric ailesine sadıktı. Bildiği şeylere sadıktı. Bunun için adamların arasında dolaştırılmayı hak etmiyor. Jord'un başı eğikti ama dizlerinin üzerindeki elleri yumruk olmuştu. 'Size hizmet ettiğim yılların bir değeri varsa, o da bu olsun.

"Jord," dedi Laurent, "seni bu yüzden becerdi. Bu an. "Bunu biliyorum," dedi Jord.

"Orlant," dedi Laurent, "dost sandığı, kendine hizmet eden bir aristokratın kılıcıyla tek başına ölmeyi hak etmedi.

"*Bunu biliyorum*," dedi Jord. 'Sizden Aimeric'i serbest bırakmanızı ya da yaptıklarını istemiyorum. Sadece onu tanıyorum ve o gece . . .'

Laurent, "Bölükteki herkes ona sahip olsun diye soyunurken seni seyrettirmeliyim," dedi.

Damen bir adım öne çıktı. 'Bunu kastetmiyorsun. Ona rehine olarak ihtiyacınız var.'

'Ona ihtiyacım yok,' dedi Laurent.

Laurent'ın yüzü tamamen pürüzsüzdü, mavi gözleri soğuk ve dokunulmazdı. Damen bu duygusuz bakıştan, bunun şaşkınlığından hafifçe geri çekildiğini hissetti. Çok önemli bir noktada Laurent'la ters düştüğünü fark etti. Geri dönüş yolunu bulabilmek için herkesi uzaklaştırmak istiyordu.

Yine de bununla başa çıkılmalıydı. Buradaki durum tatsız bir hal almaya başlamıştı.

Dedi ki, 'Aimeric için adalet olacaksa, o zaman adalet olsun, makul bir şekilde karar verilsin, halka açık bir şekilde uygulansın, erkekler meseleleri kendi başlarına halletmesin.

kendi elleriyle.'

Laurent, "O halde," dedi, "adaleti sağlayalım. Madem ikiniz de bu kadar isteklisiniz. Aimeric'i hayranlarından uzaklaştırın. Onu güney kulesinde bana getirin. Her şeyi açık açık konuşalım.

"Evet, Majesteleri.

Guymar kısa bir selam verip ayrılırken Damen kendini öne doğru adım atarken buldu ve diğerleri de onu takip ederek güney kulesine doğru ilerledi. Eliyle olmasa bile sesiyle ona ulaşmak istedi.

"Ne yapıyorsun?" dedi. "Aimeric için adaletin yerini bulması gerektiğini söylediğim zaman, şimdi değil, daha sonra, sen ... Laurent'ın yüzünü aradı. "Biz ...

Duvar gibi bir bakışa ve altın kaşların umursamazca kalkışına çarptı.

Laurent, 'Jord Aimeric için dizlerinin üzerine çökmek istiyorsa, kimin için süründüğünü çok iyi bilmeli,' dedi.

Güney kulesi bir platform ve kullanışlı dikdörtgen yarıklarla değil, ince, sivri kemerlerle delinmiş bir parapetle taçlandırılmıştı, çünkü burası Vere'di ve her zaman biraz gösteriş olmalıydı. Platformun altında Damen, Laurent ve Jord'un toplandığı oda yer alıyordu; parapete düz taş merdivenlerle bağlanan küçük, yuvarlak bir alandı bu. Bir savaş sırasında -kaleye yapılan herhangi bir saldırı sırasında- oda okçular ve kılıç ustaları için bir toplanma noktası olurdu, ama şimdi sağlam bir ahşap masa ve üç sandalyeyle gayri resmi bir muhafız odası olarak işlev görüyordu. Normalde hem burada hem de yukarıda nöbet tutan adamlar Damen'ın emriyle dışarı çıkmıştı.

Son derece kudretli olan Laurent, sadece Aimeric'in değil, içeceklerin de getirilmesini emretti. Önce yiyecekler geldi. Hizmetkârlar et ve ekmek tabakları, şarap ve su sürahileriyle kuleye doğru koşuşturdular. Getirdikleri kadehler altındı ve üzerlerinde avlanmakta olan bir geyik resmi vardı. Laurent masanın yanındaki yüksek arkalıklı tahta sandalyeye oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Damen, Laurent'ın Aimeric'in karşısına bacak bacak üstüne atarak oturacağını ve havadan sudan konuşacağını pek sanmıyordu. Ya da belki de öyleydi.

Bu ifadeyi biliyordu. Laurent'ın ruh haline çok iyi uyum sağlamış olan tehlike duygusu ona Aimeric'in aşağıda yarım düzine adamla birlikte olmasının, burada Laurent'la birlikte olmasından daha iyi olacağını söylüyordu. Laurent'ın göz kapakları soğuk bir bakışın üzerinde pürüzsüzdü, duruşu dikti, parmakları kadehin kenarında duruyordu.

Onu öptüm, diye düşündü Damen, bu küçük, yuvarlak taş odada bu fikir gerçek değildi. Sıcak, tatlı öpücük bir vaat anında kesilmişti: dudakların ilk hafif ayrılması, Laurent'in vücudu gerginlikle şarkı söylemesine rağmen öpücüğün derinleşmesine izin vermenin eşiğinde olduğunu gösteren ipucu.

Gözlerini kapadığında bunun nasıl olabileceğini hissetti: yavaşça, Laurent'ın ağzı açılıyor, Laurent'ın elleri vücuduna dokunmak için tereddütle kalkıyordu. Dikkatli olmalıydı, çok dikkatli.

Aimeric iki muhafız tarafından sürüklendi. Direndi, elleri arkadan bağlandı, kolları muhafızlar tarafından kavrandı. Zırhı çıkarılmıştı; atleti kir ve terle kaplanmıştı ve bağcıklar karmaşası içinde kısmen açık duruyordu. Bukleleri parlatılmıştan çok ezilmiş görünüyordu ve sol yanağında bir kesik vardı.

Gözleri meydan okumaya devam ediyordu. Damen, Aimeric'in doğasında içsel bir düşmanlık olduğunu biliyordu. Kavgayı severdi.

Jord'u görünce bembeyaz oldu. Ve "*Hayır*" dedi. Koruması onu içeri itti.

"Sevgi dolu bir kavuşma," dedi Laurent.

Aimeric bunu duyduğunda, meydan okumasını kendinde topladı. Muhafızlar kabaca tekrar tutmaya başladılar. Yüzü hâlâ bembeyaz olmasına rağmen Aimeric çenesini kaldırdı.

'Beni buraya böbürlenmem için mi getirdin? Yaptığım şeyden memnunum. Bunu ailem ve güney için yaptım. Yine olsa yine yaparım.

"Çok güzeldi," dedi Laurent. "Şimdi gerçeği söyle.

"Gerçek buydu," dedi Aimeric. 'Senden korkmuyorum. Babam seni ezip geçecek.

"Baban Fortaine'e kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak gitti.

Yeniden toplanmak için. Babam asla ailesine sırtını dönmezdi. Senin gibi değil. Kardeşin için yayılmak aile sadakati ile aynı şey değildir. Aimeric'in nefes alış verişi sığdı.

"Bu bana bir şey hatırlattı," dedi Laurent.

Ayağa kalktı, kadeh parmaklarının ucunda rahatça sallanıyordu. Bir an Aimeric'e baktı. Sonra kadehi tutuşunu değiştirdi, kaldırdı ve sakin bir vahşilikle Aimeric'in yüzüne ters bir darbe indirdi.

Aimeric haykırdı. Ağır altın, elmacık kemiğine iğrenç ve sert bir sesle çarptığında, darbe başını iki yana savurdu. Bu onu muhafızlarının kolları arasında sersemletti. Jord ileri doğru şiddetli bir hamle yaptı ve Damen

içgüdüsel olarak onu durdurmak için ittiğinde tüm vücudunun gerildiğini hissetti.

"Ağzını kardeşimden uzak tut," dedi Laurent.

Damen ilk hareket patlamasında Jord'u hoyratça geriye savurmuş, sonra da onu zapt edici bir şekilde . Jord hareketsiz kaldı ama kaslarının gerginliği hâlâ devam ediyordu, soluk alıp verişi sertleşmişti. Laurent kadehi büyük bir titizlikle masanın üzerine yerleştirdi.

Aimeric sersemlemiş gözlerini kırpıştırdı; kadehin içindekiler dışarı püskürerek Aimeric'in sersemlemiş, gevşemiş yüzünü ıslatmıştı. Dudaklarında bir şeyin ısırdığı ya da yarıldığı yerde kan vardı ve elmacık kemiğinde kırmızı bir iz vardı.

Damen, Aimeric'in kalın bir sesle, 'Bana istediğin kadar vurabilirsin,' dediğini duydu. Yapabilir miyim? Bence sen ve ben birbirimizden hoşlanacağız.

Sana yapabileceğim başka bir şey yok.

'Kes şunu,' dedi Jord. 'O sadece bir çocuk. O sadece bir çocuk, bunun için yeterince büyük değil, korkuyor. Ailesini mahvedeceğinizi düşünüyor.

Aimeric, Jord'un kendisini savunduğuna inanamayarak morarmış, kanlı yüzünü kelimelere çevirdi. Laurent da aynı anda Jord'a döndü, altın kaşları çatıldı. Laurent'ın ifadesinde de inançsızlık vardı ama bu daha soğuk, daha köklüydü.

Damen'ın nedenini anlaması bir anını aldı. Laurent'ın yüzünden Aimeric'in yüzüne bakarken içini bir huzursuzluk kapladı ve Laurent ile Aimeric'in yaşlarının ne kadar yakın olduğunu ilk kez ve aniden fark etti. Aralarında en fazla altı ay fark vardı.

"Onun ailesini mahvedeceğim," dedi Laurent. "Ama uğruna savaştığı şey ailesi değil.

"Elbette öyle," dedi Jord. "Başka neden arkadaşlarına ihanet etsin ki?" "Aklına bir neden gelmiyor mu?

Laurent'ın dikkati Aimeric'e dönmüş, ona yaklaşarak yüz yüze gelmelerini . Laurent bir aşık gibi gülümseyerek saçının bir teline dokundu ve Aimeric'in kulağının arkasına sıkıştırdı. Aimeric şiddetli bir şekilde irkildi, sonra nefesini kontrol edemese de irkilmesini bastırdı.

Laurent şefkatle bir parmak ucunu Aimeric'in yarılan dudağından akan kanın içinden geçirdi.

"Güzel bir yüz," dedi Laurent. Sonra parmakları geri çekilerek Aimeric'in çenesini okşadı ve sanki öpecekmiş gibi yukarı kaldırdı. Aimeric acıya tepki olarak boğuk bir ses çıkardı; Laurent'ın parmaklarının altındaki morarmış et

Beyaz. 'Bahse girerim şeftali gibi küçük bir çocuktun. Güzel bir şeftali. Amcamı becerdiğinde kaç yaşındaydın?'

Laurent, "Gelmek için yeterince büyük müydün?" diye sorduğunda Damen hareketsiz kaldı, kuledeki her şey çok hareketsiz kaldı.

"Kapa çeneni," dedi Aimeric.

'Sadece tek bir şey yaparsan tekrar birlikte olacağınızı mı söyledi? Seni ne kadar özlediğini söyledi mi?"

"*Kapa çeneni,*" dedi Aimeric.

Yalan söylüyordu. Seni geri almayacaktı. Sen çok yaşlısın.

"Bilmiyorsun," dedi Aimeric.

"Kalın sesli ve sert yanaklı, onu hasta edersin. '*Hiçbir şey bilmiyorsun*-'

'Yaşlanan bedeninle, olgunlaşmamış ilgilerinle, sen sadece-' 'Bizim hakkımızda yanılıyorsun! *O beni seviyor!*'

Aimeric kelimeleri meydan okurcasına savurdu, sesleri çok yüksek çıktı. Damen midesinin dibinin düştüğünü hissetti, içinden tamamen yanlışlık hissi geçti. Yanı başında iki adım geri çekilmiş olan Jord'u tutmayı bıraktığını fark etti.

Laurent, Aimeric'e küçümseyerek bakıyordu.

Seni seviyor mu? Seni küçük sonradan görme. Seni tercih ettiğinden bile şüpheliyim. Ne kadar süre ilgisini çektin? Taşrada canı sıkılırken birkaç sikiş mi?'

'Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun,' dedi Aimeric.

"Seni mahkemeye getirmediğini biliyorum. Seni Fortaine'de bıraktı. Kendine hiç neden diye sormadın mı?

'Beni terk etmek istemedi. Bana söyledi,' dedi Aimeric.

"Bahse girerim kolay biriydin. Birkaç iltifat, biraz ilgi ve ona yatağında taşralı bir bakirenin tüm saf zevklerini yaşattın. Bunu eğlendirici bulurdu. İlk başta. Fortaine'de yapacak başka ne var ki? Ama bu yenilik zamanla kayboldu.

"Hayır," dedi Aimeric.

'Yeterince güzelsin ve belli ki bunun için ateşliydin. Ancak kullanılmış mallar, kullanılmaya değer bir şey olmadıkça çekici değildir. Ve durgun bir meyhanede içtiğiniz ucuz şarap, seçme şansınız olsa bile kendi masanızda servis edeceğiniz türden bir şarap değildir.

"*Hayır,*" dedi Aimeric.

'Amcam ayrımcıdır. Jord gibi değil,' dedi Laurent, 'orta yaşlı bir adamın yarım yamalak saniyelerini alır ve sanki bir değeri varmış gibi davranır.

"*Kes şunu*," dedi Aimeric.

'Amcam sana dokunmaya tenezzül etmeden önce neden sıradan bir silahşöre fahişelik yapmanı istedi sanıyorsun? Senin bu işte iyi olduğunu düşünüyordu. Askerlerimi becermek. Ve sen bunu bile doğru yapamadın.'

Damen, 'Bu kadar yeter' dedi.

Aimeric ağlıyordu. Tüm vücudunu sarsan, çirkin, sarsıcı hıçkırıklar. Jord'un yüzü kül rengine dönmüştü. Başka kimse harekete geçmeden ya da konuşmadan önce Damen, "Aimeric'i buradan götürün," dedi.

"Seni soğukkanlı orospu çocuğu," dedi Jord Laurent'a. Sesi titriyordu. Laurent kasıtlı olarak ona doğru döndü.

"Ve tabii," dedi Laurent, "bir de sen varsın.

Damen aralarına girerek, "Hayır," dedi. Gözleri Laurent'ın üzerindeydi. Sesi sertti. Damen Jord'a, "Çık dışarı," dedi. Kesin bir emirdi bu. Emrine uyulup uyulmadığını anlamak için dönüp Jord'a bakmadı. Laurent'a da aynı ses tonuyla, "Sakin ol," dedi.

Laurent, "İşim bitmemişti." dedi.

Neyi bitirdin? Odadaki her erkeği azaltmayı mı? Jord bu ruh haliyle seninle boy ölçüşemez, bunu sen de biliyorsun. Sakin ol.'

Laurent ona, bir kılıç ustasının silahsız düşmanını ikiye bölüp bölmemeye karar verirken attığı bakışa benzer bir bakış attı.

'Bunu benimle deneyecek misin? Yoksa sadece kendini savunamayanlara saldırmaktan mı zevk alıyorsun? Damen kendi sesindeki sertliği duydu. Yerinde kaldı. Etraflarında, kule odası boştu. Diğer herkesi dışarı göndermişti. 'En son böyle olduğun zamanı hatırlıyorum. O kadar kötü bir hata yapmıştın ki, amcana topraklarını elinden alması için gereken bahaneyi vermiştin.

Bu yüzden neredeyse öldürülüyordu. Bunu biliyordu ve olduğu yerde kaldı. Atmosfer yükseldi, sıcak, yoğun ve ölümcül.

Laurent birdenbire döndü. Avuçlarının topuklarını masanın üzerine koydu, kenarını kavradı, başı eğik, kolları gergin, sırtı gergin duruyordu. Damen onun göğüs kafesinin birkaç kez genişleyip sönmesini izledi.

Laurent bir an hareketsiz kaldı, sonra sert bir hareketle ön kolunu masanın üzerinden geçirdi, ani ve tek bir hareketle yaldızlı tabakları ve içindekileri

yere çarptı. Bir portakal yuvarlandı. Sürahideki su masanın kenarından yere damladı. Laurent'ın dengesiz nefes alışının sesini duyabiliyordu.

Damen odadaki sessizliğin uzamasına izin verdi. Dökülmüş etlerin, dağılmış tabakların ve devrilmiş, şişman göbekli sürahinin bulunduğu harap masaya bakmadı. Laurent'ın sırt çizgisine baktı. Diğerlerini dışarı göndermeyi bildiği için konuşmaması gerektiğini de biliyordu. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Laurent'ın sırtındaki gerginliğin gevşemesine yetecek kadar değil.

Laurent arkasını dönmeden konuştu. Sesi hiç de hoş olmayan bir kesinlikteydi.

"Kontrolümü kaybettiğimde hatalar yaptığımı söylüyorsunuz. Amcam bunu biliyor elbette. Aimeric'i bana karşı çalışması için göndermesi onun için eğlenceli bir zevk olurdu, haklısın. Sen, barbar tavırlarınla, vahşi, otoriter kibrinle her zaman *haklısın*.

Laurent'ın masadaki elleri bembeyazdı.

"Fortaine'e yaptığı geziyi hatırlıyorum. Başkentten iki haftalığına ayrılmıştı, sonra bu süreyi üçe çıkardığını bildirdi. Guion'la olan işi için daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söyledi.

Damen, Laurent'ın ses tonundan etkilenerek bir adım öne çıktı.

Laurent, "Sakinleşmemi istiyorsan, *çık dışarı,*" dedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

"
KAPTAN.

Guymar onu bir selamla karşıladığında Damen kule odasından üç adım dışarı çıkmıştı ve odaya kendisi gitmeye niyetliydi.

'Aimeric tekrar koruma altına alındı ve adamlar yerleşti. Prens'e rapor verebilirim ve-'

Kendisini Guymar'ın yoluna bedensel olarak koyduğunu fark etti. "Hayır. Kimse içeri giremez.

Öfke, mantıksızca, çiçek açtı. Arkasında kule odalarının kapalı kapısı, felakete karşı bir engel vardı. Guymar içeri dalıp Laurent'ın ruh halini daha da kötüleştirmemesi gerektiğini bilmeliydi. Guymar, Laurent'ın ruh halini daha en başta bozmaması gerektiğini bilmeliydi.

"Tutukluya ne yapılması gerektiğine dair emirler var mı?

Aimeric'i siperlerden aşağı atın. "Onu odasına hapsedin. Emredersiniz

Kaptan.

'Bütün bu bölümün temiz tutulmasını istiyorum. Ya

Guymar?' 'Evet, Kaptan?'

'Bu sefer, gerçekten açık tutulmasını istiyorum. Kimin tacize uğrayacağı umurumda değil. Kimse buraya gelmeyecek. Anlaşıldı mı?'

"Emredersiniz Kaptan. Guymar eğildi ve geri çekildi.

Damen kendini ellerini taş mazgala dayamış, Laurent'ın duruşunun bilinçsiz bir yankısı içinde buldu; avucunun topuğunu kapıya dayamadan önce gördüğü son şey Laurent'ın sırt çizgisiydi.

Kalbi küt küt atıyordu. Laurent'ı ona saldıracak herkesten koruyacak bir bariyer yapmak istiyordu. Bu siperleri takip etmek ve kendisi devriye gezmek anlamına gelse bile, bu çevreyi temiz tutacaktı.

Laurent hakkında bunu biliyordu. Kendini düşünmek için yalnız bıraktığında kontrol geri geliyor, mantık galip geliyordu.

Aimeric'i bir yumrukla yere düşürmek istemeyen yanı, hem Jord'un hem de Aimeric'in az önce zor durumda kaldığını fark etti. Olmaması gereken bir karmaşaydı. Eğer sadece uzak dursalardı. *Dostlar*, demişti Laurent siperlerin tepesinde. *Biz de öyle miyiz?* Damen'ın elleri yumruk oldu. Aimeric zamanlaması berbat olan müzmin bir baş belasıydı.

Kendini merdivenlerin dibinde buldu ve oradaki askerlere Guymar'a verdiği emrin aynısını vererek bölümü boşalttı.

Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Üzerine bir yorgunluk, bir ağırlık çöktü ve Damen aniden sabaha ne kadar az saat kaldığının farkına vardı. Askerler dağılıyor, etrafındaki alan boşalıyordu. Durmak, düşünmek için kendine bir an izin vermek fikri korkunçtu. Dışarıda hiçbir şey yoktu, sadece karanlığın son saatleri ve şafakta yapılacak uzun yolculuk.

Farkına varmadan askerlerden birini kolundan yakaladı ve diğerlerini takip etmesini engelledi.

Adam durdu, olduğu yerde

kaldı. "Yüzbaşı?

'Prens'e göz kulak ol,' dediğini duydu. 'Neye ihtiyacı varsa, ona sahip olduğundan emin ol. Ona iyi bak. Kelimelerin uyumsuzluğunun, askerin kolunu sertçe kavradığının farkındaydı. Durmaya çalıştığında, tutuşu daha da sıkılaştı. "O senin sadakatini hak ediyor.

"Evet, Kaptan.

Başını salladı ve ardından onayladı. Adamın onun yerine yukarı çıkmasını izledi.

Hazırlıklarını tamamlaması uzun zaman aldı ve ardından kendisine odasını gösterecek bir hizmetçi buldu. Eğlencenin sonlarına doğru yolunu bulmak zorundaydı: atılmış şarap kadehleri, horlayan bir Rochert, bir kavga ya da aşırı güçlü dans nedeniyle devrilmiş birkaç sandalye.

Veretialılar her zaman aşırıya kaçtıkları için odaları da aşırıya kaçıyordu: kapı kemerlerinin arasından, zemini karo kaplı ve alçak, Vere'e özgü uzanma koltukları olan en az iki oda daha görebiliyordu. Gözlerini tonozlu pencerelere, şarap ve meyvelerle donatılmış masaya ve

Gül rengi ipeklerin kıvrım kıvrım yere döküldüğü bir yatak.

Hizmetçiyi kovdu. Kapılar kapandı. Gümüş bir sürahiden kendine bir kadeh şarap doldurdu ve boşalttı. Kadehi tekrar masanın üzerine koydu. Ellerini masaya dayadı ve ağırlığını ellerinin üzerine verdi.

Sonra elini omzuna götürdü ve Yüzbaşı rozetini çıkardı.

Pencereler açıktı. Güneyde sık sık rastlanan türden tatlı, ılık bir geceydi. Pencereleri örten karmaşık ızgaralardan yatak ipeklerini ilmekleyen helezonik örgülere kadar her yerde Veretian dekorasyonu vardı, ama bu sınır kaleleri, kemerlerin şekillerinde ve açık ve perdesiz alanın akışında güneyin bazı ipuçlarını taşıyordu.

Elindeki rozete baktı. Laurent'ın Yüzbaşısı olarak geçirdiği zaman kısa sürmüştü. Bir öğleden sonra. Bir akşam. Bu süre içinde bir savaş kazanmışlar ve bir kaleyi ele geçirmişlerdi. Elindeki sert kenarlı, altın rengi metal parçası vahşi ve olanaksız görünüyordu.

Guymar iyi bir seçimdi, Laurent kendisine danışmanlar toplayıp yeni bir Kaptan bulana kadar doğru bir ara dönemdi. Ravenel'deki gücünü pekiştirmek için yapılacak ilk iş bu olacaktı. Bir komutan olarak Laurent hâlâ acemiydi ama bu role alışacaktı. Laurent yolunu bulacak, kendini komutan-prenslikten krallığa dönüştürecekti.

Rozeti masanın üzerine bıraktı.

Ondan uzaklaşıp pencerelere doğru ilerledi. Dışarı baktı. Lord Touars'ın sancaklarının yerini mavi ve altının aldığı mazgallardaki meşale ışıklarının iğne izlerini görebiliyordu.

Touars, tereddüt etmişti ama Guion tarafından savaşa ikna edilmişti.

Aklında her zaman bu geceyle bağlantılı olacak görüntüler vardı. Siperlerin üzerinde dönen yıldızlar. Kostümler ve Enguerran'ın zırhı. Tek uzun kırmızı tüyü olan bir miğfer. Çalkalanan toprak, şiddet ve her şeyi değiştiren tek bir tanıma anına kadar savaşmış olan Touar'lar.

Damianos. Prens katili.

Arkasından kapılar kapandı; döndü ve Laurent'ı gördü.

Midesi bulandı, bir an şaşkın bir şok geçirdi, Laurent'ı burada görmeyi hiç beklemiyordu. Sonra her şey çözüldü, bu odaların büyüklüğü ve zenginliği bir anlam kazandı: Laurent davetsiz misafir değildi.

Birbirleriyle yüz yüze geldiler. Laurent odanın dört adım ötesinde, rütbesini simgeleyen tek bir omuz süsü olan, sıkı bağcıklı, sert giysiler içinde duruyordu. Damen şaşkınlıktan nabzının attığını, Laurent'ın varlığının farkına vardığını hissetti.

"Özür dilerim," dedi. "Hizmetçileriniz beni yanlış odaya getirdiler.

"Hayır, getirmediler," dedi Laurent.

Hafif bir duraklama oldu.

Damen, "Aimeric odasında koruma altında," dedi. Normal bir ses tonu kullanmaya çalıştı. "Daha fazla sorun çıkarmayacak.

"Aimeric hakkında konuşmak istemiyorum," dedi Laurent. "Ya da amcam hakkında.

Laurent öne çıkmaya başladı. Damen onun farkındaydı, tıpkı çok erken atılmış bir zırh parçası gibi çıkardığı rozetin farkında olduğu gibi.

Laurent dedi ki, 'Yarın gitmeyi planladığını biliyorum. Sınırı geçeceksin ve geri dönmeyeceksin. Söyle.

'I-'

"Söyle.

Damen elinden geldiğince kararlı bir şekilde, "Yarın gidiyorum," dedi. "Geri dönmeyeceğim. Göğsünü acıtan bir nefes çekti. "Laurent
-'

"Hayır, umurumda değil. Yarın . Ama artık benimsin. Bu gece hala benim kölemsin.'

Damen kelimelerin çarptığını hissetti, ama bu Laurent'ın elinin onu geriye doğru itmesinin yarattığı şokun içinde kayboldu. Bacakları yatağa çarptı. Dünya eğildi, yatak ipekleri ve gül rengi ışık. Laurent'ın dizini uyluğunun yanında, Laurent'ın elini göğsünde hissetti.

"Ben- ben-

"Bence öyle," dedi Laurent.

Ceketi Laurent'ın parmakları altında ikiye ayrılmaya başladı: Laurent hatasızdı ve Damen'in zihninin uzak bir kısmı bunu kaydediyordu: Bir hizmetçinin ustalığına sahip bir prens, Damen'in olduğundan daha iyi, sanki öğretilmiş gibi.

"Ne yapıyorsun? Damen'ın nefesi titriyordu. "Ne
mi yapıyorum? Pek gözlemci değilsin.

"Kendinde değilsin," dedi Damen. 'Öyle olsan bile, bir düzine nedenin olmadan hiçbir şey yapmazsın.

Laurent kıpırdamadan durdu, yumuşak sözler yarı acı geliyordu. "Öyle değil mi? Bir şey istiyor olmalıyım.

"Laurent," dedi.

Laurent, "Cüretkâr davranıyorsun," dedi. "Sana beni adımla çağırman için izin vermedim.

"Ekselansları," dedi Damen ve kelimeler ağzında yanlış bir şekilde dönüp durdu. *"Bunu yapmayın*," demesi gerekiyordu. Ama Laurent'ın inanılmaz derecede yakın olduğunu düşünemiyordu. Vücutlarını ayıran her bir santimin Laurent'ın yakınlığı karşısında çırpınan, yasadışı bir duyguyla kaydığını hissetti. Buna karşı gözlerini kapadı, vücudunun acı veren özlemini hissetti. 'Beni istediğini sanmıyorum. Bence sadece bunu hissetmemi istiyorsun.

"Öyleyse hisset," dedi Laurent.

Ve elini Damen'ın açık ceketinin içine, gömleğinin üzerinden karnına doğru kaydırdı.

O anda Laurent'ın elini teninde hissetmekten başka bir şey yapması mümkün değildi. Laurent'ın dokunuşu göbeğini ısıtıyor ve aşağılara doğru kayıyordu. Etrafındaki ipek yatak takımının buruşup dağıldığını, Laurent'ın dizlerinin ve diğer elinin ipeğe saplanmış iğneler gibi onu tuttuğunu yarı yarıya fark ediyordu. Ceketi atılmış, gömleğinin yarısı üzerinden çıkmıştı. Bacaklarının arasındaki bağcıklar Laurent'ın parmaklarına itaat ederek ayrıldı ve sonra tamamen çözüldü.

Baktığı Laurent'ın yüzüydü. Laurent'ın gözlerindeki bakışı, hafifçe değişen nefes alışını sanki ilk kez görüyordu. Laurent'ın sırtının gergin çizgisinin, vücudunu bilinçli bir şekilde tutuşunun farkındaydı. Laurent'ın kulede masanın üzerine eğilmiş sırtının çizgisini hatırladı. Laurent'ın sesindeki tonu duydu.

"Görüyorum ki her yerde orantılısın. Damen,

"Beni daha önce de uyanmış gördün," dedi. "Ve

senin nelerden hoşlandığını hatırlıyorum.

Laurent bir yumruğunu başın çevresine kapattı ve başparmağını yarığın üzerinden geçirerek biraz aşağı doğru itti.

Damen'ın tüm vücudu kıvrıldı. Kavrayış bir okşamadan çok sahiplenme gibi geldi. Laurent eğildi, başparmağının küçük, ıslak bir daire çizmesine izin verdi.

"Ancel ile bunu da sevmiştin.

"O Ancel değildi," dedi Damen, sözcükler çiğ ve dürüstçe çıkmıştı. "O sendin ve bunu sen de biliyorsun.

Ancel'i düşünmek istemiyordu. Vücudu çok sıkı çekilmiş bir kayış gibi gerildi. Kendisi için doğal olanı yaptı ama Laurent, "Hayır," dedi ve dokunamadı.

"Biliyor musun, Ancel ağzını kullandı," dedi neredeyse anlamsız bir şekilde, umutsuzca Laurent'ın dikkatini dağıtmaya, kendi dikkatini dağıtmaya çalışıyor, kendini çarşaflara karşı tutmaya çabalıyordu.

"Buna ihtiyacım olduğunu sanmıyorum," dedi Laurent.

Laurent'ın elinin inip kalkması Laurent'ın sözlerinin kayması gibiydi, yaşadıkları her sinir bozucu tartışma gibi Laurent'ın sesinde düğümleniyordu. Laurent'ın içindeki gerginliği hissedebiliyordu, kendi kalp atışları gibi keskin. Laurent eski ruh halini içinde tutuyor, kısıtlıyor ve başka bir şeye dönüştürüyordu.

İçinde yükselip başının üstündeki ipeklere tutunmaya çalışırken onunla savaştı. Ama Laurent'ın serbest eli onun hareketini kısıtladı, sıcak, ısrarlı bir emirle üzerine bastırdı. Damen beklenmedik bir anda Laurent'ın gözlerine takıldı ve Laurent'ın tamamen giyinik bir şekilde Damen'ın üzerinde, parlak çizmeleri Damen'ın yanında durduğunu gördü. Damen vücudundaki ilk sarsıntıyı hissederken bile o an değişiyor, aralarında çok fazla iletişim kuruluyordu. Birden gözlerini kaçırması, durması ya da geri dönmesi gerektiğini hissetti. Ama yapamadı. Laurent'ın gözleri karanlıktı, genişti ve bir an için ondan başka hiçbir yere bakmadı.

Laurent'ın geri çekildiğini, kendini kapattığını, soğukkanlı bir geri çekilmeyi denediğini ama tam olarak başaramadığını hissetti.

Laurent "Yeterli" dedi.

Nefes alış verişi zorlaşan, hâlâ doruk noktasıyla titreyen Damen, Laurent'ın gözlerindeki bakışı kaybolmadan yakalamak için onu itiyordu.

Laurent'ın bileğini yakaladı, Laurent yataktan kalkmadan önce ince kemiklerini ve nabzını hissetti.

Damen, "Öp beni." dedi.

Sesi, paylaşmayı arzuladığı zevkten boğuk çıkıyordu. Kendi tenini saran ılık kızarıklığı hissetti. Kendini yukarı itti, böylece vücudu bir kavis yaptı, karnının düzlemleri değişti. Laurent'ın bakışları içgüdüsel olarak onun üzerinde yayıldı, sonra kendi bakışlarına kaydı.

Daha önce de Laurent'ın bileğini yakalamış, onu bir darbeden, bir bıçak darbesinden uzak tutmuştu. Şimdi de onu tutuyordu. Çaresizce geri çekilme isteğini hissedebiliyordu. Başka bir şey daha hissediyordu, Laurent kendini ayrı tutuyordu, sanki bu iş bittiği için ne yapacağına dair bir şablonu yoktu.

"Öp beni," dedi tekrar.

Koyu renk gözlü Laurent sanki bir bariyeri aşmaya çalışıyormuş gibi yerinde duruyordu, Laurent'ın vücudundaki gerginlik hâlâ kaçış sinyalleri veriyordu ve Laurent'ın bakışları ağzına düştüğünde Damen şoku tüm vücuduyla hissetti.

Laurent'ın bunu yapacağını anlayınca kendi gözleri de kapandı ve kıpırdamadan durdu. Laurent ne istediğinin farkında değilmiş gibi dudaklarını hafifçe ayırarak öptü ve Damen de onu dikkatle öptü, öpücüğün derinleşeceği düşüncesiyle başı dönüyordu.

Laurent'ın gözlerinin açılmasını izleyebilecek kadar geri çekildi. Kalbi küt küt atıyordu. Bir an için bakmak öpüşmek gibi geldi, yakınlığın ayrımlarının bulanıklaştığı bir alışveriş. Yavaşça eğiliyor, parmaklarıyla Laurent'ın çenesini eğiyor ve onu boynundan usulca öpüyordu.

Laurent'ın beklediği bu değildi. Laurent'ın şaşkınlığının hafif şokunu ve Damen'ın bunu neden yapmak istediğini anlamamış kendini tutuşunu hissetti ama şaşkınlığın başka bir şeye dönüştüğü anı da hissetti. Damen burnunu sokmaktan küçük bir zevk duydu. Laurent'ın nabzı dudaklarının altında küçük bir kreşendoya ulaştı.

Bu kez geri çekildiğinde ikisi de birbirlerinden tamamen kopmadılar. Laurent'ın yanağını okşamak için diğer elini kaldırdı, parmaklarını saçlarının arasına soktu

-Hayretle bakan parmaklarının altında altın rengi kayıyordu. Sonra Laurent'ın başını yavaşça ellerinin arasına aldı ve uzun, yavaş ve derin bir öpücük kondurdu. Laurent'ın ağzı onunkinin altında açıldı. Laurent'ın diline dokunduğunda, kendi dilinin Laurent'ın ağzına kaydığını hissettiğinde yavaş yavaş yayılan sıcaklığa engel olamadı.

Öpüşüyorlardı. Bunu vücudunda hissetti, sakinleştiremediği bir titreme gibi. İstediği her şeyin gücüyle sarsıldı ve buna karşı gözlerini kapadı. Elini Laurent'ın vücudundan aşağı çekti, ceketin kabarık büzgülerini hissetti. Kendisi çıplaktı, Laurent ise tamamen, dokunulmaz bir şekilde giyinikti.

Laurent saray hamamındaki o ilk önemli soyunmadan beri onun önünde tamamen soyunmamaya dikkat etmişti. Ama hamamda Laurent'ın nasıl göründüğünü hatırlıyordu; orantılarının kibirli dengesini, saydam suyun beyaz tenin üzerine düşüşünü.

O zaman bunu takdir etmemişti. Sarayda Laurent'ın herhangi birinin karşısına tam, kusursuz bir giysiden daha azıyla çıkmasının ne kadar ender olduğunu .

Artık biliyordu. Daha önce Laurent'a bakarken gördüğü hizmetçiyi düşündü, ondan ne kadar hoşlanmamıştı.

Parmaklarını Laurent'ın yakasını kapatan kravata doğru kaldırdı. Bunu yapmak için eğitilmişti, her karmaşık bağlantıyı biliyordu. Parmakları Laurent'ın köprücük kemiğinin ince çizgisinden yukarı kayarak onu ortaya çıkarırken bir aralık genişledi. Laurent'ın teni o kadar solgundu ki boynundaki damarlar , mermerde stria gibiydi ve ipekliler, çadırlar, gölgeli tenteler ve yüksek boyunlu yakalarla, yürüyüşte geçen bir ay boyunca bile bozulmamış inceliğini korumuştu. Bunun karşısında, güneşten kararmış kendi teni bir ceviz kadar kahverengi görünüyordu.

Birlikte nefes alıp veriyorlardı. Laurent kıpırdamadan duruyordu. Damen ceketi iterek açtığında Laurent'ın göğsü ince beyaz gömleğin altında inip kalkıyordu. Damen'in elleri gömleğin çizgilerini düzeltti ve sonra ayırarak açtı.

Laurent'ın açıkta kalan meme uçları sertleşmiş ve büzüşmüştü, bu arzunun ilk somut kanıtıydı ve Damen vahşi bir haz dalgası hissetti. Gözlerini Laurent'ınkilere dikti.

Laurent, 'Beni taştan mı sandın?' dedi.

Bunun üzerine hissettiği zevk dalgasına engel olamadı ve "İstemediğin bir şey yok" dedi.

"İstemediğimi mi sanıyorsun?

Laurent'ın gözlerindeki bakışı gören Damen onu kasıtlı olarak çarşafların üzerine geri itti.

Birbirlerine bakıyorlardı. Laurent sırtüstü uzanmış, hafifçe dağılmış, bir bacağı yukarı çekilmiş ve hafifçe yana doğru itilmişti, ayağında hâlâ tertemiz çizmesi vardı. Elini Laurent'ın göğüs kafesinden göğsüne doğru kaydırmak, bileklerini yatağa bastırmak, ağzını almak istedi. Gözlerini kapadı ve kendini tutmak için kahramanca bir çaba harcadı. Onları açtı.

Laurent bir elini başının üstünde Damen'in elini bastırmış olabileceği yere doğru kaldırarak kirpiklerinin arasından ona baktı. "Üstte olmaktan hoşlanıyorsun, değil mi?

"Evet. Hiçbir zaman şu anda olduğu kadar değil. Laurent'ın altında olmak baş döndürücüydü. Elini Laurent'ın gergin karnından, nefesinin kontrollü yükseliş ve düşüşünden aşağıya doğru çekmekten kendini alamadı. Belli belirsiz saç çizgisine ulaştı, parmak uçlarıyla dokundu. Parmakları şimdi çizginin simetrik bağcıkların altında kaybolduğu yerde duruyordu. Tekrar yukarı baktı.

Ve kendini geriye doğru itilmiş buldu, ani, beklenmedik bir ivmeyle ve biraz nefessiz kalarak Laurent'ın bacaklarının arasına oturdu. Laurent çizmesini Damen'in göğsünün düzlemine yerleştirmiş ve itmişti. Ve botunu yerinden çıkarmadı, Damen'i botuyla yerinde tuttu, Laurent'ın ayağının topunun sert baskısı geri çekilmesi için bir uyarıydı.

Bu söz üzerine duyduğu heyecan gözlerinden okunuyor olmalıydı. Laurent, "Eee?" dedi.

Bu bir uyarı değil, bir direktifti: Laurent'ın beklediği şey birdenbire kendini belli etti. Damen elini Laurent'ın baldırına doladı, öbür elini de çizmesinin topuğuna koyup çekti.

Çizme yatağın kenarından yere düşerken Laurent ayağını geri çekti ve ötekiyle değiştirdi. O da ilki gibi kasıtlı olarak çıktı.

Laurent'ın kalça kemiğinin yakınında nefesinin yükselip alçaldığını görebiliyordu. Soğuk tonuna rağmen Laurent'ın kendini ne kadar tuttuğunun, kendisine dokunulmasına ne kadar izin verdiğinin farkındaydı. Laurent'ın vücudunda gerginlik hâlâ parlıyordu, tıpkı yanlış bir dokunuşta sizi kesip açacak bir bıçağın kenarındaki parıltı gibi.

Birdenbire istediği her şey yüzünden titremeye başladı. Birbiriyle yarışan dürtüler başını döndürmüştü. Nazik olmak istiyordu. Kavrayışını sıkılaştırmak istiyordu. Tekrar öpüşüyorlardı ve Damen ona dokunmadan duramıyor, ellerinin Laurent'ın teninde yavaşça kaymasını engelleyemiyordu. Arada bir dokunuyorlardı ve Damen onu daha yumuşak, daha tatlı öpüyordu. Kenarlı dikişler ve çapraz geçişler parmaklarının altında belirgindi. Bir parmağını bağcıkla kumaş arasına soktu, dantelin yavaşça çekildiğini hissetti, tepeye ulaştıkça uzuyordu.

Birdenbire buna ihtiyaç duyan Damen kendini aşağıya itti, Laurent da onu yarı yarıya izledi, bir kolunu belirsizce yukarı kaldırdı -belki de bu dolambaçlı hareketin amacından emin değildi- ta ki Damen parmaklarını kıvırıp kumaşı önce uyluğun ortasına, sonra daha da aşağıya çekene kadar.

Pantolonu çekiştirerek indirip çıkardı, elini Laurent'ın kalçasında gezdirerek esnediğini hissetti. Bacakla kalçanın birleştiği yere ulaşınca parmaklarıyla yokladı, oradaki çok ince derinin altında nabzın çılgınca attığını hissetti. Damen, kontrol altındaki Laurent'ın ağzına tuz kokulu bir ihtiyaçla ihanet etmesi fikrinin ne kadar hoşuna gittiğini baş döndürücü bir şekilde deneyimlemesine izin verdi. Eliyle dokundu ve sıcak ipek gibi bir dokuyla karşılaştı.

Laurent ayağa kalkmış, ceketi ve gömleği dirseklerine kadar inmiş, kollarını arkasından yarı bağlı tutuyordu.

"Karşılık vermeyeceğim. Damen
başını kaldırdı. "Ne?
Laurent, 'Bunu sana yapmayacağım,' dedi.
"Yani?
"Sikini yalamamı ister misin?" dedi Laurent kesin bir ifadeyle. Çünkü öyle bir planım yok. Eğer bir karşılık bekleyerek hareket ediyorsan, şunu bilmelisin ki-'

Bu yatak oyunu için fazla karmaşıktı. Damen dinledi, tüm bu konuşmalarda gerçek bir itiraz olmadığından emin olduktan sonra ağzını kapattı.

Laurent tüm tecrübesine rağmen bu zevke bir masum gibi tepki verdi. Yumuşak, şok olmuş bir ses çıkardı ve vücudu Damen'ın dikkatini verdiği yerin etrafında yeniden şekillendi. Damen Laurent'ı ellerini kalçalarına koyarak yerinde tuttu ve Laurent'ın hafif, çaresiz kıpırdanışlarının ve itişlerinin, şaşkınlığının ve ardından gelen sert bastırma hareketinin tadını çıkarmasına izin verdi.

O istedi. Bastırılmış her tepkiyi istiyordu. Yarı unutulmuş, çarşafları iten kendi uyarılmışlığının farkındaydı. Başına doğru çekildi ve dilini orada gezdirdi, bu deneyimden o kadar memnun kalmıştı ki, tekrar aşağı kaymadan önce emerek oyalandı.

Laurent, Damen'ın şimdiye kadar yatağa aldığı en kontrollü aşıktı. Başını savurması, ağlaması, eski sevgililerin rahat, açık sesleri Laurent'ta tek bir titreme ya da hafif bir nefes kesilmesiydi. Yine de Damen kendini her tepkiye, midesinin gerginliğine, kalçalarının belli belirsiz titremesine hazırlıklı buluyordu. Damen, Laurent'ın tepki ve bastırma döngüsünü altında hissedebiliyor, Laurent'ın vücudunun hatlarında ivme kazanıyordu.

Ve engellendiğini hissetti. Ritim arttıkça Laurent'ın vücudu kilitleniyor, tepkileri bastırılıyordu. Başını kaldırıp baktığında Laurent'ın ellerinin çarşafı yumrukladığını, gözlerinin kapalı, başının bir yana dönük olduğunu gördü. Zevkin paramparça olmuş sınırındaki Laurent, imkânsız iradesinin gücüyle kendini doruğa ulaşmaktan alıkoyuyordu.

Damen çekildi, Laurent'ın yüzüne bakmak için kendini yukarı itti. Laurent'ın gözleri açıldığında tamamen hazır olan kendi vücudu dikkatinin ancak dörtte birini kaplıyordu.

Uzun bir süre sonra Laurent acı veren bir dürüstlükle, "Kontrolü elimden bırakmakta zorlanıyorum," dedi.

"Şaka yapmıyorum," dedi Damen.

Uzun bir duraklama oldu. Ve sonra: "Beni almak istiyorsun, bir erkeğin bir çocuğu aldığı gibi.

'Bir erkek bir erkeği nasıl alırsa,' dedi Damen. 'Senden zevk almak ve bedenini kendi bedenimle memnun etmek istiyorum.

Bunu yumuşak bir dürüstlükle söyledi. "boşalmak istiyorum. Kelimeler yükseldi, tıpkı içindeki bu his gibi. "Kollarıma gelmeni istiyorum.

"Çok basitmiş gibi

konuşuyorsun. "Çok basit.

Laurent'ın çenesi gerildi, ağzının şekli değişti. "Erkeği oynamak, yuvarlanmaktan daha kolay, herhalde.

'O zaman bana kendi zevkini söyle. Seni ters çevirip üzerine bineceğimi mi sanıyorsun?

Laurent'ın bu sözlere tepki verdiğini hissetti ve içinde, havada yayılan somut bir şey gibi, bir farkındalık oluştu.

"İstediğin bu mu?" dedi.

Sözcükler aralarında bir durgunluğa dönüştü. Laurent'ın nefes alışları kesilmiş, yanakları kızarmış, sanki dünyayı görmemek istercesine gözlerini kapatmıştı.

"İstiyorum," dedi Laurent, "basit olmasını

istiyorum. "Dön," dedi Damen.

Sözcükler yükseldi, alçak, yumuşak bir emirdi, kesinlik doluydu.
Laurent karar vermiş gibi gözlerini tekrar kapadı. Sonra harekete geçti.

Laurent tek bir yumuşak, pratik hareketle yüzüstü döndü, Damen'ın bakışlarına sırtının ve kalçalarının temiz kıvrımını verdi, kalçaları birbirinden ayrılırken ikincisi hafifçe yukarı doğru eğildi.

Damen buna hazırlıklı değildi. Onu bu şekilde görmek, uzuvların ışıl ışıl açılışı, Laurent'ın böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemişti... Burası olmasını istediği, umduğu -umut etmesine bile izin vermiyordu- her ikisinin de olmasını istediği yerdi, ama başlangıç olarak söylediği sözler onları hazır olmadan buraya getirmişti. On üç yaşından beri hiç hissetmediği kadar gergin, yeşil hissediyordu; bu anın diğer tarafında ne olduğundan emin değildi ve buna layık olmak istiyordu.

Elini usulca Laurent'ın böğrüne götürdü, Laurent'ın solukları düzensizleşti. Laurent'ın üzerinden dalga dalga geçen huzursuzluğu hissedebiliyordu.

"Çok gerginsin. Bunu daha önce yaptığına emin misin?"

"Evet," dedi Laurent. Bu sözcük kulağa tuhaf geliyordu.

"Bu," diye ısrar etti Damen, elini anlamını açıkça ortaya koyan bir yere koyarak.

"Evet," dedi

Laurent. 'Ama-'

dedi Laurent.

"Bu konuda konuşmayı keser misin?

Sözcükler ezilmişti. Damen elini Laurent'ın sırtında gezdiriyor, ensesini yumuşatıyor, öpüyor, başını ona doğru eğiyordu. Bunu duyunca başını kaldırdı. Yavaşça ama sertçe Laurent'ı geri itti ve ona baktı.

Laurent'ın yüzü kızarmış, soluğu kesilmişti ve parlayan gözlerinde başka bir şeyi örten umutsuz bir kızgınlık vardı. Yine de Laurent'ın açıkta kalan uyarılması ağzında olduğu kadar sıcak ve sertti. Bütün o tuhaf gerginliğine rağmen Laurent fiziksel olarak tartışılmaz bir şekilde istekliydi. Damen onun mavi gözlerini aradı.

Damen Laurent'ın yanağını okşayarak, "Aykırı, değil mi?" dedi usulca.

"Sik beni," dedi Laurent.

"İstiyorum," dedi Damen. "Bana izin verir misin?

Bunu sessizce söyledi ve Laurent'ın gözleri tekrar kapanırken çenesinde bir kasın kaymasını bekledi. Sikilme fikri Laurent'ın aklını başından almıştı, çünkü arzu, Damen'ın düşüncesine göre, gerçekten de ortadan kaldırılması gereken bir tür karmaşık zihinsel itirazla yarışıyordu.

"Sana izin veriyorum," dedi Laurent, kısık sesle. "Bu işi halledecek misin?

Laurent'ın gözleri açıldı, Damen'ın bakışlarıyla buluştu ve bu kez bekleyen Laurent'tı, sözlerinin etrafında açılan sessizlikten yanakları kızarmıştı. Laurent'ın gözlerinde sabırsızlık ve gerginlik, beklenmedik derecede genç ve kırılgan bir şeyle örtüşüyordu. Damen'ın kalbi göğsünün dışında açıkta kalmış gibi hissetti.

Elini Laurent'ın başının üzerinde uzanan kolunun uzunluğuna doğru kaydırdı ve Laurent'ın elini tutarak aşağı itti, avuçlarını birbirine bastırdı.

Öpücük yavaş ve bilinçliydi. Laurent'ın ağzı onunkinin altında açılırken, Laurent'ın vücudundaki hafif titremeyi hissedebiliyordu. Kendi elleri de kararsızdı. Geri çekildiği zaman Laurent'ın bakışlarını yeniden bulacak kadar uzaklaştı, onay arıyordu. Yeni bir gerilim patlamasıyla birlikte bunu da buldu.

Gerginliğin de bunun bir parçası olduğunu anlamıştı. Sonra Laurent'ın eline bir cam şişe tutuşturduğunu hissetti.

Nefes almakta güçlük çekiyordu. Laurent'tan başka hiçbir yere bakamıyordu, ikisi de burada, aralarında hiçbir şey olmadan duruyorlardı ve Laurent buna izin veriyordu. Bir parmak içeri kaydı. Çok sıkıydı. Yavaşça ileri geri hareket ettirdi. Laurent'ın yüzünü, hafifçe kızarmasını, yüz ifadesindeki kesik kesik değişiklikleri, geniş ve karanlık gözlerini izledi. Bu son derece özel bir şeydi. Damen'in teni çok sıcak, çok sıkı hissediyordu. Laurent'la yatakta neler olabileceğine ilişkin düşünceleri, ancak şimdi fiziksel ifadesini bulan, sızlayan bir şefkatin ötesine geçmemişti. Gerçekler farklıydı; Laurent farklıydı. Damen bunun böyle, yumuşak, sessiz ve son derece kişisel olabileceğini hiç düşünmemişti.

Yağın kayışını, Laurent'ın küçük, çaresiz hareketlerini ve vücudunun açılmaya başlamasının imkânsız hissini hissetti. Laurent'ın göğsünün içinde kalbinin atışını hissedebileceğini düşündü. Şimdi öpüşüyorlardı, yavaş, samimi öpüşmeler, vücutları tam hizadaydı, Laurent'ın kolları boynuna dolanıyordu. Damen boştaki kolunu Laurent'ın altına kaydırdı, avuç içi Laurent'ın sırtının esneyen kıvrımlarında gezindi. Laurent'ın bacaklarından birini yukarı çektiğini hissetti, Laurent'ın sıcak iç uyluğunun kaydığını, Laurent'ın topuğunun sırtına bastığını hissetti.

Bunu böyle yapabileceğini, Laurent'ı ağzıyla ve elleriyle ikna edebileceğini, ona bunu verebileceğini düşündü. Damen parmaklarıyla sıkı, kaygan bir sıcaklık hissetti. Sikini oraya sokması imkânsızdı ama yine de bunu hayal etmekten kendini alamıyordu. Gözlerini kapadı, birbirine kenetlenmeleri, uymaları gereken yeri hissetti.

"Senin içinde olmaya ihtiyacım var," dedi ve sesi arzu ve kısıtlama çabasıyla çiğ çıktı.

Laurent'ın içindeki gerginlik doruğa çıktı ve Laurent, "Evet," derken Laurent'ın onu aşağı ittiğini hissetti.

Göğsünü iten o hissin acelesini hissetti. Buna izin verilecekti. Tenin tene her teması çok sıcak ve samimi geliyordu ama yine de yakınlaşacaklardı. Laurent onun içeri girmesine izin verecekti. *İçine girmesine.* Bu düşünce yeniden aklına geldi. Sonra her şey oldu ve Laurent'ın bedenine doğru yavaşça ilerlemekten başka bir şey düşünemez oldu.

Laurent haykırdı ve dünyası bir dizi parçalanmış izlenime dönüştü. Aletinin başı yağlanmış sıcağın içine doğru itiliyordu ve eşzamanlı geri bildirim

Laurent'ın titreyişi, pazusundaki kasların kayışı, kızarmış yüzü, sarı saçlarının yarı dökülüşü.

Buna tutunması, onu sıkıca tutması ve asla elinden bırakmaması gerektiğini hissetti.

Sen benimsin, demek istedi ama diyemedi. Laurent ona ait değildi; bu sadece bir kez sahip olabileceği bir şeydi.

Göğsü acıyordu. Gözlerini kapadı ve kendini bu yavaş, sığ itişleri, kendine izin verebileceği tek şey olan yavaş itme ve sürüklemeyi hissetmeye zorladı, kendini Laurent'ın vücudunun içine yerleştirmek ve sonsuza kadar buna tutunmak için daha da derine itmek isteyen içgüdüye karşı tek savunması buydu.

'Laurent,' dedi ve parçalanıyordu.

İstediğinizi elde etmek için tam olarak ne kadarından vazgeçmeye hazır olduğunuzu bilmeniz gerekir.

Bir şeyi hiç bu kadar çok istememişti ve yarın ellerinden gideceğini, Ios'un yüksek kayalıklarına, sınırın ötesindeki belirsiz geleceğe, kardeşinin karşısına çıkıp artık o kadar da önemli görünmeyen tüm cevapları ondan isteme şansına değişileceğini bilerek elinde tutmamıştı. Bir krallık ya da bu.

Daha derinde, ezici bir dürtü vardı ve o bununla savaştı. Vücudu kendi ritmini bulmasına, kolları Laurent'ın göğsüne dolanmasına, dudakları boynuna yapışmasına, gözleri kapalı bir şekilde ona olabildiğince yakın olmak istemesine rağmen tutunmak için savaştı.

"Laurent," dedi ve sonuna kadar içine girdi, her itiş onu içinde ağrıyan bir sona yaklaştırıyordu ve yine de daha derin olmak istiyordu.

Şimdi vücudunun tüm ağırlığı Laurent'ın üzerindeydi, tüm uzunluğu içinde hareket ediyordu ve bu tamamen hissediliyordu: Laurent'ın çıkardığı karışık ses, yeni, tatlı bir şekilde anlaşılmaz, yanaklarındaki kızarıklık, başını çevirmesi, görüntü ve ses Laurent'ın vücuduna sıcak itme ile birleşti, onun nabzı, kendi kaslarındaki titreme.

Eğer bu, zamanlarının olduğu bir dünya olsaydı, nasıl olabileceğine dair ani bir hayal kurdu. Ne bir aciliyet ne de bir son nokta olurdu, sadece birlikte geçirilen tatlı günler, içinde saatler geçirebileceği uzun, durgun sevişmeler olurdu.

"*Yapamam,* yapmak *zorundayım*" dediğini duydu ve kelimeler kendi dilinde çıktı. Uzaktan Laurent'in Veretçe cevap verdiğini duydu, hatta Laurent'in dökülmeye başladığını, vücudunun nabız gibi attığını, ilk ıslak çizgiyi hissetti.

Kan gibi sıcaktı. Laurent onun altına boşaldı ve o her şeyi yaşamaya çalıştı, tutunmaya çalıştı, ama bedeni kendi boşalmasına çok yakındı ve Laurent'ın kırık sesiyle kendisine söyleneni yaptı ve kendini içine boşalttı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

ŞİMDİ VE TEKRAR, Laurent uyanmadan ona doğru kaydı.

Damen onun yanındaki sıcaklığa uzandı ve boynundaki yumuşak altın rengi saçları, vücutlarının temas ettiği yerlerde Laurent'ın hafif ağırlığını hissetti.

Dışarıda, siperlerdeki nöbet değişiyordu ve hizmetkârlar kalkmış, ateş yakıyor ve tencereleri karıştırıyorlardı. Dışarıda gün başlıyordu ve günle ilgili her şey, nöbetçiler, konakçılar ve savaşmak için kalkıp silahlanan adamlar. Uzaktan bir avludan gelen dolu sesini duyabiliyordu; daha yakından ise bir kapının çarpma sesini.

Sadece biraz daha, diye düşündü ve göğsündeki ağrı olmasa yatakta uyuklamak sıradan bir dilek olabilirdi. Geçen zamanı artan bir baskı gibi hissediyordu. Her anın farkındaydı çünkü geriye kalan bir an daha azdı.

Damen'in yanında uyuyan Laurent'ın yeni bir fiziksel yönü ortaya çıkmıştı: gergin beli, bir kılıç ustasının üst vücut kasları, Adem elmasının açıkta kalan açısı. Laurent olduğu gibi görünüyordu: genç bir adam. Kıyafetinin içine girdiğinde Laurent'ın tehlikeli zarafeti ona neredeyse çift cinsiyetli bir nitelik kazandırıyordu. Ya da belki de Laurent'ı fiziksel bir bedenle ilişkilendirmenin nadir olduğunu söylemek daha doğruydu: her zaman bir zihinle uğraşıyordunuz. Savaşta dövüşürken, atını imkansız bir başarıya doğru sürerken bile bedeni zihninin kontrolü altındaydı.

Damen artık vücudunu tanıyordu. Nazik bir ilginin onu nasıl şaşırtabileceğini biliyordu. Tembelliğini, tehlikeli güvencesini, tereddütlerini... tatlı, şefkatli tereddütlerini biliyordu. Sevişme şeklini biliyordu, açık bilgi ve neredeyse utangaç suskunlukların bir kombinasyonu.

Laurent uykulu bir şekilde kıpırdanarak biraz daha yaklaştı ve Damen'ın hayatının sonuna kadar hatırlayacağı yumuşak, düşüncesiz bir zevk sesi çıkardı.

Sonra Laurent uykulu uykulu göz kırpmaya başladı ve Damen Laurent'ın etrafının farkına varmasını ve kollarında uyanmasını izledi.

Nasıl olacağından emin değildi ama Laurent yanında kimin olduğunu görünce gülümsedi, yüzünde biraz utangaç ama tamamen içten bir ifade vardı. Bunu beklemeyen Damen kalbinin tek bir acı dolu atışını hissetti. Laurent'ın birine böyle bakabileceğini hiç düşünmemişti.

"Sabah oldu," dedi Laurent. "Uyuduk mu?" "Uyuduk," dedi Damen.

Birbirlerine bakıyorlardı. Laurent uzanıp göğsünün düzlemine dokunduğunda kendini sabit tuttu. Yükselen güneşe rağmen öpüşüyorlardı, yavaş, fantastik öpüşmeler, ellerin harika sürüklenişi. Bacakları birbirine dolanıyordu. İçindeki duyguya aldırmadı ve gözlerini kapadı.

"Eğiliminiz dün gece olduğu gibi görünüyor.

Damen kendini, 'Yatakta da aynı şekilde konuşuyorsun,' derken buldu ve kelimeler hissettiği gibi çıktı: çaresizce büyülenmiş.

"Bunu ifade etmenin daha iyi bir yolunu bulabilir misin?" "Seni istiyorum," dedi Damen.

"Beni kandırdın," dedi Laurent. "İki kez. Hâlâ o hissi hissedebiliyorum.

Laurent öylece kımıldadı. Damen yüzünü Laurent'ın boynuna gömdü ve inledi, kahkaha da vardı ve mutluluğa benzer bir şey göğsünün içini iterken acı veriyordu.

'Kes şunu. Yürüyemeyeceksin,' dedi Damen.

"Yürüme şansını memnuniyetle karşılarım," dedi Laurent. "Ata binmek zorundayım. 'Bu ... ... ? Denedim. Yapmazdım-'

"Bu hissi seviyorum," dedi Laurent. 'Ben de öyle hissettim. Sen cömert, verici bir sevgilisin ve ben kendimi-' Laurent sözünü kesti ve kendi sözlerine titrek bir kahkaha attı. 'Kendimi tek bir insanın bedeninde Vaskian kabilesi gibi hissediyorum. Herhalde sık sık böyle olur?

"Hayır," dedi Damen. 'Hayır, bu-' *Hiç böyle olmamıştı.* Laurent'ın bunu bir başkasında bulabileceği düşüncesi onu incitti.

'Bu benim deneyimsizliğimi mi gösteriyor? Ünümü biliyorsun. Her on yılda bir.'

"Yapamam," dedi Damen. "Bunu sadece bir gece için yapamam.

"Bir gece ve bir sabah," dedi Laurent ve bu kez kendini yatağa itilmiş bulan Damen oldu.

Güneşin ilk ışıklarıyla birlikte uyuyakaldı ve boş bir yatağa uyandı.

Uykuya dalmasına izin verdiği için yaşadığı şok ve teslim tarihi konusundaki endişesi onu ayağa kaldırdı. Hizmetçiler odaya giriyor, kapıları açıyor ve kişisel olmayan bir faaliyetle ortamı rahatsız ediyorlardı: kullanılmış mumları ve kokulu yağın alev aldığı boş kapları temizliyorlardı.

İçgüdüsel olarak pencereden güneşin konumuna baktı. Sabahın geç saatleriydi. Bir saattir uyukluyordu. Daha da uzun. Çok az zaman kalmıştı.

"Laurent nerede?

Bir görevli yatağa yaklaşıyordu. "Ravenel'den alınacak ve doğrudan sınıra kadar eşlik edileceksiniz.

"Eşlik mi?

'Ayağa kalkacak ve kendini hazırlayacaksın. Yakanız ve kelepçeleriniz
çıkarılacak.

Sonra da kaleden ayrılacaksınız.

"Laurent nerede?" diye tekrar
sordu.

'Prens başka işlerle meşgul. O dönmeden gitmelisiniz.'

Kendini dengesiz hissediyordu. Uyurken kaçırdığı şeyin son teslim tarihi değil, Laurent'la geçirdiği son anlar, son öpücük, son ayrılık olduğunu anladı. Laurent burada değildi, çünkü burada olmamayı seçmişti. Ve vedalaşmayı düşündüğü zaman, söyleyemediği şeylerle dolu bir sessizlikle karşılaşıyordu.

Sonra kalktı. Yıkandı ve giyindi. Ona bir ceket bağladılar ve o zamana kadar hizmetçiler odayı temizlemiş, dün gecenin atılmış giysilerini, dağılmış botları, buruşmuş gömleği, ceketi, bağcık karmaşasını parça parça toplamışlardı; yatağı değiştirmişlerdi.

Tasmayı çıkarmak için bir demirci gerekiyordu.

Guerin adında bir adamdı, koyu renk düz saçları ince bir takke gibi başında düz duruyordu. Damen'a bir müştemilatın içinde geldi ve bunu seyircisiz ve törensiz yaptı.

Taştan bir tezgâhın ve demirhaneden getirilmiş demirci aletlerinin bulunduğu tozlu bir binaydı. Küçük odaya baktı ve kendi kendine hiçbir eksiği olmadığını söyledi. Eğer gittiği gibi gizlice gitmiş olsaydı

planlasaydı, sınırın öte yanındaki bir demirci tarafından gözlenmeden aynen böyle yapılırdı.

Önce yaka geldi ve Guerin onu boynundan çıkardığında yakanın yokluğunu bir hafiflik gibi hissetti, omurgası açıldı, omuzları yerleşti.

Bir yalan gibi, çatırdıyor ve ondan düşüyor.

Guerin'in tezgahın üzerine ikiye bölerek yerleştirdiği altının parıltısına baktı. Veretian prangaları. Metalin kıvrımlarında bu ülkede geçirdiği zamanın her türlü aşağılanması, Veretya hapsinin her türlü hayal kırıklığı, Veretyalı bir efendiye hizmet eden bir Akielon'un her türlü onursuzluğu vardı.

Ama ona tasmayı takan Kastor'du ve Laurent onu serbest bırakıyordu.

Akielon altınından yapılmıştı. Onu öne doğru çekti ve ona dokundu. Boynunun derisi hâlâ sıcaktı, sanki onun bir parçasıydı. Bunun onu neden tedirgin ettiğini bilmiyordu. Parmakları yüzeyde ilerlerken, Lord Touars'ın kılıcını boynuna saplamaya çalıştığı ve bunun yerine altın halkayı ısırdığı çentikle, derin yarıkla karşılaştı.

Kendini geri çekti ve sağ bileğini Guerin'e teslim etti. Mandallı yaka bir demirci için basit bir işti ama kelepçelerin bir keski ve tokmakla kesilip çıkarılması gerekiyordu.

Bu kaleye bir köle olarak gelmişti. Buradan Akielos'un Damianos'u olarak çıkacaktı. Bu bir deri değiştirmek, altında yatanı keşfetmek gibiydi. İlk manşet Guerin'in ritmik vuruşları altında parçalandı ve yeni benliğiyle yüzleşti. Akielos'ta olduğu gibi dik başlı bir prens değildi. Akielos'ta olduğu adam asla bir Veretian efendisine hizmet etmez ya da Veretianların yanında onların davası için savaşmazdı.

Laurent'ın ne olduğunu asla bilemezdi; Laurent'a sadakatini asla veremezdi ya da Laurent'ın güvenini bir an bile ellerinde tutamazdı.

Guerin sol bileğindeki altına vurmak için hamle yaptı ve onu geri çekti.

"Hayır," dediğini kendi de duydu. "Bu kalsın.

Guerin omuz silkti, döndü ve kişisel olmayan hareketlerle yaka ve manşet parçalarını bir bezin içine koyup sardı ve Damen'e uzattı. Damen derme çatma çantayı aldı. Ağırlığı şaşırtıcıydı.

Guerin, "Altın senindir." dedi.

"Hediye mi?" dedi, Laurent'a söyleyebileceği gibi.

"Prens'in buna ihtiyacı yok," dedi Guerin.

Eskortu geldi.

Altı kişiydiler ve içlerinden biri çoktan atına binmiş olan Jord'du ve gözlerinin içine bakarak, 'Sözünü tuttun,' dedi.

Atı ileri doğru sürülüyordu. Sadece bir binek atı değil, bir yük atı, bir kılıç, giysiler, erzak. *İstediğin bir şey var mı?* Laurent ona bir kez sormuştu. O çantalarda hangi süslü Veretian ayrılık hediyesinin saklı olabileceğini merak etti ve içgüdüsel olarak hiçbir şey olmadığını biliyordu. Başından beri sadece özgürlüğünü istediğini söylemişti. Ve ona verilen de tam olarak buydu.

'Her zaman ayrılmak istemiştim,' dedi.

Eyerin üzerine çıktı. Gözleri kalenin geniş avlusunda, büyük kapılardan geniş, sığ basamaklı kürsüye kadar dolaştı. İlk gelişlerini, Lord Touars'ın taş gibi karşılayışını, bir Veretya kalesinde ilk kez duruyormuş hissini hatırladı. Kapı görevlilerini yerlerinde gördü, bir asker görevine devam ediyordu. Jord'un yanına geldiğini hissetti.

'Gezintiye çıktı,' dedi Jord. 'Kafasını boşaltmak istediğinde sarayda da böyle yapardı. Vedalaşacak bir tip değil.

"Hayır," dedi Damen.

Atına atlayıp gitmek istedi ama Jord elini dizginlerine attı. "Bekle," dedi Jord. 'Sana teşekkür etmek istiyorum. Aimeric'i savunduğun için.

'Bunu Aimeric için yapmadım,' dedi Damen.

Jord başını salladı. Sonra da, 'Adamlar gideceğini duyunca seni uğurlamak istediler, biz de istedik,' dedi. "Zaman var." dedi.

Elini salladı ve adamlar kalenin devasa avlusuna gelmeye başladılar, Prens'in adamları ve giderek yükselen güneşin altında kürsünün önünde diziliyorlardı. Damen tertemiz sıralara baktı ve hem şaşkınlık hem de göğsündeki his gibi bir şey olan bir nefes verdi. Her kayış parlatılmış, her zırh parçası ışıl ışıl parlıyordu. Gözlerini her birinin yüzünde gezdirdi ve sonra kaledeki kadın ve erkeklerin merakla toplandığı daha geniş avluya baktı. Laurent burada değildi ve bu gerçeğin iliklerine işlemesine izin verdi.

Lazar öne çıktı ve 'Kaptan' dedi. Sizinle birlikte hizmet etmek bir onurdu' dedi.

Sizinle birlikte hizmet etmek bir onurdu. Bu sözler zihninde yankılandı. "Hayır," dedi. "Bu onur bana aitti.

Sonra alt kapıdan bir hareketlilik oldu ve bir atlı avluya girdi: Laurent'tı bu.

Buraya son dakikada fikrini değiştirerek gelmemişti. Damen'in Laurent'a bakması bile, onun Damen gidene kadar uzak durmaya niyetli olduğunu ve erken dönmek zorunda kalmaktan hoşnut olmadığını anlaması için yeterliydi.

Binici derisi giymişti. Deriler yükselen kapı kadar sıkı bağlanmıştı, uzun bir yolculuktan sonra bile tek bir kayış bile yerinden çıkmamıştı. Sırt üstü oturuyordu. Boynu gergin bir dizgin altında kıvrılmış olan atı, ata binmekten hâlâ burun deliklerinden hava üflüyordu. Atını sürmeden önce avlunun öbür ucundan Damen'a soğuk bir bakış fırlattı.

Ve sonra Damen neden burada olduğunu anladı.

Önce mazgallardaki hareketliliği, hatlar boyunca yükselen haykırışları duydu, sonra da at sırtından sancağın işaret verdiğini gördü. Bunlar kendi uyarılarıydı ve Laurent elini kaldırıp kendi işaretini verdiğinde, giriş talebini kabul ettiğinde bile neyin gelmekte olduğunu biliyordu.

Kapıların devasa makineleri dönmeye başladı; çarklar gıcırdıyor, birbirine kenetlenmiş dişlere sahip koyu renkli ahşaplar vinçler ve zorlanan insan kaslarıyla hayat buluyordu.

Buna *Kapıları açın!"* çığlığı eşlik *ediyordu.*

Laurent atından inmedi ama kürsünün dibinde atını döndürerek gelecek olanla yüzleşti.

Kırmızı bir dalga halinde avluya daldılar. Sancaklar kırmızıydı, kıyafetler kırmızıydı, flamalar, parlak işler, zırhlar altın, beyaz ve kırmızıydı. Boruların gürültüsü trompetlerin sesini andırıyordu ve Ravenel'e tam bir panayır içinde Naipliğin elçileri geldi.

Toplanan askerler onlar için ayrıldılar ve Laurent'la amcasının adamları arasında bir boşluk açıldı, böylece her iki yanında izleyicilerin bulunduğu boş kaldırım taşlarından genişleyen bir koridor boyunca karşı karşıya geldiler.

Bir sessizlik çöktü. Damen'in atı kımıldadı, sonra da hareketsiz kaldı. Laurent'ın adamlarının yüzünde Naipliğin her zaman yarattığı düşmanlık şimdi daha da . Kale sakinlerinin yüzlerindeki tepkiler ise daha farklıydı: Şaşkınlık, dikkatli bir tarafsızlık, yutan bir merak.

Naip'in yirmi beş adamı vardı: bir haberci ve iki düzine asker.
At sırtında onlara karşı çıkan Laurent yalnızdı.

Gelenleri dışarıda görmüş olmalı. Kaleye dönerken büyük olasılıkla onları atlatmıştı. Ve onlarla buluşmayı seçmişti.

Böyle, at sırtında genç bir adam, o basamakların tepesinde durmak yerine, kalesinin komutasındaki bir aristokrat. Tüm maiyetiyle birlikte kürsüde onaylamaz bir şekilde dizilmiş olarak girişi karşılayan Lord Touars'a hiç benzemiyordu. Naibin elçisinin şatafatına karşı Laurent rahat giyimli tek bir atlıydı. Ama zaten onu tanımak için saçından başka bir şeye ihtiyacı olmamıştı.

"Vere Kralı bir mesaj gönderdi," dedi haberci.

Taşımak üzere eğitilmiş olan sesi, avlunun her tarafından, toplanan kadın ve erkeklerin her biri tarafından duyulabiliyordu. O konuştu:

'Sahte prens Akielos'la hain bir komplo içindedir, bu nedenle Veretya köylerini katliama teslim etmiş ve Veretyalı sınır beylerini öldürmüştür. Bu nedenle derhal tahttan kovulmuş ve kendi halkına karşı ihanet suçuyla itham edilmiştir. Şimdiye kadar Vere toprakları ya da Acquitart himayesi üzerinde iddia ettiği tüm yetkiler artık geçersizdir. Adalete teslim edilmesinin ödülü cömerttir ve onu barındıran herhangi bir adama verilecek ceza kadar hızlı bir şekilde uygulanacaktır. Kral böyle diyor.'

Avluda sessizlik vardı. Kimse konuşmuyordu.

Laurent, Ama Vere'de Kral yok," dedi. Sesi de taşınıyordu. "Babamın kralı öldü. "Unvanına saygısızlık eden adamın adını söyle," dedi.

"Kral," dedi müjdeci, "amcan.

'Amcam ailesine hakaret ediyor. Babama ait olan, kardeşime geçmesi gereken ve artık kanıma işlemiş olan bir unvanı kullanıyor. Bu hakarete izin vereceğimi mi sanıyorsun?

Haberci yine ezbere konuştu: 'Kral onurlu bir adamdır. Sana dürüst bir savaş için tek bir şans sunuyor. Eğer kardeşinin kanı gerçekten damarlarında dolaşıyorsa, onunla üç gün sonra Charcy'deki meydanda buluşacaksın. Orada Patran birliklerinle iyi Veretialılara karşı üstün gelmeye çalışabilirsin.

"Onunla savaşacağım, ama onun seçtiği yer ve zamanda değil.

"Son cevabınız bu mu?

"Öyle.

"Bu durumda, amcadan yeğene kişisel bir mesaj var.

Müjdeci solundaki askere başıyla işaret etti, o da eyerinden kirli, kanlı bir bez torba çıkardı.

Asker kanlı çantayı havada tutarken Damen midesinin hissetti ve haberci şöyle dedi:

'Bu senin için yalvardı. Yanlış tarafta durmaya çalıştı. Kral'a karşı sahte prensin yanında yer alan her adamın kaderini yaşadı.

Asker çantayı kesik kafadan uzaklaştırdı.

Sıcak havada iki haftalık zorlu bir yolculuktu. Cildi bir zamanlar gençliğin verdiği tüm tazeliği kaybetmişti. Her zaman en iyi özelliği olan mavi gözleri gitmişti. Ama dağınık kahverengi saçları yıldız gibi incilerle süslenmişti ve yüzünün şeklinden eskiden ne kadar güzel olduğu anlaşılıyordu.

Damen onun kalçasına bir çatal sapladığını, Laurent'a hakaret ettiğini, mavi gözlerinin hakaretle parladığını hatırladı. Koridorda yatak örtüleriyle tek başına ve kararsız bir şekilde durduğunu, ergenliğin eşiğinde duran, bundan korkan, dehşete kapılan genç bir çocuk olduğunu hatırladı.

Ona geldiğimi söyleme, demişti.

Başından beri aralarında garip bir yakınlık vardı. *Bu senin için yalvardı.* Belki de son parasını Naip'e harcıyordu. Ne kadar az parası kaldığının farkında değildi.

Güzelliğinin ergenlik çağını atlatıp atlatamayacağını kimse bilemeyecekti, çünkü Nicaise artık on beşini göremeyecekti.

Damen avlunun göz kamaştıran ışığında Laurent'ın tepki verdiğini ve kendini tepki vermemeye zorladığını gördü. Laurent'ın tepkisi atına da yansımış, at yerinde kıpırdanmış, Laurent onu da sıkı bir denetim altına almadan önce keskin, titrek bir hamle yapmıştı.

Haberci hâlâ korkunç ödülünü elinde tutuyordu. Laurent'ın gözlerindeki bakışı gördüğünde kaçması gerektiğini bilmiyordu.

"Amcam katamitini öldürdü," dedi Laurent. 'Bize bir mesaj olarak.
Peki mesaj nedir?" Sesi duyuldu.

'Onun iyiliğine güvenilemeyeceğini mi? Yatağındaki çocuklar bile taht iddiasının ne kadar sahte olduğunu görüyor mu? Ya da satın alınmış bir çocuk fahişenin sözlerinden korkacak kadar güçsüz olduğunu mu?

'Hithertos'u ve nedenleriyle birlikte Charcy'ye gelsin, orada beni bulacak ve krallığımın tüm gücüyle onu kırlardan kovacağım.

"Ve eğer kişisel bir mesaj istiyorsan," dedi Laurent, "amcam boykiller'a buradan başkente kadar her çocuğun kafasını kesebileceğini söyleyebilirsin. Bu onu kral yapmaz, sadece becerecek kimsesi kalmadığı anlamına gelir.

Laurent atını döndürdü ve Damen orada, ona bakıyordu, Naip'in elçileri görevden alınıp dışarı çıkarken ve avludaki kadın ve erkekler gördükleri ve duyduklarının şokuyla çalkalanırken.

Bir an yüz yüze geldiler ve Laurent'ın ona bakışı buz gibiydi, öyle ki yaya olsaydı bir adım geri atabilirdi. Laurent'ın ellerinin dizginleri sıkıca tuttuğunu gördü, eldivenlerin altında boğazı sıkılmış gibiydi. Göğsünün sıkıştığını hissetti.

Laurent, "Hoş geldin süresini aştın," dedi.

"Sakın bunu yapma. Amcanla buluşmaya hazırlıksız gidersen uğruna savaştığın her şeyi kaybedersin.

'Ama hazırlıksız olmayacağım. Sevimli küçük Aimeric bildiği her şeyi anlatacak ve ağzından son kelimeyi de aldıktan sonra belki de geriye kalanları amcama göndereceğim.

Damen konuşmak için ağzını açtı ama Laurent, Damen'in korumasına kırbaç gibi bir emir vererek onun sözünü kesti: "Sana onu buradan götürmeni söylemiştim. Topuklarını atına vurdu ve atı Damen'in yanından geçirerek kürsünün merdivenlerinden yukarı çıkardı ve tek bir hareketle attan inerek Aimeric'in odasına doğru yöneldi.

Damen kendini Jord'un karşısında buldu. Güneşin konumunu görmek için yukarı bakmasına gerek yoktu.

"Onu durduracağım," dedi Damen. "Ne yapacaksın?

"Öğlen oldu," dedi Jord. Kelimeler boğazını acıtıyormuş gibi sert çıkmıştı. "Bana ihtiyacı var," dedi Damen. "Dünyaya anlatsan da umurumda değil.

Ve atını Jord'un yanından kürsüye doğru sürdü.

Laurent'ın yaptığı gibi atından indi, dizginlerini yakındaki bir askere attı ve Laurent'ı takip ederek kaleye girdi, merdivenleri ikişer ikişer çıkarak ikinci kata çıktı. Aimeric'in muhafızları soru sormadan onun için geri çekildiler ve kapı çoktan açılmıştı.

İçeriye doğru tek bir adım attıktan sonra kısa düştü.

Odalar elbette çok güzeldi. Aimeric bir asker değil, bir aristokrattı. En güçlü Veretian sınır lordlarından birinin dördüncü oğluydu ve odaları da mevkisiyle uyumluydu. Bir yatak, bir uzanma koltuğu, desenli fayanslar ve yüksek kemerli bir pencere vardı ve içine minderlerle döşenmiş ikinci bir koltuk yerleştirilmişti. Odanın uzak tarafında bir masa vardı ve Aimeric'e yiyecek, şarap, kâğıt ve mürekkep verilmişti. Hatta kıyafetlerini bile değiştirmişti. Dikkatli bir düzenlemeydi. Masada otururken giydiği kirden sırılsıklam olmuş artık giymiyordu.

zırhının altında. Bir saray mensubu gibi giyinmişti. Yıkanmıştı. Saçları temiz görünüyordu.

Laurent ondan iki adım ötede, vücudunun bütün hatları kaskatı kesilmiş bir halde duruyordu.

Damen, Laurent'ın yanında durana kadar kendini ileri itti. Sessiz odada tek hareket . Aklının yarısıyla küçük şeyleri fark etti: Pencerenin sol alt köşesindeki kırık camı, tabaktaki yenmemiş dün akşamki eti, yatılmamış yatağı.

Laurent kulede Aimeric'in yüzünün sağ tarafına vurmuştu, ama yüzünün sağ tarafı duruşu yüzünden gizlenmişti -koluna yaslanmış, karmakarışık kafası- böylece Damen'ın gördüğü tek şey sağlamdı. Şişmiş bir göz, sıyrılmış bir yanak ya da bulanık bir ağız yoktu, sadece Aimeric'profilinin bozulmamış çizgisi ve uzanan elinin yanında duran kırık pencereden bir cam parçası vardı.

Kan koluna bulaşmış, masanın ve fayans döşeli zeminin üzerinde birikmişti ama eskiydi. Saatlerdir bu haldeydi, kanın koyulaşmasına, hareketlerinin durmasına, odayı bir durgunluğun istila etmesine yetecek kadar uzun bir süre, Laurent gibi hareketsiz, görmeyen gözlerle ona bakana kadar.

Yazıyordu; kâğıt parmak uçlarının kıvrımından çok uzakta değildi ve Damen yazdığı üç kelimeyi görebiliyordu. El yazısının düzgün olması sürpriz sayılmamalıydı. Görevlerini her zaman iyi yapmak için çabalamıştı. Yürüyüş sırasında daha güçlü adamlara ayak uydurmaya çalışırken kendini yıpratmıştı.

Dördüncü oğul, diye düşündü Damen, birinin onu fark etmesini bekliyordu. Memnun etmeye çalışmadığı zamanlarda, sanki olumsuz ilgi aradığı onayın yerine geçebilirmiş gibi otoriteyi kışkırtıyordu - bir zamanlar Laurent'ın amcası tarafından kendisine verilmişti.

Üzgünüm, Jord.

Bunlar ondan duyacakları son sözlerdi. Kendini öldürmüştü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

Aimeric'in yattığı oda sessizdi. Süitinden alınıp daha küçük bir hücreye götürülmüş ve vücudu ince ketenle kaplanarak taşın üzerine yatırılmıştı. On dokuz, diye düşündü Damen, ve sessiz.

Dışarıda, Ravenel savaşa hazırlanıyordu.

Cephanelikten depolara kadar kale çapında bir girişimdi bu. Her şey Laurent'ın yıkık masadan dönüp, 'Atları eyerleyin,' demesiyle başlamıştı. Charcy'ye gidiyoruz. Damen onu durdurmaya çalışırken elini omzundan çekmişti.

Damen onu takip etmeye çalışmış ama engellenmişti. Laurent bir saat boyunca kısa emirler vermiş, Damen ona yaklaşamamıştı. Bundan sonra Laurent odasına çekilmiş, kapılar arkasından sıkıca kapanmıştı.

Bir hizmetçi içeri girmek istediğinde, Damen onu bedensel olarak durdurdu. "Hayır," dedi. "Kimse içeri giremez.

Aynı emirlerle kapıya iki kişilik bir nöbetçi koymuş ve -daha önce kulede yaptığı gibi- bu bölümü boşaltmıştı. Laurent'ın yeterince yalnız kaldığından emin olduktan sonra Charcy hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmek için oradan ayrılmıştı. Öğrendikleri midesini bulandırmıştı.

Fortaine ile kuzey ticaret yolları arasında uzanan Charcy, iki kuvvetin bir üçüncüyü tuzağa düşürmesi için mükemmel bir konumdaydı. Naibin Laurent'ı kalesinden kovmasının bir nedeni vardı: Charcy bir ölüm tuzağıydı.

Damen hayal kırıklığı içinde haritaları kendinden uzaklaştırmıştı. Bu iki saat önceydi.

Şimdi Aimeric'i barındıran, kalın taştan yapılmış, hücreye benzeyen bu küçük odanın sessizliğinde duruyordu. Gözlerini kendisini çağıran Jord'a çevirdi.

'Sen onun sevgilisisin,' dedi Jord.

"Öyleydim. Jord'a gerçeği borçluydu. "Biz ... ilk kez yaptık. Dün gece.

"Yani ona söyledin.

Cevap vermedi ve sessizliği onun adına konuştu. Jord bir nefes verdi ve Damen o zaman konuştu.

"Ben Aimeric değilim.

"Kardeşinin katili için yayıldığını öğrenmenin nasıl bir his olduğunu hiç merak ettin mi? Jord küçük odanın etrafına bakındı. Aimeric'in yattığı yere baktı. "Sanırım böyle hissederdim.

Yasak olmadan, hatırladığı kelimeler içinde yükseldi. *Umurumda değil. Bu gece hâlâ benim kölemsin.* Damen gözlerini kapattı. "Dün gece Damianos değildim. Ben sadece-'

"Sadece bir adam mı?" dedi Jord. 'Sence Aimeric böyle mi düşündü? Ondan iki tane olduğunu mu? Çünkü yoktu. Sadece bir tane vardı ve bakın ona ne oldu.

Damen sessiz kaldı. Sonra, Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum," dedi Jord.

"Onun hizmetinden ayrılacak mısın?

Bu kez sessiz kalan Jord oldu.

"Birinin Laurent'a amcasının askerleriyle Charcy'de buluşmamasını söylemesi gerek. "Beni dinleyeceğini mi sanıyorsun?" dedi Jord acı acı.

"Hayır," dedi Damen. O kapalı kapıları düşündü ve düz bir dürüstlükle konuştu. "Kimseyi dinleyeceğini sanmıyorum.

Çift kapının ve iki askerin önünde durdu ve kararlılıkla kapatılmış ağır panelli tahtaya baktı.

O askerleri kapıya, Laurent'ı önemsiz bir mesele ya da herhangi bir mesele için arayan adamların yolunu kesmek için koymuştu, çünkü Laurent yalnız kalmak istediğinde kimse onu rahatsız etmenin sonuçlarına katlanmamalıydı.

Uzun boylu asker ona hitap etti. "Komutanım, yokluğunuzda içeri kimse girmedi. Damen'ın gözleri tekrar kapıların üzerinden geçti.

"Güzel," dedi. Ve kapıları iterek açtı.

İçeride odalar hatırladığı gibiydi, yeniden yapılmış ve düzenlenmişti; masa bile meyve tabakları, su ve şarap sürahileriyle yenilenmişti. Kapılar Damen'in arkasından kapandığında, avludaki hazırlıkların belli belirsiz sesleri hâlâ duyulabiliyordu. Odanın yarısında durdu.

Laurent binici derilerini çıkarmış, prens ağır resmiyetine dönmüştü; giysileri boyundan ayak ucuna kadar sıkıca bağlanmıştı. Pencerenin önünde durmuş, bir elini duvarın taşına dayamış, parmakları sanki yumruğunda bir şey tutuyormuş gibi kıvrılmıştı. Bakışları, kalenin onun emriyle savaşa hazırlandığı avludaki hareketliliğe sabitlenmişti. Dönmeden konuştu.

"Veda etmeye mi geldin?" dedi Laurent.

Laurent'ın döndüğü bir duraklama oldu. Damen ona baktı. "Özür dilerim. Nicaise'in senin için ne anlama geldiğini biliyorum.

"Amcamın fahişesiydi," dedi Laurent.

"O bundan daha fazlasıydı. Onu şöyle düşündün-'

"Bir kardeş mi?" dedi Laurent. 'Ama bu konuda pek şanslı olduğum söylenemez. Umarım buraya duygusal bir gösteri için gelmediniz. Sizi dışarı atacağım.

Uzun bir sessizlik oldu. Birbirleriyle yüzleştiler.

'Duygu mu? Hayır, bunu beklemezdim,' dedi Damen. Dışarıdan gelen sesler emir ve metal sesleriydi. 'Size tavsiyede bulunacak bir Kaptanınız kalmadığına göre, Charcy'ye gidemeyeceğinizi söylemek için buradayım.

'Bir kaptanım var. Enguerran'ı atadım. Hepsi bu kadar mı? Yarın takviye kuvvetler gelecek ve ben de adamlarımı Charcy'ye götüreceğim. Laurent masaya doğru ilerliyordu, sesindeki görevden alma ifadesi açıktı.

"O zaman onları da Nicaise'i öldürdüğün gibi öldüreceksin," dedi Damen. 'Onları da amcanın ilgisini çekmek için yaptığın ve adına kavga dediğin bu bitmek bilmez, çocukça teklifin içine çekerek.

"Çık dışarı," dedi Laurent. Bembeyaz kesilmişti. "Gerçeği duymak zor mu?

"Çık dışarı dedim.

"Yoksa Charcy'ye başka bir nedenle mi gittiğinizi iddia ediyorsunuz?" "Tahtım için savaşıyorum.

'Böyle mi düşünüyorsun? Buna inanmaları için adamları kandırdın. Beni kandıramadın. Çünkü amcanla aranızdaki bu şey bir kavga değil, öyle değil mi?

Laurent sağ elini bilinçsizce yumruk yaparak, "Sizi temin ederim," dedi, "bu bir dövüş.

'Bir dövüşte rakibinizi yenmeye çalışırsınız. Onun istediğini yapmak için koşuşturmazsınız. Bu Charcy'den daha fazlası. Amcana karşı kendi başına tek bir hamle bile yapmadın. Bırakın sahayı o belirlesin. Onun yapmasına izin verdin.

Kurallar. Onun oyunlarını, ona yapabildiğini göstermek ister gibi oynuyorsun. Sanki onu etkilemeye çalışıyormuşsun gibi. Bu mudur yani?'

Damen daha da yaklaştı.

Onu kendi oyununda yenmen mi gerekiyor? Bunu yaparken seni görmesini mi istiyorsun? Pozisyonun ve adamlarının hayatı pahasına mı? Onun ilgisine bu kadar mı muhtaçsın?'

Gözlerinin Laurent'ın vücudunda bir aşağı bir yukarı gezinmesine izin verdi.

"Evet, sende. Tebrik ederim. Sana ulaşmak için kendi oğlunu öldürecek kadar takıntılı olması hoşuna gitmiş olmalı. Sen kazandın.'

Laurent bir adım geri çekildi, mide bulantısının pençesindeki bir adamın neredeyse sallanma hareketiydi bu. Damen'e baktı, yüzü çukurlaşmıştı.

Laurent o zaman soğuk, korkunç bir sesle, "Hiçbir şey bilmiyorsun," dedi. 'Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Ya da amcam hakkında. Çok körsün. Gözünün önündekini göremiyorsun. Laurent'ın ani kahkahası alçak ve alaycıydı. "Beni mi istiyorsun? Sen benim kölem misin?'

Kızardığını hissetti. "Bu işe yaramayacak.

"Sen bir hiçsin," dedi Laurent, "metresini yatakta mutlu edemediği için bir kralın piçinin onu zincire vurmasına izin veren sürünen bir hayal kırıklığından başka bir şey değilsin.

"Bu işe yaramaz," dedi, işe yarayacak.

"Amcam hakkındaki gerçeği duymak mı istiyorsun? Sana anlatacağım,' dedi Laurent, gözlerinde yeni bir ışıkla. "Sana durduramadığın şeyi söyleyeceğim. Neyi göremeyecek kadar kör olduğunu. Kastor kraliyet aileni kesip biçerken sen zincirliydin. Kastor ve amcam.

Bunu duydu ve karışmaması gerektiğini biliyordu. Biliyordu ve bir yanı Laurent'ın yaptığından acı duyuyordu, hatta kendi kendine, "Amcanın ne ilgisi var-" dediğini duyuyordu.

'Kastor'un kardeşinin hizbini durdurmak için askeri desteği nereden aldığını düşünüyorsunuz? Kastor tahta geçtikten hemen sonra Veretya Büyükelçisi'nin elinde antlaşmayla gelmesinin nedeni nedir sizce?

Nefes almaya çalıştı. Kendi kendine "Hayır" dediğini duydu.

'Theomedes'in doğal hastalıktan öldüğünü mü düşündünüz? Doktorların tüm o ziyaretleri onu sadece daha da hasta mı etti?

"Hayır," dedi Damen. Kafasında bir çarpıntı oldu ve sonra bunu vücudunda hissetti, etin bunun sarsıcı gücünü kontrol altına alması imkansızdı. Laurent hâlâ konuşuyordu.

'Kastor olduğunu tahmin edemedin mi? Seni zavallı aptal hayvan. Kastor Kralı öldürdü, sonra da amcamın askerleriyle şehri ele geçirdi. Ve amcamın tek yapması gereken arkasına yaslanıp olanları izlemekti.

Doktorlarla çevrili hasta yatağındaki babasını düşündü, gözleri ve yanakları çukurlaşmıştı ve oda don yağı ve ölüm kokusuyla doluydu. Güçsüzlük duygusunu, babasının kayıp gidişini izleyişini ve Kastor'un babasının yanında diz çökmüş, büyük bir özenle bekleyişini hatırladı.

"Bundan haberin var mıydı?

"Bilmek mi?" dedi Laurent. 'Herkes biliyor. *Memnun* oldum. Keşke bunun görebilseydim. Keşke Kastor'un kiralık kılıçları Damianos'un peşine düştüğünde onu görebilseydim. Yüzüne gülerdim. Babası tam olarak hak ettiğini buldu, bir hayvan gibi öldü ve hiçbirinin bunu durdurmak için yapabileceği bir şey yoktu. Yine de,' dedi Laurent, 'belki de Theomedes sikini metresine sokmak yerine karısına sokmuş olsaydı-'

Bu söylediği son şeydi, çünkü Damen ona vurdu. Yumruğunu bütün ağırlığıyla Laurent'ın çenesine indirdi. Parmak eklemleri ete ve kemiğe çarptı ve Laurent'ın kafası arkasındaki masaya sertçe çarparak içindekilerin dağılmasına neden olurken yana doğru kırıldı. Metal tabaklar fayanslara çarptı, dökülen şarap ve saçılan yiyeceklerden oluşan bir karmaşa oluştu. Laurent düşüşünü durdurmak için içgüdüsel olarak savurduğu koluyla masayı kavradı.

Damen zor nefes alıyordu, elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı. *Babam hakkında böyle konuşmaya nasıl cüret edersin?* Kelimeler dudaklarındaydı. Zihni nabız gibi atıyor ve zonkluyordu.

Laurent kendini yukarı itti ve sağ elinin tersini dudaklarına kan bulaşmış ağzında gezdirirken bile Damen'a zaferle parıldayan bir bakış attı.

Ve sonra Damen zemini kaplayan devrilmiş tabakların arasında başka ne olduğunu gördü. Fayansların üzerinde parlıyordu, sanki yıldızlar saçılmış gibiydi. Damen içeri girdiğinde Laurent'ın sağ elinde tuttuğu şeydi bu. Nicaise'in mavi safir küpesi.

Arkasındaki kapılar açıldı ve Damen arkasına dönmeden sesin askerleri odaya çağırdığını anladı. Gözlerini Laurent'tan ayırmadı.

"Tutuklayın beni," dedi Damen. "Prens'e el kaldırdım.

Askerler tereddüt etti. Yaptıklarına verilecek en adil cevap buydu ama -Ya da kaptanlarıydı. Tekrar "Yap" demek zorunda kaldı.

Koyu renk saçlı asker bir adım öne çıktı ve Damen onu kavradığını hissetti. Laurent çenesini ayarladı.

"Hayır," dedi Laurent. Ve sonra, 'Kışkırtıldı' dedi.

Bir tereddüt daha. İki askerin içine girdikleri şeyden ne anlam çıkaracaklarını bilmedikleri açıktı. Prenslerinin yıkık bir masanın önünde dudağından kanlar akarak durduğu odada ağır bir şiddet havası vardı.

"Bırakın gitsin dedim.

Bu Prens'lerinden gelen doğrudan bir emirdi ve bu sefer itaat edildi. Damen ellerin onu serbest bıraktığını hissetti. Laurent'ın bakışları askerler selam verip çıkarken onları izledi, kapılar arkalarından kapandı. Sonra Laurent bakışlarını Damen'a çevirdi.

"Şimdi çık dışarı," dedi Laurent.

Damen gözlerini kısa süreliğine kapattı. Babasını düşündükçe içinin sızladığını hissediyordu. Laurent'ın sözleri göz kapaklarının içini zorluyordu.

"Hayır," dedi. 'Charcy'ye gidemezsin. Seni bu konuda ikna etmem gerekiyor.

Laurent'ın kahkahası garip, soluksuz bir sesti. "Az önce sana söylediğim hiçbir şeyi duymadın mı?

'Evet,' dedi Damen. 'Beni incitmeye çalıştın ve incittin de. Keşke bana yaptığın şeyin amcanın sana yaptığı şey olduğunu görebilseydin.

Laurent'ın bunu, dayanma gücünün sonuna gelmiş bir adamın bir darbe daha yemesi gibi karşıladığını gördü. Laurent, "Neden," dedi, "sen her zaman-" Kendini durdurdu. Göğsünün inip kalkması sığdı.

'Seninle bir savaşı durdurmak için geldim,' dedi Damen. 'Geldim çünkü Akielos ile amcan arasında duran tek şey sendin. Bunu gözden kaçıran sensin. Amcanla kendi şartlarında savaşmalısın, onun şartlarında değil.

"Yapamam. Ham bir itiraftı. *"Düşünemiyorum*. Sözcükler içinden sökülüp atılmıştı. Laurent sessizlikte gözlerini kocaman açarak, mavi gözleri gerçeğin ortaya çıkmasıyla kararmış bir halde, başka bir sesle tekrar söyledi. "Düşünemiyorum.

"Biliyorum," dedi Damen.

Bunu yumuşak bir sesle söyledi. Laurent'ın sözlerinde birden fazla itiraf vardı.

Bunu o da biliyordu.

Diz çöktü ve Nicaise'in küpesinin parıltısını yerden aldı.

Narin bir şeydi ve iyi yapılmıştı, bir avuç safir.
Ayağa kalkarak masanın üzerine koydu.

Bir süre sonra Laurent'ın yaslandığı yerden geri çekildi, parmakları masanın kenarına kıvrılmıştı. Bir nefes aldı, bir adım daha geri çekildi.

Laurent sessizce, "Gitme," dedi.

'Sadece kafamı boşaltıyorum. Eskortuma sabaha kadar onlara ihtiyacım olmayacağını söylemiştim,' dedi Damen.

Ve Damen, Laurent'ın kendisine ne sorduğunu anladığında korkunç bir sessizlik daha oldu.

"Hayır, sonsuza kadar demek istemiyorum." Laurent sözünü kesti. "Üç gün. Laurent bunu sanki derinliklerden özenle tartılmış bir sorunun cevabını üretiyormuş gibi söyledi. "Bunu tek başıma yapabilirim. Yapabileceğimi biliyorum. Yalnız şu anda *düşünemiyorum* ve böyle olduğum zaman karşımda duracak başka birine güvenemiyorum. Bana üç gün verirseniz, ben-' Zorla sözünü kesti.

"Kalacağım," dedi Damen. "Sen istediğin sürece kalacağımı biliyorsun-" "Yapma," dedi Laurent. "Bana yalan söyleme. Sen değil.

"Kalacağım," dedi Damen. 'Üç gün. Ondan sonra güneye gideceğim.

Laurent başıyla onayladı. Bir süre sonra Damen geri gelip Laurent'ın yanındaki masaya yaslandı. Laurent'ın kendine gelmesini izledi.

Sonunda Laurent konuşmaya başladı, sözcükler kesin ve oldukça istikrarlıydı.

Haklısın. İşi yarım bıraktığımda Nicaise'i öldürdüm. Ya ondan uzak durmalıydım ya da amcama olan inancını kırmalıydım. Bunu planlamadım, şansa bıraktım. Düşünmüyordum. Onu bu şekilde düşünmüyordum. Sadece . . . Sadece ondan *hoşlandım*.' Soğuk, analitik sözlerin altında şaşkınlık da vardı.

Korkunçtu. Bunu asla söylememeliydim. Nicaise bir seçim yaptı. Senin için konuştu çünkü sen onun ve bu pişman olman gereken bir şey değil.

"Benim için konuştu çünkü amcamın ona zarar vereceğini düşünmüyordu. Hiçbiri düşünmüyor. Onları sevdiğini düşünüyorlar. Sevginin dış var. İlk başta. Ama bu aşk değil. Fetiştir. Ergenlikten uzun sürmez. Çocukların kendileri de tek kullanımlıktır. Laurent'ın sesi değişmedi. "Bu kadarını içten içe biliyordu. O her zaman diğerlerinden daha zekiydi. Çok yaşlandığında yerine başkasının geçeceğini biliyordu.

"Aimeric gibi," dedi Damen.

Aralarında uzayıp giden uzun sessizlikte Laurent şöyle dedi: "Aimeric gibi.

Damen, Nicaise'in şiddetli sözlü saldırılarını hatırladı. Laurent'ın net profiline baktı ve erkekle çocuk arasındaki garip yakınlığı anlamaya çalıştı.

"Ondan hoşlandın.

"Amcam onun içindeki kötülüğü geliştirdi. Bazen hala iyi içgüdüleri vardı. Çocuklar o kadar küçük yaşta şekillendirildiklerinde, bunu düzeltmek zaman alır. Düşündüm ki ...'

Yumuşakça, "Ona yardım edebileceğini düşündün.

Laurent'ın yüzüne baktı, her türlü ifadeden özenle kaçınmasının ardında bir iç gerçeğin titreşimi vardı.

"O benim tarafımdaydı," dedi Laurent. "Ama sonunda, onun tarafında olan tek kişi kendisiydi.

Damen ona uzanmaması ya da dokunmaya çalışmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Masanın etrafındaki karo zemin döküntülerle doluydu: devrilmiş kalaylar, uzaktaki bir karoya yuvarlanmış bir elma, içindekileri yere saçarak zemini kırmızıya boyamış bir şarap sürahisi. Sessizlik uzayıp gidiyordu.

Laurent'ın parmaklarının bileğinin arkasına dokunduğunu hissedince şaşırdı. Bunun bir teselli hareketi, bir okşama olduğunu düşündü ve sonra Laurent'ın kolunun kumaşını değiştirdiğini, demirciden bırakmasını istediği bileklik aralarında açıkta kalana kadar altındaki altını ortaya çıkarmak için hafifçe geriye kaydırdığını fark etti.

"Duygu mu?" dedi Laurent. "Onun gibi bir şey.

Gözleri buluştu ve kalbinin her atışını hissedebiliyordu. Birkaç saniyelik bir sessizlik, Laurent konuşana kadar uzayan bir boşluk.

"Diğerini bana vermelisin.

Damen yavaşça kızardı, sıcaklık göğsünden tenine yayıldı, kalp atışları rahatsız edici bir hal aldı. Normal bir sesle cevap vermeye çalıştı.

"Bunu giyeceğini hayal bile edemiyorum.

"Saklamak için. Ben olsam *giymezdim,*' dedi Laurent, 'yine de hayal gücünüzün bu fikirle ilgili herhangi bir zorluk yaşadığını sanmıyorum.

Damen yumuşak, kararsız bir kahkaha attı, çünkü haklıydı. Bir süre rahat bir sessizlik içinde birlikte oturdular. Laurent çoğunlukla kendine dönmüştü, duruşu daha rahattı, ağırlığını kollarına vermiş, bazen yaptığı gibi Damen'ı izliyordu. Ama o Damen'ın yeni bir versiyonuydu.

Damen, Laurent'ı savunması azalmış bir halde gördüğünü fark etti, en azından bir ya da iki savunması azalmıştı. Bu deneyimde denenmemiş, kırılgan bir duygu vardı.

"Kastor hakkında size o şekilde konuşmamalıydım. Kelimeler sessizdi.

Kırmızı şarap yer karolarına sızıyordu. Kendi kendine sorduğunu duydu. 'Söylediğinde ciddi miydin? Memnun olduğunu.

"Evet," dedi Laurent. "Ailemi öldürdüler.

Parmakları masanın tahtasına gömüldü. Gerçek bu odada o kadar yakındı ki, bir an için onu söyleyecekmiş, Laurent'a kendi adını söyleyecekmiş gibi geldi ve bunun yakınlığı ona baskı yapıyor gibiydi, çünkü ikisi de ailesini kaybetmişti.

Laurent'la Naip'i Marlas'ta birbirine bağlayan şeyin bu olduğunu düşündü: ikisi de ağabeylerini kaybetmişlerdi.

Ama sınır ötesinde ittifaklar kuran Naip'ti. Kastor'a Akielon tahtını istikrarsızlaştırmak için ihtiyaç duyduğu desteği veren Naip'ti. Ve böylece Theomedes ölmüş, Damianos da ...

Bu fikir aklına geldiğinde, her şeyin yapısını değiştirerek zemini ayaklarının altından çekip çıkarmış gibi görünüyordu.

Kastor'un onu hayatta tutması hiç mantıklı gelmemişti. Kastor ihanetine dair her kanıtı yok etmek için çok dikkatli davranmıştı. Kölelerden Adrastus gibi yüksek rütbeli adamlara kadar tüm tanıkların öldürülmesini emretmişti. Damen'i canlı bırakmak çılgınlıktı, tehlikeliydi. Damen'in kaçma ve Kastor'a taht için meydan okumak üzere geri dönme ihtimali her zaman vardı.

Ama Kastor, Naip ile bir ittifak kurmuştu. Ve askerler karşılığında Naip'e köleler vermişti.

Özellikle bir köle. Damen önce sıcak, sonra soğuk hissetti. Naibin ödülü o olabilir miydi? Askerler karşılığında Naip, Damianos'un yeğenime yatak kölesi olarak gönderilmesini istiyorum, demiş olabilir miydi?

Çünkü Laurent'ı Damianos'la bir araya getirdiğinizde ya biri diğerini öldürecekti ya da Damen kimliğini saklı tutarsa ve bir şekilde ittifak kurmayı başarırlarsa ... Laurent'a zarar vermek yerine yardım ederse ve Laurent da derin adalet duygusuyla ona yardım ederse . .. eğer güven temeli inşa edilirse

Böylece arkadaş ya da arkadaştan da öte olabilirlerdi... Laurent yatak kölesinden yararlanmaya karar verirse...

Naibin ona yaptığı önerileri düşündü, sinsi ve kurnazca. *Laurent'ın bir dengeleyici etkiden, ona yakın, onun çıkarlarını düşünen yararlanması gerekirdi. Sağlam muhakeme yeteneğine sahip, etki altında kalmadan ona yol gösterebilecek bir adam.* Ve sürekli, yaygın imalar: *Yeğenimi aldın mı?*

Amcam kontrolümü kaybettiğimde hata yaptığımı bilir. Laurent*, Aimeric'i bana karşı çalışması için göndermenin ona sapıkça bir zevk vereceğini* söylemişti.

Bundan alınacak çarpık zevk ne kadar büyük olabilir?

Laurent, 'Bana söylediğiniz her şeyi dinledim,' diyordu. 'Bir orduyla Charcy'ye doğru yola çıkmayacağım. Ama yine de savaşmak istiyorum. Amcam meydan okuduğu için değil, kendi şartlarımla, çünkü burası benim ülkem. Birlikte Charcy'yi kendi yararıma kullanmanın bir yolunu bulabileceğimizi biliyorum. Ayrı ayrı yapamayacağımız şeyleri birlikte yapabiliriz.

Hiçbir zaman Kastor'un damgasını taşımamıştı. Kastor öfkelenebilirdi, vahşileşebilirdi ama eylemleri basitti. Bu tür yaratıcı zalimlik başka birine aitti.

"Amcam her şeyi planlar," dedi Laurent, sanki Damen'in düşüncelerini okuyormuş gibi. 'Zafer için de plan yapar, yenilgi için de. Sen hiçbir zaman ona tam olarak uymadın. Sen her zaman onun planlarının dışında kaldın. Amcamla Kastor'un planladıkları her şey için,' dedi Laurent, Damen üşüdüğünü hissederken, 'bana seni armağan ettiklerinde ne yaptıklarını bilmiyorlardı.

Dışarı çıktığında insan sesleri, dizgin ve mahmuz şakırtıları, taşa vuran tekerleklerin takırtısını duydu. Dengesiz bir şekilde nefes alıyordu. Ağırlığının bir kısmını almak için bir elini duvara koydu.

Hareket dolu bir kalede, kendini bir oyun taşı olarak görüyordu ve tahtanın kapsamını yeni yeni görmeye başlamıştı.

Bunu Naip yapmıştı ama yine de o da yapmıştı, o da sorumluydu. Jord haklıydı. Laurent'a gerçeği borçluydu ve bunu ona vermemişti. Ve şimdi bu seçimin sonuçlarının ne olabileceğini biliyordu. Yine de yaptıklarından pişmanlık duymayı kendine yediremiyordu: dün gece kararmaya direnecek kadar parlak geçmişti.

Bu doğruydu. Kalbi, doğru olması için diğer gerçeğin bir şekilde değişmesi gerektiği hissiyle çarpıyordu ve bunun olmayacağını biliyordu.

Kendini yeniden on dokuz yaşında hayal etti, şimdi bildiklerini o zaman da biliyordu ve uzun zaman önceki o savaşın Veretianların eline geçmesine izin verip vermeyeceğini, Auguste'ün yaşamasına izin verip vermeyeceğini merak etti. Babasının silahlanma çağrısına hiç kulak asmayıp Veretian çadırlarının yolunu tutsa ve Auguste'ü arayıp ortak bir nokta bulmaya çalışsaydı. Laurent on üç yaşında olacaktı ama Damen'ın zihninde onu biraz daha büyük, on altı ya da on yedi yaşında, Damen'ın on dokuz yaşındaki halinin gençliğin tüm coşkusuyla ona kur yapmaya başlayabileceği yaşta bulacaktı.

Bunların hiçbirini yapamazdı. Ama Laurent'ın istediği bir şey varsa, bunu ona verebilirdi. Naibe bir daha toparlanamayacağı bir darbe indirebilirdi.

Naip, Akieloslu Damianos'un yeğeninin yanında durmasını istiyorsa, onu elde edecekti. Ve eğer Laurent'a gerçeği veremezse, Laurent'a güneyde kesin bir zafer kazandırmak için sahip olduğu diğer her şeyi kullanabilirdi.

Bu üç günü iyi değerlendirecekti.

Laurent silahlı, zırhlı ve ata binmeye hazır bir halde avludaki kürsüye çıktığında mavi gözlü kendini kontrol etme yetisini yeniden kazanmıştı.

Avluda Laurent'ın adamları atlarına binmiş onu bekliyorlardı. Damen yüz yirmi atlıya baktı, saraydan sınıra kadar birlikte at sürdüğü, birlikte çalıştığı ve akşamları kamp ateşinin başında ekmek ve şarap paylaştığı adamlara. Kayda değer bazı eksikler vardı. Orlant. Aimeric. Jord.

Plan bir harita üzerinde şekillenmişti. Laurent'a basitçe anlatmıştı. "Charcy'nin bulunduğu yere bak. Fortaine birliklerin kalkış noktası olacak. Charcy, Guion'un savaş alanı olacak.'

Laurent, 'Guion ve diğer bütün oğulları,' demişti.

'Şu anda yapabileceğiniz en güçlü hamle Fortaine'i almaktır. Bu size güneyin tam kontrolünü verecektir. Ravenel, Fortaine ve Acquitart ile Vere'nin Akielos'a ve Patras'a giden güney ticaret yollarını elinizde tutacaksınız. Vask'a giden güney yollarını zaten elinizde tutuyorsunuz ve Fortaine size bir limana erişim sağlıyor. Bir kuzey seferi başlatmak için ihtiyacınız olan her şeye sahip olacaksınız.

Laurent, "Haklıymışsın," diyene kadar bir sessizlik oldu. Bu konuyu hiç böyle düşünmemiştim.

"Ne gibi?" dedi Damen.

'Savaş gibi,' dedi Laurent.

Şimdi kürsüde karşı karşıya geldiler ve Damen'ın dudaklarından kelimeler döküldü, kişisel kelimeler.

Ama onun söylediği şuydu: 'Kalenizin yönetimini düşmanınıza bırakmak istediğinizden emin misiniz?

"Evet," dedi Laurent.

Birbirlerine baktılar. Herkesin gözü önünde bir vedalaşmaydı bu. Laurent elini uzattı. Bunu bir prens gibi Damen'in diz çöküp öpmesi için değil, bir arkadaş olarak yapmıştı. Bu jestte bir onay vardı ve Damen adamların önünde onun elini tutarken Laurent bakışlarını onun üzerinde tuttu.

Laurent, 'Kaleme iyi bakın, Komutan' dedi.

Halkın içinde söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Kavrayışının hafifçe gerildiğini hissetti. Öne çıkmayı, Laurent'ın başını ellerinin arasına almayı düşündü. Sonra ne olduğunu ve şimdi bildiği her şeyi düşündü. Ve kendini tutuşunu bırakmaya zorladı.

Laurent görevlisine başıyla selam veriyor, atına biniyordu. Damen, 'Pek çok şey zamanlamaya bağlı,' dedi. İki gün sonra bir randevumuz var. Sakın geç kalmayın.

Laurent tek bir parlak bakışla, "Güven bana," dedi, emir verilmeden önce atının dizginini çekerek düzeltti ve adamlarıyla birlikte yola koyuldu.

Laurent'sız kalenin içi boşalmış gibiydi. Ama iskelet bir kuvvet tarafından yönetildiği için dışarıdan gelebilecek ciddi bir tehdidi püskürtmeye yetecek kadar adamı vardı. Ravenel'in duvarları iki yüz yıldır sağlam duruyordu. Bunun yanı sıra, planları güçlerini bölmeye dayanıyordu; Laurent önce ayrılacak, Damen ise kalıp Laurent'ın takviye kuvvetlerini bekleyecek ve bir gün sonra Ravenel'den yola çıkacaktı.

Ne söylenirse söylensin Laurent'a tam olarak güvenmek mümkün olmadığından, sabah ince bir gerginlik çemberiyle gerilmişti. Adamlar gerçek güney havasında hazırlandılar. Yüksekte uzanan mavi gökyüzü, bir mazgalla kesildiği yer dışında kesintisizdi.

Damen siperlere doğru yükseldi. Manzara tepelerin üzerinden ufka kadar uzanıyordu. Gün ışığında geniş bir alana yayılan manzarada asker yoktu ve

Bu kaleyi bir kuşatmanın dökülen kanı ve çalkalanan toprağı olmadan alabildiklerine bir kez daha hayret etti.

Başardıkları şeye bakmak ve bunun sadece bir başlangıç olduğunu bilmek iyi hissettiriyordu. Naip çok uzun süredir üstünlüğü elinde tutuyordu. Fortaine düşecek ve Laurent güneyi elinde tutacaktı.

Ve sonra ufuktaki sisi gördü.

Kırmızı. Koyulaşan kırmızı. Ve sonra, manzara boyunca akan altı atlı, dörtnala yaklaşan kırmızının önüne kaleye geri dönen kendi gözcüleri.

Aşağıda her şey minyatür gibi canlanıyordu; ordu hâlâ yaklaşmalarını sessiz kılacak kadar uzaktaydı, gözcüler ise kaleye yaklaşan altı hattın ucundaki noktalardan ibaretti.

Kırmızı her zaman Naipliğin rengi olmuştu ama Damen'in kalbinin atışını değiştiren şey bu değildi, hatta havaya çarpıp onu yaran boynuzlu fildişinin uzaklardan gelen sesinden önce bile.

Kırmızı pelerinliler mükemmel bir düzen içinde yürüyorlardı ve Damen'ın kalbi küt küt atıyordu. Onları tanıyordu. Onları en son ne zaman gördüğünü hatırlıyordu, vücudu granit çıkıntılarının arkasında görüş alanının dışında kalmıştı. Onlardan kaçmak için bir nehir boyunca saatlerce at sürmüştü, Laurent arkasındaki eyerden damlıyordu. *En yakın Akielon birliği beklediğimden daha yakın, demişti* Laurent.

Bunlar Naip'in birlikleri değildi.

Bu, Delpha Kyros'u Nikandros ve Komutanı Makedon'un ordusuydu.

Avluda bir hareketlilik patlaması, toynak sesleri, telaşla yükselen sesler-

Damen bunu sanki uzaktan fark etmişti, bir koşucu merdivenleri ikişer ikişer çıkarak Damen'ın önünde tek dizinin üzerine çöküp mesajını soluk soluğa haykırırken neredeyse körlemesine döndü.

"Akielonlar üzerimize yürüyor," demesini bekliyordu koşucunun ve dedi de, ama sonra, "Bunu kale komutanına vereceğim," dedi ve Damen'in eline aceleyle bir şey sıkıştırıyordu.

Damen ona baktı. Arkasında Akielon ordusu yaklaşıyordu. Elinde, üzerinde oyma bir değerli taş bulunan sert bir metal halka vardı, oyma bir yıldız patlamasıydı.

Laurent'ın mühür yüzüğüne bakıyordu.

Bütün vücudunda tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Bu yüzüğü en son Nesson'da bir handa görmüştü ve Laurent onu bir ulağa vermişti. *Bunu ona ver ve onu Ravenel'de bekleyeceğimi söyle*, demişti.

Uzaktan Guymar'ın bir grup adamla birlikte siperde olduğunu, Guymar'ın ona seslendiğini ve "Komutan, Akielonlar kaleye yürüyor," dediğini fark etti.

Guymar'la yüzleşmek için döndü, yumruğu mühür yüzüğünün üzerine kapandı. Guymar durmuş ve kiminle konuştuğunu fark etmiş gibiydi. Damen bunu Guymar'ın yüzünde görmüştü: Dışarıda bir Akielon kuvveti toplanıyordu ve kalenin komutası bir Akielon'daydı.

Guymar tereddütlerini bir kenara iterek, 'Duvarlarımız her şeye dayanabilir ama takviye birliklerimizin gelişini engelleyecekler,' dedi.

Laurent'ın kendisine ilk kez Akielon'da hitap ettiği geceyi hatırladı, Akielon'da konuştukları uzun geceleri, Laurent'ın kelime dağarcığını güçlendirdiğini, akıcılığını geliştirdiğini ve seçtiği konuları -sınır coğrafyası, anlaşmalar, birlik hareketleri- hatırladı.

İçinden geldiği gibi söyledi, 'Onlar bizim takviye kuvvetlerimiz'.

Gerçek ona doğru yürüyordu. Geçmişi Ravenel'e doğru geliyordu, istikrarlı ve durdurulamaz bir yaklaşımla. Damen ve Damianos. Ve Jord haklıydı. Ondan sadece bir tane vardı.

"Kapıları açın." dedi.

Akielon'un kaleye doğru yürüyüşü tek bir kızıl derenin akışına benziyordu, ancak su girdaplanıp kabarırken, o düz ve boyun eğmezdi.

Kolları ve bacakları kabaca çıplaktı, sanki savaş etin ete çarpmasıymış gibi. Silahları süslenmemişti, sanki sadece öldürmek için gerekli olanları getirmişlerdi. Sıra sıra dizilmişlerdi, matematiksel bir hassasiyetle yerleştirilmişlerdi. Birlik içinde yürüyen ayakların disiplini bir güç, şiddet ve kuvvet gösterisiydi.

Damen kürsüde durdu ve tüm olan biteni izledi. Hep böyle miydiler? Faydacı olan dışında her şeyden bu kadar soyunmuşlar mıydı? Savaşa bu kadar aç mıydılar?

Ravenel'in kadın ve erkekleri avlunun kenarlarına sıkışmışlardı ve Damen'in adamları onları geride tutmak için görevlendirilmişti. Kalabalık onlara doğru bastırıyor ve kabarıyordu. Akielon'un giriş haberi yayılmıştı. Kalabalık mırıldanıyor, askerler görevlerinden hoşnutsuzdu. İnsanlar Naip'in haklı olduğunu söylüyordu: Laurent Akielon'la işbirliği yapmıştı.

Akielos'tu. Bunun aslında doğru olduğunu fark etmek garip bir tür delilikti.

Damen, Veretialı kadın ve erkeklerin yüzlerini gördü, siperlerden atılan okları gördü ve geniş avlunun köşelerinden birinde bir kadın, bacağına sarılmış oğlunu tutuyordu, eli başını çevreliyordu.

Gözlerinde ne olduğunu biliyordu, düşmanlığın altında şimdi görülebiliyordu. Dehşetti.

Akielon kuvvetlerinin gerginliğini de hissedebiliyordu, ihanet beklediklerini biliyordu. Çekilen ilk kılıç, atılan ilk ok, öldürücü bir gücü serbest bırakacaktı.

Avluda çok gürültülü bir boru sesi kulaklara çarptı. Her taş yüzeyden yankılanan bu ses, yürüyüşü durdurma işaretiydi. Duruş ani oldu. Metal seslerinin, ayak seslerinin olduğu yerde bir sessizlik bıraktı. Boru sesi azalıyordu, neredeyse bir yay kirişinin gergin çekilişinin sesi duyuluyordu.

"Bu yanlış," dedi Guymar, eli kılıcının kabzasında sıkıca dururken. 'Yapmalıyız-'

Damen elini baskıcı bir hareketle uzattı.

Çünkü Akielonlu bir adam ana sancağın altında atından iniyordu ve Damen'in kalbi küt küt atıyordu. İlerlediğini hissetti, Guymar ve diğerlerini arkasında bırakarak kürsünün sığ basamaklarından aşağı iniyordu.

Adım adım inerken sessiz avludaki her bir çift gözün kendisini hissetti. Bu işler böyle yapılmazdı. Veretialılar papatyalarının tepesinde durur ve misafirlerini yanlarına çağırırlardı. Bunların hiçbiri onun için önemli değildi. Kendi gözlerini, sırayla yaklaşmasını izleyen adamdan ayırmadı.

Damen Veretian kıyafetleri giyiyordu. Onları üzerinde hissetti; yüksek yaka, vücudunun hatlarını takip etmek için sıkıca bağlanmış kumaş, uzun kollar, uzun çizmelerinin parlaklığı. Saçları bile Veretian tarzında kesilmişti.

Önce adamın tüm bunları gördüğünü, sonra da adamın kendisini gördüğünü gördü.

"En son konuştuğumuzda kayısı mevsimindeydik," dedi Damen, Akielon'da. "Gece bahçede yürüdük ve sen koluma girip bana öğüt verdin ama ben dinlemedim.

Delpha'lı Nikandros ona baktı ve şok olmuş bir sesle, kelimeleri yarı yarıya kendi kendine söyleyerek, "Bu mümkün değil," dedi.

"Eski dostum, hiçbir şeyin düşündüğümüz gibi olmadığı bir yere geldin.

Nikandros yine konuşmadı. Sadece sessizce baktı, darbe almış biri gibi bembeyazdı. Sonra, sanki bir bacağı, sonra da diğeri tutmazmış gibi, yavaşça dizlerinin üzerine çöktü; Veretian kalesinin kaba taşları üzerinde diz çökmüş bir Akielon komutanı gibi.

"Damianos" dedi.

Damen ona ayağa kalkmasını söyleyemeden, başka bir seste yankılanan sesi tekrar duydu, sonra bir başkasını. Avluda toplanmış adamların üzerinden geçiyordu, şok ve dehşet tonlarında onun adı. Nikandros'un yanındaki kâhya diz çökmüştü. Ve sonra ön saflardaki adamlardan dördü. Ve sonra daha fazlası, düzinelerce adam, rütbe rütbe asker.

Damen dışarıya baktığında, ordu dizlerinin üzerine çöküyordu; avlu eğilmiş başlardan oluşan bir denize dönüşmüştü ve seslerin, tekrar tekrar söylenen sözlerin mırıltısının yerini sessizlik almıştı.

O yaşıyor. Kral'ın oğlu yaşıyor. Damianos.'

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap, Pazartesi geceleri Kate Ramsay ile yaptığım bir dizi telefon konuşması sırasında doğdu ve bir noktada, 'Sanırım bu hikaye senin fark ettiğinden daha büyük olacak' dedi. En çok ihtiyacım olduğu anda harika bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim Kate. Tokyo'daki küçük dairemde çalan o eski telefonun sesini her zaman hatırlayacağım.

Sayısız taslak okuyan ve hikayeyi daha iyi hale getirmek için yorulmak bilmeden saatler harcayan inanılmaz arkadaşım ve editörüm Kirstie Innes-Will'e büyük bir teşekkür borçluyum. Bu yardımın benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelerle ifade edemem.

Anna Cowan sadece en sevdiğim yazarlardan biri değil, aynı zamanda harika beyin fırtınası seansları ve anlayışlı geri bildirimleriyle bu hikayede bana çok yardımcı oldu. Çok teşekkür ederim Anna, bu hikaye sensiz bu hale gelemezdi.

Tüm fikirleriniz, geri bildirimleriniz, önerileriniz ve desteğiniz için yazı grubum Isilya, Kaneko ve Tevere'ye teşekkür ederim. Hayatımda sizin gibi harika yazar arkadaşlarım olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Son olarak, *Esir Prens* çevrimiçi deneyiminin bir parçası olan herkese, cömertliğiniz ve coşkunuz için ve bana böyle bir kitap yapma şansı verdiğiniz için teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19 [1/2]

DAMEN MUTLUYDU. Bu mutluluk ondan yayılıyordu, vücudunun ağırlığı ağır ve doluydu. Laurent'ın yataktan kayarak çıktığını fark etti. Uykulu yakınlık duygusu devam ediyordu.

Laurent'ın odanın öbür ucuna doğru hareket ettiğini duyunca Damen çıplak bir halde, bir süre izlemek için yerinden kıpırdandı ama Laurent kemerli geçitten geçip bu odadan dışarıya doğru akan odalardan birine girerek gözden kaybolmuştu.

Beklemekten memnundu, çıplak uzuvları çarşafın üzerinde ağırdı, altın köle kelepçeleri ve tasması onun tek süsüydü. İçinde bulunduğu durumun sıcak, harika ve imkânsız gerçeğini hissediyordu. *Yatak kölesi*. Gözlerini kapadı ve Laurent'ın vücuduna ilk uzun, yavaş itişini yeniden hissetti, Laurent'ın çıkardığı küçük seslerin ilkini duydu.

Baş belası oldukları için, altına sıkışan gömleğinin bağcıklarını çekiştirdi, sonra ellerinin arasına aldı ve fazla düşünmeden kendini silmek için kullandı. Onu yataktan aşağıya fırlattı. Tekrar yukarı baktığında Laurent odanın kemerinde yeniden belirmişti.

Laurent kendi beyaz gömleğini giymişti ama başka bir şey giymemişti. Gömleği yerden almış olmalıydı; Damen gömleği Laurent'ın bileklerine dolandığı yerden çekip çıkardığını yarım yamalak hatırlıyordu. Gömlek kalçalarının üstüne kadar uzanıyordu. İnce beyaz kumaş ona çok yakışıyordu. Onu bu şekilde, gevşek bağcıklı, sadece kısmen giyinik görmenin muhteşem bir yanı vardı. Damen başını bir elinin üzerine koydu ve onun yaklaşmasını izledi.

"Sana bir havlu getirdim ama görüyorum ki doğaçlama yapmışsın," dedi Laurent, masada durup bir bardak su doldurdu ve yatağın yanındaki alçak bankın üzerine koydu.

'Yatağa geri dön,' dedi Damen.

Laurent, "Ben," dedi ve durdu. Damen onun elini tutmuş, uzun parmaklarını kendi ellerine dolamıştı. Laurent ikisinin kollarına baktı.

Damen nasıl hissettiğine şaşırdı: yeni, her kalp atışında ilk ve Laurent onun önünde yeniden şekilleniyordu.

Laurent hem gömleğini, hem de her zamanki soğukkanlılığının titrek bir şeklini geri almıştı. Ama giysilerini yeniden giymemiş, yapabileceği gibi yüksek yakalı ceketi ve parlak çizmeleriyle yeniden ortaya çıkmamıştı. Buradaydı, tereddüt ediyordu, belirsizliğin sınırındaydı. Damen Laurent'ın elini çekti.

Laurent çekiştirmeye yarı direndi ve sonunda bir dizini ipeğin üzerine koydu, bir elini de garip bir şekilde Damen'in omzuna dayadı. Damen ona, saçlarının altın sarısına, gömleğinin bedeninden uzak düşüşüne baktı. Laurent'ın kol ve bacakları biraz sertti, dengesini sağlamak için kımıldadığında daha da sertleşiyordu, beceriksizdi, ne yapacağını bilmiyordu sanki. İlk kez çocukça güreşmeye ikna edilen ve kendini talaşın içinde rakibinin tepesinde bulan düzgün bir genç adamın tavrına sahipti. Havluyu yumruğuyla yatağa dayamıştı.

"Özgürlükleri kullanıyorsun.

"Yatağınıza dönün, Majesteleri.

Bu ona yakın mesafeden uzun ve soğuk bir bakış kazandırdı. Damen kendi cüretkârlığıyla mutluluk sarhoşu olduğunu hissetti. Havluya yan gözle baktı.

"Bunu gerçekten benim için mi getirdin?

Bir süre sonra, "Seni havluyla indirmeyi düşündüm.

Bunun tatlılığı şaşırtıcıydı. Kalbinin küçük bir çarpıntısıyla Laurent'ın bunu kastettiğini anladı. Kölelerin hizmetlerine alışkındı ama Laurent'ın bunu yapması her türlü düşkünlüğün ötesinde bir hoşgörüydü. Bunun imkânsızlığı karşısında ağzı bir karış açık kaldı.

"Ne?

"Demek yatakta böyle oluyorsun," dedi Damen.

"Nasıl?" dedi Laurent sertleşerek.

"Dikkatli," dedi Damen, bu fikirden etkilenerek. "Ele avuca sığmaz. Gözlerini Laurent'a dikti. "Benim sana katılmam gerekirdi," dedi.

Laurent bir an durakladıktan sonra, Ben... ben hallettim," dedi. Konuşurken yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı, ama sesi her zamanki gibi düzgündü. Damen'in Laurent'ın pratik kaygılardan söz ettiğini anlaması bir an aldı.

Laurent'ın parmakları havlunun etrafında sıkılaşmıştı. Şimdi onda bir özbilinç vardı, sanki bir şeylerin farkına varmış gibiydi.

Yaptığı şeyin garipliği: bir prensin bir köleye hizmet etmesi. Damen, Laurent'ın kendisi için getirdiği su bardağına tekrar baktı.

Laurent'ın kızarması derinleşti. Damen onu daha iyi görebilmek için yana kaydı. Laurent'ın çenesinin açısını, omuzlarındaki gerginliği gördü.

'Beni yatağının dibinde uyumaya mı sürgün edeceksin? Keşke yapmasaydın, oldukça uzakta.'

Bir süre sonra, 'Akielos'ta işler böyle mi yürüyor? Şafaktan önce sana tekrar ihtiyacım olursa topuğumla seni dürtebilirim.

"Gerekmek mi?" dedi

Damen. "Kelime bu mu?

"Akielos'ta değiliz. Neden bana Vere'de nasıl yapıldığını

göstermiyorsun?" "Vere'de köle tutmayız.

Damen, Laurent'ın bakışları altında yan yatmış, rahatlamış, siki kendi kalçasında sıcacık dururken, "Aynı fikirde değilim," dedi.

İkisinin de burada olması ve az önce aralarında geçenler onu bir kez daha etkiledi. Laurent'ın en azından bir kat zırhı sıyrılmıştı ve genç adam gömleğine kadar soyunmuştu. Beyaz gömleğin bağcıkları yumuşak ve açıktı, Laurent'ın vücudundaki gerginliğe tezat oluşturuyordu.

Damen kasıtlı olarak ona bakmaktan başka bir şey yapmadı. Laurent gerçekten de meseleleri halletmiş ve yaptıkları işlere dair her türlü kanıtı görünüşünden çıkarmıştı. Az önce sevişmiş birine benzemiyordu. Laurent'ın cinsel ilişki sonrası içgüdüleri dikkati çekecek kadar kendini inkâr ediyordu. Damen bekledi.

Laurent, "Ben," dedi, "genellikle bir aşıkla," kelimeleri zorlayarak söylediğini görebiliyordunuz, "paylaşılan kolay tavırlardan yoksunum.

"Genelde herkesle paylaşılan kolay tavırlardan yoksunsunuz," dedi Damen.

Aralarında bir el aralığı mesafe vardı. Damen'in dizi Laurent'ın bacağının çarşafın üzerinde kıvrıldığı yerde neredeyse Laurent'ınkine değiyordu. Laurent'ın kendini dengelemek ister gibi kısa bir süre gözlerini kapattığını gördü.

"Sen de benim düşündüğüm gibi değilsin.

Kabul sessizdi. Odada hiç ses yoktu, sadece mum alevinin değişen parıltısı vardı.

"Bunu düşündün mü?

"Beni öptün," dedi Laurent. "Siperlerde. Bunu düşündüm.

Damen midesindeki zevk dalgasına engel olamadı. "Bu sadece bir öpücüktü.

"Bir süre devam etti. "Ve sen
bunu düşündün.
"Kulak dolgunluğu için mi konuşuyorsun?
'Evet,' dedi ve sıcak gülümsemesi de çaresizdi.
Laurent içsel bir savaş verdiği için sessizdi. Damen onun sessizliğinin niteliğini, konuşmak için kendini zorladığı anı hissetti.
'Sen farklıydın,' dedi Laurent.
Bütün söylediği buydu. Bu sözler Laurent'ın içinde derin bir yerden geliyor, doğruluğun bir çekirdeğinden fışkırıyor gibiydi.
"Işıkları söndüreyim mi, Majesteleri?"
"Yansınlar.
Laurent'ın hareketsizliğinin dikkatli yönünü, nefes alışının bile dikkatli olduğunu hissetti.
"Bana gerçek hitap edebilirsin," dedi Laurent. "Eğer istersen.
"Laurent," dedi.
Parmaklarını Laurent'ın saçlarına geçirip dudaklarının ilk dokunuşu için başını eğerken bunu söylemek istedi. Öpüşmenin verdiği kırılganlık Laurent'ın vücudunda tatlı, sıcak bir gerginlik yaratmıştı. Şimdi olduğu gibi.
Damen onun yanına oturdu.
Damen ona dokunmak için hiçbir harekette bulunmasa da, nefesin sığlaşması etkisini gösterdi. Daha iriydi ve yatakta daha fazla yer kaplıyordu.
"Seksten korkmuyorum," dedi
Laurent. "O zaman istediğin gibi
yapabilirsin.
Laurent'ın gözlerindeki ifadeden meselenin özünün bu olduğu anlaşılıyordu. Kendini tutma sırası Damen'deydi. Laurent yatağa döndüğünden beri ona baktığı gibi bakıyordu, kara gözlü ve zirvedeydi.
Laurent, 'Bana dokunma' dedi.
Ne beklediğinden emin değildi. Laurent'ın parmaklarının tenine ilk tereddütlü dokunuşu şok etkisi yaratmıştı. Laurent'ta garip bir deneyimsizlik duygusu vardı, sanki bu rol Damen için olduğu kadar onun için de yeniydi. Sanki bütün bunlar onun için de yeniydi ve bu hiç mantıklı değildi.
Pazusuna dokunuşu geçici, keşifseldi, sanki işaretlenmesi gereken yeni bir şeymiş gibi, açıklığı, kavisli kasın şekli.

Laurent'ın bakışları vücudunun üzerinde geziniyordu ve dokunduğu gibi bakıyordu, sanki Damen yeni bir bölgeydi, keşfedilmemişti, onun komutası altında olduğuna tam olarak inanamıyordu.

Laurent'ın saçlarına dokunduğunu hissedince başını eğdi ve bir beygirin boyunduruğa boyun eğmesi gibi kendini ona teslim etti. Laurent'ın avucunu boynunun kıvrımına doğru şekillendirdiğini, Laurent'ın parmaklarının saçlarının ağırlığında sanki ilk kez hissediyormuş gibi kaydığını hissetti.

Belki de bu ilk seferiydi. Damen ağzını kullandığında, Damen'ın başını bu şekilde tutmamış, parmaklarını onun şekli üzerinde gezdirmemişti. Ellerini çarşafın içinde yumruk yapmıştı. Damen, Laurent'ın kendisine zevk verirken başını avuçladığı düşüncesiyle kızardı. Laurent o kadar sınır tanımaz değildi. Kendini duygulara teslim etmemiş, onları içsel bir karmaşanın içinde yakalamıştı.

Şimdi karmakarışıktı. Koyu renk gözlü, sanki dokunmak onun için aşırı bir eylemmiş gibi.

Damen'in göğsünün inip kalkması dikkatle izleniyordu. Tek bir nefes Laurent'ı rahatsız edebilirdi ya da öyle hissediyordu. Laurent'ın dudakları hafifçe aralanmıştı, parmakları Damen'ın göğsünün düzlemlerinde kayıyordu. Bu, Damen'i sırt üstü yatırıp eline aldığı zaman gösterdiği özel itiş kakıştan farklı bir duyguydu.

Damen'ın kanı Laurent'ın aşırı farkındalığıyla zonkluyordu. Laurent'ın vücudunun sıcaklığı, tıpkı Laurent'ın beyaz gömleğinin yumuşak gıdıklayıcı kayması gibi beklenmedikti, hayal gücünden yoksundu.

Laurent'ın parmakları yarasına düştü.

Önce bakışları oraya takıldı. Dokunuş onu izledi, garip bir hayranlıkla, neredeyse saygıyla çekildi. Damen, Laurent'ın parmakları omzundan bir kılıcın geçtiği ince beyaz çizgiyi boydan boya kat ederken bunun şokunu hissetti.

Laurent'ın gözleri mum ışığında çok karanlıktı. Kalbi göğsünde bir çürük gibi atarken Laurent'ın parmakları tenindeydi.

Laurent, 'Kimsenin senin korumanı geçecek kadar iyi olduğunu sanmıyordum,' dedi.

'Bir kişi,' dedi Damen.

Laurent dudaklarını ıslattı, parmak uçları uzun zaman önceki bir kavganın hayaleti üzerinde yavaş yavaş yukarı ve geriye doğru gezindi. Garip bir ikileme vardı, kardeş kardeşe, Laurent Auguste kadar yakındı ve Damen daha da az korunuyordu, Laurent'in parmakları onun ezildiği yerdeydi.

Geçmiş birdenbire onlarla birlikte, çok yakındı, ama kılıç darbesi temiz ve hızlı gelmişti ve Laurent kara gözlü ve yavaştı, parmakları yara dokusu üzerinde kayıyordu.

Sonra Laurent'ın bakışları kendisine değil, yakasına kaydı. Parmakları sarı metale dokunmak için kalktı, başparmağı çentiğe bastırdı.

"Verdiğim sözü unutmadım. Tasmayı çıkaracağıma dair.

"Sabah demiştin.

"Sabahleyin. Bunu boynunu bıçağa uzatmak olarak düşünebilirsin.

Gözleri buluştu. Damen'ın kalp atışları garip davranıyordu.

Hala takıyorum. "Bunu

biliyorum.

Damen kendini bu bakışa yakalanmış, onun içinde tutulmuş buldu. Laurent onun içeri girmesine izin vermişti. Bu düşünce imkânsızdı, ama şimdi kendini içeride hissediyordu, sanki çok önemli bir sınırın içinden geçmişti: çenesiyle boynu arasındaki sıcak boşluk vardı, kendi dudaklarının dayandığı yer, öptüğü ağzı vardı.

Laurent'ın dizinin kendi dizinin yanına kaydığını hissetti. Laurent'ın kendisine doğru kaydığını hissetti ve bir sonraki anda Laurent onu öptüğünde kalbi göğsünde çarpmaya başladı.

Bir egemenlik iddiası bekliyordu ama Laurent en basit duyguları keşfediyormuş gibi yumuşak ve belirsiz dudak dokunuşlarıyla öptü. Damen pasif kalmak için mücadele etti, elleri çarşafın içinde kıvrıldı ve Laurent'ın ağzını almasına izin verdi.

Laurent onun üzerinde kaydı, Damen Laurent'ın kalçasının kaydığını, Laurent'ın dizinin yatakta olduğunu hissetti. Laurent'ın beyaz gömleğinin kumaşı ereksiyonunu okşadı. Laurent'ın nefes alış verişi sanki yüksek bir çıkıntının üzerindeymiş gibi sığdı.

Laurent'ın parmakları sanki bu hissi merak ediyormuş gibi Damen'ın karnına dokundu ve Laurent'ın merakı onu belli bir yöne doğru götürürken Damen'ın tüm nefesi vücudunu terk etti.

Dokunuşu, bir kez orada, kaçınılmaz keşfini yaptı. "Aşırı

güven mi?" dedi Laurent.

"Bir amaç için değil.

"Aksini hatırlıyor gibiyim.

Damen, Laurent'ın kucağında diz çökmüş halde sırt üstü yatırılmak üzereydi.

"Bütün bu kendini tutma çabası," dedi Laurent.

Laurent eğilirken Damen onu dengelemek için düşünmeden bir elini kalçasına götürdü. Ve sonra ne yaptığını fark etti.

Laurent'ın bunun farkında olduğunu hissetti. Eli gerginlikle şarkı söylüyordu. Damen izin verilen sınırda Laurent'ın nefes alışının sığlığını hissedebiliyordu. Ama Laurent geri çekilmedi, onun yerine başını eğdi. Damen yavaşça eğildi ve Laurent geri çekilmeyince, 'ın boynunun sütununa yumuşak bir öpücük kondurdu. Sonra bir öpücük daha. Boynu sıcaktı; boynuyla omzu arasındaki boşluk ve çene çizgisinin altındaki küçük gizli alan da. Sadece yumuşak bir burun. Laurent kararsız bir nefes . Damen yumuşak kaymaları ve hareketleri hissetti Laurent'ın çok ince teninin hassasiyetini fark etti. Dokunuşu ne kadar yavaş olursa Laurent da kadar karşılık veriyordu, ipek gibi ısınıyordu. Dudaklar. Daha yavaş yaptı. Laurent ürperdi.

Ellerini Laurent'ın vücudunda gezdirmek istiyordu. Bu nazik ilgi her bir parçasına, her seferinde bir parçasına gösterilirse ne olacağını görmek, her biri için gevşeyip gevşemeyeceğini, yavaş yavaş dağılmaya başlayıp başlamayacağını, kendini zevke bırakıp bırakmayacağını görmek istiyordu, belki de Damen'in itişlerinin altında kızarmış yanaklarla geldiği doruk noktası dışında hiçbir zaman yapmasına izin vermediği şekilde.

Elini oynatmaya cesaret edemedi. Bütün dünyası yavaşlamış gibiydi; soluğunun titremesi, Laurent'ın nabzının atması, yüzünün ve boğazının kızarması.

"Bu iyi geldi," dedi Laurent.

Göğüsleri birbirine değdi. Laurent'ın nefesini kulağında duyabiliyordu. Vücutlarının arasına sıkışmış olan kendi uyarılmışlığı, Laurent bilinçsizce ona doğru bastırdıkça sadece en ince değişimleri hissediyordu. Damen'in diğer eli Laurent'ın diğer kalçasına uzandı, hareketi yönlendirmeden hissetmek için. Laurent ona karşı hareket etmeye başlayacak kadar kendini unutmuştu. Bunda alıştırılmış bir şey bile yoktu, sadece gözleri kapalı bir zevk arayışı vardı.

Laurent'ın yakın olduğunu, ne kadar yakın olduğunu, öpüşerek boşalabileceğini hafif titremelerden, nefes titremelerinden, bu yavaş ileri geri gidip gelmelerden anlamak bir şoktu. Damen bunun yavaş yavaş kayışını, çakmak taşından çıkan kıvılcımlar gibi zevk kıvılcımlarını hissetti.

Damen asla kendi zirvesine bu şekilde ulaşamazdı ama birlikte hareket ettiklerinde Damen onu ne kadar yavaş öperse, Laurent'ı o kadar çok ayırıyor gibiydi.

Belki de Laurent şefkate karşı hep böyle duyarlıydı. Laurent'ın gözleri yarı kapalıydı. İlk küçük ses ondan kaçtı. Yanakları kızarmış, dudakları aralanmıştı, başı hafifçe yana dönmüştü, normalde soğukkanlı ve sakin olan yüz ifadesinde küçük bir çalkantı vardı.

İşte bu, diye kandırmak istedi Damen, sözlerinin küçümseyici olup bilmiyordu. Kendi vücudu Laurent'ın ona karşı hissettiği duyguyla, mümkün olduğuna inanamayacağı kadar yakınlaşıyordu. Sonra daha da bulanıklaştı, eli gömleğinin altından Laurent'ın yan tarafına doğru yavaşça çekiliyor, Laurent'ın parmakları omuzlarını ısırıyordu.

Bunu Laurent'ın yüzünde gördü, vücudu titremeye ve savunmasını bırakmaya başlamıştı. *Evet,* diye düşündü Damen ve bu gerçekleşiyordu, Laurent kendini veriyordu. Kendisine karşı sarsıldığını hissetti, Laurent'ın gözleri neredeyse şaşkınlıkla açıldı, iç dirençleri çözülerek serbest kaldı. Birbirlerine dolanmışlardı, Damen çarşafın içinde sırt üstü yatıyordu, Laurent'ın son anlarda onu ittiği yerde.

Damen çaresizce gülümsüyordu. "Bu yeterliydi.

"Bunu söylemek için bekliyordun. Kelimeler sadece biraz bulanıktı. "İzin

Onu yuvarlayıp yumuşak bir şekilde havluyla yıkadım. Dışarı

Bunu yapabildiğine sevinerek eğildi ve Laurent'ın omzuna tek bir öpücük kondurdu. Laurent'ın içinde yine belli belirsiz bir belirsizlik hissetti, ama yüzeye çıkacak kadar güçlü değildi. O da yatıştı ve Laurent geri çekilmedi. Damen onun yanında memnun bir şekilde yayılmış yatıyordu, havlu işi bitmişti.

Laurent bir an sonra tamamen başka bir şeyi kastederek, "Yapabilirsin," dedi.

"Yarı uyuyorsun.

"Pek sayılmaz.

"Bütün gece vaktimiz var," dedi Damen, ama artık çok uzun değildi. "Sabaha kadar vaktimiz var.

Laurent'ın zayıf şeklini yatağın üzerinde yanında hissetti. Mumların ışığı loştu. *Kalmamı emret,* demek istedi ama diyemedi.

Yirmi yaşındaydı ve rakip bir ülkenin prensiydi ve ulusları dost olsaydı bile, bu imkansız olurdu.

"Sabaha kadar," dedi Laurent.

Bir an sonra Laurent'ın parmaklarının kalkıp kolunun üzerine geldiğini ve orada hafifçe kıvrıldığını hissetti.

OceanofPDF.com

İçindekiler

İçindekiler
Yazar Hakkında
Ayrıca SU Pacat
Telif Hakkı İthafı
Karakter Listesi
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Teşekkür
Ekstralar - Genişletilmiş Bölüm 19

OceanofPDF.com

İçindekiler

İçindekiler
Yazar Hakkında
Ayrıca SU Pacat
Telif Hakkı İthafı
Karakter Listesi
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Teşekkür
Ekstralar - Genişletilmiş Bölüm 19

OceanofPDF.com